

Τῆ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Εὐδοκίας, τῆς ἀπό Σαμαρειτῶν.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Πρότερον ἀσκήσασα, καὶ τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, ἐγκρατεία μαράνασα, ἀθλήσει τὸ δεύτερον, τοῦ ἐχθροῦ καθεῖλες, τὰς μηχανουργίας, καὶ νίκην ἤρας κατ' αὐτοῦ, ὧ Εὐδοκία θεομακάριστε· διό σε ἐστεφάνωσεν, ἐπὶ διπλοῖς ἀγωνίσμασιν, Ἰησοῦς ὁ φιλάνθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καρδίας ταῖς αὐλάξι, σπόρον τὸν θεῖον εἰσδέδεξαι, ὡς γῆ πίων θεόπνευστε, καὶ ἐκατοστεύοντα, μαρτυρίου στάχυν, ἐξήνθησας ὄντως, καὶ ἀποθήκαις νοηταῖς, ἐθησαυρίσθης σθένει τοῦ Πνεύματος, τοῦ σὲ μεταποιήσαντος, καὶ ἀλλοιώσει τῆ κρείττονι, ἀλλοιώσαντος χάριτι, Εὐδοκία πανεύφημε.

Νεκροὺς ἐξανέστησας, ζωοποιῶ σου προσφθέγματι, Εὐδοκία πανεύφημε, νεκρώσασα πάνσοφε, ἐγκρατείας πόνοις, τοῦ σώματος πάθη· καὶ νῦν οἰκεῖς τοὺς οὐρανοὺς, μετὰ Μαρτύρων, καλῶς τελέσασα, τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως, τῆ συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει σε, ἀνυμνούντων πρεσβεύουσα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις ἠλιόμορφε, Ἥλιον ἄδυτον ὄχημα, ἢ τὸν Ἥλιον λάμψασα, τὸν ἀπερινόητον· χαῖρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις, ἢ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἢ διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα· ἢ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἢ παγκαλῆς καὶ πανάμωμος, ἢ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ πλευρὰν ὀρυττόμενον, λόγῃ ἢ πανάμωμος, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς, καὶ σπεύδει με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγγχε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν Σαββάτῳ, ἢ ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὸ ἐξῆς Ἰδιόμελον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Καταλιποῦσα τὰ τερπνά, καὶ ποικίλα τοῦ βίου ἢ Ὁσία καὶ Μάρτυς, καὶ σταυρὸν ἀραμένη ἐπ' ὧμων, προσῆλθε τοῦ νυμφευθῆναι σοι Χριστέ, καὶ σὺν οἰμωγαῖς δακρύων ἐβόα· Μὴ με τὴν πόρνην ἀπορρίψῃς, ὁ ἀσώτους καθαίρων· μὴ μου τὰ δάκρυα παρίδῃς, τῶν δεινῶν ὀφλημάτων· ἀλλὰ δέξαι με, ὡσπερ τὴν πόρνην ἐκείνην, τὴν τὸ μύρον σοι προσενέγκασαν, καὶ ἀκούσω κἀγώ· Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνάστης.

Μετάνοιαν οὐ κέκτησαι ψυχὴ ἀμετανόητε· τί βραδύνεις; τοῦ θανάτου ἢ τομῆ, ἐγγίξει καὶ τὸ τέλος, ἐφέστηκεν ὡς κλέπτῃς· τῆ Θεοτόκῳ δράμε πρόσπεσον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἢ σὲ Κυήσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον, ὁ ὀρῶ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίου.

Φόβον ἔνθεον, ἀναλαβοῦσα, κόσμου ἔλιπες, τὴν εὐδοξίαν, καὶ τῷ Λόγῳ Εὐδοκία προσέδραμες· οὗ τὸν ζυγὸν τῇ σαρκί σου βαστάσασα, ὑπερφυῶς ἠγωνίσω δι' αἵματος. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν λέγονται οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῆς Εὐδοκίας τοὺς ἀγῶνας αἰνέσω.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐ-

» τοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσει, ὅτι μόνος ἐνδόξως δε-

» δόξασται.

Τὴν ἐξ ἀπροσεξίας, σκότωσίν μοι Μάρτυς ἐπισκήψασαν, πρεσβειῶν σου ἀκτίσιν, Εὐδοκία ὑμνοῦντί σε σκέδασον.

Ἦγρευσεν ἡ σαγήνη, λόγων θεοπνεύστων Καλλιμάργυς σε, ἀθανάτου τραπέζης, ἀπολαύσεως θείας ἐντρύφημα.

Στέμμα τῆς ἀφθαρσίας, καὶ τὴν διαμένουσαν ἀπόλαυσιν, τὰ γῆς παρωσαμένη,

Εὐδοκία ἀξίως κεκλήρωσαι.

Θεοτοκίον.

Ἦλυσεν τοῦ θανάτου, ἐκ τῆς καταδίκης με Πανάμωμε, ὁ ἐκ σοῦ Θεὸς Λόγος σαρκωθείς, διὰ σπλάγχνα ἐλέους αὐτοῦ.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ-

» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ

» σε τὸ πνεῦμά μου.

Ἦγλην καταλείψασα, τὴν πολυποίκιλον ἔνδοξε, κόσμου φθαρτοῦ, ὄλβον Εὐδοκία, ἀναφαίρετον εἴληφας.

Δόξης ἀγαλλίαμα, τῆς μετανοίας σου σύμβολον, ἐν οὐρανοῖς, σεπτὴ κατιδοῦσα, ἐφωτίσθης βαπτίσματι.

Θεοτοκίον.

Ἦλην μου τὴν ἔφεσιν, Θεογεννήτρια δέομαι, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, ἴθυνον τεχθέντα, τῶν παθῶν ῥυομένη με.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Φωτισθεῖσα τῇ αἴγλῃ τῇ θεϊκῇ, τὸν τῆς πλάνης κατέλιπες σκοτασμόν, καὶ βίον ἀνέλαβες, μετὰ σώματος ἄυλον· χαρισμάτων δὲ θείων, πλησθεῖσα τοῦ Πνεύματος, ἐκ ψιλῆς προσήσεως, νεκροὺς ἐξανέστησας· ὅθεν ἐπὶ τέλει, μαρτυρίου στεφάνῳ, ἐνθέως κεκόσμησαι, καὶ τὸν δόλιον ἤσχυνας, Εὐδοκία ἰσάγγελε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, ἐννοῶν μου τὰς πράξεις τὰς πονηράς· πῶς ἀπολογήσωμαι, τῷ Κριτῇ ὁ ταλαίπωρος; πρὸς τὴν σὴν δὲ βλέπων, εἰκόνα πανύμνητε, ἀναψυχὴν λαμβάνω, Κυρία τῶν πόνων μου· καὶ ἀπεγνωσμένος, σοὶ προσπίπτω κραυγάζων· Ἐλέησον, οἴκτειρον, Παναγία μου πρόφθασον, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· ὅπως ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς, ὁ Υἱός σου ἰλεῶς μοι γένηται· ἐπεὶ περ ἄλλην ἐλπίδα, ἐκτός σου οὐ κέκτημαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἄμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ σταυρῷ, ἀδίκως κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι φίλτατον τέκνον, Υἱὲ ποθεινότατε·

οἶμοι πῶς τοσοῦτον, ὄραν στέρξω θέαμα! κόπτομαι τὰ σπλάγχνα, τὴν καρδίαν πιμπρῶμαι. Ἄλλ' ὃ ὑπεράγαθε, τοὺς σοὺς λόγους ἐκπέρανον, καὶ ἀνάστηθι τάχιον, κόσμον ἁρμονῆς ἐμπιπλῶν, καὶ πταισμάτων λύτρωσιν δωρούμενος, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὸ ἄχραντον πάθος σου*.

* Τὸ παρὸν Σταυροθεοτοκίον καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ Θεοτοκίον., ἐλλιπῆ ὄντα πρότερον καὶ χωλαίνοντα εἰς τὸν ῥυθμὸν, ἀνεπληρώθησαν ἐπὶ τὸ εὐρυθμότερον.

Ῥοδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-
» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου
» τὴν Θεότητα.

Καλλονῆ ὑπερέχουσα, σώματος ἀξίως ψυχῆς ἐξήνηθης, ὠραιότητα κατάλληλον, πόνοις Εὐδοκία ἀπαστρέπτουσα.

Ἰεραῖς εἰσηγήσεσι, ταῖς τοῦ Γερμανοῦ τὴν κρίσιν εὐΐλατον, δι' ἐλέους Μάρτυς εἴληφας, τῶν πρὶν ἀθεμίτων ἀλογήσασα.

Ἀπημαύρωσας ἅπασαν, πλάνης προσβολήν· φωτὸς ἀληθείας γάρ, ὁδηγὸν ἔσχες Ἀρχάγγελον, θείας σοι ἐμφάσεις ἐκκαλύπτοντα.

Θεοτοκίον.

Σὺ πανάμωμε Δέσποινα, σάλον τῶν κυμάτων ψυχῆς μου πράυνον, ἀμαρτίας με τοῦ κλύδωνος, καὶ τῆς τρικυμίας ἀπαλλάτουσα.

Ῥοδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· σὺ
» γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Τὸν βόρβορον τῶν πράξεων δάκρυσιν, ἐκπλυθεῖσα, λουτρῶ τοῦ Βαπτίσματος, ἡλίου πλέον ἐξέλαμψας.

Οὐ πλοῦτος, οὐ θωπεῖαι, οὐ μάλιστα, οὐ ξεσμοὶ σε, οὐ ζήφος, οὐ θάνατος, Θεοῦ χωρίσαι δεδύνηται.

Θεοτοκίον.

Ἰγλώδους προσπαθείας μου ἄκανθαν, Θεοτόκε, φλέξον τῷ μὴ φλέξαντι, πυρὶ τὴν θείαν γαστέρα σου.

Ῥοδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στερρῶς τῷ τῆς ἀθλήσεως πυρὶ, σεαυτὴν λιπάνασα, βασάνοις ἀνάλωτος, Εὐδοκία ἀνεδείχθης σεβάσμιε.

Ἀγάπης ἐραστῶν τῶν φθαρτικῶν, σεμνὸν προτιμήσασα, Νυμφίον τῷ ἔρωτι, Εὐδοκία τῷ ἀφθάρτῳ ἐπανεθέου σαυτὴν.

Θεοτοκίον.

Γαλήνης ἢ κυήσασα Χριστόν, τὸν αἴτιον Δέσποινα, τὸν ἄγριον κλύδωνα, τῶν παθῶν μου, Παναγία ἡμέρωσον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Ὁ εὐδοκήσας ἐκ βυθοῦ ἀπωλείας, πρὸς εὐσεβείας τὸν ἀκρότατον ὄρον, ἀναγαγεῖν σε ἔνδοξε ὡς λίθον ἐκλεκτόν, οὗτος καὶ τὸν βίον σου, τῇ ἀθλήσει λαμπρύνας, χάριν ἱαμάτων σοι, Εὐδοκία παρέχει· ὃν ἐκδυσώπει σφάζεσθαι ἡμᾶς, Ὁσιομάρτυς, Ἀγγέλων ἐφάμιλλε.

Ὁ Οἶκος.

Καταυγασθεῖσα τῷ φωτί, τῆς θείας εὐδοκίας, ἐξ ἀγνωσίας ζοφερᾶς, καὶ σκοτασμοῦ ἀμαρτιῶν, ὡσπερ λαμπὰς περιφανῆς, ἀνέλαμψας θεόφρον, τὴν ζωοποιὸν τοῦ Χριστοῦ φωτοχυσίαν, δεξαμένη πλουσίως ἐν τῇ καρδίᾳ, Εὐδοκία παμμακάριστε· ἔνθεν τοῦ πολλοῦ σου πλούτου τὸν ὄγκον, θεοφιλῶς διανείμασα, γυμνὴ φροντίδων κόσμου, καὶ ματαίων ἐλπίδων ἐξῆλθες, εἰς ἀναζήτησιν τοῦ οὐρανοῦ νυμφίου· καὶ τοῦτον

εύρουσα, δι' ἀσκήσεως ἱερᾶς, καὶ μαρτυρικῆς ἀθλήσεως, μυστικῶς αὐτῷ συνήφθης, καὶ μάλα εὐφράνθης, τῇ ἀπορρήτῳ ἐνώσει, καὶ θαυμάτων χάριν εἴληφας, καὶ ζωὴν αἰώνιον ἐτύγχευας· καὶ νῦν δυσωποῦμέν σε οἱ τελοῦντες τὴν μνήμην σου, ἰκέτευε ἕκτενῶς, σῶζεσθαι ἡμᾶς, Ὁσιομάρτυς Ἀγγέλων ἐφάμιλλε.

Εἰ δὲ ἔστι Τεσσαρακοστή, λέγε τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ τυχόντος ἡχου.

Συναξάριον.

Μῆν Μάρτιος, ἔχων ἡμέρας λα΄.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιβ΄ καὶ ἡ νύξ ὥρας ιβ΄.

Τῇ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Εὐδοκίας τῆς ἀπὸ Σαμαρειτῶν.

Στίχ. Ἡ Σαμαρεῖτις οὐχ ὕδωρ Εὐδοκία,

Ἄλλ' αἷμα, Σῶτερ, ἐκ τραχήλου σοι φέρει.

Μαρτίου ἀμφὶ πρώτη ἡ Εὐδοκία ξίφος ἔτλη.

Αὕτη ἦν ἐξ Ἡλιουπόλεως τῆς ἐπαρχίας Λιβανησίας τῆς Φοινίκης, κατὰ τοὺς καιροὺς τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ, ἐν ἀκολασίᾳ τὸ πρῶτον βιοῦσα, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς τῆς εὐπρεπείας τῆς ὄψεως ἐπισυρομένη, καὶ πλοῦτον πολὺν συναθροίσασα. Ὑστερον δὲ προσῆλθε τῷ Χριστῷ, Γερμανοῦ τινος Μοναχοῦ, τοὺς περὶ εὐσεβείας καὶ μετανοίας λόγους διεξιόντος, ἀκούσασα. Βαπτίζεται οὖν ὑπὸ Ἐπισκόπου Θεοδότου, ἀποκαλύψει θεαίαις πεισθεῖσα· καὶ γὰρ ἔδοξεν ἐκστᾶσα ἑαυτὴν ὑπὸ Ἀγγέλου χειραγωγουμένην, εἰς οὐρανοὺς ἀνελθεῖν, καὶ τοὺς Ἀγγέλους συγχαίρειν αὐτῇ τῆς ἐπιστροφῆς, καὶ μέλανά τινα, καὶ τῇ ὄψει δεινόν, βρύχειν καὶ καταβοᾶν, ὡς ἀδικούμενον, εἰ ταύτην ἀφαιρεθεῖη.

Διανείμασα δὲ τὸν πλοῦτον αὐτῆς, καὶ διαδοῦσα πτωχοῖς, ἄπεισιν ἐν μοναστηρίῳ· καὶ καλῶς τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως διερχομένη, προσάγεται Αὐρηλιανῷ τῆς βασιλείας κρατήσαντι, ὑπὸ τῶν πρώην αὐτῆς ἐραστῶν. Θαυματουργήσασα δέ, καὶ τὸν τοῦ Βασιλέως παῖδα τεθνηκότα ἐγείρασα, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐπισπᾶται τὸν Βασιλέα. Χρόνοις δὲ ὕστερον ἐξετάζεται παρὰ Διογένους τοῦ Ἡγεμόνος Ἡλιουπόλεως, καὶ θαυματουργήσασα πάλιν, ἀφίεται. Ὑπὸ δὲ Βικεντίου, τοῦ διαδεξαμένου τὸν Διογένην, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Δομνίνης, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Στίχ. Τῶν ἀρετῶν φέρουσα φόρτους Δομνίνα,

Θεῶ προσῆλθεν ἔμπορος πανολβία.

Αὕτη ἔφυ γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων. Ἐκ βρέφους δὲ τῷ Θεῷ ἑαυτὴν ἀναθεῖσα, ἀσκήσει καὶ λοιπῇ κακουχίᾳ τοῦ σώματος ἑαυτὴν ἐκδέδωκε. Καλύβην γὰρ πηξαμένην παρὰ τῷ τῆς μητρὸς κήπῳ, ἐν ἐκείνῃ διημέρευε, δάκρυσι διηνεκέσιν οὐ μόνον τὰς παρειὰς καταβρέχουσα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ τριχῶν περιβλήματα· τοιοῖς δὲ γὰρ ἐσθήμασιν ἐχρῆτο. Περὶ δὲ ἀλεκτρυόνων ὠδὰς εἰς τὸν θεῖον ναὸν εἰσιοῦσα μετὰ τοῦ πλήθους παντός, τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων προσέφερε τὴν ὑμνωδίαν. Τροφὴν δὲ εἶχε φακόν, βρεχόμενον ὕδατι· καὶ τοῦτον ἅπαντα τὸν πόνον ὑπέμενε, σώματι λεπτῷ καὶ ἡμιθνήτῳ χρωμένη. Ἀκριβῶς δὲ τῷ περιβολαίῳ κρυπτομένη, οὔτε τινὸς ἐθεάσατο πρόσωπον, οὔτε τις τὸ ἑαυτῆς, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν γονάτων καλυπτομένη, λεπτὰ καὶ ἄσημα τοῖς προστυχοῦσι διελέγετο. Ἐν τούτοις διημερεύουσα καὶ διανυκτερεύουσα, πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἐραστὴν καὶ νυμφίον Χριστὸν, μετὰ τῶν θεαρέστων αὐτῆς κατορθωμάτων, ἀναφέρεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀντωνίνης.

Στίχ. Θάλαμος ἡ θάλασσα νυμφικὸς γίνη,

Ἀντωνίαν κρύπτουσα νύμφην Κυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρκελλος καὶ Ἀντώνιος πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Χώνη τις ἢ κάμινος Ἀθληταῖς δύο,
Οἱ χρυσίου λάμπουσιν ἐν ταύτῃ πλέον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Σίλβεστρος καὶ Σωφρόνιος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Οὐ καρτερῶν, Σίλβεστρε, θρησκεύειν πλάνην,
Σὺν Σωφρονίῳ τὴν τομὴν ἐκαρτέρεις.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Νεστοριανὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Εἰς τοῦπίσω τράχηλον ἐξειλκυσμένος,
Νεστοριανὸς τὴν σφαγὴν πρόσω φέρει.
Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν
» Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλό-
» γα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν
» Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς ζωῆς κληρονόμος, καὶ θανάτου ῥυσθεῖσα τοῦ ψυχοφθόρου σαφῶς, εὐχῆ τοὺς
τεθνεῶτας, ζωοῦσα Εὐδοκία, τῷ Χριστῷ ἀνεκραύγαζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Ναὸς τῆς ἀμαρτίας, προὑπάρξασα Μάρτυς, σαυτὴν καθῆρας Θεῶ, ναὸν ἡγιασμένος,
ἐνάρετον δεικνῶσα, Καλλιμάρτυς κραυγάζουσα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Ἀσκητικοῖς ἰδρῶσι, πιανθεῖσα ἐλαία ὄφθης κατάκαρπος· ἀθλήσεως δὲ ξίφει, καὶ
λύθρῳ Εὐδοκία, τρυγωμένη ἐκραύγαζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.
Θεοτοκίον.

Συντριβέντα κακία, καὶ δειναῖς ἀμαρτίαις καταβριθόμενον, Ἄμνὸν τὴν ἀμαρτίαν, τὸν
αἶρονα τοῦ κόσμου, ἢ κυήσασα Δέσποινα, ἐπικρατίας αὐτῶν, Παρθένε τήρησόν με.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ
» τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
» τας τοὺς αἰῶνας.

Ἄυλον πῦρ σοι, ἐνδομυχοῦν, καὶ ἐν κόλποις, θεῖος ἄνθραξ Πάνσεμνε ὑπάρχων,
ἔφλεξε Τυράννους, ἀλώβητον τηρῶν σε.

Ἰδρώτων θείων, τὰς ἀμοιβὰς Εὐδοκία, ἰαμάτων εἴληφας πλημμύρας, νόσους
θανатоῦσα, καὶ τοὺς νεκροὺς ζωοῦσα.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην, ταῖς ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν μου, Θεοτόκε ζώωσον· ζωὴν γάρ, μόνη
ἀπειράνδρως, γεγέννηκας Παρθένε.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ
» σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτων
» χορείαις σε μεγαλύνοντες.

Ἐλύθης τῶν προσκαίρων, Μάρτυς Εὐδοκία, καὶ ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον εἴληφας, πρὸς
τὸν Θεόν, διὰ ξίφους ἐπιδημήσασα.

Σὺν Μάρτυσιν ὡς Μάρτυς, καὶ σὺν ταῖς Ὁσίαις, ὡς Ἀσκητῶν ἀκροθίνιον ἔλαμψας,
θαυματοργὸς Εὐδοκία δειχθεῖσα ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ὡς θεϊαν προστασίαν, καὶ ὡς ἀσφαλῆ σε, ἐλπίδα μόνην κατέχω Μητρόθεε, ἀμαρτιῶν
καὶ κινδύνων ἐκλυτρωθῆναί με.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Φωταγωγικόν.

Εἰ δὲ μή, ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Β΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς Ἁγίου Μάρτυρος Ἡσυχίου τοῦ Συγκλητικοῦ*.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Καὶ ἐν βίῳ περίδοξος, καὶ ἐν Μάρτυσι μέγιστος, Ἀθλητὰ Ἡσύχιε γνωρίζομενος, ταῖς
οὐρανίαις Δυνάμεσι, συνὼν παμμακάριστε, τῷ τῶν ὅλων Βασιλεῖ, μετὰ δόξης
παρίστασαι· ὅθεν πίστει σου, τοὺς γενναίους ἀγῶνας εὐφημοῦμεν, καὶ τὴν μνήμην
ἐκτελοῦμεν, τὸν Εὐεργέτην δοξάζοντες.

Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων, στρατευθεὶς διὰ πίστεως, Ἀθλητὰ Ἡσύχιε, δόγμα ἄθεον,
παρανομοῦντος ἠκύρωσας, Βασιλέως ἔνδοξε, καὶ προεἶλου τὸ θανεῖν, διὰ πόθον τὸν
ἐνθεον· ὅθεν ἅπασα, ἢ σεπτὴ Ἐκκλησία ἐορτάζει, τὴν πανέορτόν σου μνήμην, καὶ
θυμηδίας ἀνάπλεων.

Ποταμίσις ἐν ρεύμασιν, ἀπερρίψης Ἡσύχιε, ἐν αὐτοῖς τὸν δράκοντα τὸν πολέμιον,
ἐναποπνίζας πανόλβιε· καὶ νῦν ἀνελήλυθας, εἰς αὐτοὺς τοὺς οὐρανοὺς, τοὺς
στεφάνους ληψόμενος· καὶ παρίστασαι, ἐφετῶν ἀκροτάτῳ Ἀθλοφόρε, τῶν Ἀγγέλων
συμπολίτα, τῆς εὐσεβείας ἐδραῖωμα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ Θεὸν τὸν ἀχώρητον, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, φιланθρώπως ἄνθρωπον
χρηματίσαντα, καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ σοῦ προσλαβόμενον, καὶ θεώσαντα
σαφῶς, μὴ παρίδης με Πάναγνε, νῦν θλιβόμενον· ἀλλ' οἰκτείρησον τάχος καὶ
παντοίας, δυσμενείας τε καὶ βλάβης, τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωσον.

* Τὰ χειρόγραφα ἔχουσι κατὰ τὴν σήμερον ἑτέραν Ἀκολουθίαν, ἡγουν τοῦ Ἁγίου
Ἱερομάρτυρος Θεοδότου Κυρηνίας, τοῦ ἀναφερομένου ἐν τῷ Συναξαριστῇ. Ἐξ
ἐναντίας, τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Ἡσυχίου ἔκειτο ἀτάκτως εἰς τὴν δεκάτην τοῦ
Μαΐου μηνός· διὸ μετετέθη καὶ ἐκεῖνο ἐνταῦθα, ὅπου ψάλλεται καὶ ἡ αὐτοῦ Ἀκολουθία.
Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἢ Ἀμνὰς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο·
καί· Τί τὸ ὄραμα, ἐκράζεν, Υἱὲ ποθεινότητε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος
ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ
ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ. Γερασίου.

Ἀξίας κοσμικῆς, ἀπορρίψας τὸ κλέος, τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ, ὠμολόγησας χαίρων,
Ἡσύχιε πανένδοξε, Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα· ὅθεν ἔφερες, ὡσπερ τιμὴν τὴν αἰσχύνην,
καὶ τὸν θάνατον, ἐν πνιγμονῇ τῶν ὑδάτων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν λέγονται οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, ἔχων Ἀκροστιχίδα·

Τὸν παμμέγιστον Ἡσυχίον αἰνέσω. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α´. Ἦχος δ´. Εἰρμός.

» Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες
» λαόν, δουλείας Αἰγύπτου, ἐκάλυψας δὲ ἄρματα,
» Φαραὸν καὶ τὴν δύναμιν.

Ταῖς θεαῖς λαμπρότησι τοῦ Σωτῆρος, λελαμπρυσμένος Ἀθλητά, τοὺς πίστει
τελοῦντας, τὴν σὴν ἁγίαν ἄθλησιν, φωτὸς ἐνθέου πλήρωσον.

Ὅλος ἀνακείμενος τῷ Σωτῆρι, τὸν δι' αὐτὸν καρτερικῶς, θάνατον ὑπέστης, Ἡσυχιε
πανόλβιε, καὶ θείας ζωῆς ἔτυχες.

Νόμοις τοῦ Δεσπότης συμπεφραγμένος, τῶν ἀνομούντων πονηράς, ἀπόσω θωπείας,
Ἡσυχιε πανόλβιε, ἀθλῶν καρτερικώτατα.

Θεοτοκίον.

Παρθένος διέμεινας μετὰ τόκον, ὡς πρὸ τοῦ τόκου ἀληθῶς, τὸν Κτίστην τεκοῦσα· ὄν
αἰτήσαι Πανάμωμε, σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ῥδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες,
» περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν
» Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Ἄνω πρὸς Θεὸν τὸ φρόνημα, ἔχων Ἀθλοφόρε, τῶν διωκτῶν κατεπάλαισας,
δυναστείαν ὀλεθροτόκον, ἐναθλῶν καρτερικώτατα.

Μόνον τοῦ Χριστοῦ ἐράσμιον, κάλλος ἀγαπήσας, κάλλη τοῦ κόσμου παρέδραμες· καὶ
ἀθλήσας δικαιοσύνης, ἀνεδήσω Μάκαρ στέφανον.

Μίαν ἐπιγνοὺς Θεότητα, τῆς πολυθείας ἀπεβδελύξω τὸ ἄστατον, Ἀθλοφόρε, καὶ
μαρτυρίῳ, ἐλαμπρύνθης ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἔστη μέχρι σοῦ ὁ θάνατος· τῆς ἀθανασίας γάρ, τὴν πηγὴν ἀπεκύησας, Παναγία,
Χριστὸν τὸν μόνον, ὑπεράγαθον Θεὸν ἡμῶν.

Κάθισμα. Ἦχος γ´. Τὴν ὠραιότητα.

Ἀκαταγώνιστος, Ἀθλητῆς γέγονας, τοῦ Παντοκράτορος, μάκαρ Ἡσυχιε, ἐν τῷ καιρῷ
τῶν διωγμῶν, τῆς σαρκὸς μὴ φεισάμενος· ὅθεν θανατούμενος, ποταμίῳ ἐν ὕδασι,
τούτοις ἐναπέπνιξας τὸν πολέμιον δράκοντα· διὸ ἐν εὐφροσύνῃ τὴν θεῖαν, μνήμην
σου Μάρτυς ἐορτάζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἀκατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, Θεοχαρίτατε, τὸ πεπραγμένον
ἐπὶ σοί, φρικτὸν ὄντως μυστήριον! τὸν γὰρ ἀπερίληπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας,
σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὄν πάντοτε Ἁγνὴ ὡς Υἱόν σου,
δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀπειρόγαμος, Ἁγνὴ καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὀρῶσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ
ξύλου μητρικῶς, θρηνοῦσα ἀπεφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος,
δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας;

Ἦ ὕμνῳ σου τὴν θεῖαν συγκατάβασιν.

Ῥδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον τῆς σῆς εἰκόνας, ἐπὶ
» Σταυροῦ σου ἔστης, καὶ ἐτάκησαν ἔθνη· σὺ γὰρ

» εἴ φιλόνηρωπε, ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις.

Γενναϊότητι πανόλβιε διανοίας, τῷ δυσσεβεῖ Τυράννῳ ἀντετάξω ξοάνοις, θύειν σε προστάσσοντι, Ἡσύχιε ἔνδοξε.

Ἰερεῖον ὡσπερ ἄμωμον προσηγέχθης, τῷ ὑπὲρ σοῦ τυθέντι, διὰ σπλάγγνα ἐλέους, μέγιστε Ἡσύχιε, Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Στηριγμός σοι καὶ κραταίωμα ὁ Δεσπότης, ἐν τῷ καιρῷ τῶν ἄθλων, παναοίδιμε ὄφθη· ὄθεν τὸν ἐπικηρον, οὐκ ἔπτηξας θάνατον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀκήρατον βλαστήσασα Κόρη βότρυν, ἀθανασίας γλεῦκος, ἀποστάζοντα πᾶσιν, ὄφθης παναμώμητε, καὶ Μήτηρ ἀλόχευτος.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς

» ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πί-

» στει ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὁ νοῦς σου τῷ φωτί, τῷ αὐτῷ λαμπόμενος, διέλυσε τῆς ἀπάτης, τὴν πολύθεον πλάνην, Ἡσύχιε μακάριε.

Νοήσῃσαι φαιδραῖς, καὶ καλαῖς ἀναβάσῃσαι, θεοῦμενος ἀθεΐας, Ἀθλοφόρε παμμάκαρ, τὸ ἄστατον διέφυγες.

Ἡσύχασας λιπῶν, πολυτάραχον ἀγνοίαν, καὶ εἴληφας Ἀθλοφόρε, ἀντὶ κόπων καὶ πόνων, τὴν θείαν ἀγαλλίασιν.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐπὶ γῆς, τὸν οὐράνιον τέτοκας, Πανάμωμε Θεὸν Λόγον· ὃν ὕμνεῖ πᾶσα κτίσις, ὡς Ποιητὴν καὶ Κύριον.

Ῥδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ

» Προφήτης Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ φθο-

» ρᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Ἐψώσας σου, πρὸς Θεὸν τῆς καρδίας τὸν ἔρωτα, ἀπερρήφης, ποταμίους ἐν ρείθροις Ἡσύχιε, ἐν αὐτοῖς τὸ τέλος, τὸ μακάριον Μάρτυς εὐράμενος.

Χειμάρρους σε, τῆς τρυφῆς ἐπαξίως ἐδέξατο, δεδεγμένον, τὸ μακάριον τέλος Ἡσύχιε, ποταμοῦ ἐν ρείθροις, ἐν ᾧ στίφος δαιμόνων ἀπέπνιξας.

Ἰσχύϊ τε, καὶ δυνάμει παμμάκαρ τοῦ Πνεύματος, μυριάδας, ἀοράτων ἐχθρῶν κατεπάτησας, καὶ στεφθεῖς ταῖς νίκαις, τῶν Ἀγγέλων χοροῖς συνηρίθμησαι.

Θεοτοκίον.

Οἰκήσας σου, τὴν ἀγίαν γαστέρα ὁ Κύριος, Θεοτόκε, τῆς Τριάδος τερπνὰ καταγώγια, ἐκτελεῖ τοὺς πίστει, ἀληθείας σε νῦν μακαρίζοντας.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β΄.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν. Γερασίμου.

Τοὺς ἀθλητικούς, ἀγῶνας ἰχνηλατήσας, πρὸς θεουργικὴν, ἀγάπην ἀνεπτερώθης, καὶ τῆς ἄνω Συγκλήτου, ἐδείχθης ὁμότιμος, ἀρνησάμενος τὴν πρόσκαιρον, καὶ ζωῆς πρὸς ὕδωρ ἔφθασας, ποταμοῦ ῥιφείς τοῖς ρεύμασιν, Ἡσύχιε Ἀθλητά, εὐσεβῶν πρεσβευτά.

Εἰ δὲ ἔστι Τεσσαρακοστή, λέγεται ἀντὶ τοῦ Κοντακίου τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἡχοῦ.

Συναξάριον.

Τῇ Β΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἡσυχίου τοῦ Συγκλητικοῦ.

Στίχ. Ποταμὸν Ἡσύχιος ὑδάτων ἔδου,

Ὅπως ποταμὸν τοῦ πυρὸς διεκφύγη.

Δευτερίη προσέβη Ἡσύχιος ἐν πόλου ὄρμοις.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Βασιλέως, πρῶτος τοῦ παλατίου τυγχάνων, καὶ τῆς Συγκλήτου Βουλῆς. Προστάξαντος δὲ τοῦ Μαξιμιανοῦ, τοὺς ἐν στρατεία

Χριστιανούς, λύσαντας τὰς ζώνας, ιδιωτεύειν· καὶ πολλῶν τὸν ἀκλεᾶ μᾶλλον ἐλομένων βίον, ἢ τὴν ἐν ἀπωλείᾳ τιμὴν, εἷς ἦν ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ Ἅγιος Ἡσύχιος. Τοῦτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποδυθῆναι τὰ ἱμάτια, ἃ περιεβέβλητο, ὄντα πολυτελεῖ, ἐνδυθῆναι δὲ κολόβιον ἐξ ἐρίου (μᾶλλινον χιτωνίσκον χωρὶς μανίκια, καμιζόλαν), καὶ μετὰ τῶν γυναικῶν συνδιάγειν.

Τούτου γενομένου, προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, εἰ οὐκ αἰσχύνεται, ἐπυθάνετο, ἐκ τῆς τῶν Μαγίστρων τιμῆς εἰς τὴν ἄτιμον ταύτην κατενεχθεὶς ἀγωγὴν· μηδὲ γὰρ δύνασθαι τοὺς Χριστιανούς ἐπὶ ταῖς πρότερον μεγίσταις οὕτω τιμαῖς καὶ ἀρχαῖς καταστῆσαι αὐτόν. Τοῦ δέ, τὴν παροῦσαν τιμὴν πρόσκαιρον εἶναι εἰπόντος, τὴν δὲ τοῦ Χριστοῦ αἰωνίαν καὶ ἀπέραντον, λίθον μυλικὸν δεθῆναι τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ ὁ Βασιλεὺς προσέταξε, καὶ μέσον τοῦ ποταμοῦ, τοῦ λεγομένου Ὀρόντου, ῥιφῆναι, ἐν ᾧ τὸ μακάριον τέλος ἐδέξατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδότου, Ἐπισκόπου Κυρηνίας τῆς Κύπρου.

Στίχ. Ἀθλῶν πέπλησαι, Θεόδοτε, στιγμάτων,

Εἰ καὶ μετ' εἰρήνης σε Χριστὸς λαμβάνει.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Λικινίου Βασιλέως, καὶ Σαβίνου Ἡγεμόνος τῆς Κύπρου. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν τῷ Ἡγεμόνι παραστάς, τύπτεται βουνεύροις· εἶτα κρεμᾶται, καὶ τὰς σάρκας ξέεται, καὶ ἐπὶ πυρωθέντος σιδηροῦ κραββάτου ἀπλοῦται, καὶ παραδόξως τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι ἀλώβητος τηρηθεὶς, ἦλοις ἐνεπάρη τοὺς πόδας, καὶ τρέχειν ἠναγκάζετο. Βληθεὶς δὲ ἐν τῇ φυλακῇ, παυσάμενος τοῦ διωγμοῦ δόγματι Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου Βασιλέως, ἀπελύθη τῆς φρουρᾶς κατὰ τὴν ἐννεακαιδεκάτην τοῦ Ἰανουαρίου. Ἔτους δὲ διαγενομένου δευτέρου, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, δευτέραν ἄγοντος Μαρτίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κοΐντου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ἐπωνυμίαν ἔσχες ἐκ τῶν πραγμάτων

Τὰ θαυμάσια, ᾧ Κοΐντε παμμάκαρ.

Οὗτος γεγέννηται μὲν ἐν Φρυγίᾳ, καὶ παιδεύεται τὴν εὐσέβειαν. Καταλαβὼν δὲ τὴν Νεολίδα* Κώμην, ἔλεον τοῖς δεομένοις παρεῖχε. Κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς Αὐρηλιανοῦ τοῦ Βασιλέως, ὁ Ἡγεμὼν Ροῦφος, παραινῶν αὐτὸν θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, ἐπεὶ, ληφθεὶς δαίμονι, εὐξαμένου τοῦ Ἁγίου, ἰάθη, ἀφήκεν αὐτόν, δώροις τὴν εὐεργεσίαν ἀμειψάμενος. Αὐθις δὲ κατασχόντες οἱ ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, ἐπεὶ, σεισμοῦ γενομένου, ὃ τε ναὸς καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κατέπεσον ξόανα, ἐκφυγόντες, κατέλιπον τὸν Ἅγιον. Μετὰ οὖν τὸν σεισμόν, τεσσαράκοντα διαγενομένων ἡμερῶν, καταλαβὼν ὁ Ἄρχων Κλεάρχης τὸν τόπον, δεισιδαιμονῶν, καὶ περὶ τὴν θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐπτοημένος, κατεαγῆναι τὰ σκέλη τοῦ Ἁγίου προσέταξεν. Ἄ παραντίκα τῇ δυνάμει Χριστοῦ ἄρτια καὶ ὑγιῆ κατέστησαν. Δεκάτου δὲ διαγενομένου χρόνου, μετὰ τὴν τῶν σκελῶν αὐτοῦ συντριβὴν, ἐν ᾧ περιήει, πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἰώμενος, καὶ πτωχοῖς ἐπαρκῶν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Νέστορος καὶ Τριβιμίου.

Στίχ. Ὁ τράχηλον Νέστορος πλήξας τῷ ξίφει,

Πληγὴν ὁμοίαν ἐντρίβει Τριβιμίῳ.

Οὗτοι χώρας μὲν ὑπῆρχον τῶν Κυραιοτῶν**, πόλεως δὲ Πέργης. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Δεκίου τοῦ δυσσεβοῦς, παρὰ τῶν Εἰδωλολατρῶν παραδοθέντες τῷ τῆς χώρας Ἄρχοντι, τὸν Χριστὸν κηρύττοντες, γυμνωθέντες, ἐτύφθησαν βουνεύροις ξηροῖς. Εἶτα κρεμασθέντες, ἐξέστησαν ἄχρι καὶ τῶν σπλάγχων αὐτῶν. Ἐπεὶ δὲ τὴν γνώμην ἀμετάθετον εἶχον, μαχαίρᾳ τέμνονται τὰς κεφαλὰς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρωαδίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, μαρτυρησάντων ἐπὶ Δεκίου Βασιλέως.

Στίχ. Μὴ μέλε, Τρωάδιε, θνήσκειν ἐκ ξίφους,
Μὴ μέλλε· καὶ μέλλησιν οὐχ ἔξει στέφος.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Παρθένος Εὐθαλία ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Υἱὸν φιλοῦσα Μητροπαρθένου Κόρης,
Τομὴν ὑπέστη καλλιπάρθενος Κόρη.
Αὕτη ὑπῆρχεν ἐν Σικελία, μητέρα ἔχουσα Ἑλληνίδα αἰμορόροῦσαν, ἣτις καὶ ἰάθη
παρὰ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλφειοῦ, Φιλαδέλφου καὶ Κυπρίνου. Πιστεύσασα οὖν,
ἐβαπτίσθη μετὰ Εὐθαλίας τῆς θυγατρὸς αὐτῆς· ἔχουσα δὲ υἱόν, ὀνόματι Τερμιλιανόν,
συνεσχέθη ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸ ἀποπνιγῆναι, διὰ τὸ πιστεῦσαι εἰς τὸν Χριστόν· ἀλλ'
ὑπὸ τῆς παιδίσκης ἐκσπασθεῖσα τῶν χειρῶν αὐτοῦ διέφυγεν. Τῆς δὲ ἀδελφῆς
Εὐθαλίας πολλὰ τὸν ἀλάστορα ἐκεῖνον ὀνειδισάσης περὶ τῆς μητρὸς, ἐκεῖνος φησί·
Μὴ καὶ σὺ Χριστιανὴ εἶ; Καὶ ἡ Ἁγία· Ναί, φησίν, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ προθύμως
ἀποθανοῦμαι. Ὁ δὲ βέβηλος, γυμνώσας αὐτὴν ἐμάστιξε σφοδρῶς, καὶ παρέδωκεν
αὐτὴν ἐνὶ τῶν οἰκετῶν, ἐφ' ᾧ καθυβρισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ μὲν προσευξαμένη
ἐτύφλωσε τὸν οἰκέτην· ὁ δὲ ἰδὼν τὸ γεγονός, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀπέτεμε.

-----
* Ἄλλ. Αἰολίδα.

** Ἄλλ. Κυβεῤῥαιωτῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἀνδρόνικος καὶ Ἀθανασία ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἀθανασία συνθανόντα τῇ πάνυ,
Πεπείσμεθα ζῆν Ἀνδρόνικον τὸν πάνυ.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Πλανᾶ, τοῦ ἐκ τῆς νήσου
Νάξου.

Στίχ. Κοιμηθεὶς ὑψοῦται ἀπλανῆς ἐν τῷ πόλῳ,
ἱερεὺς Πλανᾶς ὁ Νικόλαος, λάμπσας.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀβραμαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, καμίνου

» φλόγα κατεπάτησαν, ἐν ὕμνοις κραυγάζοντες·

» Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νεανικῶς τῷ ἐχθρῷ, περιπλακεὶς τὴν τούτου, ἰσχὺν παμμάκαρ ἐταπείνωσας,

κραυγάζων Ἡσύχιε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀπὸ περάτων τῆς γῆς, ἕως περάτων Μάρτυς, ἡ σὴ ἀνδρεία καταγγέλεται, καὶ τὰ
κατορθώματα, καὶ ἡ βεβαία πίστις, Ἡσύχιε θεόφρον.

Ἴσχυροτάταις νευραῖς, ἀπαγχονήσας Μάρτυς, τῶν σῶν ἀγώνων τὸν ἀντίπαλον,
ἐπίδοξον θάνατον, ἐν πνιγμονῇ ὑδάτων, Ἡσύχιε ἐδέξω.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένους ἡμᾶς, τῇ ἀμαρτία πάντας, ζῶν τεκοῦσα ἀνεζώωσας· διό σοι
κραυγάζομεν· Θεοκυῆτορ Κόρη, ἀεὶ δεδοξασμένη.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσα κτίσις, εὐλο-

» γεῖτε τὸν Κύριον. Ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρ-

» δίᾳ· ὑμνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν

» εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐναπεδύσω ἀνδρικῶς πρὸς τοὺς ἀγῶνας, Χριστὸν ἔχων συλλήπτορα, ἔνδοξε, καὶ κατὰ κράτος νικήσας, ἐδέξω στέφος, ἀφθαρσίας καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.
Στήσας τὰ ρεύματα σοφῆ τῆς ἀθείας, ἱεροῖς ἀγωνίσμασιν, ἐμβληθεὶς ἐν ποταμῷ, ἐν τούτῳ ἐδέξω τὸ τέλος, ὑμῶν τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ὡς βασιλεύσας εὐκλεῶς κατὰ τῆς πλάνης, βασιλείους κατέλιπες, ἔνδοξε διατριβάς τε, καὶ μέγα ἀξίωμα, καὶ τῷ Βασιλεῖ, τοῦ παντὸς προσεκολλήθης.
Θεοτοκίον.

Ἱερώτατός σε καλεῖ Προφήτης, πύλην ἀδιόδευτον Ἄχραντε, ὁ Κτίστης δι' ἧς διήλθεν, ὡς ὁ μόνος ἐπίσταται, πάλιν κεκλεισμένην, λιπὼν ὡς πρὸ τοῦ τόκου.

Ῥοδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ὡραῖος τῷ εἶδει τῆς ψυχῆς Ἡσύχιε, ἐγνωρίσθης καὶ τοῦ σώματος· σὺ γὰρ ἀξίωμα καὶ πλοῦτον, κατέλιπες καὶ δόξαν ἐπίκηρον, καὶ μόνῳ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, δήμοις Μαρτύρων συναπτόμενος.

Συνέτριψας ξόανα σοφῆ Ἡσύχιε, ἀπωλείας καὶ ἠγάπησας, μᾶλλον θανεῖν βιαιοτάτως, ζῶν ὅπως κερδήσῃς τὴν μέλλουσαν, σὺν πᾶσι τοῖς καλῶς ἐναθλήσασιν· ὅθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Ἡ μνήμη σου σήμερον ἡμῖν Ἡσύχιε, θεομάκαρ ἐπεδήμησε, πάντων φωτίζουσα καρδίας, ἐν ταύτῃ τῶν πιστῶς εὐφημούντων σου, τοὺς πόνους τὰ γενναῖα παλαίσματα, καὶ τὰ τῶν πόνων ἀγωνίσματα.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλεν ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ὁ τῶν ὄλων μόνος Κύριος, καὶ κατελάμπρυνε τὰς πάντων καρδίας, θεϊκαῖς ἐπιγνώσεσι, καὶ σκότος ἀγνωσίας ἐμείωσεν. Ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθοῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐτροπίου, Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τρισάριθμοι Μάρτυρες στερῶς, ἀνταγωνισάμενοι, τοῖς ὠμοτάτως δικάζουσι, καὶ πεῖραν ἄπασαν, δριμυτάτων πόνων, πίστει ὑπομείναντες, τῆς ἄνω βασιλείας ἐτύχετε.

Διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εὐτροπον, Κλεόνικον στερρόν, Βασιλίσκον ἄσμασι, πνευματικοῖς εὐφημήσωμεν· πυρὶ γὰρ ἔφλεξαν, ἀθείας ὕλην, εὐσεβείας χάριτι· καὶ νῦν φωταγωγοῦσι τὰ πέρατα, θείοις πυρσεύμασιν, ὡς φωστῆρες διαυγέστατοι, ὡς τὴν πλάνην, πᾶσαν ἀμαυρώσαντες.

Κάρας ἐκτεμνόμενοι ἐχθροῦ, κάραν συνετρίψατε, ὠραιοτάτοις ποσὶν ὑμῶν, γενναῖοι Μάρτυρες, ἀπλανεῖς ἀστέρες, ἱερεῖα ἔμψυχα, ναοῦ ἐπουρανίου κειμήλια, Εὐτροπε ἔνδοξε, Βασιλίσκε καὶ Κλεόνικε, τὴν εἰρήνην, πᾶσιν ἐξαιτούμενοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Πανύμνητε δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου πάθεισι, πονηροτάτοις θεραπεύσον, ἢ τὸν ἀκέστορα, καὶ Σωτῆρα πάντων, τὸν Χριστὸν κηύσασα, τὸν πᾶσαν μαλακίαν ἰώμενον, τὸν τραυματίσαντα, διαβόλου τὴν κακόνοιαν, καὶ θανάτου ἡμᾶς ἀπαλλάξαντα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν Μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Τὸ τρίστοιχον ἄθροισμα, τῶν Ἀθλητῶν τοῦ Χριστοῦ, Εὐτρόπιον μέλπωμεν, σὺν Βασιλίσκῳ ὁμοῦ, τὸν θεῖον Κλεόνικον· οὗτοι γὰρ τῆς Τριάδος, τὸ ὑπέρθεον κράτος, ἄθλοις ὑπερφύεσιν, ὡμολόγησαν πᾶσιν· ἢ πάντοτε πρεσβεύουσι, σώζεσθαι ἅπαντας. Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν. Εἶτα τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τριῶν Ἀθλητῶν συμφρόνων μέλπω πόνους. Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνε-
» σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις
» Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ
» ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τῆς θείας, φωτοχυσίας λάμπεισι καταστραπτόμενοι, καὶ Ἀθλητῶν στεφάνοις, ἀληθῶς, λαμπρυνόμενοι Ἅγιοι, Τριάδος οἱ ἰσάριθμοι, ταύτην ἡμῖν ἐξευμενίσασθε.

Ῥημάτων, ἐνηχηθέντες Μάρτυρες, πνευματικῶς θεϊκῶν, καὶ συνημμένοι ἐπὶ τὸ αὐτό, τῆς εἰρήνης τὸν σύνδεσμον, ἐν ἑαυτοῖς κατέχοντες, ἐχθροῦ τὴν πλάνην ἐτροπώσασθε. Ἰσάριθμοι, τῆς Τριάδος Μάρτυρες, ἀναδειχθέντες τρανῶς, ἴσα φρονοῦντες πίστει εἰς αὐτήν, ἴσον εὔρατε στέφανον, Εὐτρόπιε Κλεόνικε, σὺν Βασιλίσκῳ οἱ καλλίνικοι.

Θεοτοκίον.

Ῥραῖος, ὁ ἐκ γαστροῦ σου Δέσποινα, ὑπὲρ υἱοὺς τῶν βροτῶν, ὁ πρὸ αἰώνων Λόγος προελθὼν, σκυθρωπὸν ἐξηφάνισε, τὸ τοῦ θανάτου ἄχραντε, ζωὴν αἰώνιον ἡμῖν δεδωκώς.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ
» κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ
» στερέωμα.

Νευρούμενος ἐν Χριστῷ, φερωνυμῶν τε ἀμειδῶς Εὐτροπε, τροπαιοφόρος γέγονας, κατὰ δυσμενῶν Μάρτυς ἔνδοξε.

Ἀθάνατον ἐναθλῶν, κλέος τῆς νίκης ἐμφανῶς εἵληφας, Μάρτυς σοφὴ Κλεόνικε, τῷ Σταυρῷ γενναίως ἠλούμενος.

Θωρακισθεὶς τῷ Σταυρῷ, βασιλικῶς Ἑλληνικὴν ἔτρεψας, πολυθεῖαν ἔνδοξε, Μάρτυς Βασιλίσκε ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Λιμένα σε γαληνόν, καὶ ἀδιάσπαστον Πιστοὶ ἄγκυραν, Θεογεννήτορ ἔχοντες, πλάνης τῶν δεινῶν λυτρωθεῖημεν.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, ἡ τριάς τῶν Μαρτύρων, ἐνώπιον πολλοῦ, ὠμολόγησε δήμου, καὶ δήμοις συνηρίθμηται, Ἀσωμάτων ἀθλήσασα. Τούτους σήμερον, ἀνευφημήσωμεν πίστει, ἐορτάζοντες, τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην, καὶ κοσμοχαρμόσουνον.

Θεοτοκίον.

Ἐλπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ, ἀεὶ σε δοξάζουσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

ὦ θαύματος καινοῦ! ὦ φρικτοῦ μυστηρίου! ἐβόα ἡ ἀγνή, καὶ πανάμωμος Μήτηρ, ἐν ξύλῳ ὡς ἐβλεπεν, ἀπλωθέντα τὸν Κύριον· ὃ τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ δρακί περιέχων, ὡς κατάκριτος, ὑπὸ κριτῶν παρανόμων, Σταυρῷ κατακρίνεται.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ
» τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,
» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἦδρασμένοι ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ἀληθείας, ταῖς προσβολαῖς ἀκλόνητοι, ὦφθητε βασάνων, Μάρτυρες πολυάθλοι, τῆς πλάνης ὀχύρωμα, ἅπαν ἐμφανῶς ἐκμοχλεύσαντες.

Τετακότες ὄλην ἔφεσιν πρὸς τὸν Κτίστην, δεσμοῖς περιτεινόμενοι, καὶ ξεσμοῖς ἀλγοῦντες, ὦφθητε ἀνάλωτοι, Κλεόνικε Εὐτροπε, σὺν τῷ Βασιλίσκῳ ἐν σκάμματι.

Ῥραιοτάταις ἀκτίσι διηυγασμένοι, ὡς τὸν Χριστὸν προσβλέποντες, ἔνθεν Ἀθλοφόροι θᾶπτον ὑπεμείνατε, πυρὸς τὴν ἐπίχυσιν, τοὺς ὑπεναντίους συμφλέξαντες.

Θεοτοκίον.

Νεμομένην ῥύμην ἔστησας τοῦ θανάτου, ρεῖθρον ζωῆς κυήσασα, Χριστὸν, ὃν δυσώπει, ἁμαρτίας κάμινον, ψυχῆς κατασβέσαι μου, Μήτηρ τοῦ ἐλέους πανάχραντε.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν Κόσμον ἐλήλυθας·
» φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς
» πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Στερρόρητι νοός, φληναφίαν ἐθραύσατε, ὠμότητος αἰκιζόντων, καταπτύσαντες θράσους, Μάρτυρες καρτερώτατοι.

Ἦπὲρ τὰ γεηρά, οὐρανίων φροντίσαντες, εὐγένειαν ἐπανθοῦσαν, καὶ στρατείαν καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν κατελείψατε.

Μανίαν ἀπηνῆ, τυραννούντων οὐ πτήξαντες, πυρὸς τε καὶ τῶν μαστίγων, καὶ ξεσμῶν καὶ βασάνων, ἀνδρείως κατεπτύσατε.

Θεοτοκίον.

Φορέσας με ἐκ σοῦ, Θεοτόκε ὁ πλάσας με, προῆλθε διπλοῦς τῇ φύσει, ἐν μιᾷ ὑποστάσει, ἀφύρτως γνωριζόμενος.

Ῥδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-
» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,
» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Ἦρωθεῖσα, ξυνωρίς τῶν Μαρτύρων ἀντάδελφος, μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους, τῷ Σταυρῷ παγεῖσα ἐστέφθη στέφει, ἀκηράτῳ, σὺν Εὐτροπίῳ ὁ θεῖος Κλεόνικος.

Ὀδεύσας, μαρτυρίου πορείαν ἀκλόνητον, ἥλοις πειρόμενος ἅμα, Βασιλίσκος πόδας συνέθλασε, τῶν δαιμόνων, τὰς κεφαλὰς πατήσας ὁ ἔνδοξος.

Ναόν σου, τὴν καρδίαν λαξεύσας, ἀνέτρεψας, ἄγαλμα πλάνης συμφλέξας, καὶ τὸ στέφος ξίφει· Μάρτυς ἐδέξω, ἐκμηθεῖς σου, κεφαλὴν Βασιλίσκε ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ῥόδον, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος, καὶ καθαρῶτατον κρίνον, καὶ κοιλάδων ἄνθος ὃ Θεομητορ, ὁ Νυμφίος, ἐν τῇ γαστρὶ σου Λόγος ἐσκήνωσε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄.

Ἐπεφάνης σήμερον. Γερασίμου.

Ἄρμονία πίστεως συνδεδεμένοι, τοῦ ἐχθροῦ διέλυσαν, τὰς παρατάξεις ἐμφανῶς, σὺν Εὐτροπίῳ Κλεόνικος, καὶ Βασιλίσκος γενναίως ἀθλήσαντες.

Εἰ δὲ ἔστι Τεσσαρακοστή, λέγεται ἀντὶ τοῦ Κοντακίου τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἐνδιατάκτου ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ Γ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Εὐτροπίου, Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου.

Στίχ. Ὁ χρηστὸς ἡμῖν Εὐτρόπιος τοὺς τρόπους

Ἐφεῦρε Χριστὸν καὶ τέλος διὰ ξίφους.

Καὶ Κλεόνικος εὐκλεᾶ νίκην ἔχει,

Σταυρῷ κρεμασθεὶς, ὡς ὁ Χριστὸς μου πάλαι.

Εἰρκτὴν τὸ σῶμα καὶ πρὸ τῆς εἰρκτῆς ἔχων,

Εἰρκτῶν λυτροῦται Βασιλίσκος ἐκ δύο.

Ἐν ξύλῳ Εὐτρόπιος σταυροῖο τρίτη προσεπήχθη.

Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς καιροὺς Μαξιμιανοῦ, συστρατιῶται καὶ συγγενεῖς τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, ἐκ τῆς Καππαδοκῶν ὄντες χώρας.

Παρίστανται οὖν Ἀσκληπιοδότῃ τῷ Ἡγεμόνι καὶ τύπτονται σφοδρῶς. Ὁ δὲ Ἅγιος Εὐτρόπιος κατὰ τοῦ στόματος λαμβάνει πληγὰς, ὅτι τὸν Ἡγεμόνα ἐξύβρισεν. Ἐνθα οἱ μὲν τύπτοντες ἐξημβλύθησαν διὰ τὸ σύντομον τῆς βασάνου· οἱ δὲ Μάρτυρες, ἐπιφανέντος αὐτοῖς τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ ἐνδόξου Μάρτυρος Θεοδώρου, γεγόνασιν ὑγιεῖς. Ἐπὶ οὖν τῇ παραδοξοποιίᾳ ταύτῃ πολλοὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ, τὴν διὰ ξίφους δέχονται τελευτήν. Μεταβαλλομένου οὖν τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ κολακείαις ἐπιχειροῦντος τὸν Ἅγιον Κλεόνικον μεταθέσθαι ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, καὶ τὰ μὲν ὑπισχνουμένου, τὰ δὲ καὶ διδόντος, οὐδέν τι μᾶλλον ὁ Ἅγιος μαλακισθεὶς, ἀλλὰ καὶ παροξυνθεὶς, κατεγέλασε μὲν τῆς ἀνοίας τοῦ Ἡγεμόνος, κατεχλεύασε δὲ τὴν τῶν εἰδώλων ἀσθένειαν. Ὅθεν, θυσίας αὐτοῖς ἐπιτελουμένης, διὰ προσευχῆς τὸ ξόανον κατέβαλε τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐκκαεῖσαν οὖν πίσσαν καὶ ἄσφαλτον, ἐν τρισὶ λέβησι, κατέχεον ἐπ' αὐτοῦς· καὶ αὐτοὶ μὲν ἀλώβητοι διεφυλάχθησαν, οἱ δὲ ὑπουργοὶ καὶ ὑπηρεταὶ τῶν τοιούτων κατεφλέχθησαν. Εἶτα σταυροῦνται Κλεόνικος καὶ Εὐτρόπιος, καὶ τελειοῦνται· ὁ δὲ Ἅγιος Βασιλίσκος ἐν τῇ φρουρᾷ τεθείς, μετὰ χρόνον τινὰ καὶ αὐτὸς τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδωρήτου, Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας.

Στίχ. Χωρεῖν ἔχει που τῆς Ἐδέμ τὸ χωρίον

Καὶ τὸν Θεοδώρητον ἔνδον τὸν μέγαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Ζήνων καὶ Ζωΐλος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Ζωῆς λύσις Ζήνωνι καὶ τῷ Ζωΐλῳ

Ζωῆς ὑπῆρξε κρείττονος παραιτία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ὁσία Πιαμοῦν ἢ παρθένος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Κροσσωτὰ χρυσᾷ Πιαμοῦν μελαμφόρος,

Τὰς ἀρετὰς ἄπεισιν ἡμφιεσμένη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ,
» πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμε-
» νοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ· ἐν τῷ ναῷ τῆς
» δόξης σου Κύριε.

Νῦν ἐπαξίως, τῆς αἰωνίου ζωῆς λαβόμενοι, ὥσπερ ἐναθλοῦσιν ἔφη ὁ Ποιητής,
Ἀθλοφόροι ἀναμέλπετε· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.
Μυσταγωγίαν, τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ κλέος καὶ στέφανον, κάλλος διαμένον ἄλυπον
χαρμονήν, κληρωσάμενοι κραυγάζετε· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου
Κύριε.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῇ τῶν βασάνων καρτερήσαντες, πλάνης ὑπηρέτας Μάρτυρες
ἀκλινεῖς, κατεφλέξατε κραυγάζοντες· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου
Κύριε.

Θεοτοκίον.

Λῦσον Παρθένε, ἀμαρτιῶν μου τὸ χειρόγραφον· σῶσον ἐκ παντοίας βλάβης καὶ
προσβολῆς, τοῦ δολίου ἵνα κράζω σοι· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε
Δέσποινα.

ᾠδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρε-
» τὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Πλήρης εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, παιδρᾶς ἐφέστηκε, νῦν ἡ ἐτήσιος, ὑμῶν πανήγυρις
Ἅγιοι· ἐν ἧ πόθῳ εὐφημοῦντες ὑμᾶς, τῷ στεφοδότῃ καὶ Θεῷ, ὕμνοις κραυγάζομεν·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁραῖοι οἱ μώλωπες ὑμῶν· ὥσπερ χρυσίον γάρ, καὶ λίθος τίμιος, Θεῷ ἐδείχθητε
Μάρτυρες· οὓς ἐν πίστει προσκυνοῦμεν ἡμεῖς, τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, Θεῷ
κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Πηγὴ χαρισμάτων ἀψευδῆς, Χριστῷ ἐνδέδοται, σαφῶς τοῖς Μάρτυσι· καρπογονεῖ γὰρ
ἡ ἄνικμος, καὶ ἡ ἄνυδρος ἐκβλύζει κρουνούς, καὶ ἡ ἀλόγων λογικῶς, φύσις
ἐφέστηκεν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα βοῶσα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος οἰκήσας ἐν τῇ σῆ, κοιλία Ἄχραντε, σὰρξ ἐχρημάτισε, φύσιν θεώσας μου
Δέσποινα, ὁ ὑπέρθεος τῇ ἄκρα αὐτοῦ, φιλανθρωπία· ὄν πιστῶς, ὑμνοῦντες ψάλλομεν·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνά-
» ψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι,
» σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Νῦν τρανῶς τὴν δόξαν Κυρίου, στεφανηφόροι καθορῶντες, σὺν ταῖς Ἀσωμάτοις
χορείαις, καὶ τῶν Μαρτύρων καὶ τῶν δικαίων αὐτοῦ, Μάρτυρες οἱ τρισάριθμοι, ὑπὲρ
ἡμῶν θερμῶς πρεσβεύσατε.

Ὅλον ἑαυτοῖς τὸν Σωτῆρα, εἰσοικισάμενοι ἀξίως, πόλις ἐγνωρίσθητε Θεοῦ,
ἐδραιουμένη θειαῖς ἐπάλξεσιν, Εὐτρόπιος καὶ Κλεόνικος, σὺν Βασιλίσκῳ οἱ
θεόφρονες.

Ἐπὲρ τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν παναγίαν ὑμῶν μνήμην, καὶ τοὺς ἱεροὺς
εὐφημοῦντων, ἀγῶνας θείους, Μάρτυρες ἔνδοξοι, τὸν Κτίστην ἱκετεύσατε, ἀμαρτιῶν
εὐρεῖν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἀντίληψις ὄφθης, καὶ ἡ ἐλπίς καὶ σωτηρία· σὺ καταφυγή μου καὶ τεῖχος, καὶ τῆς ψυχῆς μου θεία παράκλησις· διό με Ἀειπάρθενε, ἐκ πάσης λύτρωσαι κολάσεως. Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.
Εἰ δὲ μή, ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὡρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Δ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου, τοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ.
Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου.
Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρον Γεράσιμε, ἀναπερώσας τὸν νοῦν, πρὸς Θεὸν διὰ πίστεως, κοσμικῆς συγχύσεως, ἐβδελύξω τὸ ἄστατον, καὶ τὸν Σταυρόν σου, ἀναλαβόμενος, τῷ παντεπόπῃ κατηκολούθησας, σῶμα δυσήνιον, ἀγωγαῖς ἀσκήσεως τῷ λογισμῷ, σθένει δουλωσάμενος, τοῦ θείου Πνεύματος.

Ὅσιε Πάτερ Γεράσιμε, ἐν ἐρημίαις αἰεὶ, καὶ σπηλαίοις καὶ ὄρεσι, πίστει διαιτώμενος, τὸν Θεὸν ἐξεζήτησας, καὶ τοῦτον εὔρες ὡσπερ ἐπόθησας, ἀνεπιστρόφῳ ψυχῇ νευρούμενος, ταῖς ἀναβάσεσι, ταῖς καλαῖς ἐκάστοτε, καὶ Μοναστῶν, στίφη προσενήνοχας, Χριστῷ σωζόμενα.

Πάντα τὸν βίον διήνυσας, ἐν ἡσυχίᾳ πολλῇ, καὶ ἐν πένθει καὶ δάκρυσιν, Μοναστῶν γενόμενος, ἀλείπτῃς διὰ πίστεως, ἀκτημοσύνη κατακοσμούμενος, καὶ ἐγκρατεῖα ὠραϊζόμενος, ξένος καὶ πάροικος, ἐπὶ γῆς δεικνύμενος· ὅθεν καλῶν, εὔρες τὴν ἀπόλαυσιν, Θεομακάριστε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ δυσωποῦμεν πανάχραντε, τὴν προστασίαν ἡμῶν. Συσχεθέντας ἐν θλίψεσι, μὴ παρίδῃς τέλεον, ἀπολέσθαι τοὺς δούλους σου, ἀλλὰ γε σπεῦσον τοῦ ἐξελέσθαι ἡμᾶς, τῆς ἐνεστώσης ὀργῆς καὶ θλίψεως, ᾧ θεοδόξαστε, Θεοτόκε ἄχραντε· σὺ γὰρ ἡμῶν, τεῖχος καὶ βοήθεια, ἀκαταμάχητος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦλιος σέλας ἡμαύρωσε, καὶ ἡ σελήνη τὸ φῶς, εἰς ζοφῶδες ἱμάτιον, ζοφερῶς μετέβαλε· γῆ κλονεῖται· καὶ ῥήγνυται, φρικτῶς ναοῦ σου, τὸ καταπέτασμα· κἀγὼ πῶς Τέκνον μὴ διαρρήξομαι, σπλάγχνα καὶ ὄμματα, πῶς δὲ μὴ τὸ πρόσωπον, καταξανῶ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σῶτέρ μου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἐσπερινοῦ, κατὰ τὴν τάξιν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Χριστῷ ἐκ νεότητος, ἀκολουθήσας πιστῶς, ζῶν τὴν ἰσάγγελον, ἐπολιτεύσω σαφῶς, Γεράσιμε Ὅσιε· σὺ γὰρ ἐν Ἰορδάνου, διαλάμπας τῇ χώρᾳ, θῆρα καθυποτάσσεις, τῇ στερρᾷ σου ἀσκήσει· Χριστὸς γὰρ ὄν ἐδόξασας, λαμπρῶς σε ἐθανμάστωσε.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρόν

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τοὺς Κανόνας, ὡς σύνηθες. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐν τοῖς Θεοτοκίοις· Γεωργίου.

Ωδή α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι ἐξήγαγες
» λαόν, δουλείας Αἰγυπτίων, ἐκάλυψας δὲ ἄρμα-
» τα Φαραώ, καὶ τὴν δύναμιν.

Ἦλον κατὰ πάσης τῆς μεθοδείας, τοῦ ἀλλοτρίου κραταιόν, τὴν νηστείαν ἔχοντες,
γενναίως πατήσωμεν, τὰ τούτου μηχανήματα.

Ἐλλάμψει τοῦ Πνεύματος Θεοφόρε, καταυγασθεὶς τὰ νοητά, τῆς ψυχῆς σου ὄμματα,
πρὸς φῶς ἐνητένισας, δι' ἀρετῆς τὸ ἄδυτον.

Τῶν παρόντων Πάτερ δι' ἀκτησίας, τὸ γεηρὸν ἀποβαλὼν, ἄχθος ὡς ἀσώματος,
Γεράσιμε ἤνυσας, τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Γῆθεν πρὸς οὐράνιον πολιτείαν, ἡμᾶς ἀνείλκυσεν Ἀγνή, ὁ ἄχραντος τόκος σου,
νηστείας ταῖς πτέρυξιν, εἰς οὐρανούς ἀναγαγὼν ἡμᾶς.

Ωδή γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐστερεώθη ἡ καρδία μου·
» διὸ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν.

Τῶν παθῶν τὰ θηρία, διὰ νηστείας ἀποκτείναντες, Χριστῷ δι' ἀπαθείας, καὶ
καθαρότητος ἐγγίσωμεν.

Πρὸς τὸν ἄυλον πόθον, τὸν τοῦ Κυρίου Πάτερ Ὅσιε, ἀεὶ ἐνατενίζων, ὕλης
προσκαίρου κατεφρόνησας.

Τὸν Χριστὸν ἐν τῇ γλώσσει, ἔχων ἀεὶ Πάτερ Γεράσιμε, τὸ ἀληθὲς τῶν λόγων,
διεβεβαίου ἐν τοῖς θαύμασι.

Θεοτοκίον.

Ἐν νηστείαις καὶ πόνοις, τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν τῆς φύσεως, ῥωννύουσα Παρθένε, κατὰ
παθῶν τοῦτο ἐνίσχυσον.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὴν κλίμακα τῶν θείων ἀρετῶν διανύσας, πρὸς νοητῆς θεωρίας ἀνελήλυθας ὕψος,
καὶ θείων μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ, ἐμφάσεις ὑπεδέξω καθαρὰς· διὰ τοῦτο Θεοφόρε,
σὲ εὐσεβῶς τιμῶμεν καὶ βοῶμεν· Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ
στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Θεοτόκε σαρκωθέντα
χρηστότητι, προτεινάσα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἀπὸ παθῶν,
πειρασμῶν τε καὶ κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ καὶ βοῶντας· Δόξα τῷ
ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ
τόκου σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σου προσπαγέντος, ὑπὸ τῶν παρανόμων, καὶ στρατιωτῶν Σῶτερ λόγῃ, τὴν
πλευρὰν ὀρυγέντος, ἢ Πάναγνος ὠδύρετο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς·
καὶ τὸ πολὺ σου καὶ φρικτὸν τῆς ἀνοχῆς, ἐξίστατο βοῶσα· Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους
σου στοργῇ· δόξα τῇ σῇ χρηστότητι· δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου βροτοὺς
ἀθανατίζοντι.

Ωδή δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τῆς σῆς ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίας, Χριστέ ὁ Θεός,
» προμηνύων ὁ Προφήτης τὴν ἔλευσιν, μετὰ χαρᾶς
» ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῆς σῆς ἐν τοῖς βροτοῖς εὐσπλαγχνίας, Χριστέ ὁ Θεός, δεῖγμα παρέσχου τὸν καιρὸν
τῆς ἐγκρατείας Σωτήρ, δι' οὗ ψυχὰς καὶ σώματα καθαίρεις, καὶ ἀγιάζεις τοὺς δούλους
σου.

Τῶν ἀρετῶν τὴν κλίμακα ἀνύσας σοφέ, μυστικωτέρας θεωρίας ἠξίωσαι· διὸ καὶ χάριν εἴληφας, ὁρᾶν καὶ πρὸ καιροῦ τὰ ἐσόμενα.

Ἰδρῶσι τῶν ἀγῶνων σου τῶν ἐνθέων, τὴν ἄγονον κατήρδευσας ἔρημον, καὶ καρποφόρον ἔδειξας, ἀνθρώπους τῷ Χριστῷ συγκομίζουσαν.

Θεοτοκίον.

Ὡς στήριγμα Πιστῶν δεδομένη, Παρθένε ἀγνή, παρὰ Χριστοῦ τοῦ σὲ δοξάσαντος, δύναμιν ἐν τῷ καιρῷ περίωσον, ἡμᾶς τῆς ἐγκρατείας ὑμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς, καὶ φωτίσας τὸν ὄρθρον,

» καὶ δείξας τὴν ἡμέραν, δόξα σοι δόξα σοι, Ἰη-

» σοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ.

Τῆς χαμαιζήλου ἡμᾶς, προσπαθείας οἰκτίρμον, νηστεία ἀφαρπάσας, πρὸς τὸ ὕψος ἔλκυσον, Ἰησοῦ τῆς σῆς ἀγαπήσεως.

Τῶν προσευχῶν ταῖς προσβολαῖς, παρατάξεις δαιμόνων, κατέτρωσας γενναίως, καὶ Χριστὸν Γεράσιμε, σὺ ἀνύμνεις Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Τὴν τῶν παθῶν διασχῶν, Θεοφόρε· ὁμίχλην, φωτὶ τῷ τῆς ἀγνείας, καὶ τῆς καθαρότητος, νοητῶς ἐπλησίασας.

Θεοτοκίον.

Ῥύπου ἡμᾶς νοητοῦ, διὰ τῆς ἐγκρατείας, ἐκπλύνασα Παρθένε, καθαρὸς παράστησον, δοξολογεῖν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Ὡδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς Ἰωανῶν τὸν Προφήτην, ἐλυτρώσω τοῦ κήτους

» Χριστέ ὁ Θεός, κᾶμὲ τοῦ βυθοῦ τῶν παισμάτων

» ἀνάγαγε, καὶ σῶσόν με μόνε φιλόφρονε.

Τῆς ἐγκρατείας τῇ αἴγλη, ἐλλαμφθέντας ἡμᾶς καταξίωσον, ἰδεῖν τῆς ἐγέρσεως Σῶτερ, τῆς σῆς τὴν θεῖαν δόξαν καὶ τὴν λαμπρότητα.

Ὡς ἑσφόρος ἐκλάμπσας, ἐν τῷ σκότει τοῦ βίου Γεράσιμε, ἀνθρώπους εἰς φῶς πολιτείας, Ἀγγέλων ἀσωμάτων ἐχειραγώγησας.

Τῇ εὐχῶν βακτηρία, κεφαλὰς νοουμένων συνέθλασας, θηρῶν παναοίδιμε Πάτερ, καὶ θήρας τῆς ἐκείνων ἀνθρώπους διέσωσας.

Θεοτοκίον.

Γνόντες τὸν πάντων Δεσπότην, διὰ σοῦ Θεοτόκε, ἐρρύσθημεν πλάνης τῶν εἰδώλων, καὶ πόθῳ κυρίως σε, Μητέρα Θεοῦ δοξάζομεν.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄.

Ἐπεφάνης σήμερον. Γερασίμου.

Ὡς ἀστήρ οὐράνιος ἐξανατείλας, ἱερῶς ἐφαίδρυνας, τῶν ἀρετῶν σου τῷ φωτί, τοῦ Ἰορδάνου τὴν ἔρημον, Ὅσιε Πάτερ, θεόφρον Γεράσιμε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος ἐν Ὅσίοις, μετὰ σώματος ὄφθης, Γεράσιμε ὁσίως βιώσας, καὶ σὺν τῇ ἀγγελικῇ ζωῇ, τοὺς τῆς ἀγάπης καρποὺς ἐπλεόνασας, ἐξ ὧν καὶ διατρέφονται, οἱ ἐκβοῶντές σοι τοιαῦτα·

χαῖρε Λυκίας ὁ θεῖος γόνος

χαῖρε Ὅσιων ὁ ἔμπνους ὄρος

χαῖρε Ἰορδάνου οἰκίτωρ περίδοξος

χαῖρε Παλαιστίνης ὁ θεῖος διάκοσμος

χαῖρε μιμητὰ πανάριστε τοῦ Προδρόμου τοῦ σεπτοῦ

χαῖρε οἰκονόμε γνήσιε τῆς ἀγέλης τοῦ Χριστοῦ

χαῖρε ὅτι ἐδείχθης ἐραστής ἡσυχίας

χαῖρε ὅτι ἐφάνης φυτουργὸς ἐγκρατείας

χαῖρε λαμπρὸν ἀγάπης κειμήλιον

χαῖρε τερπνὸν τοῦ Λόγου ὄσφράδιον
χαῖρε δι' οὗ Μονασταὶ κραταιοῦνται
χαῖρε δι' οὗ τῷ Θεῷ οἰκειοῦνται
χαίροις Πάτερ Γεράσιμε.

Εἰ δὲ ἔστι Τεσσαρακοστή, λέγεται ἀντὶ τοῦ Κοντακίου καὶ τοῦ Οἴκου τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἐνδιατάκτου ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου, τοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ.

Στίχ. Ὑπηρέτης θῆρ τῷ Γερασίμῳ γέρας,

Θῆρας παθῶν κτείναντι πρὶν λῆξαι βίου.

Τῇ δὲ τετάρτῃ Γεράσιμος βιότοιο ἀπέπτη.

Οὗτος, ἐκ παιδὸς τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου στοιχειωθείς, καὶ τὸ τῶν Μοναχῶν σχῆμα περιβαλλόμενος, τὴν ἐνδοτέραν ἔρημον τῆς Θηβαΐδος κατέλαβεν, ἐπὶ Κωνσταντίνου Βασιλέως, ἐκγόνου Ἡρακλείου, τοῦ ἐπικεκλημένου Πωγωνάτου· καὶ τοσοῦτον πρὸς ἀρετὴν ἀγῶνα ἔθετο, καὶ πρὸς Θεὸν οἰκειώσιν ἔσχευ, ὡς καὶ τῶν ἀγρίων θηρίων κατάρχειν. Λέων γὰρ αὐτῷ διακονούμενος ἦν, ἐπιτελῶν μὲν καὶ τὰς ἐνδεχομένας ἄλλας διακονίας, καὶ δὴ καὶ τὸν ὑδροφόρον ὄνον ἐπὶ νομάς διεξάγων τε καὶ εἰσάγων. Οὐδὲρ ποτε παρ' ὀδιτῶν ἐμπόρων ὑποσυρέντος, καὶ ταῖς καμήλοις προσδεθέντος, ὑπὼ κατεχομένου τοῦ θηρός, ἠγανάκτει τὸ πρὸς ἐσπέραν ὁ τῷ Ὁσίῳ καθυπηρετούμενος μονάζων, τὸν λέοντα μόνον ἰδὼν τῇ κέλλῃ παραβαλόντα· καὶ δόξας βρωθῆναι παρ' αὐτοῦ, τῷ Γέροντι τοῦτο ἀπήγγειλεν. Ὁ δέ, τὴν ἐκείνου ὑπηρεσίαν ἔκρινεν αὐτὸν ὑπελθεῖν. Ἦν καὶ δεξάμενος, ἐφ' ὅσον παρὰ τῶν ἐμπόρων χρόνον ὁ ὄνος κατείχετο, αὐτὸς ἐπὶ τῶν ὤμων τὰς ὑδρίας ἔφερε, καὶ θεῶν, ἧ ποδῶν εἶχεν, ὑδροφορεῖν ἠναγκάζετο.

Ἄλλ' εἶχε μὲν αὐθις ἢ αὐτὴ ὁδὸς τοὺς προλεχθέντας ἐμπόρους καθυποστρέφοντας, τὸν λέοντα δὲ ὁ ποταμὸς ὑδροφορήσαντα. Ὅς ἰδὼν, καὶ γνωρίσας τὸν ὄνον ταῖς καμήλοις ἐπόμενον, ὀρμήμασι αἰφνιδίῳ καταπλήξας τοὺς ἐμπόρους, καὶ πρὸς φυγὴν τρέψας, τοῦ κημοῦ δραξάμενος εἶλκε τὸν ὄνον, ὁ δὲ ὄνος ἐπομένας τὰς καμήλους, ἐτέραν τῇ ἐτέρᾳ προσδεδεμένας, ὡς ἐκείναις ἔθος, ἕως ἠγάγε τὸν ὄνον καὶ τὰς καμήλους, εἰς τὸ κελλίον· καὶ τῷ οὐραίῳ πλήττων τὴν θύραν, ὡς κυνηγέσιον δῆθεν προσῆγε τῷ Γέροντι. Ὁ δέ, μειδιάσας, πρὸς τὸν ὑπηρετοῦντα· Μάτην ἄρα ὁ λέων, φησί, παρ' ἡμῶν ὠνειδίζετο. Οὐκοῦν ἀπολυθεὶς τῆς δουλείας, τῶν συνήθων ἐχέσθω νομῶν καὶ διατριβῶν. Τότε κλίνας τὴν κεφαλὴν ὁ λέων, καὶ οἰονεὶ συνταξάμενος τῷ Γέροντι, ὑπέδου τὸ ὄρος· καὶ τῆς ἐβδομάδος ἅπαξ ἐξιῶν, προσήρχετο τούτῳ, καὶ τὴν κεφαλὴν ὑπέκλινεν ὡς ἐν σχήματι προσκυνήσεως.

Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Γέροντος, ἦλθε μὲν τὴν συνήθη εὐχὴν ἀποδώσων. Ἐπεὶ δὲ μὴ εὔρε τὸν Ὅσιον, ἀλλὰ παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦντος μοναχοῦ ἔμαθε τὴν τελευτὴν αὐτοῦ, καὶ πρὸς τὸν τάφον ἀπηνέχθη, λεπτοῖς πρότερον καταθρηνήσας βρυχήμασιν, ὕστερον ἐπὶ μεγάλῳ βρυχυθμῷ ἀφῆκε τὴν πνοήν. Οὕτω δοξάζει ὁ Θεὸς τοὺς δοξάζοντας αὐτόν, καὶ θῆρας αὐτοῖς ὑπέικειν παρασκευάζει, διατηροῦσι τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν ἄσπιλον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παύλου, καὶ Ἰουλιανῆς τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς.

Στίχ. Ὁ κείμενος μὲν Παῦλος, ἡ δὲ κειμένη

Ἰουλιανή, σύγγονοι τετμημένοι.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ Βασιλέως ἐν Πτολεμαίῃ· ἐτύγγανον δὲ ἀδελφοὶ κατὰ σάρκα, φύντες εὐγενῶς, καὶ τραφέντες καλῶς εὐσεβείᾳ μᾶλλον ἢ γάλακτι. Ὁ δὲ

Παῦλος τὰς θεοπνεύστους Γραφὰς διήλθεν ἐμμελῶς· καὶ τὸν αὐτῶν νοῦν ἐκμελετήσας, ἔτι νέος ὢν, προχειρότατα τοὺς ἀντιλέγοντας ἐπεστόμιζε, καὶ κήρυξ ἔνθεος τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου περὶ ἡμᾶς οἰκονομίας ὑπῆρχεν. Ἐπιδημήσαντα οὖν τῆ πόλει τὸν Βασιλέα, ἰδὼν ὁ Παῦλος αὐτόν, θαρρῆν τῆ ἀδελφῇ παρεκελεύσατο, καὶ στῆναι προθύμως, ὡς μεγάλου μέλλοντος τὴν πόλιν καταλαβεῖν πειρασμοῦ· καὶ ἑαυτὸν δὲ τῷ τύπῳ καθώπλισε τοῦ Σταυροῦ.

Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔλαβε σφραγισάμενος, προσῆλθε τῷ Βασιλεῖ, καὶ τῶν εἰδώλων διήλεγξε τὴν ματαιότητα. Ὅθεν κρεμασθεῖς, ξέεται· ὃν ἰδοῦσα ἡ ἀδελφή, κατεβόα τοῦ τυράννου, ὡς ἀδίκως αἰκιζομένου τοῦ ἀδελφοῦ. Συλλαμβάνεται δὲ καὶ αὐτή, καὶ κρεμασθεῖσα ξέεται, καὶ ἐν λέβητι, ἔνθα πίσσα καχλάζουσα, ἀμφοτέροι βάλλονται. Καὶ ἔτι ἐμμένοντες τῆ τοῦ Χριστοῦ πίστει, ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς πεπυρωμένης ἀπλοῦνται, καὶ τοῖς νότοις ἄνωθεν τύπτονται. Ἐνθα Κοδρᾶτος καὶ Ἀκάκιος οἱ δήμιοι, τῶν Ἁγίων φεισάμενοι, τὰς κεφαλὰς ἀφαιροῦνται. Μὴ διαλωβηθέντες δὲ οἱ Ἅγιοι, δεσμοῖς σιδηροῖς βάλλονται ἐν εἰρκτῇ· καὶ Ἀγγέλου ἐπιφανεία λυθέντες, καὶ τροφῆς κορεσθέντες, τῷ Χριστῷ εὐχαρίστησαν. Καὶ αὐθις παρίστανται τῷ Βασιλεῖ, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις μὴ βουληθέντες, ἀναρτηθέντες τύπτονται.

Στρατονίκου δὲ τιнос, ἐνὸς τῶν δημίων, τὴν Ἁγίαν Ἰουλιανὴν κατοικτεῖραντος, καὶ πρὸς τὸ εὐώνυμον κατακλιθέντος, καὶ τῷ Χριστῷ πιστεύσαντος (ὅτι δὴ αὐτῷ ἡ Ἁγία προτρέπετο μὴ φεῖδεσθαι, ἀλλὰ ποιεῖν τὸ τοῦ Βασιλέως πρόσταγμα)· μανεῖς ὁ Τύραννος, αὐτοῦ μὲν τὴν κεφαλὴν ἀπέτεμε, τοὺς δὲ Ἁγίους ἐκέλευσεν ἰοβόλεις ἐρπετοῖς συναποκλεισθῆναι. Ἐξ ὧν διαμείναντες ἀβλαβεῖς, τὸν μὲν Ἅγιον Παῦλον τύπτεσθαι μολύβδοις τὰς σιαγόνας, προσδεθέντα πάλω σιδηρῶ προστάσσει, καὶ ἑκατέρωθεν ὑπὸ τεσσάρων στρατιωτῶν ῥάβδοις σιδηραῖς πεπυρωμέναις τύπτεσθαι· τὴν δὲ Ἁγίαν Ἰουλιανὴν εἰς πορνεῖον ἀπενεχθῆναι, καὶ ὑπὸ ἀσώτων ἀνδρῶν διαφθαρήναι· οὓς παραγενομένους, Ἄγγελος Κυρίου παραστάς, τῷ κονιορτῷ τῶν ποδῶν αὐτῶν ἀπετύφλου, Ἀλλὰ τούτους μὲν ἡ Ἁγία εὐξαμένη, ὕδωρ αὐτοῖς ἐπιχέουσα, κατέστησεν ὑγιεῖς· αὐτὴ δὲ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Παύλου ἐμβάλλεται βόθρῳ πυρός.

Κελεύσαντος δὲ τοῦ Τυράννου ἐν αὐτῷ τῷ πυρὶ λιθοβοληθῆναι αὐτούς, ὦφθη ἄνωθεν νεφέλη πεπληρωμένη φλογός, ἥτις Ἀύρηλιανῷ πυρὸς κατέχεεν ὄμβρους. Ὁ δὲ φοβηθεῖς, ἀνήνεγκε τοῦ βόθρου τοὺς Ἁγίους, καὶ λαμπάσι τὰς ὄψεις αὐτῶν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα καταφλεχθῆναι προσέταξε, καὶ μετὰ τοῦτο, τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀποτμηθῆναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Κοδρᾶτος, Ἀκάκιος καὶ Στρατονίκος, οἱ ἀπὸ δημίων πιστεύσαντες, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τρεῖς ἐκχέαντες αἷμα πολλῶν ὡς ὕδωρ,
Σφῶν αἷμα, Χριστέ, σοὶ χέουσιν ἐκ ξίφους.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Κύπρου ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐλαφος ὥσπερ ἐκ βρόχου ῥυσθεῖς βίου,
Ἄνεισι Γρηγόριος, ἔνθα ζῶν ὕδωρ.
Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥοδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας, καὶ τύπον
» τῆς Παρθένου τὴν βάτον δείξας, εὐλογητὸς ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δι' ἐγκρατείας ἀναβάντες πρὸς ὄρος, ἐνθέου πολιτείας καὶ σωφροσύνης, τὸν φωτοδότην Κύριον, νοητῶς ἐνοπτρισώμεθα.

Ἐν ἀκηράτοις ἀρετῶν παραδείσοις, χορεύσας Θεοφόρε, ἄνθη θαυμάτων, ἐδρέψω
πᾶσιν ἄφθονον, τούτων χάριν δωρούμενος.

Τὴν κατ' εἰκόνα Θεοφόρε ἀξίαν, φυλάττων φοβερός, ἀνημέροις θηρσὶν ἐδείχθης,
ἄδων ἀπαύστως, τῷ Θεῷ εὐχαριστήρια.

Θεοτοκίον.

Ἴσχυν καὶ κράτος κατ' ἐχθρῶν νοουμένων, νηστεία καὶ ἀγῶσι Θεοκυῆτορ, ἡμᾶς
αἰνοῦντας ἄχραντε, καὶ ὑμνοῦντάς σε περιζῶσον.

Ῥδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα Χριστόν, συνωμολόγησαν οἱ αἰχμά-

» λωτοι Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ λέγοντες μεγάλη τῇ

» φωνῇ· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε,

» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Βασιλεὺς τοῦ παντός, Δέσποτα Κύριε, καὶ ἡμᾶς βασιλεῦσαι, παθῶν καὶ ἡδονῶν
τῶν σαρκικῶν, ὡς ἀγαθὸς διὰ νηστείας καὶ πόνων ἀξιώσον, ἵνα σε εὐλογῶμεν εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἀπὸ βρέφους, Θεόφρον δεξάμενος, χαρίτων
τῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπιλάμψεων θείων ὄφθης, καταγώγιον τερπνόν, τοῦτον δοξάζων
ἐκάστοτε.

Ἐν τῇ φλογὶ τῶν παθῶν, Πάτερ Γεράσιμε μηδαμῶς σε φλεχθέντα, δρόσος ἢ τῶν
χαρίτων τοῦ Χριστοῦ ἐξ οὐρανοῦ, ὅλον κατήρδευσε πόθῳ, τοῦτον ἀνυμνοῦντα,
ἐκτενῶς Θεὸν τῶν ὅλων.

Θεοτοκίον.

Ὁ σαρκωθείς ἐκ τῶν σῶν, ἄχραντε Δέσποινα παναγίων αἱμάτων, αὐτὸς ἀποκαθαίρει
μολυσμῶν σαρκικῶν, διὰ νηστείας καὶ πόνων ἡμᾶς δυναμῶν, ταῖς σαῖς ἀπαύστοις
ἰκεσίαις, Θεοτόκε Παρθένε.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἄσπορον τόκον σου, Θεοτόκε ἄχραντε, Χρι-

» στὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγα-

» λύνομεν.

Ὁ πλοῦτος τῆς χάριτος, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς πάντας προστίθεται, τοὺς πόνους
ἐγκρατείας τοῦτον συλλέγοντας.

Τὴν αὐτὸν Ὅσιε, ὑλικῶ ἐν σώματι, ζωὴν καὶ πολιτείαν διήνυσας, δοξάζων τὸν
δυναμοῦντά σε Κύριον.

Ὅλην σου τὴν ἔφεσιν, τῆς ψυχῆς Γεράσιμε, πρὸς μόνον τὰ ἄφθαρτα, ἔχων κατηξιώθης
ἦν ἐπόθησας.

Σὺν Ὅσιαις Ὅσιε, Χριστῷ παριστάμενος, αὐτὸν καθικέτευε ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων,
τὴν θείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ἵπερθεν ἐκλάμπουσα, ἢ σὴ χάρις Δέσποινα, φωτίζει τοὺς σε ἀκαταπαύστως,
Θεομῆτορ μεγαλύνοντας.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἡχοῦ, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας.

Εἰ δὲ μή, ἢ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Κόνωνος, τοῦ ἐν Ἰσαυρίᾳ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν τοῦ Ἁγίου Στιχηρὰ προσόμοια τρία.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μάρτυς παναοίδιμε πολλαῖς, ὁμιλήσας, θλίψεσι, καὶ ἀνυποίστοις κολάσεσι, τὸν πολυμήχανον, ἐτροπώσω ὄφιν, καὶ τοῦτον ὑπέταξας, ποσὶν ὠραιοτάτοις σου ἔνδοξε, Χριστοῦ δεόμενος, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Κόνων παναοίδιμε φωτί, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καταυγασθεὶς τὴν διάνοιαν, σκότος ἐμείωσας, πονηρῶν δαιμόνων, καὶ πρὸς φέγγος ἄδυτον, μετέβης ἐν Θεῷ εὐφραϊνόμενος· ὃν νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κόνων ἀξιάγαστε ναός, τῆς Τριάδος γέγονας, καὶ τὸν ναὸν τὸν πανάγιον, ἐν ᾧ τὸ σῶμά σου, εὐσεβῶς ἐτέθη, ποταμὸν ἀνέδειξας, ἀπείρων ἰαμάτων πανόλβιε· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ξένον ἄκουσμα Ἁγνή· χαῖρε ξύλον ἅγιον, τοῦ Παραδείσου θεόφυτον· χαῖρε ἐξάλειψις, πονηρῶν δαιμόνων· χαῖρε ξίφος δίστομον, ἐχθροῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσα, τῷ ξένῳ τόκῳ σου. Παναγία ὑπεράμωμε, ξενωθέντας, ἡμᾶς ἀνακάλεσαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἴδιον ἄρνα ἢ ἀμνάς, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ Σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδὲ κάλλος, Οἴμοι! θρηνηδοῦσα ἔλεγε· ποῦ σου τὸ κάλλος ἔδν γλυκύτατε; ποῦ ἢ εὐπρέπεια; ποῦ ἢ χάρις ἢ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Υἱέ μου παμφίλτατε; Τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθίας, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἐνδεδυμένος σοφέ, τὸ κράτος διέλυσας, τῆς ἀσεβείας στερρῶς, ἐκλάμπων τοῖς θαύμασιν· ὅθεν πεφοινγμένος, ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων, Κόνων Ὁσιομάρτυς, τὸν Δεσπότην δοξάζεις, τὸν παρέχοντα ἡμῖν διὰ σοῦ, χάριν καὶ ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ὁ καλλίνικος Μάρτυς ὑμνεῖσθω Κόνων.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν, ποσὶν ἀ-

» βρόχοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ πανστρατιᾷ κατα-

» ποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ὁ καλλίνικος νῦν, Μάρτυς ὑμνεῖσθω Κόνων, κατὰ τῆς πλάνης ἀνδρισάμενος, ὡς στρατευσάμενος Χριστῷ, τῷ ἐπὶ πάντων Θεῷ, καὶ ἄφθαρτον στέφος ἀναδησάμενος.

Κεκρυμμένην ζωὴν, καὶ τὴν ἀγήρω δόξαν, ἐπιποθήσας ἀντηλλάξατο, Κόνων ὁ

ἔνδοξος Μάρτυς, τῆς ἐπικήρου χλιδῆς· ὃν ὕμνοις τιμήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ἀφθαρσίας στολήν, περιβαλλόμενος νῦν, ἐνεκεντρίσθης Κόνων ἔνδοξε, ἀγριελαίου ἐκ ρίζης εἰς καλλιέλαιον, Χριστῷ τε τοὺς φύσαντας, ἐκαρποφόρησας.

Λελυμένος ἄρᾳ, τῆς τοῦ Προπάτορος φθορᾶς, τὴν πλάνην ζεύγλην ἀπεσεῖσατο, ὁ παναοίδιμος Μάρτυς, καὶ τὴν ὁμόζυγον, ἀγνείας συνόμιλον συναπειργάσατο.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥοδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

»Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου

» τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου,

» τὴν ἐκούσιον νῦν σταύρωσιν.

Λατρεύειν ἡρετίσω Θεῷ, τὸ φῶς ποθήσας· ἐβδελύξω δέ, τὴν ζοφεράν Κόνων ἔνδοξε, τῶν εἰδώλων ἀθεότητα.

Ἰέρευσας προθύμως Χριστῷ, ψυχὴν καὶ σῶμα, καὶ εὐπρόσδεκτος, ὡς ὁ μόνος μόνω ὠμίλησας, τῷ Δεσπότη παμμακάριστε.

Νομίμων τῶν πατρῶων σοφῶς, λαοὺς ἀπείρους ἠλευθέρωσας, τὸν ἀπωλείας φερόνυμον, θριαμβεύων Κόνων ἔνδοξε.

Ἰκέτευε παθῶν ψυχικῶν, σωματικῶν τε λύσιν ἔνδοξε, παρασχεθῆναι τοῖς ἐν πίστει, ἐορτάζουσι τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἄγνη, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Κάθισμα. Ἦχος α´. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ, κολληθεὶς Θεοφόρε, τοῦ Πνεύματος σεπτόν, ἀνεδείχθης δοχεῖον, καὶ τὰ πονηρότατα, καθυπέταξας πνεύματα· ἐναθλήσας δέ, ἐμεγαλύνθης ἀξίως· ὅθεν ἅπαντες, τὴν παναγίαν σου μνήμην, πιστῶς ἐορτάζομεν.

Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἄγνη, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἴκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας πανάμωμε· καὶ ἐν ὧρα με, τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, καὶ σῶσόν με δέομαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εἰς σὴν τῆς καθαρᾶς, καὶ ἀμόμου Παρθένου, διῆλθεν ἀληθῶς, τὴν καρδίαν ῥομφαία, Σταυρῷ ὡς ἐώρακας, τὸν Υἱόν σου ὑψοῦμενον, Παναμώμητε, εὐλογημένη Μαρία, τὸ προσφύγιον, ἀμαρτωλῶν Θεοτόκε, Πιστῶν τὸ κραταίωμα.

Ῥοδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

»Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἐκ τοῦ τάφου σου ἔγερσιν,

» καὶ ἐδόξασά σου τὴν ἀήττητον δύναμιν.

Καθεῖλες μακάριε, τὸ τῶν λαῶν ἀπατήλιον, καὶ ὑπέφηνας, τοῦ Ἰησοῦ τὴν Θεότητα.

Ὁ λίθινος φρίξας σου, ψευδῆς θεὸς τὸ ἐμβρίμημα, τὸν Ἰησοῦν μόνον, καθωμολόγησεν εἶναι Θεόν.

Συνῆκαν οἱ ἄφρονες, τὴν ὑπὲρ φύσιν δεξάμενοι, ἐκ λιθίνου χεῖλους, ἀληθεστάτην μετάθεσιν.

Μυστήριον ἄρρητον, τὸ διὰ σοῦ κηρυττόμενον· ἐπιστρέφεις γὰρ Μάρτυς, πεπλανημένους πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Κυρίως δοξάζομεν, σὲ Θεοτόκον Ἀνύμφευτε, καὶ τῷ σῷ λιμένι, οἱ Πιστοὶ καταφεύγομεν.

Ῥοδὴ ε´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· σὺ

» γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Ἀχράντου σε δοχεῖον ἢ χάρις, καὶ ἀκηράτου, φωτὸς ἀπειργάσατο, Μαρτύρων κλέος καὶ καύχημα.

Ῥημάτων ἐπλουτίσθης ἀρρήτων, τὴν θείαν γνῶσιν, καὶ ταύτην ἐμύησας, λαοὺς ἀπείρους ὑπέρτιμε.

Τὴν χάριν σου ὀρῶντες οἱ ἄνομοι, τῶν θαυμάτων, ἐβόων· Ὁ Κόνωνος, Θεὸς τὴν πλάνην ἐνίκησε.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκήσασας.

Ῥδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφὴ μοι τὸ κῆτος ἐγένε-

» το· ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σὲ τὸν φιλόανθρωπον·

» καὶ ἔσωσέ με, ἡ δεξιὰ σου Κύριε.

Ἐπῆρξε τοῖς πιστεύουσιν, ἡ χάρις τοῦ πλούτου ἐπαύξησις· τοῖς δὲ ἀπειθήσασιν, ἡ ἔνστασις ὄλεθρος, ταῖς ἰκεσίαις, σοῦ Κόνων παμμακάριστε.

Σαφῶς σοι ὑποτέτακται, δαιμόνων τὰ στίφη μακάριε, σαυτὸν ὑποτάξαντι, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, αὐτεξουσίως, ὃ Μάρτυς Κόνων ἔνδοξε.

Ἐπὸ σοῦ ἐπαιδεύετο, τὰ πλήθη αἰρεῖσθαι τὸν ἔλεον, καὶ τρόπον βδελύττεσθαι, ἐνθέως φιλάργυρον, παμμακάριον ἔργον, καὶ λόγον διδασκόμενα.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἔνδοξε, Ὁρθοδόξων καύχημα.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Ἀγγελικῆς ἀξιοθεῖς ὀπτασίας, τὴν ἐν Χριστῷ μεμυσταγωγῆσαι πίστιν, καὶ τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν δύναμιν σοφέ· ὅθεν καθυπέταξας, τὴν ὄφρυν τῶν δαιμόνων, καὶ τῆς πλάνης ἔσβεσας, ἐναθλήσας τὴν φλόγα. Ὁσιομάρτυς Κόνων Ἀθλητὰ, ἐξευμενίζου ἡμῖν τὸν Φιλόανθρωπον.

Εἰ δὲ ἔστι Τεσσαρακοστή, λέγεται ἀντὶ τοῦ Κοντακίου τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἐνδιατάκτου ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ Ε´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Κόνωνος τοῦ ἐν Ἰσαυρίᾳ.

Στίχ. Ἦκει πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν, Θεὸς θέσει,

Εἰς γῆν ἀφείς σου τὴν κόνιν, Κόνων Πάτερ.

Πέμπτη καρτερόφρων ψυχὴν ὁ Κόνων ἀφέηκεν.

Οὗτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐκ Κώμης λεγομένης Βυδανῆς, Νέστορος καὶ Νάδας υἱός· οἱ γυναῖκα τούτῳ συνῆσαν, ὁ δὲ τῇ παρθενίᾳ μᾶλλον σχολάζειν σὺν αὐτῇ ἠρετίσατο. Λέγεται δὲ τὸν Ἀρχιστράτηγον Μιχαὴλ ἐκδιδάξαι αὐτὸν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ εἰς τὸ τῆς ζωαρχικῆς Τριάδος ὄνομα βαπτίσει, καὶ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων μεταδοῦναι, καὶ τῶν παραδόξων θαυμάτων ἐνέργειαν χορηγήσει. Ὅθεν τὴν τε γυναῖκα Ἄνναν (τοῦτο γὰρ ἦν αὐτῇ ὄνομα) συμφρονεῖν αὐτῷ καὶ συμπαρθενεύειν ἔπεισε, βαπτίσας πρότερον καὶ τοὺς γεννήτορας, καὶ μεταστήσας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν· εἶτα καὶ τὸν πατέρα Νέστορα ὑπὲρ Χριστοῦ ἔπεισε μαρτυρῆσαι· καὶ τοὺς Εἰδωλόλατρας, θυσίαν προσάγειν μέλλοντας σκοτεινῷ τινι καὶ ταρταρεῖω Δαίμονι, ἐν τινι ἄντρῳ παραδούς, τὸν τῶν ὄλων Θεὸν ἐπιγνώσει αὐτοὺς ἐποίησεν, αὐτοῦ τοῦ δαίμονος μὴ εἶναι Θεὸν συνομολογήσαντος, καὶ τοὺς ἀπείρους ὄχλους τό, Εἰς Θεός, ὁ Κόνωνος, ἐπειπεῖν. Αἱ δὲ τοιαῦται φωναί, παρὰ τοῖς Ἰσαύροις εἰσέτι καὶ νῦν, ἐν τῇ τοῦ Μάρτυρος μνήμῃ, μεγαλοφώνως κηρύττονται. Τοσαύτην δὲ κατὰ δαιμόνων χάριν καὶ ἐξουσίαν ἔλαβεν, ὡς τοὺς μὲν αὐτῶν ἐπὶ γεωργίαν τρέψαι, καὶ τῶν φυομένων καρπῶν καταστήσει φύλακας· τοὺς δὲ ἐν κεραμίσις ἐγκλεῖσαι, καὶ σφραγίδας ἐπιβαλεῖν, καὶ κατὰ γῆν πρὸς τοὺς θεμελίους τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἐγκαταχῶσαι.

Ὁ δὲ τρόπος τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ γέγονεν οὕτω. Τοῦ Ἡγεμόνος Μάγνου μετὰ τῶν βασιλικῶν προσταγμάτων τὸν τόπον καταλαβόντος, καὶ τοῦ Ἁγίου κατασχεθέντος, καὶ προσαχθέντος αὐτῷ, ἐπεὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ἀνεκήρυξε, τύπτεται σφοδρῶς. Τοῦ δὲ πλήθους συνδραμόντος ἐφ' ᾧ τὸν Ἅγιον ἐξελέσθαι, διαχειρίσασθαι δὲ καὶ τὸν Ἡγεμόνα, ὁ μὲν αἰσθόμενος, ἔφυγε· τὸ δὲ πλῆθος, λύσαντες τὸν Ἅγιον, καὶ τῶν αἱμάτων ἀποσμήξαντες, ἐν τῷ ἰδίῳ κατέστησαν οἴκῳ. Ἐνθα ἐπὶ δυοῖς χρόνοις βιώσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Φασὶ δέ, ὅτι μετὰ τὴν αὐτοῦ ἐκδημίαν, τοῦ οἴκου εἰς ἐκκλησίαν μετασκευαζομένου εὐρεθῆναι τὰ κεράμια, ἔνθα τὰ πονηρὰ συνέκλεισε πνεύματα. Ὡν ἐνὸς διανοιχθέντος, λογισαμένων χρυσὸν περιέχειν διὰ τὸ βάρος, ἐξελθεῖν τὰ δαιμόνια ἐν εἶδει πυρός, ὡς τε πάντας μὲν εἰς τὴν γῆν καταπεσεῖν, καταστραφῆναι δὲ τὸ ἀνοικοδομοῦμενον καὶ ὄλως μετὰ δύσιν ἡλίου μὴ τολμᾶν τινα τῷ τόπῳ παραβαλεῖν. Ἀλλὰ ταύτης οὐκ εἰς μακρὰν τῆς ἐπιθέσεως ἀπηλλάγησαν, προσευχαῖς, καὶ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας σχολάσαντες, τοῦ Ἁγίου δεηθέντος ὑπὲρ αὐτῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κόνωνος τοῦ κηπουροῦ.

Στίχ. Ἦλων τύπους φέροντι Κυρίῳ Κόνων,

Ἦλων τύπους πρόσεισιν εἰς πόδας φέρων.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως, ἐκ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας. Ἀπάρας δὲ ἐκεῖθεν, ἦλθεν εἰς πόλιν Μάνδρων τῆς Παμφυλίας· καὶ ἦν ἐν τόπῳ λεγομένῳ Κάρμηλα, κῆπον τινὰ καλλιερῶν, καὶ οὕτω τὴν τροφήν ποριζόμενος. Ἦν δὲ τὸν τρόπον τοσοῦτον ἀκέραιος καὶ ἀπλοῦς, ὡς ἐπιστάντας τοὺς συλλαβεῖν ζητοῦντας αὐτόν, καὶ ἐν παιδιᾷ ἀσπαζομένους, τούτους ἐκ ψυχῆς ἀντασπάζεσθαι· καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν παρήσαν, εἰπόντων, ὅτι ὁ Ἡγεμὼν αὐτὸν Πούπλιος καλεῖ, ἀπεκρίνατο· Ποίαν γὰρ ἐκεῖνος ἐμοῦ χρεῖαν ἔχει, μάλιστα γε ὄντος χριστιανοῦ; Καλεῖτω τοὺς ὁμόφρονας αὐτοῦ, καὶ τῆς πίστεως κοινωνούς. Δεσμευθεὶς δὲ καὶ ἀχθεὶς πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ παρ' αὐτοῦ θῆσαι τοῖς εἰδώλοις προτραπεῖς, βαθὺ στενάξας, καὶ τὸν Τύραννον καθυβρίσας, καὶ ἐμμένειν τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογία ἑαυτὸν βεβαιωσάμενος, καὶ ὡς οὐδ' ἂν εἴτι καὶ γένοιτο αὐτῆς τοῦ σαλευθῆναι ἀσφαλίσάμενος, ἦλοις σιδηροῖς τοὺς πόδας καθηλωθεὶς, τρέχειν ἔμπροσθεν τοῦ ἄρματος ἀναγκάζεται. Ὅθεν λειποψυχήσας, καὶ ἐπὶ γόνυ κλιθεὶς, προσευξάμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Μοναχοῦ τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Σιγᾶς ὁ Μᾶρκος τῷ τεθνηκότων νόμῳ

Ἀλλ' οὐ σιγῇ δώσω σε καὶ τεθνηκότα.

Οὗτος, ἐν πᾶσι φιλόπνοος γενόμενος, ὁμοῦ τε τῇ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν ἐπέδωκεν ἑαυτόν, καὶ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως προῆλθε καὶ ἀρετῆς. Τεκμήριον δὲ ἀμφοτέρων, οἳ τε συγγραφέντες παρ' αὐτοῦ λόγοι, παντοίας παιδεύσεως καὶ ὠφελείας ὄντες μεστοί, καὶ ἡ τῶν θαυμάτων ἐνέργεια, παρὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ αὐτῷ δοθεῖσα· ᾧ ἐν ἀναγκαῖον πάντως εἰπεῖν. Σχολάζοντος γὰρ τοῦ Ὁσίου ποτὲ ἐν τῇ αὐλῇ, καὶ ἑαυτῷ προσέχοντος, προσῆλθεν ὕαινα, τυφλὸν τὸν ἑαυτῆς σκύμνον ἔχουσα, καὶ διὰ ταπεινοῦ τοῦ σχήματος τοῦ Ἁγίου ἐδέετο κατοικτεῖρῆσαι αὐτήν, καὶ τὴν πῆρῳσιν τοῦ ἐκγόνου ἰάσασθαι. Ὁ δὲ, προσπτύσας τοῖς λωβηθεῖσιν ὀφθαλμοῖς, καὶ εὐξάμενος, κατέστησεν αὐτοὺς ὑγιεῖς.

Μεθ' ἡμέρας δέ, τῆς ὑαίνης, κώδιον αὐτῷ μεγάλου προσαγαγούσης κριοῦ, τῆς ἰατρείας ἀντιμισθίαν, οὐ πρότερον αὐτὸ Ὁσίου λαβεῖν κατεδέξατο, ἢ τὸ θηρίον ὑποσχέσθαι μηκέτι προβάτοις πενήτων ἐπιπηδᾶν. Εἰ δὲ περὶ τὴν ἄλογον φύσιν οὕτως

ἦν συμπαθής, τί ἄν ἦν πρὸς ἀνθρώπους, οὓς ἡ τῆς φύσεως κοινωνία
κατοικτειρίζεσθαι παρὰ τῶν ὁμογενῶν ἀπαιτεῖ;
Τοσαύτη δὲ ἦν ἡ τοῦ ἀνδρὸς καθαρότης, ὡς τὸν Πρεσβύτερον τῆς Μονῆς
διομνύμενον λέγειν, ὡς οὐδέποτε τῶν θείων Μυστηρίων τῷ μοναχῷ ἐπέδωκε Μάρκῳ·
ἀλλ' ἐν τῷ προσιέναι αὐτόν, Ἄγγελος αὐτῷ μετεδίδου, οὗ ἐκ τοῦ ἀγκῶνος τὴν χεῖρα
μόνην ἔβλεπε τὴν λαβίδα κατέχουσαν, δι' ἧς ὁ Ὅσιος τῶν ἀγιασμάτων μετεῖχεν.
Ἀπετάξατο δὲ καὶ τῶν κοσμικῶν φροντίδων καὶ θορύβων ἀπάντων, τεσσαράκοντα
χρόνων ὑπάρχων· καὶ διαγαγὼν ἐν τῇ ἀσκήσει ἔτη ἐξήκοντα, πρὸς Κύριον
ἐξεδήμησεν. Ἦν δὲ τὴν ἡλικίαν βραχύς, ψιλὸς τὸν πώγωνα, καὶ τὴν κεφαλὴν ἔνδοθεν
ἔχων ἐπιλάμπουσαν τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτι.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐλογίου τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ.

Στίχ. Τὸν Εὐλόγιον εὐλογεῖ πᾶσα κτίσις,
Κτίστου χάριν σοῦ τὴν κάραν τετμημένου.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐλαμπίου.

Στίχ. Τράχηλον Εὐλάμπιος ἐκμηθεὶς ζίφει,
Τραχηλιῶσαν δυσσέβειαν αἰσχύνει.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀρχέλαος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἑκατὸν τεσσαράκοντα
δύο Μάρτυρες, ζίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Θεὸς πρῶτος Ἀρχέλαος ἀνχένα ζίφει,
Ἄρχει τομῆς σοι, λαὲ θεῖε Κυρίου.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.
» Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὑμνολόγους σώσας
» Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Μαρτυρικῶς Ἀθλητά, ἠγωνισμένος ἀνεβόας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.
Νενικηκῶς τὸν ἐχθρόν, σὺ ἀνεδείχθης Ἀθλοφόρος, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων βοῶν.
Ἐπὶ τῆς γῆς νικητής, ἐν οὐρανοῖς δὲ στεφανίτης, ἀνηγορεύθης τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς
ἀήττητε.
Ἱερουργήσας Θεῷ, τὴν τῶν ἐν πλάνῃ σωτηρίαν, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
βοῶς.
Θεοτοκίον.
Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθείς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.
ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.
» Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα Υἱὸν καὶ
» Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρκωθέντα
» ἐκ Παρθένου Μητρός, Ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερ-
» υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Σεσυλημένον ὀρῶντες, τὸν τοῦ σκότους κοσμοκράτορα, τὴν δεισιδαίμονα πλάνην,
τοῦ Ἁγίου ταῖς ἐντεύξεσιν, Ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.
Θεοπρεπῶς σοι παμμάκαρ, τῶν κακούργων τὰ συστήματα, δι' ὀλεθρίων πνευμάτων,
τιμωρούμενα ἐκραύγαζον· Ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ὡς μητρικαῖς ἀγκάλαις, ἀσινὲς τὸ βρέφος ἔσωσας, τῇ ἐνεργεῖ σου προστάζει, ἐν ταῖς μύλαις τοῦ ἀγρίου θηρός, Ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν βοῶν ἀπαύστως. Κατελαμπρύνθης ἀφθόνως, Ἀθλητὰ τῷ τρισηλίῳ φωτί· τὴν τρισυπόστατον φύσιν, ἀναμέλπων γὰρ ἐκραύγαζες· Ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης ὑπερένδοξε, Θεογεννητορ Μαρία· ἐν γαστρὶ σου γὰρ ἐσκήνωσεν, ὃν σὺν Ἀσωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὡδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν

» χρόνῳ τὸν ἄχρονον, ἀφράστως κηύσασαν, οἱ Πι-

» στοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Ὅλος τοῦ αἵλου πόθου γενόμενος, τοῦ Χριστοῦ ἐπεπόθησας, πιεῖν τὸ ποτήριον· διὸ πάντες σε μάκαρ μακαρίζομεν.

Νόμῳ θείῳ θεαρέστως ἐπόμενος, οὐ θωπείαις μακάριε, τοῦ Χριστοῦ τὸ ποτήριον, ὀλοψύχως ὄφθης ἀρυσάμενος.

Ὡφθης τῶν Μαρτύρων ἐνδοξε καλλονή, τοῖς Χριστοῦ καλλυνόμενος, σεπτοτάτοις στίγμασι· διὰ τοῦτό σε ἅπαντες γεραίρομεν.

Νῦν ἐν οὐρανίῳ λήξει γενόμενος, τῶν τοῦ βίου με λύτρωσαι, δεινῶν περιστάσεων, Ἀθλητὰ Κυρίου Κόνων ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ὄρος τὸ ἅγιον· χαῖρε τὸ κεφάλαιον, τῆς σεπτῆς παρθενίας· χαῖρε Δέσποινα.

Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων τεσσαράκοντα δύο Μαρτύρων τῶν ἐν τῷ Ἄμορίῳ, Θεοδώρου, Κωνσταντίνου, Καλλίστου, Θεοφίλου, Βασσῶη, καὶ τῆς συνοδείας αὐτῶν.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τῶν Μαρτύρων Στιχηρὰ προσόμοια τρία.

Ἦχος δ´. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Οἱ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ἀναφανέντες, καλλίνικοι Μάρτυρες, ἀστέρες ἄδυτοι, ἐν τῷ σεπτῷ στερεώματι, τῆς Ἐκκλησίας, ἄθλων λαμπρότησιν ἐφωτίσατε, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, καὶ διελύσατε, πλάνης τὸ σκότος πανεύφημοι, καὶ νῦν πρὸς φέγγος, τὸ αἰωνίζον μετεβιβάσθητε· ὅθεν ἐν πίστει τὴν φωσφόρον τε, καὶ ἱερὰν ὑμῶν ἄθλησιν, ἐκτελοῦμεν προστάτας, ἀγαθοὺς ὑμῶν πλουτήσαντες.

Ἀπαγωγῇ Χριστομάρτυρες βιαία, δέσμοιοι γεγονάτε, καὶ ἀπετέθητε, ἐν φυλακῇ ἐπὶ μήκιστον, ἅπαντες χρόνον, θεῖοι τῆς πίστεως ὄντως φύλακες· ἐντεῦθεν μαινόμενος, θῆρ ὁ δυσσώνυμος, ξίφει ὑμᾶς ἐθανάτωσε, μὴ βουληθέντας, εἶξαι τοῖς τούτου δεινοῖς προστάγμασι· καὶ νῦν τὰ ἄνω ἐκκληρώσασθε, χαρμονικῶς τεσσαράκοντα, πρὸς δυσὶ πεφυκότες, παναοίδιμοι βασιλεια.

Σὺν Κωνσταντίνῳ Βασσῶη καὶ Καλλίστῳ, Θεόφιλον ἅπαντες, καὶ τὸν Θεόδωρον, καὶ τὸν λοιπὸν θεῖον ὄμιλον, τῶν Ἀθλοφόρων, μεγαλοφώνως ἀνευφημήσωμεν· θανεῖν γὰρ προεῖλοντο ὑπὲρ τῆς πάντων ζωῆς, σφαγιασθέντες γηθόμενοι· καὶ νῦν ἐν πόλει,

Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἐπαναπαύονται, καὶ ἐξαιτοῦνται τοῦ εὐρεῖν ἡμᾶς, ἁμαρτημάτων τὴν ἄφεσιν, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καὶ τελείαν ἀπολύτρωσιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτι εἰς βάθη πολλῶν παραπτωμάτων, ἀθλίως κατήνησα, ἐξ ἀμελείας μου, καὶ ῥαθυμίας ὁ δεῖλαιος, καὶ ἀπορία, καὶ ἀπογνώσει νυνὶ συνέχομαι· γενοῦ μοι βοήθεια καὶ ἰλαστήριον, καὶ σωτηρία Πανάχραντε, παραμυθίαν, εὐμενεστάτην παρεχομένη μοι, σὲ ἰκευτεύω, καὶ σοῦ δέομαι, καὶ προσπίπτω καὶ πίστει κραυγάζω σοι· Μὴ δειχθεῖν εἰς τέλος, τῷ ἀλάστορι ἐπίχαρμα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ καθορῶσα, ἐν ξύλῳ κρεμάμενον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, τὸν ἐφ' ὑδάτων κρεμάσαντα, τὴν γῆν ἀσχέτως, καὶ πᾶσαν κτίσιν δημιουργήσαντα· καὶ γὰρ ἀναστήσομαι καὶ δοξασθήσομαι, καὶ τὰ τοῦ Ἄδου βασιλεία, συντρίψω σθένει, καὶ ἀφανίσω τούτου τὴν δύναμιν, καὶ τοὺς δεσμίους ἐκλυτρώσομαι, τῆς αὐτοῦ κακουργίας ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ Πατρὶ τῷ ἰδίῳ, προσαγάγω ὡς φιλόανθρωπος.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν Σαββάτῳ, λέγε τὰ ἐξῆς Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'. Μεθοδίου.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον, πανηγυρίζει μυστικῶς, νέαν στολὴν ἐνδυσάμενη, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον, τὰ αἵματα τῶν νέων Ἀθλοφόρων· τούτους γὰρ ἐν εὐσεβείᾳ ἐκθρεψάμενη, θυσίαν ἄμωμον δεκτὴν καὶ εὐάρεστον, Χριστῷ προσήγαγε. Διὸ νικητὰς ὁ τούτους, τῶν παρανόμων ἀναδείξας, καὶ στεφανώσας καὶ δοξάσας, καὶ ἡμῖν κατάπεμψον, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ἦ Υβρεις, ὑπομείναντα πολλὰς, καὶ ἐπὶ Σταυροῦ ὑψωθέντα, τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν, βλέψασα Πανάχραντε, ἔστενες λέγουσα· Ὑπερύμνητε Κύριε, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, πῶς τιμῆσαι θέλων σου, τὸ πλάσμα Δέσποτα, φέρεις ἐν σαρκὶ ἀτιμίαν; Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ, καὶ συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Εἶτα,

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Συκεώτου.

Φάλαγγα θεοστεφῆ, ἀρτιφανῶν Μαρτύρων, σφάγιον ἄμωμον, ὑπὲρ Χριστοῦ τυθέντων προθύμως, τὸν ἀγιόλεκτον συνασπισμὸν τῶν τεσσαράκοντα δύο, φιλομάρτυρες δεῦτε τιμήσωμεν· καὶ τὴν πανίερρον μνήμην, πνευματικῶς τελέσαντες, βοήσωμεν πρὸς αὐτούς· Θραύσατε θράσος Ἀγαρηνῶν τῶν ἀθέων, καὶ ρύσασθε λαὸν εὐσεβόφρονα, εὐχαῖς ὑμῶν, πάσης περιστάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Μεγάλων χαρισμάτων Ἀγνή, Παρθένε Μήτηρ μόνη Θεοῦ, ἠξιώθης, ὅτι ἔτεκες σαρκί, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Πάναγος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Τὴν θεοσύλλεκτον, τοῦ Λόγου φάλαγγα, τοὺς Τεσσαράκοντα καὶ δύο Μάρτυρας, τοὺς ἐν μιᾷ πάντας σπουδῆ, ἀθλήσαντας τιμήσωμεν· οὗτοι γὰρ τῆς πίστεως, ἠνωμένοι τῇ χάριτι, δῆμον ἀκαθαίρετον, ἱερῶς συνεκρότησαν, καὶ ὤφθησαν Χριστοῦ κληρονόμοι, ξίφει τμηθέντες τοὺς αὐχένας.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἄθλους ἐπαινῶ καλλινίκων Μαρτύρων. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπεύρω πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ

» ἴχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμε-

» νον Θεῶ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα ἄσωμεν.

Ἀναφανέντες τῷ ὕψει τῆς τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίας ἔνδοξοι, ὡς ἀστέρες φαεινοί, τῶν

Πιστῶν φωτίζετε ψυχάς, τὸν τῆς πλάνης σκοτασμὸν ἀποδιώκοντες.

Θαρσαλεότητι γνώμης τῷ δυσμενεῖ, συμπλακέντες Μάρτυρες, κατεπτώσατε αὐτόν·

καὶ θανόντες εὔρατε ζῶην, ἀτελεύτητον ὁμοῦ μακαριώτατοι.

Λελαμπρυσμένοι τῷ κάλλει τῆς φωταυγοῦς, καὶ στερῶς ἀθλήσεως, προσηνέχθητε

Χριστῷ, τῷ τυθέντι Μάρτυρες σαρκί, καὶ χοροῖς μαρτυρικοῖς συνηριθμήθητε.

Οἱ τεσσαράκοντα δύο πανευκλειεῖς, τοῦ Κυρίου Μάρτυρες, μυριόλεκτον πληθύν,

ἀνομούντων τρέψαντες πολλῶν, ἀγαθῶν ἐν οὐρανοῖς κατηξιώθητε.

Θεοτοκίον.

Ἐπεραγία Παρθένε τῶν Ἀθλητῶν, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, ἡ κυήσασα Χριστόν, τὸν

ᾠραῖον κάλλεσιν αὐτόν, καλλιῶσαι τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἰκέτευε.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ

» ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν Πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στε-

» ρεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Σταδίου μέσον παραστάς, τὸν σωτήριον Λόγον, δι' ἡμᾶς σαρκωθέντα, ἐλευθέρα τῇ

φωνῇ, ἐκήρυξας ἀνδρικῶς, καρτερόφρον, μέγιστε Θεόδωρε.

Ἐμφρόνως πίστει ἐναθλῶν, ἀπηνήσω τὸ σῶμα, καὶ τομῇ τῇ τοῦ ξίφους, ὑποκλίνας

σεαυτόν, ἐτύθης ὡσπερ ἀμνός, Κωνσταντίνε, Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Πιστόν σε φίλον τοῦ Θεοῦ, ὁ καιρὸς τῶν ἀγῶνων, ἐφάνερωσε πᾶσι, τῆς πρὸς σάρκα

βλαβεραῦς, φιλίας τὸν λογισμὸν, ἀποσπῶντα, κράτιστε Θεόφιλε.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων δῆμος ἐναθλῶν, τεσσαράκοντα δύο, σὲ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, Μητέρα παναληθῆ,

ἐκήρυττεν ἐμφανῶς, δυναμοῦσαν, τούτους μεσιτείας σου.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεῖς.

Συμπεφραγμένοι ἀνδρικῶς πρὸς ἀνόμους, συντεταγμένοι λογικῶς πρὸς ἀθέους, τὴν

πανοπλίαν ἤρασθε Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· πίστιν μὲν ὡς μάχαιραν, ἐπὶ χεῖρα λαβόντες,

ἀσπίδα τὴν ἐλπίδα δέ, θεθεικότες ἐπ' ὤμων, καὶ τῆς ἀγάπης θώρακα σαφῶς,

ἐνδεδυμένοι, ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Ἀπαχθέντες δεσμῶται ὑπὸ ἐχθροῦ, καὶ φρουρᾷ συγκλεισθέντες χρόνοις πολλοῖς, τῇ

πίστει φρουρούμενοι, ἀσινεῖς διεμείνατε· καὶ τῷ ξίφει λυθέντες, τοῦ σώματος Ἅγιοι,

τῷ ἐνθέῳ πόθῳ, σαφῶς συνεδέθητε· ὅθεν ὡς φωστῆρες, διελάμψατε κόσμῳ τοὺς

πάντας φωτίζοντες, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, Ἀθλοφόροι μακάριοι· Πρεσβεύσατε

Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν

ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ

ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον συνέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρεις, τὸν πάντα κατέχοντα,

τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ Πλάστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία

Παρθένε· Ἐν ᾧρᾳ τῆς κρίσεως, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου

μου, δώρησαί μοι τότε τὴν σὴν, προστασίαν Δέσποινα πανάχραντε· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ῥδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ

» Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ

» διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Ἰσχυὶ Μάρτυρες, τοῦ θείου Πνεύματος, κατεβάλετε πᾶσαν τοῦ δυσμενοῦς, δύναμιν ἀνίσχυρον, θανατωθέντες καὶ ζωὴν, κληρωσάμενοι αἰώνιον.

Νευρώσας κάλλιστα, ψυχὴν ὁ Κάλλιστος, ταῖς ἐνθέοις μελέταις νεανικῶς, χαίρων προσεχώρησε, πρὸς τὴν τοῦ ξίφους ἐκτομὴν, τὰ οὐράνια κληρούμενος.

Ῥραίως ἔστησας, ἐν πέτρα γνώσεως, τοῦ νοός σου Βασσῶη τὰς νοητάς, βάσεις καὶ ἐσκέλισας, καταδιώξας ἀνδρικῶς, τοὺς ἐχθρούς σου παμμακάριστε.

Κενοῦντες αἵματα, λαμπρῶς τὰ πνεύματα, παρεδώκατε ἅμα τῷ δι´ ἡμᾶς, πλούτῳ ἀγαθότητος, αἷμα τὸ ἴδιον Σταυρῷ, παναοίδιμοι κενώσαντι.

Θεοτοκίον.

Ἄγνην Μητέρα σε, οἱ θεῖοι Μάρτυρες, ἐπιστάμενοι Κόρη, καὶ τὴν ἐν σοί, δόξαν κλειζόμενοι, τὰς ἀθανάτους δωρεάς, ἐν ὑψίστοις ἐκληρώσαντο.

Ῥδὴ ε´. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζό-

» ντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέ

» ναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν

» πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Λαμπάδες ὄφθητε μυστικάι, φέγγει εὐσεβείας τὰς ψυχάς, τῶν εὐσεβῶν σελαγίζουσαι, καὶ τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος λύουσαι, Κυρίου Ἀθλοφόροι μακαριώτατοι.

Λεόντων χάσματα νοητῶν, Μάρτυρες Κυρίου ἀβλαβῶς, παραδραμόντες γεγόνατε, βρῶμα τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων ἡδιστον, τρυφῆς ἀδιαρρέυστου καταξιούμενοι.

Ἴκετηρίαν ὑπὲρ ἡμῶν, Μάρτυρες προσάξατε Θεῷ, οἱ δύο καὶ τεσσαράκοντα, ὅπως λυτρωθῶμεν πάσης κολάσεως, καὶ τῶν ἐπερχομένων ἀπειρῶν θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Νοός μου ἴθυνον δυσωπῶ, Ἄχραντε κινήσεις πρὸς Θεόν, ὁδὸν ζωῆς χρηματίζοντα, καὶ τῶν Ἀθλοφόρων ἐξομαλίσαντα, τὰς τρίβους τὰς φερούσας πρὸς τὰ οὐράνια.

Ῥδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,

» τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου

» προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν

» ζωὴν μου Πολυέλεε.

Ἰστίῳ πτερούμενοι, τοῦ Σταυροῦ οἱ Ἀθληταί, παρανομίας θάλασσαν, ὑπέπλευσαν ἀβρόχως καὶ γαληνοῦς, λιμένας κατέλαβον, εὐσεβῶν κυβερνήται χρηματίζοντες.

Κυρίου τοὺς Μάρτυρας, Κωνσταντῖνον εὐσεβῶς, καὶ τὸν κλεινὸν Θεόδωρον,

Κάλλιστόν τε Βασσῶην καὶ σὺν αὐτοῖς, τὸν μέγαν Θεόφιλον, καὶ τοὺς τούτων

συνάθλους εὐφημήσωμεν.

Ἵς ἄνθη ἠδύπνοα, ἐν λειμῶνι μυστικῶς, τῶν Ἀθλητῶν ἀνθήσαντες, τὴν Ἐκκλησίαν ἄπασαν νοητῆς, ὁσμῆς ἐπληρώσατε, τὸ δυσῶδες τῆς πλάνης ἀπελάσαντες.

Θεοτοκίον.

Νομίμων σε άνευθεν, τῶν τῆς φύσεως Χριστέ, ὑπερφυῶς ἐκύησεν, ἡ Θεοτόκος Κόρη ὡς ἀληθῶς, νομίμως τοὺς Μάρτυρας, ἐναθλήσαντας πίστει στεφανώσαντα.

Εἰ τύχοι Τεσσαρακοστή, λέγεται ἀντὶ τοῦ Κοντακίου καὶ τοῦ Οἴκου τὸ ἐν τῷ Τριωδίῳ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου, εἰ δὲ μή,

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τοὺς νεοφανεῖς, ὀπλίτας τῆς πίστεως, ὡς ὑπὲρ Χριστοῦ, προθύμως ἐναθλήσαντας, ἐγκωμίων στέμμασιν, ἐπαξίως πάντες στεφανώσωμεν, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντας Χριστῷ ὡς πύργους καὶ φύλακας τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ τοῦ Χριστοῦ ἀμήχανον κάλλος, καὶ τὴν ἄφραστον δόξαν, ἦν Ἀγγέλων χοροὶ ἐπιθυμοῦσι θεάσασθαι, ἐν παρρησίᾳ ὑμεῖς ὀρῶντες, μετὰ πάντων Ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος, οἱ τοῦ Χριστοῦ τεσσαράκοντα καὶ δύο Ἀθληταί, ταῖς ἀγίαις ὑμῶν πρεσβείαις, τοὺς ὑμᾶς εὐφημοῦντας φωτίσατε, ἁμαρτιῶν τὸ σκότος διώκοντες, καὶ υἱοὺς φωτὸς ἐργαζόμενοι. Ὡς πύργοι καὶ φύλακες τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς.

Συναξάριον.

Τῇ Σ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τῶν ἐν τῷ Ἄμορίῳ ἀθλήσαντων, Θεοδώρου, Κωνσταντίνου, Καλλίστου, Θεοφίλου, Βασσώη, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Στίχ. Ἐπταπλαρίθμως συντεθειμένον φέρει

Τὸν ἐξ ἀριθμὸν ἢ τετμημένη φάλαγξ.

Τεσσαράκοντα κάρηνα δυοῖν ἅμα ἕκτη ἐτμήθη.

Οὗτοι τῆς πόλεως Ἄμορίου πρῶτοι ὑπῆρχον· ἐπὶ δὲ Θεοφίλου ἀλούσης ὑπὸ τῶν Ἀγαρηῶν, αἰχμάλωτοι ἀπάγονται, στρατηγοὶ καὶ ταξιάρχαι ὄντες, καὶ τοῦ πρώτου παρὰ Ῥωμαίους μετέχοντες γένους. Οὔτε δειλία δέ, οὔτε φιλοψυχία, οὔτε μαλακία, οὔτε πολυχρονίῳ ταλαιπωρία τὴν πρὸς Χριστὸν προῦδωκαν πίστιν· οὐ γὰρ τῇ τοῦ σώματος κακώσει, καὶ οἰονεὶ ταριχεῖα καὶ ψυχὰς ἐλελώβηντο, ἀλλ' ἀνδρείῳ φρονήματι καὶ ψυχῆς γενναιότητι παραταξάμενοι πάντες, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀπομόσασθαι μὴ καταδεξάμενοι, χαίροντες τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρκαδίου.

Στίχ. Ὁσφὸν νοητὴν ἀρεταῖς ἐζωσμένος,

Εὐζωνος, Ἀρκάδιε, πρὸς πόλον τρέχεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἠσυχίου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Δούς, Ἠσύχιε, σαυτὸν ἠσύχῳ βίῳ,

Τέλους φθάσαντος, ἠσυχάζεις ἐκ βίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὁσιος Μάξιμος λιθοβοληθεὶς τελειοῦται.

Στίχ. Ὅλω βλέπων νῶ Μάξιμος πρὸς τὰ στέφη,

Πρὸς τὰς βολὰς ὑπῆρχε τῶν λίθων λίθος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Εὐφρόσυνος, ὕδωρ κοχλάζον ποτισθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ζέον πεπωκῶς φιάλη κοίλη πόμα,

Ὁ Μάρτυς Εὐφρόσυνος εὐφράνθη μάλα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς εὐρέσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ ὑπὸ τῆς μακαρίας Ἐλένης.

Στίχ. Δίδωσιν ἡμῖν Ἐλένη ταύτην χάριν,

Βλέπειν τὸ σῶσαν ἐκ φθορᾶς ἡμᾶς ξύλον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς εὐρέσεως τῶν τιμίων ἤλων.

Στίχ. Φανέντες ἦλοι Βασιλεῖ, τοῦ μὲν κράνους

Ἄγαλμα κείνται, τοῦ χαλινουῦ δὲ κράτος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Ἰουλιανὸς καὶ Εὐβουλος ζίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Δεῦρο ζίφει θάνωμεν, Εὐβούλω λέγει

Ἰουλιανός, εἰσφέρων εὐβουλίαν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγε-

» λος τοῖς ὀσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ κατα-

» φλέγον, πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε

» βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μετὰ χρόνιον εἰρκτὴν οἱ τεσσαράκοντα, καὶ δύο Χριστοῦ Μάρτυρες, τῆς τοῦ σώματος φυλακῆς λυθέντες ὡς αὐτοῦ, φυλάζαντες νόμους ἀληθεῖς, φύλακες ὤφθησαν ἡμῶν, οἰκοῦντες τοὺς οὐρανοὺς.

Αἰχμαλώτους θεῖους Παῖδας ἐμιμήσασθε, τρεῖς τοὺς ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, ὡς αἰχμάλωτοι ἀπαχθέντες, χώραν εἰς μακράν, καλλίνικοι Μάρτυρες ἐν ἧ, τὸν πολυτάραχον ἐχθρὸν ἠχμαλωτεύσατε.

Ῥεῖθροι αἵματος ὑμῶν τῆς ματαιότητος, χειμάρρους ἐξηράνατε· ποταμίους δὲ ἐμβληθέντες, ρέυμασι σοφοί, πρὸς ὕδωρ μετέβητε ζωῆς, ἐποχετεύοντες ἡμῖν, ἀθανασίας κρουνοὺς.

Θεοτοκίον.

Τόμος Ἄχραντε καινότατος ὑπάρχουσα, τὸν Λόγον ἐγγραφόμενον, ἐν σοὶ ἔσχηκας τὸν ἐν βίβλῳ, ζώντων τοὺς αὐτοῦ, ἐγγράψαντα θεῖους Ἀθλητάς, τὰ γεγραμμένα ἐμμελῶς, ἀποπληρώσαντας.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ

» Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ

» δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυ-

» ψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἐπελθόντες Μαρτύρων τὸ θεῖον στάδιον, σταθερῶς τοὺς ἀγῶνας προσεπεδείξασθε, τρέποντες ἐχθρὸν, ταῖς ἀτρέπτοις ἐνστάσεσιν· ὅθεν εὐφημοῦμεν, ὑμᾶς Χριστοῦ ὀπλιῖται.

Ῥωμαλέως ἀντέστης τοῖς ματαιόφροσιν, Ἀθλητὰ Κωνσταντῖνε τοῖς ἀναγκάζουσι, σὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀποσπᾶν ἀγαπήσεως, καὶ ταῖς τῶν Μαρτύρων, ἀγέλαις ἠριθμήθης.

Ὡσπερ ἄκακοι ἄρνες ὁμοῦ θυόμενοι, πρὸς δυσὶν Ἀθλοφόροι οἱ τεσσαράκοντα, πάθος τὸ σεπτόν, τοῦ τυθέντος ὡς πρόβατον, χαίροντες μιμοῦνται, πολλῇ σὺν παρρησίᾳ.

Θεοτοκίον.

Νυμφοστόλος φανεῖς σοὶ θεῖος Ἀρχάγγελος, χαῖρε πύρινε θρόνε Θεοῦ ἐβόα σοι, ἄχραντε Ἀγνή, Ἀθλοφόρων κραταίωμα, ὁμολογησάντων, Θεὸν σαρκὶ φανέντα.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ

» Ἀγγέλων, ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πά-

» ναγενε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν

» μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σε

» μακαρίζομεν.

Ἴδεῖν τὸν Κύριον ἠξιώθητε, στέφος ὑμῖν δωρούμενον, τῆς δόξης τὸ ἄφθαρτον·
Κωνσταντῖνε Βασσώη Θεόδωρε, Κάλλιστε γενναιόφρον μάκαρ Θεόφιλε, ἅμα τοῖς
λοιποῖς, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύσατε.

Ὡς φῶς ὡς ὄρθρος ὡς μέγας ἥλιος, τῶν Ἀθλητῶν ἡ μνήμη, ἀναλάμψασα σήμερον,
τῶν Πιστῶν τὰς ψυχὰς κατελάμπρυνε· ταύτην ἐπιτελοῦντες, τούτους αἰνέσωμεν,
μέλεσιν αὐτῶν, τὸν Λυτρωτὴν Χριστὸν δοξάσαντας.

Στρατός Μαρτύρων θεῖος κατάλογος, ἀθλητικὸς δυσί, πρὸς τεσσαράκοντα χάριτι,
μυριάσιν Ἀγγέλων ἠρίθμηται, λύσιν ἡμῖν πταισμάτων, νῦν ἐξαιτούμενος, μέτρῳ τῆς
νηστείας, ἡμερῶν τῶν τεσσαράκοντα.

Ἡ γῆ τὸ αἷμα ὑμῶν ἐδέξατο, καὶ ποταμὸς τὰ σώματα ριφέντα συνήνωσε, κεφαλαῖς
ταῖς τμηθείσαις πανόβλιοι, ὑπερθεν φερομένης, θείας λαμπρότητος, καὶ
προηγούμενης, ἐμφανῶς δυνάμει κρείττονι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς δοχεῖον Θεοχαρίτωτε, φωτιστικαῖς ἀγαθῶν σου τὴν καρδίαν μου φώτισον,
ῥαθυμίας τὰ νέφη διώκουσα, καὶ τὸ τῆς ἀμαρτίας, σκότος ἐξαίρουσα, ἡ τὸν
ἀναμάρτητον Θεὸν ἀποκυήσασα.

Εἰ τύχοι ἐν Σαββάτῳ τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὸ Ἐξαποστειλάριον· εἰ δὲ ἐν ἄλλῃ
ἡμέρᾳ, τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ τυχόντος ἡχοῦ.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τετραδεκάριθμος χορὸς, σὺν δυσὶν ὁμοψύχοις, ἐνήθλησε στερρότατα, μέχρι τέλους
καὶ πάσας, τὰς μηχανὰς κατέβαλε, τοῦ ἐχθροῦ καὶ πέφυκε, πρὸς οὐρανόθεν
σκηνώσεις· τὸ δὲ στέφος τῆς νίκης, ἐκομίσασατο φαιδρόν, ἐκ δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔχουσα τὸ συμπαθές, καὶ τὸ ἔλεος μέγα, ἐπίβλεπον πανύμνητε, Θεοτόκε Παρθένε,
εἰς τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν, καὶ παθῶν τὸν θόρυβον, καὶ τῶν σκανδάλων τοῦ βίου,
διασκέδασον Κόρη, καὶ πυρὸς τῆς γενένης, ῥύσαι με σαῖς πρεσβείαις.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰῶν, ψάλλομεν τὸ ἐν τῷ Τριψδίῳ
Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ λοιπά. Αἱ συνήθεις μετάνοιαι, ἡ Α΄ Ὡρα, ὡς ἡ συνήθεια,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Ζ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων, τῶν ἐν Χερσῶνι ἐπισκοπησάντων, Ἐφραίμ,
Βασιλέως, Εὐγενίου, Καπίτωνος, Αἰθερίου καὶ Ἐλπίδιου, καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς
ἡμῶν Λαυρεντίου τοῦ ἐν Σαλαμῖνι.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν προσόμοια Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡδωκας σημείωσιν.

Μάρτυρες ἀήττητοι, καὶ Ἱεράρχαι πανεύφημοι, καὶ φωστῆρες παγκόσμιοι, στῦλοι
ἀπερίτρεπτοι, θείας Ἐκκλησίας, καὶ βάσις δογμάτων, καὶ ὁδηγοὶ τῶν εὐσεβῶν, καὶ
καθαιρέται πλάνης γεγόνατε, Πατέρες οὐρανόφρονες, φωταγωγοὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
τῶν Ἀγγέλων συνόμιλοι, τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι.

Ἐφραίμ ὁ αἰσίδιμος, καὶ Βασιλεὺς ὁ θεόσοφος, καὶ Καπίτων ὁ μέγιστος, θεῖος
Ἀγαθόδωρος, σὺν τῷ Ἐλπίδιῳ, καὶ τῷ Αἰθερίῳ, καὶ Εὐγενίῳ τῷ κλεινῷ, λόγοις
ἐνθόειοι μακαριζέσθωσαν· ὁσίως γὰρ βιώσαντες, καὶ ἱερῶς ἐναθλήσαντες, βασιλείας
ἐδείχθησαν, οὐρανόθεν οἰκήτορες.

Νεκρώσας τὸ φρόνημα, τὸ τῆς σαρκὸς ἀγωνίσμασι, Βασιλεὺς ὁ ἀοίδιμος, νεκροὺς ἐξανέστησεν, ἐπικλήσει θεία. Καπίτων δὲ πάλιν, ὁ ιερώτατος ποιμὴν, φλογὸς ἐν μέσῳ ἐστὼς γηθόμενος, ὠράθη ἀκατάφλεκτος. Αὐτῶν πρεσβείαις Φιλάνθρωπε, ἰλασμὸν ἡμῖν δώρησαι, καὶ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις ἠλιόμορφε, Ἥλιου ἄδυτον ὄχημα, ἢ τὸν Ἥλιον λάμψασα, τὸν ἀπερινόητον· χαῖρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις, ἢ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἢ διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα· ἢ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἢ παγκαλῆς καὶ πανάμωμος, ἢ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς Πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ πλευρὰν ὀρυττόμενον, λόγῃ ἢ πανάμωμος ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδει με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγγχε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθίας, κατὰ τὴν τάξιν.

Ἀπολυτικά.

Τῶν Ἱερομαρτύρων. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ἑπτάρημος σύλλογος, Ἱεραρχῶν ἱερῶν, ἀγῶσιν ἀθλήσεως, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, ἐνθέως ἐφαιδρυναν, Εὐγένιος Βασιλεὺς τε, σὺν Ἐφραὶμ Αἰθερίῳ, Ἐλπίδιος καὶ Καπίτων, Ἀγαθόδωρος ἅμα. Αὐτῶν Χριστέ ἱκεσίαις, πάντα ἐλέησον.

Τοῦ Ὁσίου Λαυρεντίου. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Τῶν Μεγάλων τὸν γόνον, Ἀσκητῶν τὸν ὁμότροπον, καὶ φρουρὸν Μονῆς Σαλαμίνοσ, θεοφόρον Λαυρέντιον, τιμήσωμεν προφρόνως ἀδελφοί, ὡς μέτοχον τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ἵνα τούτου ταῖς πρεσβείαις πάσης ὀργῆς, ρυώμεθα κραυγάζοντες· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ χορηγοῦντι διὰ σοῦ, ἡμῖν Πάτερ τὰ πρόσφορα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τὸν ἐπτάρημον Ποιμένων χορὸν σέβω. Ἰωσήφ.

Ἰδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Εἰρμός.

» Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνε-
» σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις
» Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ
» ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Ταῖς θείαις, φωτοχυσίαις Μάρτυρες, περιχεόμενοι, τὴν φωτοφόρον ταύτην καὶ φαιδρὰν, ἐορτὴν ὑμῶν πάντοτε, τοὺς εὐσεβῶς γεραίροντας, παθῶν ἀγλῦος ἐκλυτρώσασθε.

Ὁ Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ σαρκούμενος, ὑμᾶς ἀνέδειξε, πανευκλεεῖς Ποιμένας τὴν αὐτοῦ, καταγγεῖλαι Θεότητα, τοῖς πλανωμένοις Ὅσιοι, καὶ ἀγνωσία κινδυνεύουσι.

Ναμάτων, ζωοποιῶν τοῦ Πνεύματος, ἀποπληρούμενοι, τοὺς ἐκτακέντας καύσωνι δεινῷ, ἀθείας ἠρδεύσατε, καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἐνδοξοί, τῆς σωτηρίας ὠδηγήσατε.

Θεοτοκίον.

Ἐλύθη, τῶν Προπατόρων ἄχραντε, τὸ ἐπιτίμιον, τῇ ὑπὲρ νοῦν κηῖσει σου Ἀγνή, καὶ τὴν πρώτην ἀπέλαβον, τοῦ Παραδείσου εἴσοδον, μεγαλοφώνως εὐφημοῦντές σε.

Ἰδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἢ Ἐκκλησία σου Χριστέ
» κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγή

» καὶ στερέωμα.

Πυρὶ τῷ θεῷ τὸν νοῦν, πεπυρωμένος Βασιλεῦ πάνσοφε, οἶα ποιμὴν ἄριστος, ὕλην ἀθείας ἐνέπρησας.

Τοῦ Πνεύματος τῷ φωτί, τοὺς ἐν τῷ σκότει τῶν δεινῶν ἔνδοξοι, πρὸς φωτισμὸν εἰλκύσατε, τοῦ ἱερωτάτου Βαπτίσματος.

Αἱ τρίβοι σου πρὸς Θεόν, κατευθυνθεῖσαι Βασιλεῦ ἅπαντας, πλάνης ὁδοῦ χάριτι, πρὸς Θεογνωσίαν ἐπέστρεψαν.

Θεοτοκίον.

Ῥυόμενον τοὺς βροτούς, τῆς δυναστείας τοῦ ἐχθροῦ πάναγνε, τὸν δυνατὸν Κύριον, ἄχραντε Παρθένε ἐκύησας.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Μύρω τῆς χρίσεως, ἱερατεύσαντες, ποιμένες ὄφθητε, λαοῦ θεόφρονος, καὶ ὡς ἀρνία καθαρὰ, τυθέντες προσηνέχθητε, Λόγω Ἀρχιποίμενι, τῷ τυθέντι ὡς πρόβατον, Μάρτυρες πανεύφημοι, καὶ φωστῆρες παγκόσμιοι· διὸ πανηγυρίζομεν πάντες, πόθῳ τὴν θεῖαν μνήμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀγεώργητος, Παρθένε ἄμπελος, τὸν ὠραιότατον, βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν, τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, πάντων τὸν εὐφραίνοντα, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα· ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, τῶν καλῶν μακαρίζοντες, αἰεὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμεν σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐπονείδιστον, Οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας· ὃν ἡ τεκοῦσά σε Χριστέ, ὀρώσα ἐτιτρώσκετο· ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, μόνε ὑπεράγαθε, καὶ φιλόανθρωπε Κύριε, οἰκτείρησον καὶ σῶσον τὸν κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τούτου ἀμαρτίαν.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,

» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἱερώτατος Μαρτύρων χορὸς ὑμνεῖσθω, ἱερωσύνης χάριτι, καὶ τῆς μαρτυρίας, καταγλαιζόμενος, καὶ μέλπων γηθόμενος· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοφόροι κυβερνήται τῆς Ἐκκλησίας, Ἐφραίμ καὶ Ἀγαθόδωρος, Βασιλεὺς Καπίτων, Εὐγένιος Ἐλπίδιος, καὶ θεῖος Αἰθέριος, Πνεύματι Ἁγίῳ ἐδείχθησαν.

Μεμνημένοι τὰ θεῖα θεῖοι Πατέρες, λαοὺς ἐν ὁσιότητι, καὶ δικαιοσύνη, ὄντως ἐποιμάνετε, καὶ τέλος μακάριον, διὰ μαρτυρίου ἐδέξασθε.

Οἱ θανόντες ἀπιστία τοῦ τεθνηκότος, τῇ ἀνεγέρσει ἔτυχον, ζωῆς αἰωνίου, διὰ σοῦ πιστεύσαντες Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, Μάρτυς Βασιλεῦ ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένους ἐζώωσας τοὺς ἀνθρώπους, Ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον, τεκοῦσα Παρθένε, ὑπὲρ πᾶσαν ἔννοϊαν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἄνθρωπον δι' οἶκτον γενόμενον.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς

» ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πί-

» σται ἀνυμνοῦντάς σε.

Ποτήριον σεπτοῦ, μαρτυρίου ἐπίετε, τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, θεοφόροι Πατέρες, πιστῶς ἐπικαλούμενοι.

Ὁ μόνος τοῖς νεκροῖς, ἐπιπνέων ἀνάστασιν, ἐντεύξει σου τὸν θανόντα, Βασιλεῦ ἐξεγείρει, λαμπρύνων σου τὸ κήρυγμα.

Ἰσότημον Πατρί, τὸν Υἱὸν καταγγέλοντες, πολύθεον τυραννίδα, τῆς εἰδωλομανίας, Πατέρες ἐμειώσατε.

Θεοτοκίον.

Μακάριος ἐστίν, ὁ λαὸς ὁ γινώσκων σε, Πανάμωμε τοῦ Δεσπότη, τῶν ἀπάντων Μητέρα, καὶ πόθῳ μακαρίζων σε.

Ῥδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,

» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρέυσαντι αἵματι.

Ἐπαίνους, Ἀγαθόδωρόν τε καὶ Εὐγένιον, καὶ Βασιλέα τὸν μέγαν, καὶ σοφὸν Ἐλπίδιον στέψωμεν, Ἱεράρχας, καὶ γενναίους ὑπάρχοντας Μάρτυρας.

Νομίμοις, τεθραμμένοι τοῦ Πνεύματος πάνσοφοι, τοῖς ἀνομοῦσι τοὺς νόμους, τοὺς σωτηριώδεις παρατιθέντες, εὐσεβείας, πρὸς τὸ φέγγος αὐτοὺς ἐφεικύσατε.

Ῥφθητε, διαφόρων ἐκ πόλεων θρέμματα, ἐνὸς Ποιμένες λαοῦ δέ, καὶ τῆς θείας πόλεως κληρονόμοι, ἦν οἰκοῦσιν, οἱ Θεὸν θεραπεύοντες Μάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Νόμου σε, αἱ σκιαὶ Προφητῶν τε αἰνίγματα, προδιετύπουν Παρθένε, τὴν ἀρρήτῳ λόγῳ κυφορίαν, ἐσχηκυῖαν, διασώζουσαν κόσμον πανάμωμε.

Κοντάκιον. Τῶν Ἱερομαρτύρων.

Ἦχος πλ. δ´. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως. Γερασίμου.

Ῥσπερ ἀστέρες ἄδυτοι, τῆς νοητῆς ἐλλάμπσεως, τοὺς ἐν νυκτὶ τῆς ἀπάτης καθεύδοντας, υἱοὺς φωτὸς ἐδείξατε, Εὐγένιε καὶ Καπίτων, Ἀγαθόδωρε Βασιλεῦ καὶ Αἰθέριε, Ἐφραὶμ σὺν Ἐλπίδιῳ, ἀθλήσαντες ὡς ἀήττητοι.

Εἰ δὲ ἔστι Τεσσαρακοστή, λέγεται ἀντὶ τοῦ Κοντακίου τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ τυχόντος ἡχου.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων, τῶν ἐν Χερσῶν ἐπισκοπησάντων, Ἐφραὶμ, Βασιλέως, Εὐγενίου, Ἀγαθοδώρου, Ἐλπίδιου, Καπίτωνος, καὶ Αἰθερίου.

Στίχ. Μὴ τὴν κεφαλὴν τοῖς ἀγάλμασι κλίνων,

Ἐφραὶμ ἀγάλλη τῇ τομῇ ταύτην κλίνων.

Συρεῖς Βασιλεὺς χερσὶ δεισιδαιμόνων,

Χεῖρας διασπᾶ δεισιδαίμονος πλάνης.

Τριάς σύναθλος τοῦ Προφήτου τὸν λόγον,

«Εἰς μάστιγας δέδωκα τὸν νῶτον» λέγει.

Ἐπῆρε χεῖρας εἰς προσευχὴν Καπίτων,

Καὶ πρὸς Θεὸν μετῆρεν ἐξάρας πόδας.

Ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς Θεὸν χωρεῖς, Πάτερ,

Τὸν ἐν ποταμῷ σαρκικῶς λελουμένον.

Ἐδβομάτη, πατέρας μόρος ἤρπασεν ἐπτὰ ἀριθμῷ.

Τῷ ἐκκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς Διοκλητιανοῦ βασιλείας, Ἑρμωνος, τοῦ Ἀγιωτάτου

Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων, ἐν διαφόροις ἔθνεσιν Ἐπισκόπους ἐξαποστείλαντος, ἀποστολικῶς τὸν λόγον κηρύττειν, καὶ τὸν Χριστὸν καταγγέλειν, ἀπεστάλησαν παρ' αὐτοῦ καὶ οἱ θεοφόροι οὗτοι Πατέρες ἡμῶν ἐπὶ τὴν τῶν Ταυροσκυθῶν χώραν

Ἐφραὶμ μὲν εἰς Σκυθίαν, Βασιλεὺς δὲ εἰς Χερσῶνα. Καὶ δὴ τὴν πόλιν καταλαβὼν (ὁ Βασιλεὺς), καὶ βίου διόρθωσιν καὶ μεταβολὴν πίστεως κηρύττων, ὑπὸ τῶν

ἐνοικούντων, ὡς καινῆς τινὸς πολιτείας καταγγελεύς, καὶ τῶν πατρῶων ἔθῶν ἅμα καὶ πίστεως διαφθορεὺς νομισθεὶς, τύπτεται, καὶ τῆς πόλεως ἀπελαύνεται. Καὶ ἦν οἰκῶν ἐν τινὶ σπηλαίῳ, Παρθενῶν λεγομένῳ, χαίρων μὲν καὶ ἠδόμενος, ὡς ὑπὲρ Χριστοῦ

ἀτιμασθείς, ἀλύων δὲ καὶ δυσφορῶν καὶ ἀχθόμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει καὶ πλάνῃ τῶν ἀπίστων.

Οὕτως οὖν ἔχων, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν εὐχόμενος, πρὸς αὐτῶν ἐκείνων ἐκλήθη. Ἀποθανόντος γὰρ τοῦ παιδὸς τοῦ κατάρχοντος αὐτῶν, καὶ πρώτου τῆς πόλεως, τοῦτον οἱ προσήκοντες, ταφῇ παραδόντες, καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ προσμένοντες, ἔδοξαν ὄναρ ἐπιστάντα τούτοις εἰπεῖν· Εἰ θελητὸν ὑμῖν ἐστὶν ἀναβιδῶναί με, τὸν ἀτιμασθέντα καλέσατε ξένον, καὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ πιστεύσαντες, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐξασθαι δυσωπήσατε. Τούτου δὲ γενομένου, καὶ ταῖς εὐχαῖς τοῦ Ἁγίου, διὰ τῆς ἐπιχύσεως τοῦ ἁγιασθέντος ὕδατος, τῷ τοῦ Βαπτίσματος τύπῳ, τοῦ παιδὸς πρὸς ζωὴν ἐπιστρέψαντος, τὴν εἰς Χριστὸν ἐδέξαντο πίστιν οἱ τούτου γεννήτορες, καὶ μετὰ πάντων τῶν γνωστῶν καὶ οἰκείων τῷ λουτρῷ τοῦ Βαπτίσματος προσέδραμον. Οἱ δὲ ἐν ἀπιστία, ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων εἰς ὄργην κινηθέντες, κατὰ τῆς πλατείας τὸν Ἅγιον ἔσυρον· καὶ ἐπὶ πολὺ συρόμενος, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο. Καὶ ὁ μακάριος δὲ Ἐφραὶμ, κηρύττων τὸν Χριστὸν ἐν ᾧ εὐρίσκετο τόπῳ, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ μὴ πεισθεὶς τοῖς εἰδώλοις θῦσαι, ἀπετημήθη τὴν κεφαλὴν. Εἶτα αὐθις Εὐγενίου, καὶ Ἀγαθοδώρου, καὶ Ἐλπιδίου, μετὰ τὴν τοῦ Ἁγίου Βασιλέως τελευτήν, ἐν Χερσῶνι περαιωθέντων, διὰ τὸ καὶ αὐτοὺς ὁμοίως ἀπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων ἀποσταλῆναι κήρυκας τῶν ἐθνῶν, καταγγέλοντας τὴν σωτηρίαν, ἐπιστάντες οἱ ἐν ἀσεβείᾳ κατ' αὐτῶν, καὶ συνδήσαντες αὐτούς, ἀνηλεῶς καὶ ὠμοτάτως τύπτοντες, ἀπέκτειναν, διαγενομένου τοῦ χρόνου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελειώσεως τοῦ μακαρίου Ἐφραὶμ, καὶ Βασιλέως, τῇ ἕκτη τοῦ Μαρτίου μηνός. Χρόνοις δὲ ὕστερον αὐθις, Αἰθέριος ἐξ Ἱεροσολύμων ἀπεστάλη Ἐπίσκοπος· ὅς, τὸ ἀγριαῖνον τοῦ λαοῦ καὶ δυσπειθὲς κατιδὼν, ἀπῆρε πρὸς τὸ Βυζάντιον, τῷ Βασιλεῖ κατ' αὐτῶν ἐντευξόμενος. Ἦδη γὰρ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἦν ἰθύνων τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. Τῆς δὲ ἐντευξέως αὐτοῦ κατὰ νοῦν αὐτῷ γενομένης, καὶ διὰ τῆς βασιλικῆς χειρὸς ἀπελαθέντων μὲν τῶν ἀπίστων τῆς πόλεως, ἀντισταχθέντων δὲ τῶν συνοικισθέντων ἀνδρῶν εὐσεβῶν, καὶ τοῦ μακαρίου Αἰθερίου μετ' εὐχαριστίας ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἐπανιόντος, καὶ ἐν τῷ ἐπανιέναι εἰς Χερσῶνα ἀπορρίφεντος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀπίστων κατὰ τὸν Δούναβιν ποταμὸν, κάκεῖ μαρτυρικῶς τὸν δρόμον τελέσαντος, τῇ ἕκτη τοῦ Μαρτίου μηνός, πρεσβείαν οἱ τῆς πόλεως Χερσῶνος πρὸς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον στελλόμενοι, Καπίωνα τὸν μακάριον Ἐπίσκοπον ἔλαβον. Ἐπὶ τούτῳ οὖν τῶν μὲν εὐσεβῶν ἡδομένων, τῶν δὲ ἀπίστων δυσχεραϊνόντων, καὶ σημεῖον πίστεως αἰτούντων, ἐν μιᾷ τῶν παρ' αὐτοῖς καιομένων καμίνων εἰσελθεῖν, καὶ ἀπαθῆ ἐξελεθεῖν καὶ ἄφλεκτον, τὴν ἱερὰν ἐσθῆτα περιβαλόμενος ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ τὸ ὠμοφόριον ἐαυτῷ περιθεῖς, καὶ σφραγισάμενος, καὶ ἐν τῷ πυρὶ εἰσελθὼν, καὶ ἐφ' ὥραν ἰκανὴν διαμείνας, ἐξῆλθεν ἄφλεκτος, μεστὸν ἔχων τὸ φελόνιον ἀνθράκων πυρός· καὶ πάντα σχεδὸν ἐπὶ τῷ θαύματι καταπλήξας καὶ βαπτίσας, ἦδη πρὸς τὸν Θεὸν ἐπιστρέψαντας, μακαρίως τὸν βίον μετήλλαξε, τῇ εικοστῇ δευτέρᾳ τοῦ Δεκεμβρίου μηνός. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Νέστωρ καὶ Ἀρκάδιος, Ἐπίσκοποι Τριμουθῶντος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Τῆς Τριμουθῶντος Ποιμένες καλοὶ δύο,

Ἐν τῇ καλῇ σκιρτῶσι τῆς Ἐδέμ πόα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ Ἀπλοῦ.

Στίχ. Γῆθεν μεταστὰς πρὸς Θεὸν Παῦλος Λόγον,

Τῆς ἀπλότητος πολλαπλᾶ στέφη λάβη.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Παῦλος, ὁ καὶ Ἀπλοῦς προσαγορευθεὶς, γεωργὸς ἦν, καὶ ἄγροικος καθ' ὑπερβολήν, ἄκακος δὲ καὶ ἄπλαστος τὴν γνώμην, ὡς ἄλλος οὐδεὶς.

Εἶχε δὲ σύμβιον δύστροπον καὶ μοιχαλίδα, καὶ ἐπὶ πολὺ ἐλάνθανε τὸν δίκαιον. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν, ἐλθόντος αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἐξαίφνης, παρὰ τὸν διατεταγμένον καιρὸν, οἷα εἰκὸς συμβαίνειν, εὔρε τὴν ὁμόζυγον μοιγευομένην ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ· καὶ σεμνὸν γελάσας, λέγει πρὸς αὐτούς· Καλόν, καλόν, οὐ μέλει μοι, μὰ τὸν Ἰησοῦν. Ἐγὼ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νῦν οὐδὲ ἐν ὀφθαλμοῖς ἴδω· ἀλλ' ἔχε αὐτὴν καὶ τὰ παιδιά αὐτῆς, κἀγὼ ἀπέρχομαι καὶ γενήσομαι μοναχός.

Καὶ εὐθὺς τὰ πάντα ἐάσας, καὶ καλῶς οἰκονομήσας, ἀπῆλθε πρὸς τὸν μακάριον Ἀντώνιον· καὶ κρούσαντος τὴν θύραν, ἐξῆλθεν ὁ μακάριος Ἀντώνιος, καὶ λέγει αὐτῷ· Τίς εἶ ἀδελφέ; καὶ τί ἐνταῦθα ζητεῖς; Ὁ δὲ· Ξένος εἰμί, καὶ ἦλθον πρὸς σὲ γενέσθαι μοναχός. Ὁ δὲ Ἅγιος, Ἐξήκοντα, φησὶν, ἐτῶν γέρων ὢν, μοναχὸς γενέσθαι οὐ δύνασαι, οὐδὲ τὰς θλίψεις ὑπομεῖναι, καὶ τὴν στένωσιν τοῦ ὄρου. Μᾶλλον δὲ ἀπελθε ἐν Κοινοβίῳ, ἵνα τὰ σωματικὰ ἄφθονα εὖρης, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀκόπως διατρίψης. Ἀντέχονται γὰρ οἱ ἀδελφοὶ τῆς ἀδυναμίας σου. Ἐπεὶ ἐγὼ μόνος κάθημαι, καὶ διὰ πέντε ἡμερῶν ἐσθίω, καὶ τούτου λιμώττων. Ὁ δὲ οὐκ ἠγέσχετο ἀκοῦσαι τοῦ γέροντος, ἀλλ' ἔσπευδε σὺν αὐτῷ εἶναι. Μὴ δυνηθεὶς δὲ ὁ Ἅγιος ἀπόσασθαι αὐτόν, κλείσας τὴν θύραν τοῦ κελλίου, εἶασεν αὐτὸν ἔξω ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, μὴ ἐξελθὼν δι' αὐτόν. Ὁ δὲ Παῦλος ἔμεινε νῆστις, καὶ οὐκ ἀνεχώρησε. Τῇ δὲ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, χρειὰς κατεπειγούσης, ἀνοίξας ὁ Ἅγιος τὸ κελλίον, καὶ εὐρών τὸν Παῦλον, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀπελθε, γέρων, τῶν ὧδε, μὴ ἀναγκάζης, οὐ δύνασαι εἶναι σὺν ἐμοί. Ὁ δὲ Παῦλος, Ἀμήχανόν ἐστι, φησὶν, ἀλλαχοῦ με ἀπελθεῖν.

Τότε κατανοήσας αὐτόν ὁ Ἅγιος μήτε πῆραν ἔχοντα, μήτε ἄρτον, οὐχ ὕδωρ, μήτε ἄλλο τι, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἐὰν ἔχης ὑπακοήν, καὶ ὅπερ ἀκούσεις παρ' ἐμοῦ, ἀόκνως καὶ ἀγογγύστως ποιῆς, δύνασαι καὶ ὧδε σωθῆναι· εἰ δὲ ταῦτα οὐ ποιεῖς, τί μάτην κοπιᾷς, καὶ οὐχ ὑποστρέφεις ὅθεν ἐλήλυθας; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Παῦλος λέγει· Ὅσα ἂν εἴπῃς μοι, πάντα προθύμως ποιήσω. Καὶ ὁ Ἅγιος· Στήθι λοιπὸν καὶ πρόσευξαι, ἕως οὗ εἰσέλθω καὶ κομίσω σοι ἔργον. Εἰσελθὼν οὖν εἰς τὸ σπήλαιον ὁ μακάριος, προσεῖχεν αὐτῷ διὰ μικρᾶς θυρίδος, καὶ ἴστατο ἀκίνητος εἰς τὴν προσευχὴν μίαν ἑβδομάδα, φρυγανωθεὶς ὑπὸ τοῦ καύματος.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐξελθὼν ὁ Ἅγιος, καὶ λαβὼν ἐκ τῶν φοινίκων, λέγει αὐτῷ· Δέξαι, καὶ πλέξον σειράν, ὡς ἐμὲ βλέπεις πλέκοντα. Ἐπλέξεν ὁ γέρων, ἕως ὥρας ἐνάτης, ὀργυῖας δεκαπέντε, μόχθῳ πολλῷ. Καὶ λέγει ὁ Ἅγιος· Κακῶς ἔπλεξας· ἀνάλυσον αὐτὴν, καὶ ἄνωθεν πλέξον. Ἦν δὲ νῆστις ἡμέρας ἑπτὰ. Ταῦτα δὲ ἐποίησε ὁ Ἅγιος, ἵνα δυσφορήσας ὁ Παῦλος ἀναχωρήσῃ ἐξ αὐτοῦ. Ὁ δὲ Παῦλος μετὰ μακροθυμίας καὶ σπουδῆς ἀποπλέξας τὴν σειράν, καὶ πάλιν ἀγογγύστως καὶ ἀνερυθριάστως μετὰ πολλῆς τάξεως πλέξας, ἐξέπληξε τὸν Ἅγιον· διὸ κατανυγείς, ἡλίου δύναντος, λέγει πρὸς αὐτόν· Παππία, θέλεις φάγωμεν ἄρτον κλάσματος; ὁ δὲ Παῦλος· Ὡς δοκεῖ σοι Πάτερ. Τοῦτο δὲ πάλιν ἔκαμψε τὸν γέροντα, καὶ θεῖς τράπεζαν, τέθεικεν ἄρτου κλάσματα τέσσαρα, ἀνὰ οὐγγίας ἕξ, ἑαυτῷ βρέξας ἓν, τῷ δὲ γέροντι τρεῖς. Καὶ ἀρξάμενος ὁ Ἀντώνιος ψαλμοῦ, ἵνα καὶ ἐν τούτῳ δοκιμάσῃ τὸν Παῦλον, ἔψαλλε, δις τὸν αὐτὸν ἐπεξιών ψαλμόν. Ὁ δὲ Παῦλος προθυμότερον σὺν τῷ Ἁγίῳ προσήχητο· καὶ λέγει ὁ γέρων τῷ Παύλῳ· Καθίσας ἐν τῇ τραπέζῃ, πρόσεχε, καὶ μὴ ἄψη τῶν παρακειμένων. Τούτου δὲ τὸ προσταχθὲν ποιήσαντος, λέγει ὁ Ἅγιος· Ἀναστὰς πρόσευξαι καὶ ὑπνωσον. Ὁ δὲ, μὴδ' ὀπωσοῦν ἀψάμενος τροφῆς, ἐποίησεν οὕτω. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀναστὰς ὁ Ἀντώνιος εἰς προσευχήν, ἤγειρε καὶ τὸν Παῦλον, καὶ μέχρις ὥρας ἐνάτης ἡμερινῆς παρέτεινε τὰς εὐχάς.

Ἐσπέρας δὲ βαθείας, παραθεὶς ὁ Ἀντώνιος τὸν ἓνα ἄρτον, ἐτέρου οὐκ ἦψατο. Ὁ δὲ Παῦλος σχολαιότερον ἐσθίων, εἶχεν ἔτι ἐξ οὗ ἦσθιεν ἄρτου· καὶ τέως πληρώσαντος τὸν ὅλον ἄρτον, λέγει ὁ Ἀντώνιος· Παππία, φάγε καὶ ἕτερον ἄρτον· καὶ λέγει ὁ Παῦλος· Ἐὰν φάγῃς καὶ αὐτός, ἐσθίω κἀγὼ. Καὶ ὁ Ἀντώνιος· Ἐμοὶ ἀρκετόν ἐστιν, ὅτι μοναχός εἰμι· καὶ ὁ Παῦλος· Οὐκοῦν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς μοναχὸς μέλλω γενέσθαι, ἀρκεῖ

κᾶμοί. Καὶ ἀναστάντες ἔψαλλον· καὶ μικρὸν ὑπνώσαντες, πάλιν ἀναστάντες, ψάλλειν ἤρξαντο. Ἡμέρας δὲ γενομένης, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν ἔρημον περιάγειν, καὶ μετὰ τρίτην ἡμέραν ὑποστρέψαι. Τούτου δὲ γενομένου, καὶ ἀδελφῶν ἐληλυθότων πρὸς τὸν Γέροντα, προσεῖχεν ὁ Παῦλος, τί ὀφείλει ποιῆσαι. Καὶ ὁ Ἅγιος φησὶ πρὸς αὐτόν· Διακόνει τοῖς ἀδελφοῖς σιωπηρῶς, μὴ τινος γευσάμενος, ἕως ἂν ἀποχωρήσῃ· καὶ τρίτη ἡμέρα λοιπὸν ἐπληρώθη, μὴ γευσάμενος ὁ Παῦλος. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ ἠρώτων αὐτόν. Τίνος ἕνεκεν σιωπᾶς; αὐτοῦ δὲ μὴ ἀποκρινομένου, φησὶν ὁ Ἅγιος πρὸς αὐτόν· Ὅμιλησον τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ ἤρξατο ὁμιλεῖν.

Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, ἐνεγκῶν τις τῷ μακαρίῳ στάμιον μέλιτος, ἐν τῇ γῇ ἐξέχεε· τούτου δὲ γενομένου, λέγει ὁ γέρον τῷ Παύλῳ· Σύναξον μειράκιον τὸ μέλι, καὶ ὄρα ἵνα μήτι ἐξ αὐτοῦ γένηται ἄχρηστον· καὶ τούτου γενομένου, οὐδόλως ἐταράχθη ἢ ἡλλοιώθη. Ἐν ἑτέρῳ δὲ πάλιν καιρῷ, ἀντλεῖν ὕδωρ προσετάγη, καὶ δι' ὅλης ἡμέρας ἀνωφελῶς αὐτὸ ἐκχέειν. Καὶ ἄλλοτε πάλιν, τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ παραλύσας, προσέταξεν αὐτῷ ἐπιμελῶς ράπτειν.

Ὡς δὲ εἶδεν αὐτόν ὁ Ἅγιος ἀδιστάκτως, ἀγογγύστως, καὶ ἀνεμποδίστως πᾶν τὸ διατεταγμένον ποιοῦντα, φησὶ πρὸς αὐτόν· Ἴδε, Ἀδελφέ· ἐὰν δύνασαι καθ' ἡμέραν οὕτω ποιεῖν, μένε σὺν ἐμοί· εἰ δὲ μήγε, πορεύου ὅθεν ἤλθες. Ὁ δὲ Παῦλος φησὶ πρὸς αὐτόν· Ἐάν τι ποτὲ πλεῖον ἔχῃς δεῖξάι μοι, οὐκ οἶδα· ἐπεὶ ἂ εἶδον ἕως ἄρτι, εὐχερῶς πάντα ποιῶ.

Τοιαύτην δὲ καὶ τοσαύτην ὑπακοὴν καὶ ταπεινώσιν ἐκτίσατο ὁ μακάριος, ὥστε κατὰ τῶν δαιμόνων χάριν λαβεῖν, ἀπελαύνειν αὐτούς· καὶ πληροφορηθεὶς ὁ μέγας Ἀντώνιος, εἶχεν αὐτόν μεθ' ἑαυτοῦ μέχρι τινός. Εἶτα, κέλλαν κατασκευάσας, ἐκάθισεν αὐτόν ἐκεῖ, ἵνα καὶ τὰς ἐκείνων πανουργίας μάθῃ, καὶ αὐτοῖς ἀντιπολεμῇ. Ἐνα δὲ χρόνον γεγονῶς καθ' ἑαυτόν, καὶ θαυματουργὸς ἀποφανεῖς, καὶ τὸν Θεὸν ἀξίως θεραπεύσας, ἀπῆλθε πρὸς τὰς οὐρανίους Μονάς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐφραίμ ὁ ποιμὴν νῦν σύνεστι Ποιμένι

Μικρὸς μεγάλῳ· ὡ μεγάλῃς ἀξίας!

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λαυρεντίου, τοῦ κτήτορος τῆς ἐν Σαλαμῖνι ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης.

Στίχ. Μονὴν τῇ Ἀγνῇ ἰδρύσας Θεοτόκῳ

Λαυρέντιε, χαίρεις μοναῖς ἐν ταῖς ἄνω.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἐὐδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ,

» πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμε-

» νοὶ ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς

» δόξης σου Κύριε.

Χαίρων ὑπῆλθες, Πάτερ Καπίτων πρὸς τὴν κάμινον· μένεις οὐ φλεχθεὶς δέ, Παῖδες ὥσπερ οἱ τρεῖς, τοὺς ἀπίστους ἐξαιρούμενος, πυρὸς τοῦ μέλλοντος, πιστωθέντας τοῖς θείοις σου θαύμασιν.

Οὐ δειλιάσας, οὐ φοβηθεὶς τὸ ἐπίταγμα, Πάτερ ἱερέ, Καπίτων τὴν ἱεράν, ἀμπεχόνην περιβέβλησαι, ταύτη τούς ἄνθρακας, τοῦ πυρὸς ἐπιφέρων μακάριε.

Ῥύμην ἐπέσχες, τῆς ἀγνωσίας θείοις λόγοις σου, γνῶσιν εὐσεβείας, πᾶσιν ἐπιτιθεῖς, τοῖς εἰς βάθη ὀλισθήσασι, τῆς ματαιότητος, ἱεουργεῖ Καπίτων θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ὁ διαπλάσας, χειρὶ τὴν Εὐὰν Λόγος Θεοῦ, Κόρη ἀναπλάσαι, ἅπαντας βουληθεὶς, ἐκ γαστρὸς σου διαπλάττεται, ἀρχὴν δεχόμενος, ὁ τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονος.

Ωδή η´. Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρε-
» τὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖ-
» δες κραυγάζοντες· Εὐλογοῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυ-
» ρίου τὸν Κύριον.

Νεκρούμενοι πόνους τῆς σαρκός, ζῶν ἀθάνατον, προεξενήσατε, Πατέρες Ὅσοι
ἅπασι, τοῖς νεκροῖς θεοῖς λατρεύουσι, καὶ οἱ σωθέντες σὺν ὑμῖν, ἀεὶ κραυγάζουσιν·
Εὐλογοῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Συμφώνως Εὐγένιον Πιστοί, καὶ Ἀγαθόδωρον, Ἐφραὶμ Ἐλπίδιον, σὺν Αἰθερίωνι
μέλψωμεν, Βασιλέα καὶ Καπίτωνα, ὡς καθαιρέτας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ Ἱεράρχας
Χριστοῦ· ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εὐφράνας λαοὺς Πάτερ σοφέ, τοῖς σοῖς διδάγμασι, νῦν μεταβέβηκας, πρὸς τὴν
ἀνέσπερον ἔλλαμψιν, εὐφροσύνην πρὸς αἴδιον, τῶν σῶν καμάτων ἀμοιβάς,
ὑποδεχόμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Βότρυες ἀμπέλου τῆς ζωῆς, μακαριώτατοι, νῦν χρηματίζοντες, οἶνον ἐκβλύζετε
πάντοτε, ἰαμάτων καὶ εὐφραίνετε, πάντων καρδίας τῶν πιστῶς, ἀνευφημούντων ὑμᾶς,
καὶ βοῶντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ῥράθη ὡς ἄνθρωπος ἐκ σοῦ, ἀποτικτόμενος, ὁ ὑπερούσιος, διπλοῦς ταῖς φύσεσιν
Ἄχραντε, ἐνεργείαις καὶ θελήσεσιν, οἷς ὁμοιώθη βουληθείς, ἐμφανιζόμενος· ᾧ
βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ωδή θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη Χριστός, συνά-
» ψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι,
» σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἱερομαρτύρων Ἀγίων, τὴν ἱερὰν τελοῦντες μνήμην, ὑμνοὶς ἱεροῖς δεῦτε πάντες,
μεγαλοφώνως αὐτοὺς τιμήσωμεν, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντας, τῷ πανοικτίρμονι Θεῷ
ἡμῶν.

Ῥφθητε ὡς τίμοι λίθοι, ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ ἀθέων, Μάρτυρες συρόμενοι θεῖοι, καὶ τῆς
ἀπάτης τὰ ὀχυρώματα, σθένει Θεοῦ συντρίβοντες· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Σήμερον ἡ πόλις Χερσῶνος, ὑμῶν τὴν μνήμην ἐορτάζει· ταύτης γὰρ ἐδείχθητε
πύργοι, καὶ θεῖοι στῦλοι καὶ ὀχυρώματα, ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, καὶ πρεσβευταὶ
θεομακάριστοι.

Ἦδη τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, χορὸς Πατέρων ἠριθμήθη Εὐγένιος, Ἐφραὶμ καὶ
Καπίτων, Ἐλπίδιός τε καὶ ὁ Αἰθέριος, καὶ Βασιλεὺς ὁ ἐνδοξος, καὶ ὁ θεόφρων
Ἀγαθόδωρος.

Φέρουσα Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις, χειρὶ τὸν φέροντα τὰ πάντα, ἡ θεοχαρίτωτος Κόρη,
ἐκπληττομένη ἐβόα λέγουσα· Πῶς καὶ Υἱὸν γνωρίζω σε, καὶ Ποιητὴν μου
ἀκατάληπτε;

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, ψάλλεται τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ τυχόντος ἡχου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, τὸ ἐν τῷ Τριωδίῳ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, μετὰ τῶν
ἐπομένων αὐτῷ.

Εἰ δὲ μή, ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἡ Α´ Ὡρα, ὡς ἡ συνήθεια,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν
Θεοφυλάκτου, Ἐπισκόπου Νικομηδείας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πάτερ Θεοφύλακτε Θεοῦ, φυλακαῖς φρουρούμενος, διεφυλάχθης ἀλώβητος, καὶ πύργος ἄσειστος, Ἐκκλησίας ὄφθης, πειρασμοῖς ἀκλόνητος, τοῖς τῶν αἰρετικῶν μηχανήμασι· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Θεοφύλακτε τῆς γῆς, μεταστάς ἀνέδραμες, πρὸς οὐρανὸν καὶ οὐράνια, οἰκεῖν σκηνώματα, ἠξιώθης μάκαρ, ἐξορίας ἔνεκεν, ἦν διὰ τὸν Χριστὸν ἐκαρτέρησας· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Θεοφύλακτε Θεόν, νῦν ὀρῶν μακάριε, ὡς ἐφικτὸν καὶ ὀρώμενος, ἐνώσει κρείττονι, ἀπολαύων τούτου, καὶ θετῶς θεούμενος, τὸ μόνον ὀρεκτὸν καὶ μακάριον, χαίρων ἀπέλαβες, Ἱεράρχα παμμακάριστε, τοῖς Ἀγγέλοις, νῦν συναυλιζόμενος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Πανύμνητε δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου πάθει, πονηροτάτοις θεράπευσον, ἢ τὸν ἀκέστορα, καὶ Σωτῆρα πάντων, τὸν Χριστὸν κυήσασα, τὸν πᾶσαν μαλακίαν ἰώμενον, τὸν τραυματίσαντα, διαβόλου τὴν κακόνοιαν, καὶ θανάτου, ἡμᾶς ἀπαλλάξαντα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία διήλθεν ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλοι Συμεῶν μοι προέφησεν· ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, εἰς τὸν Στίχον, λέγεται τὸ ἐν τῷ Τριωδίῳ Ἰδιόμελον καὶ τὰ λοιπά· εἰ δὲ μή, ἢ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Φύλαξ ἄγρυπνος, τῆς Ἐκκλησίας, καὶ καθαίρεσις, τῆς δυσσεβείας, Ἱεράρχα Θεοφύλακτε πέφνης· τοῦ γὰρ Χριστοῦ τὴν Εἰκόνα σεβόμενος, ὑπερορίας καὶ θλίψεως ὑπέμεινας· Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θεῖον Θεοφύλακτον ἐν ᾧδαῖς εὐφημήσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν ἀ-
» τοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσει· ὅτι μόνος ἐνδόξως δε-
» δόξασται.

Θρόνῳ τὸ τοῦ Δεσπότη, Πάτερ θεοφόρε Θεοφύλακτε, παριστάμενος πίστει, τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην σου φύλαττε.

Ἐχρισέ σε ἀξίως, χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος πανόλβιε, ἕνεκεν ἀληθείας, καὶ τῶν τρόπων σου χάριν χρηστότητος.

Ἵνα τῶν οὐρανίων, μάκαρ ἐπιτύχης τὰ ἐπίγεια, κατεπάτησας πάντα, καὶ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον.

Ὅλος ἐπιθυμία, ὁ ἐκ τῆς γαστρὸς σου Θεονύμφευτε, εὐδοκήσας τεχθῆναι, γλυκασμός τε καὶ φῶς Ἀγνὴ ἄδυτον.

Ῥδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ-

» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὕμνεϊ

» σε τὸ πνεῦμά μου.

Νόμοις σὺ πειθόμενος, τοῖς τοῦ Δεσπότη σου ἔνδοξε, Ἀρχιερεῦ, νόμων παρανόμων, θεοφρόνως ἠλόγησας.

Θεῖον ἐξεικόνισμα, Χριστοῦ καὶ ἄχραντον ἔσεβες, Ἀρχιερεῦ, τὰς τῶν ἀσεβούντων, ἀσεβείας ἀρνούμενος.

Ἐτλης τὸ μαρτύριον, τῆς συνειδήσεως πρότερον, ἀσκητικῶς· καὶ νῦν τῶν Μαρτύρων, ἀνεδήσω τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τρίβον Δέσποτα, πρὸς ἀγιότητα φέρουσαν, δείξης ἡμῖν, μήτραν παναγίαν, παναγίως κατώκησας.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ´. Τὴν Σοφίαν.

Ἐξασκήσας ὁσίως Πάτερ σοφέ, Ἱεράρχης ἐχρίσθης ἱεουργεῖν, τὰ θεῖα μυστήρια, εἰς ψυχῶν περιποίησιν· τὴν Χριστοῦ δὲ εἰκόνα, τιμήσας ὑπήνεγκας, ἐξορίας θλίψεις, καὶ χρόνιον κάθειρξιν· ὅθεν μετὰ τέλος, ἀναβλύζων ἰάσεις, ἰᾶσαι τοὺς κάμνοντας, καὶ φωτίζεις τοὺς ψάλλοντας· Ἱεράρχα Θεοφύλακτε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἄσπιλε ἀμόλυντε, ὑπεράμωμε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ροαῖς κατανύξεως, μετανοίας με δάκρυσι, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ῥδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-

» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου

» τὴν Θεότητα.

Οὐ τὸ πῦρ ἐδειλίασας, τὸ τῶν πειρασμῶν παμμάκαρ θεόπνευστε, οὐκ ἐχαύνωσε τὸν τόνον σου, τῆς ψυχῆς τὸ λεῖον Θεοφύλακτε.

Φυλακὴν σου τῷ στόματι, ἔθετο Χριστὸς καὶ χεῖλεσιν Ὅσιε· ὅθεν ἔμεινας ἀσάλευτος, ἀσεβῶν συστάντων ἐναντίον σου.

Ἵπομένων ὑπέμεινας, τὸν ἐπὶ τὴν πέτραν πόδας σου στήσαντα, καὶ προσέσχε σοι ὁ Ὑψιστος, τὴν αὐτοῦ εἰκόνα προσκυνήσαντι.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθέντες τῷ τόκῳ σου, τοῦ τῆς ἀμαρτίας χρέους πανάμωμε, χαριστήριον ἐφύμιον, ἀναπέμπομέν σοι Θεονύμφευτε.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε, σῶσον ἡμᾶς· σὺ

» γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Αἱ χεῖρές σου ὀσίως θεόπνευστε, πρὸς τὸν Θεόν, Πάτερ ἐπαιρόμεναι, τοὺς δυσσεβεῖς ἐτροπώσαντο.

Κρατήσας τῆς χειρός σου ὁ Κύριος, τῆς δεξιᾶς, Πάτερ καθωδήγησε, πρὸς οὐρανίαν ἀπόλαυσιν.

Τὴν τρίβον τὴν στενὴν Θεοφύλακτε, διαπερῶν, πρὸς πλάτος κατήντησας, τοῦ Παραδείσου θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Οἱ μὴ σὲ Θεοτόκον γινώσκοντες, Θεομητορ, φῶς οὐ μὴ θεάσωνται, τὸ γεννηθὲν ἐκ σοῦ πάναγνε.

Ῥδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος

» φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Νεκρώσας τὰς αἰσθήσεις ἐγκρατῶς, παθῶν ἐβασίλευσας, καὶ νῦν Θεοφύλακτε, ἀπαθείας ἐντροφᾶς ταῖς λαμπρότησιν.

Εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος προσκυνεῖν, τοὺς πάντας ἐδίδαξας, ἔργοις καὶ δόγμασι, διαπρέψας ἐμφανῶς Θεοφύλακτε.

Νεφέλην σε τὸν ὄμβρον τῆς ζωῆς, ὁ Χριστὸς ἀνέδειξε, Πάτερ πηγάζουσαν, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Θεοφύλακτε.

Θεοτοκίον.

Ῥραῖος παρὰ πάντα τοὺς βροτούς, ὁ Υἱός σου Πάναγνε, κάλλει Θεότητος, εἰ καὶ σάρκα δι' ἡμᾶς ἀνέλάβετο.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοὺς ἀσφαλεῖς. Γερασίμου.

Ῥς ἀρράγῃ, Ὁρθοδοξίας πρόμαχον, καὶ ἰσχυρόν, κακοδοξίας ἔλεγχον, εὐφημοῦμεν καὶ βοῶμέν σοι, Ἱερομύστα Θεοφύλακτε· Ἐκ πάσης ἐπηρείας διαφύλαττε, τοὺς πίστει ἐορτάζοντας τὴν μνήμην σου, πρεσβέων σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἡγίου.

Συναξάριον.

Τῇ Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφυλάκτου, Ἐπισκόπου Νικομηδείας.

Στίχ. Καὶ σαρκὸς ἐξόριστος, ὡς καὶ πατρίδος,

Θεῖος Θεοφύλακτος, οὗ Θεὸς φύλαξ.

Ἦλυθεν ὀγδοάτη Θεοφύλακτος Θεοῦ ἁγχι.

Οὗτος ὁ μακάριος ἐκ τῶν τῆς Ἀνατολῆς μερῶν ὄρμητο· καὶ παιδιόθεν καλῶς τὸν ἑαυτοῦ βίον διεξάγων, θεία τινὶ προνοίᾳ ἐκεῖθεν ἀπάρας, ἐν Κωνσταντινουπόλει παρεγένετο· καὶ τῷ ἀφηγουμένῳ ἐντυχῶν, τῶν ἐν ταῖς Βασιλικαῖς Σάκραις ὑπηρετουμένων (ἀσηκρήτας αὐτοὺς καλοῦσι Λατίνων φωνῇ) εἰς ὑπηρεσίαν ἑαυτὸν δίδωσι. Ταράσιος οὗτος ἦν, τὸ μέγα τῆς ὀρθοδοξίας ἀγλαΐσμα. Ἐπεὶ οὖν οὗτος θεία ψήφῳ προεκρίθη εἰς τὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως, Παύλου τοῦ Κυπρίου ἑαυτὸν ἐκὼν ἐξώσαντος τοῦ θρόνου, ἀνάγεται ὁ λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν· καὶ αὐτίκα ὁ θεῖος Ἀρχιερεὺς, μοναστήριον δειμάμενος, πρὸς τῇ εἰσβολῇ τοῦ Εὐξείνου πόντου, τὸν πανόσιον Θεοφύλακτον καὶ Μιχαήλ, τὴν Σύνοδον ἔργοις καὶ λόγοις, κοσμήσαντας, Μοναστὰς ἀντὶ κοσμικῶν ἀναδείκνυσιν. Εἶτα ὁ Ἀρχιερεὺς, μαθὼν τὴν ἀπαστρέπτουσαν τῶν ἀνδρῶν ἀρετὴν τε, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν προκοπὴν,

μεταστειλάμενος αὐτοὺς εὐθύς, τῷ καθ' αὐτὸν εὐκτηρίῳ αὐτοὺς καθιστᾷ. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ Μιχαὴλ μὲν εἰς Σύναδα, τὸν δὲ τίμιον Θεοφύλακτον ἐν Νικομηδεῖα προχειρίζεται Ἐπισκόπους.

Ὅποσα οὖν τὰ τούτου κατορθώματα, αὐτὰ δηλοῖ τὰ πράγματα, οἳ τε δομηθέντες παρ' αὐτοῦ θεῖοι Οἴκοι, καὶ τὰ Νοσοκομεῖα, καὶ ἡ τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν προστασία, καὶ ἡ ἄμετρος ἐλεημοσύνη. Τοσοῦτον δὲ ἦν πρακτικὸς ὁ μέγας τοῦ Θεοῦ μιμητής, ὅτι πληρῶν τὴν φιάλην εὐκράτου θερμοῦ, τοὺς ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τὰ μέλη λελωβημένους αὐτόχειρ ὁ μακάριος ἔσμηχε καὶ ἀπερρύπτει.

Τοῦ τοίνυν μεγάλου Ταρασίου τὸν βίον ἀπολιπόντος, ἑννέα καὶ δέκα χρόνους ἐν τῇ ἀρχιερωσύνῃ διαπρέψαντος, καὶ Νικηφόρου τοῦ πανσόφου τοῦτον διαδεξαμένου, ἐλεεινὸν συμπίπτει πρᾶγμα. Λέοντος γὰρ τοῦ μισοχρίστου δραξαμένου τῆς βασιλείας τὰ σκῆπτρα, πάραυτα ὁ δεῖλαιος πρὸς τὴν τῶν ἁγίων εἰκόνων καθαίρεσιν χωρεῖ.

Τούτου δὲ καταδήλου γενομένου, τοὺς λογάδας τῶν Ἀρχιερέων ὁ μέγας Νικηφόρος μεταστειλάμενος, τὸν τε Αἰμιλιανὸν Κυζίκου καὶ Εὐθύμιον τῶν Σάρδεων, Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης, Εὐδόξιον Ἀμορίου, Μιχαὴλ Συνάδων, σὺν πολλοῖς ἄλλοις καὶ τὸν μακάριον Θεοφύλακτον, πρὸς τὸν ἀσεβῆ καὶ ἀποστάτην παραγίνεται Βασιλέα, καὶ πολλὰ ἀπὸ τῶν θεῶν Γραφῶν αὐτῷ προσάγουσι φάρμακα. Ὁ δέ, ὡς περ ἄσπις, τὰ ὅλα βύσας, τῶν λεγομένων οὐκ ἤσθετο. Πάντα δὲ εἰς οὐδὲν θέμενος, τῶν προτέρων εἶχετο. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι σιγὴν εἶχοντο ἀπὸ τοῦ δε, μόνος δὲ ὁ μακάριος Θεοφύλακτος πρὸς αὐτὸν ἔφη· Οἶδα, ὅτι τῆς ἀνοχῆς τοῦ Θεοῦ καὶ μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀλλ' ἤξει ἐπὶ σὲ ἐξάπινα δεινὸς ὄλεθρος, καὶ ἡ καταστροφή ὁμοία καταγιγίδι, καὶ οὐχ εὐρήσεις τὸν ρυόμενον.

Ἐπὶ τούτοις θυμοῦ πλησθεὶς, ἅπαντας ὑπερορία καταδικάζει· καὶ τὸν μὲν θεῖον Νικηφόρον ἐν Θάσῳ τῇ νήσῳ· τὸν δὲ αἰοίδιμον Μιχαὴλ Συνάδων εἰς Εὐδοκιάδα καὶ ἄλλον ἄλλαχού. Θεοφύλακτον δὲ τὸν τρισόλβιον εἰς Στρόβηλον (φρούριον δὲ τοῦτο ἐστὶ ὑπὸ τὸ θέμα τῶν Κυβερρῶντων, παράλιον κείμενον). Ἐκεῖσε ὁ μακάριος οὗτος ὁμολογητὴς Θεοφύλακτος χρόνους διαρκέσας τριάκοντα, τὴν ἐκ τῆς ἀλλοτρίας κακουχίαν ἐγκαρτερῶν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Μετὰ δὲ τινος χρόνους, παυσαμένης τῆς Αἰρέσεως, καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀναλαμψάσης, ἐπὶ Θεοδώρας τῆς εὐσεβεστάτης Αὐγούστης, καὶ Μεθοδίου τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου, τὸ τίμιον σῶμα τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφυλάκτου ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακομίζεται, καὶ κατατίθεται ἐν Νικομηδεῖα, ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντι ναῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου Πλουσιάδος τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Σάλπιγξ σιωπᾷ Παῦλος ὁ Πλουσιάδος,

Σάλπιγγος ἠγὴν τὴν τελευταίαν μένων.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Εἰκονομάχων· καὶ τοὺς ἀφρόνως κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μαινομένους, καὶ πᾶσαν ἀνατρέποντας θεσμῶν ἀκρίβειαν, καὶ τὰς μορφὰς τῶν ἁγίων εἰκόνων ἀφανίζοντας, καὶ τὴν εὐπρέπειαν τῶν ἁγίων ναῶν καταλύοντας, θείοις ῥήμασιν ὡς βέλεσι κατηκόντισε, διωγμούς, ἐξορίας, καὶ σκληραγωγίας ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ εἰκόνος αἰρετισάμενος· ὅθεν καλῶς ἀνδρισάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἑρμοῦ, οὗ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ.

Στίχ. Ἑρμῆ θανόντι τῷ μαθητῇ Κυρίου,

Ἑρμῶν ἔμπνουν ἐκ λόγων διαγλύφω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Δίων μαχαίρα τελειοῦται.

Στίχ. Κἂν δεξιὰ σφάττει σε δεινὴ τοῦ πλάνου,
Ἡ δεξιὰ στέφει σε Δεσπότη Δίων.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Δομέτιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Δομέτιος τῆς τελευτῆς τὸ χρέος
Δι' ἐκβιβαστῶν ἐξέτισεν Ἀγγέλων.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν
» φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέ-
» βαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς
» τοὺς αἰῶνας.

Δρόμον τὸν θεῖον ἐκτελέσας, καὶ τὴν πίστιν σου τηρήσας μέχρι τέλους, τῶν σῶν
πόνων σοφέ, τὸν στέφανον ἐκτήσω, ἀναβοῶν μακάριε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.
Ἄρματι θεῖων ἀρετῶν σου, ἐποχοῦμενος πρὸς ὕψος ἀνηνέχθης· τῷ Θεῷ δὲ τανῦν,
παρέστηκας κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἴδεν ὁ πλάσας κατὰ μόνας, τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων θεοφόρε, τῆς καρδίας τῆς
σῆς, τὸ ἔνθεον καὶ θρόνους, διδασκαλίας ἴδρυσε, Θεοφύλακτε τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Σοὶ νῦν προσφεύγω Θεοτόκε, καὶ τῇ σκέπῃ σου καὶ θείᾳ προστασίᾳ, λυτρωθῆναι
δεινῶν, δεόμενος πταισμάτων, εὐλογημένη πάναγνε, ἢ Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
» δὲ κρείττονι, περισωθέντας τοῦ τους ἰδῶν, Τὸν
» Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐ-
» λογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐφραينوμένων ἔνθα νῦν, κατοικία κατόκησας, Ὁμολογητὰ τῆς ἀληθείας πρόμαχε·
καὶ φῶς σοὶ ἀνέτειλεν, οἷα δικαίῳ πάνσοφε, καὶ τοὺς τῶν Μαρτύρων, ἠθληκῶτι
ἀγῶνας, μεθ' ὧν νῦν ἀνακράζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ἵπομονῆς τὸν στέφανον, ἐκομίσω Θεόληπτε· τὰς ὑπερορίας γὰρ πικρῶς κατόκησας,
μισθὸν ἐκδεχόμενος, ἀπολαβεῖν τῶν ἄθλων σου, καὶ τῆς ἀγαθῆς, οὐ διεψεύσθης
ἐλπίδος, Χριστῷ ἀνακραυγάζων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Φωτοφανῶς ἡ μνήμη σου, Θεοφόρε τελεῖται νῦν, τῆς ὁμολογίας φωτισμοῦ
πυρσεύουσα· ἀγίαν εἰκόνα γάρ, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐτίμησας, καὶ τῆς Θεοτόκου, τῶν
Ἀγίων τε πάντων, μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἡ Θεομήτωρ πάναγνε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας τὰς οὐλὰς
ἐξάλειψον, Θεὸν ἢ κηύσασα, τὸν ἐπὶ πάντων Κόρη ἀγνή, ἐκ παρθενικῆς, ἀπειρογάμου
νηδύος· ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ
» σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτων
» χορείαις σε μεγαλύνοντες.

Μεγάλων χαρισμάτων, ὄντως ἠξιώθης, ὑπὲρ Χριστοῦ κινδυνεύσας φρονήματι,
καρτερικῶ Θεοφόρε θεομακάριστε.

Ἡμᾶς τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, μάκαρ ἐποπτεύεις, ἐκ πειρασμῶν καὶ κινδύνων
λυτρούμενος, καὶ τῶν αἰρέσεων θραύων τὰ μηχανήματα.

Σωφρόνως καὶ δικαίως, ὡς ἱεροφάντωρ, πολιτευσάμενος Μάρτυς ἐγένου λαμπρός,
τὴν σὴν πορφύραν ὑφάνας ἐκ τῶν αἱμάτων σου.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄρθρος τοῖς ἐν σκότει, καὶ πεπλανημένοις, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον ἔχουσα, ἐν ταῖς
ἀγκάλαις Παρθένε Χριστὸν ἀνέτειλας.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, τὸ ἐν τῷ Τριῳδίῳ Ἰδιόμελον καὶ τὰ ἐπόμενα τούτῳ.

Εἰ δὲ μή, ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ἡ Α΄ Ὦρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Θ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων Τεσσαράκοντα

Μαρτύρων, τῶν ἐν τῇ λίμνῃ Σεβαστείας

μαρτυρησάντων.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Εἰ τύχοι ἡ ἑορτὴ ἐκτὸς Τριῳδίου, ἡ ἀκολουθία ψάλλεται ἐκ μόνου τοῦ Μηναίου ὡς
ἑξῆς:

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ι΄ καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας
δύο, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Εἶτα τὰ γ΄ Προσόμοια τοῦ Τριῳδίου· εἶθ' οὕτω τῶν Ἁγίων τὰ
Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος β΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Φέροντες τὰ παρόντα γενναίως, χαίροντες τοῖς ἐλπιζομένοις, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον
οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες· Μὴ γὰρ ἰμάτιον ἀποδύομεθα; ἀλλὰ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον
ἀποτιθέμεθα. Δριμύς ὁ χειμῶν, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ Παράδεισος· ἀλγεινὴ ἡ πῆξις, ἀλλ'
ἡδεῖα ἡ

ἀπόλαυσις. Μὴ οὖν ἐκκλίνωμεν, ᾧ συστρατιῶται· μικρὸν ὑπομείνωμεν, ἵνα τοὺς
στεφάνους τῆς νίκης ἀναδησώμεθα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥίπτοντες περιβόλαια πάντα, βαίνοντες ἀτρόμως εἰς λίμνην, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον οἱ
Ἅγιοι Μάρτυρες· Διὰ Παράδεισον, ὃν ἀπωλέσαμεν, ἰμάτιον φθαρτόν, σήμερον μὴ
ἀντισχάμεθα· δι' ὄφιν ποτὲ φθοροποιὸν ἐνδυσάμενοι, ἐκδυσώμεθα νῦν διὰ τὴν
πάντων ἀνάστασιν· καταφρονήσωμεν κρύους λυομένου, καὶ σάρκα μισήσωμεν, ἵνα
τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδησώμεθα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Βλέποντες ὡς τρυφᾶς τὰς βασάνους, τρέχοντες πρὸς λίμνην κρυώδη, ὡς πρὸς θάλπιν
ἔλεγον οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες· Μὴ ὑποπτῆξωμεν ὄραν χειμέριον, ἵνα τὴν φοβερὰν
γένναν, τοῦ πυρὸς φύγωμεν· καυθῆτω ὁ ποῦς, ἵνα χορεύῃ αἰώνια· ἡ δὲ χεὶρ ῥυεῖται,
ἵνα ὑποῦται πρὸς Κύριον· καὶ μὴ φεισώμεθα φύσεως θνησκούσης· ἐλώμεθα θάνατον,

ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδησώμεθα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Τὸ πρῶτον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ἔργοις, σκοτεινοῖς συναπαχθεῖς, ὄλον ἀπημαύρωσα κάλλος, τὸ τοῦ Βαπτίσματος, θέλων ὁ πανάθλιος, καὶ περιβέβλημαι, στολισμὸν κατακρίσεως, καὶ σκότους· διό σου, δέομαι Πανάμωμε· Τῇ δυναστεία σου, ῥῆξον τῶν παθῶν μου τὰ νέφη, καὶ τῆς ἀφθαρσίας με χλαῖναν, ἔνδυσον γυμνώττοντα καὶ σῶσόν με.

Κατὰ δὲ τὴν τυπικὴν διάταξιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´. Ἐν ᾠδαῖς ᾠσμάτων.

(Ὅρα εἰς τὸν Στίχον).

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἴσοδος, κτλ. καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία.

Μὴ τελουμένης δὲ Λειτουργίας,

Εἰς τὸν Στίχον, ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δῖς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Εἶτα,

Δόξα. Τῶν Ἁγίων. Ἦχος πλ. β´.

Ἐν ᾠδαῖς ᾠσμάτων εὐφημήσωμεν πιστοί, τοὺς ἀθλοφόρους Τεσσαράκοντα Μάρτυρας, καὶ πρὸς αὐτοὺς μελωδικῶς, ἐκβοήσωμεν λέγοντες· Χαίrete Ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ, Ἡσύχιε Μελίτων, Ἡράκλειε Σμάραγδε καὶ Δόμνε, Εὐνοικὲ Οὐάλη καὶ Βιβιανέ, Κάνδιδε καὶ Πρίσκε. Χαίrete Θεόδουλε Εὐτύχιε καὶ Ἰωάννη, Ξανθία Ἥλιανὲ Σισίνιε, Κυρίων Ἀγγία, Ἀέτιε καὶ Φλάβιε. Χαίrete Ἀκάκιε Ἐκδίκιε, Λυσίμαχε Ἀλέξανδρε, Ἡλία καὶ Γοργόνιε, Θεόφιλε Δομετιανέ, καὶ θεῖε Γαῖε καὶ Γοργόνιε. Χαίrete Εὐτυχῆς καὶ Ἀθανάσιε, Κύριλλε καὶ Σακερδῶν, Νικόλαε καὶ Οὐαλέριε, Φιλοκτῆμον, Σεβηριανὲ Χουδίων καὶ Ἀγλαίε. Ὡς ἔχοντες παρρησίαν, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, Μάρτυρες παναοίδιμοι, αὐτὸν ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν πανσέβαστον μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α´.

Τὰς ἀληθόνας τῶν Ἁγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὁδύνας, ἴασαι φιλόανθρωπε, δεόμεθα.

Ἔτερον. Ἦχος γ´. Θείας πίστεως. Γερασίου.

Θεῖω Πνεύματι, συγκροτηθέντες, δῆμος ᾠφθητε, τροπαιοφόρος, Ἀθλοφόροι Χριστοῦ Τεσσαράκοντα· διὰ πυρὸς γὰρ καὶ ὕδατος ἔνδοξοι, δοκιμασθέντες λαμπρῶς ἐδοξάσθητε. Ἄλλ' αἰτήσασθε, Τριάδα τὴν Ὑπερούσιον, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τό, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ τὰ λοιπά.

Αἱ γ´ μεγάλαι μετάνοιαι, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α´ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸ σεπτὸν στερέωμα, τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀστέρες μέγιστοι, καταλαμπρύνετε αἰεὶ, καὶ τοὺς Πιστοὺς καταυγάζετε, Μάρτυρες θεῖοι, Χριστοῦ Τεσσαράκοντα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ σκέπη πάναγνε, τῇ σῇ Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ἡμῶν, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα, πρὸς τὸν Υἱόν σου, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β´ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ´. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀνδρειοτάτω λογισμῶ ὑπελθόντες, τὴν μαρτυρίαν θαυμαστοὶ Ἀθλοφόροι, διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος διήλθετε, καὶ διεβιβάσθητε, σωτηρίας πρὸς πλάτος, κληρὸν κομισάμενοι, οὐρανῶν βασιλείαν· ἐν ἧ ποιεῖσθε τὰς ὑπὲρ ἡμῶν, θείας δεήσεις, σοφοὶ Τεσσαράκοντα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, καὶ ἐξαιτεῖσθαι ἐκτενῶς Θεοτόκε, τὰ σὰ ἐλέη δώρησαι τοῖς δούλοις σου, κράζουσι καὶ λέγουσι· Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ὀρατῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις, ἡμῶν ἢ ἀντίληψις.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὸ ἐγκαλλώπισμα, ἢ θεόστεπτος αὕτη καὶ θεοσύλλεκτος, τῶν Τεσσαράκοντα πληθὺς, ἀνευφημήσθωσαν νῦν· διὰ κρυμοῦ γὰρ καὶ πυρός, δοκιμασθέντες οἱ σοφοί, ἐδείχθησαν στρατιῶται, Χριστοῦ τοῦ παμβασιλέως, καὶ πρεσβεύουσι τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ταχεῖάν σου σκέπην, καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου· καὶ τὰ κύματα Ἄγνη καταπράυνον, τῶν ματαίων λογισμῶν καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλοιο. Οἱ Ἀναβαθμοί.

Τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον.

Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν.

Στίχ. Ἐπύρωσας ἡμᾶς, ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος... Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. (Ὅρα εἰς τὸν Ὅρθρον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Ἀπριλίου 23).

Ὁ Ν΄.

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀθλοφόρων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Προφητικῶς ἀνεβόα.

Ζήτει εἰς τὴν ἐπαύριον, μετὰ τοὺς Αἴνους*.

* Τὰ ἀνωτέρω Καθίσματα, καὶ τὰ λοιπὰ ἐφεξῆς, μετεγράφησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν χειρογράφων, ἵνα εὐρίσκωνται πρόχειρα, ὅταν τυπικὴ διάταξις ἀπαιτήσῃ αὐτά. Σημειωτέον δέ, ὅτι τὰ χειρόγραφα ἔχουσι καὶ ἈναγνώΟἱ Κανόνες τῶν Ἁγίων εἰς ς΄ καὶ τὰ Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Ἄνευ τῶν Εἰρμῶν, καὶ τῶν Θεοτοκίων.

Θεοστεφῆ φάλαγγα μέλπω Μαρτύρων.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος β΄. Εἰρμός.

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῶ τῷ Θεῷ, τῷ
» διελόντι θάλασσαν, καὶ ὀδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὃν
» ἀνήκε, δουλείας Αἰγυπτίων· ὅτι δεδόξασται.

Θεοστεφῆ, φάλαγγα μέλπω Μαρτύρων Χριστοῦ, ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασι, τῶν Τεσσαράκοντα, τὴν ἐτήσιον μνήμην, φαιδρῶς πανηγυρίζων· ὅτι δεδόξασται.

Ἐπὶ τῆς γῆς, ἄπασαν ἀπαρνησάμενοι, προσηγορίαν εἶλοντο, οἱ Τεσσαράκοντα, τὴν Χριστώνυμον κλησιν, δι' ἧς ἐν τοῖς ὑψίστοις, νῦν πολιτεύονται.

Οἱ ἐν Χριστῷ, σάρκα καὶ κόσμον μισήσαντες, τὸν παλαιὸν μὲν ἄνθρωπον, συνεξεδύσασθε, τῇ προσκαίρῳ ἐσθῆτι, στολὴν δὲ ἀφθαρσίας περιεβάλεσθε. Θεοτοκίον.

Τίς ἐξείπειν, σοῦ κατ' ἀξίαν δυνήσεται, τὴν ὑπὲρ λόγον σύλληψιν; Θεὸν γὰρ τέτοκας, ἐν σαρκὶ Παναγία, ἡμῖν ἐπιφανέντα, Σωτῆρα πάντων ἡμῶν.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας
» τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς
» τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Στρατείας καὶ ζωῆς καὶ ὠραιότητος, σωμάτων καὶ ὄλβου ἠλογηκότες, εὐκλεῶς οἱ Τεσσαράκοντα, τὸν Χριστὸν ἀντὶ πάντων ἐκπληρώσαντο.

Τοῖς λίθοις ἀφειδῶς οἱ Τεσσαράκοντα, προστάζει βαλλόμενοι τοῦ Τυράννου, τὰς βολὰς διὰ τοῦ Πνεύματος, κατὰ τῶν προσταττόντων ἀπεκρούσαντο.

Ἐλάλει κατὰ σοῦ Τυράννων χεῖλεσιν, ὁ ὄφις τοῦ Κτίσαντος βλασφημίας, ἀλλ' αὐτοῦ τὸ θεομάχον στόμα, τοῖς κατὰ τῶν Μαρτύρων λίθοις θλάττεται.

Θεοτοκίον.

Τοῦ ἄνθρακος χρυσοῦν θυμιατήριον, τοῦ θείου ἀνύμφευτε γενομένη, τὸ δυσῶδες τῆς καρδίας μου, εὐωδίασον μόνῃ Αἰειπάρθενε.

σματα εἰς τοὺς Μάρτυρας τούτους, καὶ ἕτερον Κανόνα, Θεοφάνους ποίημα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τῷ Χριστῷ στρατευθέντες μαρτυρικῶς, τὸν ἐχθρὸν καθελόντες ἀθλητικῶς, ἔργους ἐπληρώσατε, τοῦ Προφήτου τὰ ῥήματα· διὰ πυρὸς γὰρ καὶ ὕδατος, γενναίως διήλθατε, ἀναψυχὴν εὐράμενοι, ζωὴν τὴν αἰώνιον· ὅθεν καὶ στεφάνους, οὐρανόθεν λαβόντες, χοροῖς συνευφραίνεσθε, Ἀσωμάτων μακάριοι. Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων, ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, τὴν ἐξέτασιν τρέμω τὴν φοβερὰν, φρίττω τὴν ἀπόφασιν, καὶ πτοοῦμαι τὴν κόλασιν, τὴν τοῦ πυρὸς ὀδύνην, τὸ σκότος τὸν τάρταρον, τὸν βρυγμὸν τῶν ὀδόντων, τὸν ἄπνον σκώληκα. Οἶμοι! τί ποιήσω, ὅταν τίθωνται θρόνοι, καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται, καὶ αἱ πράξεις ἐλέγχωνται, καὶ κρυπτὰ δημοσιεύωνται; Τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτις θερμότητος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας,
» καὶ ἐδόξασά σε, μόνε φιλόανθρωπε.

Φρενοβλαβεῖτε ἔλεγον, οἱ Ἀθληταὶ τὴν πρόξενον ζημίας, δωρεὰν προτείνοντες, ἀθεώτατοι.

Ἦκονημένα ξίφη τε, θήρας καὶ πῦρ σταυρόν τε τοῖς Ἁγίοις, οἱ Χριστοῦ διώκται, ἐπανετείνοντο.

Φοβερόν ἡμῖν ἔλεγον, οἱ Ἀθληταὶ τὸ πῦρ τὸ τῆς γεέννης· τὸ δὲ νῦν ὡς σύνδουλον, οὐ πτοοῦμεθα.

Ἀπαστράπτοντες Ἐνδοξοὶ, τῇ νοερᾷ Χριστοῦ φωταγωγίᾳ, πρὸς ἀκτίνα θεῖαν με, ὀδηγήσατε.

Θεοτοκίον.

Δυσωποῦμέν σε Ἄχραντε, τὴν τὸν Θεὸν ἀσπύρωσ συλλαβοῦσαν, τοῦ ἀεὶ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων Ποιητὴς

» Κύριε, ἐν τῷ φωτί, τῶν σῶν προσταγμάτων ὀδή-
» γησον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον, Θεὸν οὐ γι-
» νώσκομεν.

Λύσση παράφρονι, τῶν διωκτῶν οἱ Ἀθληταὶ αἴθριοι, ἐν τῷ κρυμῷ διανυκτερεύειν
καταδικασθέντες, ἀνέμελπον ὕμνον, Θεῷ χαριστήριον.

Ἀγαλλιώμενοι, οἱ Τεσσαράκοντα Χριστοῦ Μάρτυρες, τὴν ἀλγεινὴν ὑπέμειναν πῆξιν,
ἐν λίμνῃ ἐστῶτες, ἐλπίδι τῶν θείων στεφάνων νευρούμενοι.

Γέλως προτίθεται, τοῖς Τεσσαράκοντα Χριστοῦ Μάρτυσιν, ἀποπνιγείς ὁ πρὶν
ἐμφωλεύων, τοῖς ὕδασιν ὄφιν· τὴν ὀλεθροτόκον, ἰσχὺν γὰρ ἀφήρηται.

Θεοτοκίον.

Σοὶ τῇ Τεκούσῃ Χριστόν, τὸν τοῦ παντὸς Δημιουργὸν κράζομεν· Χαῖρε Ἀγνή· χαῖρε ἡ
τὸ φῶς ἀνατείλασα ἡμῖν· χαῖρε ἡ χωρήσασα, Θεὸν τὸν ἀχώρητον.

Ῥδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου,
ἐπικαλοῦμαι ἄ-

» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Γεγηθῶς ὁ ἀρχέκακος ἤρπασεν, ὡς τῆς δωδεκάδος Ἰούδαν τὸν δαίλαιον, καὶ τῆς Ἐδέμ
τὸν ἄνθρωπον, τῆς τεσσαρακοντάδος τὸν ἔκπτωτον.

Ἀναιδῆς ὢν εἰκαίως φρυάττεται· οἶα γὰρ Ληστὴ καὶ Μαθθαῖα τὸ πρότερον, οὕτω καὶ
νῦν ὁ Τύραννος, τοῦ φρουροῦντος τῇ κλήσει εὐθύνεται.

Ματαιόφρων καὶ θρήνων ἐπάξιος, ὅς τις τῶν ζωῶν ἀμφοτέρων διήμαρτε· διὰ πυρὸς
γὰρ λέλυται, καὶ πρὸς πῦρ ἐξεδήμησεν ἄσβεστον.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς
Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β´. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Πᾶσαν στρατιάν τοῦ κόσμου καταλιπόντες, τῷ ἐν οὐρανοῖς Δεσπότη
προσεκολληθήτε, Ἀθλοφόροι Κυρίου Τεσσαράκοντα· διὰ πυρὸς γὰρ καὶ ὕδατος,
διελθόντες μακάριοι, ἐπαξίως ἐκομίσασθε, δόξαν ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ στεφάνων
πληθύν.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ ἐν θρόνῳ ἀστέκτῳ ἐποχουμένῳ, τῷ ἐκτείναντι τὸν οὐρανὸν καθάπερ δέρριν, τῷ
τὴν γῆν ἐδράσαντι, καὶ συνάξαντι τὰ ὕδατα εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, τῷ πάντα ἐκ μὴ
ὄντων ποιήσαντι ὑπάρχειν, καὶ πᾶσι χορηγοῦντι πνοὴν καὶ ζωὴν, τῷ προσδεχομένῳ
τῶν Ἀρχαγγέλων τὸν ὕμνον, καὶ ὑπ' Ἀγγέλων δοξαζομένῳ, καὶ ὑπὸ πάντων
προσκυνουμένῳ, Χριστῷ τῷ παντοκράτορι, τῷ Πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν, προσπίπτω ὁ
ἀνάξιος, προσάγων μου τὴν δέησιν, λόγου χάριν αἰτῶν, ἵνα ἰσχύσω εὐσεβῶς ὑμνήσαι
κάγῳ τοὺς Ἁγίους, οὓς αὐτὸς ἔδειξας νικητάς, δωρησάμενος αὐτοῖς δόξαν ἐκ τῶν
οὐρανῶν, καὶ στεφάνων πληθύν.

Συναξάριον.

Τῇ Θ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν
ἐν Σεβαστείᾳ τῇ πόλει μαρτυρησάντων.

Στίχ. Πληροῦμεν ὑστέρημα σοῦ Σῶτερ πάθους

Τεσσαράκοντα, συντριβέντες τὰ σκέλη.

Ἄμφ' ἐνάτῃ ἐάγη σκέλη ἀνδρῶν τεσσαράκοντα.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, ἐκ διαφόρων πατριδῶν ὄντες, ἐφ' ἐνὶ τάγματι ἐστρατεύοντο. Διὰ δὲ
τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κατασχεθέντες, καὶ εἰς ἐξέτασιν ἀχθέντες, καὶ μὴ
πεισθέντες θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, λίθοις τὰς ὄψεις καὶ τὸ στόμα πρότερον βάλλονται· αἱ
δὲ βολαί, οὐ μᾶλλον τούτους, ἢ τοὺς βάλλοντας ἀντιστρεφόμεναι ἔπληττον. Ἐπειτα,

ἐν ὥρᾳ χειμερινῇ, γυμνοὶ διανυκτερεύειν κατεδικάσθησαν μέσον τῆς λίμνης, τῆς πρὸ τῆς πόλεως. Ἐνθα ἐνὸς αὐτῶν φιλοψυχήσαντος, καὶ πρὸς τὸ πλησίον βαλανεῖον προσδραμόντος, καὶ ἅμα τῇ προσβολῇ τῆς θερμῆς διαλυθέντος, ὁ παρατηρῶν αὐτοὺς δήμιος καὶ φυλάττων εὐθὺς μετὰ τῶν Ἁγίων, ἀντὶ τοῦ λιπόντος, κατέστησεν ἑαυτόν, φῶς ἐν νυκτὶ περὶ τοὺς Μάρτυρας ἰδῶν, καὶ στεφάνου ἐφ' ἕκαστον αὐτῶν κατιόντας. Ἦδη δὲ τῆς ἡμέρας ἐπιφανείσης, ὡς λειποψυχοῦντες ἦσαν μὲν οἱ Ἅγιοι, ἔτι δὲ ἐμπνέοντες ὤφθησαν, τὰ σκέλη θλασθέντες, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαντο. Οὕτω δὲ ἄρα αὐτοῖς ἀσπαστὸς καὶ καθ' ἡδονὴν ὁ θάνατος ἐγνωρίζετο, ὡς καταλειφθέντα τινὰ παρὰ τοῦ Τυράννου, δι' ἡλικίαν καὶ ῥώμην σώματος ἔτι ἐμπνέοντα, νομίσαντος αὐτὸν ἴσως μεταβουλεύεσθαι. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ παρέμενεν αὐτοῖς πάσχουσι, παῖδα τὸν ἑαυτῆς βλέπουσα· καὶ γὰρ ἦν οὗτος ὑπὲρ πάντας τὴν ἡλικίαν νεώτερος, καὶ ἐδεδοίκει, μὴ ποτε δειλίαν αὐτῷ ἐμποίησιν τὸ νεαρόν, καὶ φιλόζωνον, καὶ ἀνάξιον τῆς τῶν συστρατιωτῶν τάξεώς τε καὶ τιμῆς εὐρεθῆ. Ἰστατο οὖν ἀτενὲς ὀρῶσα σχήματί τε καὶ βλέμματι, ὅπως εἶχε, θάρσος αὐτῷ ἐμβάλλουσα, χεῖρας τέως εἰς αὐτὸν ἐκτεινούσα, καὶ, Τέκνον ἐμοὶ γλυκύτατον, λέγουσα, τέκνον ἤδη Πατὴρ οὐρανόθεν, μικρὸν ὑπόμεινον, ἵνα τέλειος καταστῆς· μὴ φοβηθῆς τὰς βασάνους· ἰδοὺ γὰρ παρίσταταί σοι βοηθὸς Χριστὸς ὁ Θεός· οὐδὲν τὸ λοιπὸν ἀηδές, οὐδὲν ἐπίπονον ἀπαντήσῃ· πάντα ἐκεῖνα παρῆλθον, πάντα ταῦτα τῇ σῆ νενίκηκας γενναιότητι· χαρὰ τὸ μετὰ ταῦτα, ἡδονή, ἄνεσις, εὐφροσύνη, ὧν μεθέξεις συμβασιλεύων Χριστῷ, καὶ πρέσβυς ἐμοὶ τῇ τεκούσῃ τὰ πρὸς αὐτὸν γινόμενος. Οἱ οὖν Ἅγιοι, συντριβέντες τὰ σκέλη, τῷ Θεῷ παρέθεντο τὰς ψυχάς· οἱ δὲ στρατιῶται, ἀμάξας ἐνεγκόντες, καὶ ταύταις τὰ ἱερὰ σώματα ἐπιθέντες, παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ἐκ γειτόνων ποταμοῦ ἄγουσι. Τὸν μὲν τοι νέον ἐκεῖνον, ὃ Μελίτων ὄνομα, ἐμπνέοντα ἔτι κατιδόντες, καταλείπουσιν, ὄντα τοῦ ζήσεσθαι· ὃν ἡ μήτηρ μόνον ὑπολειφθέντα θεασαμένη, τοῦτο μᾶλλον θάνατον αὐτῆς καὶ τοῦ παιδὸς εἶναι λογισαμένη, ὑπεριδοῦσα γυναικὸς ἀσθένειαν, καὶ σπλάγχμων μητρικῶν ἐπιλαθομένη, τὸν υἱὸν ἐπ' ὤμων ἀραμένη, ταῖς ἀμάξαις ἠκολούθει μεγαλοψύχως, τότε ζήσει οἰομένη, ὅταν νεκρὸν μᾶλλον καὶ ἐκλελοιπὸτα θεάσαιτο. Ἐπεὶ οὖν οὕτω φερόμενος ὑπ' αὐτῆς ἀφῆκε τὸ πνεῦμα, τότε δὴ τῶν φροντίδων ἡ μήτηρ ἑαυτὴν λύσασα, μέγα τε καὶ ὑπερήδιστον ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ υἱοῦ σκιρτήσασα, μέχρι τοῦ τόπου, οὗ τὰ σώματα τῶν Ἁγίων ἦν, ἀπενέγκασα τὸν τοῦ φιλάτου νεκρὸν, ἐπάνω αὐτῶν τίθησι, καὶ τοῖς ἄλλοις συναριθμεῖ, ἵνα μηδὲ τὸ σῶμα τῶν σωμάτων ἀπολειφθῆ, οὗ τὴν ψυχὴν ἔσπευδε ταῖς ψυχαῖς ἐκείνων συναριθμεῖσθαι. Μέγα δὲ πῦρ ἀνάψαντες οἱ τῷ ἀντικειμένῳ ὑπηρετούμενοι, τὰ τῶν Ἁγίων σώματα κατακαίουσιν· εἶτα τῶν λειψάνων Χριστιανοῖς φθοροῦντες, εἰς τὸν ποταμὸν αὐτὰ ἀφιάσιν. Ἄλλ' ἐκεῖ, θεία πάντως οἰκονομία, ἐχόμενα κρημονοῦ συνήχθη τινός· καὶ Χριστιανῶν ταῦτα χεῖρες ἐλόμεναι, πλοῦτον ἡμῖν ἄσυλον ἐδωρήσαντο. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῷ ἀγιωτάτῳ αὐτῶν Μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι πλησίον τοῦ Χαλκοῦ Τετραπύλου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐρπασιανοῦ.

Στίχ. Ὁ κλωβὸς ἄρμα πυρός· αἱ δ' αὖ λαμπάδες,
 Οὐρπασιανέ, σοὶ τέθριππος ἀνόδου.

Ἄρτι τότε τὴν βασιλείαν Μαξιμιανὸς ἐνδυσάμενος, τὴν περοίοικον Νικομηδείας κατετυράννει, διάπυρος ἐκδικὸς τῶν εἰδώλων γενόμενος. Τούτου ποτὲ τὸν θυμὸν, ὡς φλόγα μεγάλην, ἀνήψαν κατὰ τῶν Χριστιανῶν οἱ τούτου σύμφρονες καὶ συμπόται. Τότε σχεδὸν πάντα τοὺς ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ Συγκλητικὸς ἐκκλησιάσας ἅμα καὶ τοὺς ἄρχοντας, κατεβρόντησεν· Εἴ τις ὑμῶν περιέπεσεν εἰς τὴν τῶν Χριστιανῶν θρησκείαν, καὶ οὐ θέλει μετὰ μελὸς πρὸς τοὺς εὐμενεῖς θεοὺς γενέσθαι, λυσάτω τὴν ζώνην αὐτοῦ ἐνώπιον πάντων, καὶ ὑποχωρεῖτω τοῦ τε παλατίου καὶ τῆς πόλεως ἡμῶν·

ἡ γὰρ πόλις αὕτη θεοὺς μεμάθηκε λατρεύειν ἐκ προγόνων, καὶ οὐ Θεὸν ἓνα, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον.

Τότε δὴ τότε φρίκη περιέσχεν ἅπαντας τοὺς εἰς Χριστὸν πεπιστευκότας, καὶ ἦν ἰδεῖν ἀληθῶς τὴν εἰς Χριστὸν γυμναζομένην ὄντως εὐσέβειαν· οἱ μὲν γὰρ ὑπεκρύπτοντο, οἱ δὲ ταῖς βασάνοις ὑπέκυπτον. Ὅσοι δὲ τὴν κατὰ Θεὸν ἀγάπην ἀκίβδηλον ἔφερον, ἀφειδήσαντες τῶν βασάνων, καὶ καταγελῶντες τοῦ τυράννου, τὰς αὐτῶν ζώνας ἀπορρίπτοντες ἀπέτρεχον ἐξ αὐτοῦ. Τότε καὶ ὁ μεγαλόφρων καὶ ἀδαμάντινος τὴν ψυχὴν Οὐρπασιανός, εἷς ὢν καὶ αὐτὸς τῆς Συγκλήτου, ἔρριψε τὴν ἑαυτοῦ χλαμύδα καὶ ζώνην, εἰπὼν μεγαλοφώνως πρὸς τὸν Βασιλέα. Ἐπειδὴ, Βασιλεῦ, ἐγὼ σήμερον στρατεύομαι τῷ οὐρανίῳ Βασιλεῖ, τῷ Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ, λάβε σου τὴν ζώνην καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν· πρόσκαιρος γὰρ ἐστὶ καὶ εἰς οὐδὲν χρησιμεύουσα.

Ταῦτα ἀπροσδοκῆτως τοῦ Οὐρπασιανοῦ ὁ Βασιλεὺς Μαξιμιανὸς ἀκούσας, ἠλλοιώθη τὰς φρένας, καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔμεινεν ἄφωνος· εἶθ' οὕτω τὴν ὄψιν τρίψας, καὶ λοξῶς προσβλεψάμενος πρὸς τὸν Μάρτυρα, ἐξεβρόντησεν ὡς ἀνήμερος θήρ, προσειπὼν· Τὸν ἀλιτήριον τοῦτον κρεμάσαντες, τὰς σάρκας αὐτοῦ τοῖς βουνεύροις καταξάνατε. Τούτου δὲ γενομένου μετὰ πολλοῦ τοῦ τάχους, καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος ἐπὶ πολλὰς ὥρας τοῖς βουνεύροις ἀνηλεῶς συγκοπτομένου, τὸ ὄμμα ἔχοντος εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ προσευχομένου, καὶ μηδ' ὀπωσοῦν στυγνάζοντος, καταταγὼν αὐτὸν ὁ Τύραννος ἀπὸ τοῦ μαγγάνου, φησὶ πρὸς τοὺς παρεστῶτας· Ἐν φρουρᾷ ἀφεγγεῖ καὶ ἀσφαλεστάτῃ ἀνεπιμέλητον τοῦτον ταριχεύσατε, ἕως ἂν σκέψωμαι ποῖω θανάτῳ ἀναλώσω αὐτόν.

Τοῦ δὲ Ἁγίου Μάρτυρος χαίροντος καὶ εὐφραينوμένου ἐν τῇ φυλακῇ ἐπὶ ἡμέρας τινάς, καὶ τὰς εὐχὰς αὐτοῦ τῷ Κυρίῳ ἀποδιδόντος, κατεσκεύασεν ὁ δυσσεβῆς Βασιλεὺς ὄργανον τιμωρητικόν· τὸ δὲ ἦν κλωβὸς σιδηροῦς· καὶ ἐξαγαγὼν τὸ Ἅγιον τῆς εἰρκτῆς, προσέταξε βληθῆναι ἐν αὐτῷ, καὶ κρεμασθῆναι. Τούτου δὲ γενομένου, καὶ ἐνδεδυμένου τὸν σιδηροῦν κλωβὸν ἐκείνου δι' ὅλου τοῦ σώματος, ἐκέλευσεν ὁ δύστηνος λαμπάδας ἀναφθῆναι, καὶ γύρωθεν αὐτοῦ ἀνηλεῶς κατακαίεσθαι.

Τότε ὁ Ἅγιος τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἔνδον τοῦ ὀργάνου ἐκείνου ὢν κρεμάμενος καὶ προσευχόμενος, τοσοῦτον κατεκαύθη, ἕως οὗ πᾶσαι αἱ σάρκες αὐτοῦ κατέρρευσαν, ὡς περ κηρὸς, συγχωσθεῖσαι καὶ ἀναμιγεῖσαι τῇ γῆ, καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ γεγόνασιν ὡς χοῦς ἀπὸ ἄλωνος. Καὶ οὕτως ὁ Ἅγιος τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, προσευχόμενος καὶ ἀναλυόμενος, τὸν ἀέρα γεμίσας μυρεψικῆς εὐωδίας, ἀνήλθεν, ὡς ἀστήρ φαεινός, πρὸς Κύριον, καθὼς τινες τῶν Πιστῶν ἰδεῖν ἠξιώθησαν. Ὁ δὲ δύστηνος καὶ θεομισῆς Βασιλεὺς, ἔτι τῇ μανίᾳ ἐμμένων, τὸν χοῦν τῆς γῆς, ἐν ᾧ αἱ σάρκες τοῦ Ἁγίου κατέρρευσαν, καὶ τὸν χοῦν τῶν ὀστέων ἐπιμελῶς συλλέξας, εἰς τὴν θάλασσαν ἐνώπιον αὐτοῦ σκορπισθῆναι πεποίηκε. Ταῦτα γεγόνασιν ἐν πόλει Νικομηδεῖα. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Καισαρίου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Στίχ. Ὁ Γρηγορίου πρὸς νεκρὸν Καισαρίου,

Γλώττης χαλινοῖ τῆς ἐμῆς λόγους, λόγος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Πάππος, Μάμμη, Πατήρ, Μήτηρ, καὶ δύο τέκνα, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Διὰ ξίφους ἤθλησε συγγενὲς γένος,

Ἦ παπδόμαμμος πατρομητροτεκνία.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰκόνοσ χρυσεῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρᾷ λατρευομένης,

» οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου

» προστάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δρο-
» σιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
» Πατέρων ἡμῶν.

Ἐξέστη ὄρων, τοὺς στεφάνους ὁ φρουρὸς τῶν Τεσσαράκοντα, καὶ παρωσάμενος τὸ φιλόζων, ἀνεπερώθη τῷ ἔρωτι, τῆς ἐπιφανείσης σου δόξης, καὶ σὺν τοῖς Μάρτυσιν ἔψαλλεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λουτρῷ προσδραμῶν, ψυχοφθόρῳ θανατοῦται ὁ φιλόζωος· ὁ δὲ φιλόχριστος ἄρπαξ ἄριστος, τῶν θεαθέντων γενόμενος, ὡσπερ ἐν λουτρῷ ἀφθαρσίας, σὺν τοῖς Μάρτυσιν ἔψαλλεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πυρὸς νοητοῦ, ἀναφθέντος ἐν φρεσὶ τῶν Τεσσαράκοντα, ἡ πολυμήχανος κατεφλέγετο, τῶν ἀσεβούντων ἀπόνοια, ὡς πέρ τις κηρὸς τηκομένη, σοὶ δὲ Χριστέ ἀνεμέλετο· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς λίαν φαιδρά, εὐπρεπὴς τε τοῦ Σταυροῦ Χριστέ ἡ δύναμις, δι' ἐναντίων στέφη πλέκουσα, τοῖς Τεσσαράκοντα Μάρτυσιν· ὕδωρ γὰρ καὶ πῦρ διελθόντες, ἐν ἀφθαρσία κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ βάτον Μωσῆς, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ πυρπολουμένην, Ἀγνὴ προεθεώρει τὴν ἐνέγκασαν, ἀκαταφλέκτως τὴν ἄστεκτον, αἴγλην τῆς ἀρρήτου οὐσίας, ἐνωθείσης παχύτητι, σαρκὸς μιᾶς τῶν ἐν αὐτῇ Ἁγίων Ὑποστάσεων.

Ῥδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς, τῶν Ἑβραίων τοῖς
» Παισὶ συγκαταβάνα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον
» μεταβάλοντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον,
» καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μανιωδῶς τοῖς Ἀθληταῖς, ἐποτρύννας ὁ ἐχθρὸς ἅπασαν κτίσιν, διὰ πάσης ἡσχύνθη· οἱ Τεσσαράκοντα γάρ, ἀπαύστως Ὑμνεῖτε κραυγάζουσι, καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀνηλεῶς ὑπὲρ Χριστοῦ, τὰ τοῦ σώματος ὑμῶν μέλη θλασθέντες, ὀλοκαύτωμα θεῖον, προσενεχθέντες Θεῷ, Ἀγγέλων χοροῖς συναγάλλεσθε, Μάρτυρες ὑμνοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥωμαεότητι φρενῶν, ὄν ἐκύησεν ἐπ' ὧμων ἀραμένη, ἡ φιλόθεος μήτηρ, τῆς εὐσεβείας καρπὸν, προσάγει σὺν Μάρτυσι Μάρτυρα, τὴν ἱερουργίαν, Ἀβραὰμ μιμουμένη.

Τὴν πρὸς τὴν ἄληκτον ζωὴν, εὐθυδρόμως ὧ υἱέ, στέλλου πορείαν, ἡ φιλόχριστος μήτηρ, τῷ φιλοχρίστῳ παιδί, ἐβόα· οὐ φέρω σε δεύτερον, τῷ ἀγωνοθέτῃ, Θεῷ ἐμφανισθῆναι.

Τριαδικόν.

Τὴν ὡς ἡλίους ἐν τρισίν, ἐνιαίαν εὐσεβῶς φύσιν νοοῦντες*, ἐχομένοις ἀλλήλων, τὸ τρισυπόστατον Φῶς, ὑμνοῦμεν τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

-----
* Ἀντὶ τοῦ, φύσιν νοοῦντες, ἐγράφετο πρότερον εἰς μίαν λέξιν, κατανοοῦντες, ἄνευ οὐσιαστικοῦ δηλαδή. Ἔστι δὲ τὸ Τροπάριον τοῦτο ἡρανισμένον ἐκ τοῦ θεολογικοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, οὕτω λέγοντος περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος· «Ἀμέριστος γὰρ ἐν μεμερισμένοις (εἰ δεῖ συντόμως εἰπεῖν) ἡ Θεότης, καὶ οἷον ἐν ἡλίους τρισίν, ἐχομένοις ἀλλήλων, καὶ ἀδιαστάτοις οὓσι, μία τοῦ φωτὸς σύγκρασις τε καὶ συνάφεια» (Βιβλ. Α', Κεφ. η'). Ἄλλ' ἐπειδὴ οὔτε ἐν τῇ Ἀκροστιχίδι ἐμπεριέχεται, οὔτε ἐν τοῖς χειρογράφοις εὐρίσκεται, δύναται τις ἐκ τούτου εἰκάσαι πιθανῶς, ὅτι τὸ Τριαδικόν τοῦτο Τροπάριον οὐκ ἔστιν ἀρχαῖον καὶ γνήσιον ποίημα τοῦ θεοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ τινος μεταγενεστέρας χειρὸς προσθήκη.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον δεήσεσιν ἡμῶν, τῶν σῶν δούλων ἀγαθῇ Θεοκυῆτορ, καὶ δεινῶν τὰς ἐφόδους, καὶ πειρασμῶν προσβολάς, ταχέως κατάπαυσον Δέσποινα· ἵνα σε τιμῶμεν, ὑπερευλογημένη.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτω σοφία,
» ἦκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ
» πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφρά-
» στως σαρκωθέντα δι´ ἡμᾶς, οἱ Πιστοὶ ὁμοφρό-
» νως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐπὲρ Χριστοῦ γυμνωθέντες, καὶ τοῖς λίθοις βληθέντες, ἀέρος ὑπεμείνατε κρυμὸν, ὕδατος πῆξιν, καὶ θάλασιν μελῶν, καὶ πυρὶ φλογισθέντες, ἐν ποταμίῳ λάμπετε ροῖ, τηλαυγεῖς ὡς φωστῆρες, Μάρτυρες Τεσσαράκοντα.

Ῥάβδον δυνάμεως θείας, τὸν Σταυρὸν κεκτημένοι, ἐβόων τῷ Χριστῷ οἱ Ἀθληταί, οἱ Τεσσαράκοντα· Δέσποτα, πανσθενεῖ τροπαιοῦχῳ, τῇ σῇ στεφανωθείμην χειρὶ· ἵνα πάντες σε ὕμνοις, ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ὡς ἀλγεινὴ μὲν ἢ πῆξις, ὡς δὲ λίαν ἐκτόπως, δριμύς ὄν ὑπεμείνατε κρυμὸν, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ Παράδεισος· Ἀβραὰμ γὰρ οἱ κόλποι, τοῦ Πατριάρχου θάλπουσιν ὑμᾶς, ἐν σκηναῖς αἰωνίους, Μάρτυρες Τεσσαράκοντα.

Νενικηκότες τοῖς ἄθλοις, καὶ τῇ τρισυποστάτῳ, Τριάδι παρεστῶτες Ἀθληταί, νῦν δωρηθῆναι πρεσβεύσατε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, νίκας τῷ φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, Μάρτυρες Τεσσαράκοντα.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πηγὴ ἀφθαρσίας· χαῖρε κούφη νεφέλη· χαῖρε τερπνὴ Παράδεισε Θεοῦ· χαῖρε πηγὴ ἰαμάτων ψυχῶν· χαῖρε ἅγιον ὄρος, ὃ εἶδεν ὁ Προφήτης Δανιὴλ· χαῖρε Μήτηρ Παρθένε· χαῖρε ἢ πάντων Ἄνασσα.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Χορὸς τετραδεκάριθμος, Μαρτύρων Τεσσαράκοντα, τῆς ὑπερθέου Τριάδος, τῶν ἀρετῶν τετρακτιῦ, πυρὸς ἀέρος ὕδατος, καὶ γῆς στοιχείων τετράδος, ἄσμασι θείοις ὑμνεῖσθω, ὑπὲρ Χριστοῦ ὡς ἀθλήσας, τοῦ τῶν ἀπάντων Δεσπότη.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε κατάρας λύτρωσις, καὶ τοῦ Ἀδάμ ἀνάκλησις· χαῖρε Ἄγνη Θεοτόκε, ἐλπίς καὶ σκέπη τοῦ κόσμου· χαῖρε σεμνὴ μητρόθεε· χαῖρε τὸ θεῖον ὄχημα· χαῖρε ἢ κλίμαξ καὶ πύλη· χαῖρε κούφη νεφέλη· χαῖρε τῆς Εὐας ἢ λύσις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσθῶμεν Στίχους δ´. Εἰ βούλει δέ, ψάλλε τὰ Ἰδιόμελα τῶν Ἀγίων, καὶ ποιήσον Στίχους ς´.

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α´. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Δεῦτε μαρτυρικὴν Ἀδελφοί, μετ´ ἐγκωμίων ἀνυμνήσωμεν φάλαγγα, τῷ κρύει πυρποληθεῖσαν, καὶ τὸν τῆς πλάνης κρυμὸν, διαπύρῳ ζήλῳ πυρπολήσασαν· στρατὸν γενναϊότατον, ἱερώτατον σύνταγμα, συνασπισμὸν τε, ἀρραγῆ καὶ ἀνίκητον· τοὺς τῆς πίστεως, περιβόλους καὶ φύλακας· Μάρτυρας Τεσσαράκοντα, χορείαν τὴν ἔνθεον· τῆς Ἐκκλησίας τοὺς πρέσβεις, τοὺς δυνατῶς ἰκετεύοντας, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Χαίροις συναγωγὴ κραταιά, καὶ ἱερά καὶ τροπαιοῦχος παράταξις· οἱ πύργοι τῆς εὐσεβείας, οἱ στρατιῶται Χριστοῦ, οἱ στερροὶ ὀπλίται καὶ ἀήττητοι, τὸν νοῦν εὐτονώτατοι, καὶ ψυχὴν ἀνδρειότατοι, τῷ ὄντι θεῖοι, καὶ Θεῷ ποθεινότατοι· χορὸς Ἅγιος, καὶ Θεόλεκτον σύστημα· Μάρτυρες Τεσσαράκοντα, οἱ ἴσοι τὴν ἄθλησιν, ἴσοι τὴν γνώμην καὶ ἴσους, καὶ τοὺς στεφάνους δεξάμενοι, Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις τροπαιοφόρος πληθὺς, ἡ ἐν πολέμοις ἀνδρικῶς ἀριστεύσασα· ἀστέρες οἱ διελθόντες, διὰ πυρὸς καὶ κρυμοῦ, καὶ ὑδάτων πῆξιν διαλύσαντες· οἱ γῆν οὐρανῶσαντες, καὶ τὰ πάντα φωτίσαντες· οἱ ἐν τοῖς κόλποις, Ἀβραάμ νῦν θαλπόμενοι, οἱ χορεύοντες, σὺν Ἀγγέλων στρατεύμασι· Μάρτυρες Τεσσαράκοντα, τὰ ἄνθη τὰ πνέοντα, τὴν εὐωδίαν τῆς ὄντως, πνευματικῆς διαδόσεως, Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἰδιόμελον. Ἦχος α΄.

Χορὸς τετραδεκαπύρσευτος, στρατὸς ὅλος θεοσύλλεκτος, συνεξέλαμψε τῇ νηστεία ἄθλοις σεπτοῖς, ἀγιάζων καὶ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος β΄.

Τὴν τετραδεκάριθμον χορείαν τῶν Μαρτύρων, τίς μὴ ἀνυμνήσει; τῷ γὰρ ὕδατι τῆς λίμνης εἰσῆλθον θαρσαλέως· καὶ τῷ κρύει σφιγγόμενοι, τὴν ὥδην ἀνέμελλον τῷ Κυρίῳ· Μὴ ἐν ποταμοῖς ὀργισθῆς ἡμῖν Κύριε, μὴ ἐν ποταμοῖς ὀργισθῆς ἡμῖν φιλόανθρωπε· ἐλάφρυνον τὸ βάρος, καὶ τὴν πικρότητα τοῦ ἀέρος· τῷ οικείῳ γὰρ αἵματι, ἐβάφησαν ἡμῶν οἱ πόδες· καὶ εἰσῆγαγες ἡμᾶς ὁ Θεός, εἰς τὰς αἰωνίους σου σκηνάς, ἵνα ὁ κόλπος ἡμᾶς θάλψη τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ.

Ἔτερον, ὁ αὐτός.

Ἀληθείας κρατῆρα, ἐξ οικείων αἱμάτων, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων, καὶ τῇ τοῦ ὕδατος πῆξει, τοῖς πιστοῖς κατήρδευσαν· τετραρίθμω γὰρ ἄδοντες δεκάδι τῷ Σωτῆρι, εἷς μὲν ὄντες τοῖς πνεύμασιν, ἐν σώμασι δὲ πλείους, προσηνέχθησαν Χριστῷ· καὶ θεόνυμφος Μήτηρ, τῷ φιλοχρίστῳ παιδί, ἐπ' ὧμων ἀραμένη, ἔλεγε· Δεῦρο Ἀθλητά, καὶ συναγωνίζου τοῖς προλοίοις.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἀθλοφόροι Χριστοῦ, τὴν πάνσεπτον νηστείαν φαιδροτέραν ἀπειργάσασθε, τῇ μνήμῃ τῆς ἐνδόξου ἡμῶν ἀθλήσεως· Τεσσαράκοντα γὰρ ὄντες, τὴν τεσσαρακονθήμερον ἀγιάζετε, τὸ σωτήριον πάθος μιμησάμενοι, διὰ τῆς ὑπὲρ Χριστοῦ ὑμῶν ἀθλήσεως. Διὸ ἔχοντες παρῆρσιαν πρεσβεύσατε, ἐν εἰρήνῃ καταντῆσαι ἡμᾶς, εἰς τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη.

Ἦ Α΄ Ὡρα, καὶ αἱ λοιπαὶ ἐφεξῆς, ἐν αἷς λέγομεν Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τῶν Ἁγίων, ποιοῦντες καὶ τὰς τρεῖς μεγάλας μετανοίας.

Ἐὰν δὲ μὴ ψάλληται Δοξολογία,

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δὶς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν.

Δόξα, τῶν Ἁγίων. Ἦχος β΄.

Τὴν λίμνην ὡς Παράδεισον, καὶ τὸ κρύος ὡς καύσωνα, οἱ Μάρτυρες ἠγήσαντο, Χριστὸν ὁ Θεός· οὐκ ἔπηξαν τὸν λογισμόν, αἱ τῶν Τυράννων ἀπειλαί· οὐκ ἐδειλίασαν οἱ γενναῖοι, τῶν βασάνων τὰς προσβολάς, ὄπλον θεῖον κεκτημένοι τὸν Σταυρόν· δι' αὐτοῦ γὰρ τὸν ἐχθρόν, ὡς κραταιοὶ ἐτροπώσαντο· ὅθεν καὶ τὸν στέφανον ἐκομίσαντο τῆς χάριτος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀδιόδευτε πύλη, μυστικῶς ἐσφραγισμένη, εὐλογημένη Θεοτόκε Παρθένε, δέξαι τὰς δεήσεις ἡμῶν, καὶ προσάγαγε τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ, ἵνα σώσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα· Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, αἱ γ' μεγάλαι μετάνοιαι, καὶ ἡ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά την συνήθη Στιχολογίαν.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ἰ΄ καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δὶς, τὸ Μαρτυρικόν, τὰ γ΄ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου, καὶ τῶν Ἁγίων δ΄.

Ἦχος β΄.

Φέροντες τὰ παρόντα γενναίως...

Ζήτει αὐτὸ καὶ τὰ ἕτερα δύο τῆ χθὲς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Δόξα. Ἦχος β΄. Κυπριανοῦ Μοναχοῦ.

Προφητικῶς ἀνεβόα, ὁ Δαυὶδ ἐν ψαλμοῖς· Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν· ὑμεῖς δὲ Μάρτυρες Χριστοῦ, δι' αὐτῶν τῶν ἔργων τὸ λόγιον πληροῦντες, διήλθετε διὰ πυρὸς τε καὶ ὕδατος, καὶ εἰσήλθετε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Διὸ πρεσβεύσατε, τεσσαράκοντα ὄντες Ἀθληταί, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι· Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου.

Τό, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τό, Κατευθυνθήτω.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Σὺ Κύριε φυλάξαις ἡμᾶς, καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς.

Στίχ. Σῶσόν με Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὄσιος.

Ὁ Ἀπόστολος, πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοί, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον.

Ἀλληλούϊα, Ἦχος β΄.

Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότη... Τέλος. Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

Καὶ ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Εἰς δὲ τὴν Τράπεζαν ἐσθίομεν ἔλαιον καὶ οἶνον. Εἰ δὲ ἐν τῇ Α΄ Ἑβδομάδι τύχοι, οἶνον μόνον.

Τῆ ἰ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κοδράτου,
τοῦ ἐν Κορίνθῳ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Κοδράτε πανάριστε ζωῆς, θείας ἐφιέμενος, ζωῆς φθαρτῆς κατεφρόνησας· τῆς τῶν ρεόντων γάρ, προτιμήσας ὕλης, τὴν αὐλον ὑπαρξιν, τὴν ἄληκτον ἐκτήσω ἀπόλαυσιν· διὰ θανάτου γάρ, πρὸς ἀθάνατον μετέβης τρυφὴν, καὶ πρὸς δόξαν, τὴν μὴ διαπίπτουσιν.

Κοδράτε θεόληπτε ὁδόν, Μαρτυρίου ἔδραμες, ἀνεπιστρόφῳ φρονήματι· τὰ διαβήματα, ἐπλατύνθη γάρ σου, τῆς ψυχῆς καὶ ἴχνη σου, οὐδόλως τῆς ἀνδρείας ἠσθένησαν· ἐν οἷς γενόμενος, ὁδηγὸς τῶν συναθλούντων σοι, πρὸς τὴν ἄνω, Μητρόπολιν ἔφθασας.

Κοδράτε καλλίνικε στρατόν, εἰς Θεοῦ παράταξιν, νεανικῶς ἀριθμούμενον, συνεπαγόμενος, τῶν σῶν συμμαρτύρων, στρατηγὸς ὡς ἄριστος, κατὰ τῶν ἀντιθέων ἠρίστευσας· καὶ νίκης τρόπαια, εἰληφῶς ἐν μυριάσι Χριστῷ, στεφηφόρος, σὺν αὐτοῖς παρέστηκας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ξένον ἄκουσμα Ἀγνή· χαῖρε ξύλον ἅγιον, τοῦ Παραδείσου θεόφυτον· χαῖρε ἐξάλειψις, πονηρῶν δαιμόνων· χαῖρε ξίφος δίστομον, ἐχθροῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσα, τῷ ξένῳ τόκῳ σου. Παναγία ὑπεράμωμε, ξενωθέντας, ἡμᾶς ἀνακάλεσαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως πάσχεις, πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὃ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Εἰς τὸν Στίχον, εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Μαρτυρικόν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Τό, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, εἰ δὲ οὐκ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ. Γερασίμου.

Ἐξάριθμος χορὸς, τῶν Χριστοῦ Ἀθλοφόρων, ὑμνεῖσθω εὐσεβῶς, μελωδίαις ἁσμάτων, Κοδρᾶτος καὶ Ἄνεκτος, Παῦλος καὶ Διονύσιος, καὶ σὺν Κρήσκεντι, Κυπριανὸς ὁ θεόφρων· τὴν Τριάδα γάρ, διηνεκῶς δυσωποῦσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Ἦ συνήθης Στιχολογία, τὰ Καθίσματα, καὶ οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Εἶτα ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Εἰρμός.

» Τριστάτας κραταιούς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου,
» ἀπαθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τὸ τριμερές, καταπόντι-
» στον δέομαι, ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῇ νεκρώ-
» σει τοῦ σώματος, ἐπινίκιον ἄσω μελώδημα.

Μαρτύρων ἱερῶν, ἱερῶς ἀθλησάντων, ἱερά καὶ θαυμαστή, ἐπέστη Ἑορτή, φωταυγεία τοῦ Πνεύματος, ἅπαντας φωταγωγοῦσα· συνελθόντες φιλέορτοι, κατὰ χρέος αὐτοὺς μακαρίσωμεν.

Ὡς ἥλιος φαιδρός, ἀρετῶν δαδουχία, ἀνατέταλκας ἡμῖν, Κοδράτε ἀθλητά, φεγγοβόλοις σου λάμπησι, σκότος τῆς πολυθειᾶς, ἐκδιώκων μακάριε, καὶ φωτίζων Πιστῶν τὰ συστήματα.

Τὴν πέτραν τῆς ζωῆς, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, καταγγέλοντες Θεόν, ἠθλήσατε στερῶδως· καὶ πηγὴν ἀγιάσματος, πέτραν ὑποδεξαμένην, τῶν αἱμάτων τὰ ρεύματα, φωταυγῆ ἀπειργάσασθε Μάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Ἰλύος ἐκ παθῶν, λογισμῶν τρικυμίας, ἐκ βελῶν τοῦ πονηροῦ, ἐκ πάσης προσβολῆς, ἐναντίας διάσωσον, ἄχραντε Θεοκυῆτορ, τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνοῦντων σου, τὸν ἀνέκφραστον τόκον πανάμωμε.

Ἦδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἡ ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησία, καὶ ἡ

» πολλὴ ἐν τέκνοις, ἠσθένησε Συναγωγὴ, τῷ θαυ-

» μαστῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Οἱ στεῖροί ἀδάμαντες, τυμπανιζόμενοι ξίφει, καὶ ἀλγεινῶν ιδέαις, προσομιλοῦντες καρτερῶς, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν ἐκραύαζον· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Τῇ σοφίᾳ Κοδράτος, τῇ θεοσδότῳ κατήργει, Ἑλληνικῆς σοφίας, ἐρεσχηλίας ἐναθλῶν, καὶ τοῖς οἰκείοις αἵμασιν, ἐν Πνεύματι θεῷ καλλυνόμενος.

Σὺν Κοδράτῳ Ἄνεκτον, καὶ σὺν τῷ Παύλῳ Κρήσκεντα, Κυπριανὸν τὸν θεῖον, καὶ Διονύσιον ὁμοῦ, εὐσεβοφρόνως μέλψωμεν, τοῖς ἄσμασι, πίστει ἐναθλήσαντας.

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐδὲ οὐράνιος, τὴν ὑπὲρ νοῦν σου λοχείαν, διερμηνεῦσαι Κόρη, δύναται· Νοῦ γὰρ τοῦ πρώτου, ἐν γαστρὶ Λόγον Ἀγνὴ συνέλαβες, τὸν τὰ πάντα λόγῳ συστησάμενον.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ καρτερίᾳ τῶν δεινῶν θανατώσας, τὸν ὑπερήφανον ἐχθρὸν Ἀθλοφόρε, τὸν διὰ ξίφους θάνατον ὑπέμεινας, ἅμα τοῖς συνάθλοις σου, τοῖς πανσόφοις Κοδράτε· ὅθεν ἐορτάζομεν, τὴν σεπτὴν ὑμῶν μνήμην, ἀναβοῶντες, Μνήσθητε ἡμῶν, πρὸς τὸν Δεσπότην ἀήττητοι Μάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρῶσα Χριστέ, Οἴμοι ποθεινότατε Ἰησοῦ! ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶν σε μακρόθυμε.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν
» νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκη-
» ράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας·
» Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Τῆς σοφίας σου τῷ λόγῳ, τοὺς ἀσόφους κατήσχυνας· καὶ τῇ παραινέσει, τῶν θεοπειθῶν διδαγμάτων σου, Μάρτυς Κοδράτε ζωγήσας θεῖον Ἄνεκτον, τῷ Δεσπότη σου, καρτερικὸν φέρεις Μάρτυρα.

Ἐκ σπαργάνων ὀκειώθης, τῷ τὰ πάντα ποιήσαντι· ἐκ παιδὸς τελείου, φρόνημα ἀνδρὸς ἐπιλέλεξαι· καὶ τὴν σοφίαν ποθήσας ὄλος γέγονας, καθαρώτατον, Μάρτυς Χριστοῦ ἐνδιαίτημα.

Ἦ ἐξάφωτος λυχνία, τῶν Μαρτύρων σου Κύριε, μυστικῷ ἐλαίῳ, ἐπαρδευομένη ἐμείωσε, πολυθείας τὴν νύκτα καὶ κατηύγασε, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Θεοτοκίον.

Ἦ ἀγία Θεοτόκος, ἦν οἰκῆσαι ἠυδόκησεν, ὡς εὐώδη οἶκον, Λόγος τοῦ Πατρὸς ὁμοούσιος, οὐ κατεφλέχθη τὴν μήτραν, οὐκ ὠδίνησε· καὶ γὰρ τέτοκεν, Ἐμμανουὴλ τὸν Θεάνθρωπον.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν φωτισμόν σου Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν, καὶ
» τῆς ἀγλῆος ἡμᾶς τῶν πταισμάτων λῦσον ἀγαθέ,
» τὴν σὴν εἰρήνην οὐρανόθεν δωρούμενος.

Τῷ φωτισμῷ τῆς γνώσεως, ἀγνοίας τὴν ἀγλύν, ἀποδιώκων Κυρίῳ προσάγεις, δῆμον Ἀθλητῶν σοφὲ Κοδράτε, σὺν αὐτοῖς στεφανούμενος.

Ἀσκητικῶς τὸ πρότερον, νικήσας τῶν παθῶν, ἐπαναστάσεις τὸ δεύτερον, εἶλες κράτος δυσσεβῶν, Κοδράτε Μάρτυς, ἐναθλήσας στερρότατα.

Ἀναστομοῦται ἄνικμος, ἡ πέτρα προχοαῖς, σεπτῶν αἱμάτων, καὶ ρεῖθρον διαυγὲς δίδωσι, Πιστοὺς καθαγιάζον, θεϊκαῖς ἐπινεύσεις.

Θεοτοκίον.

Ὁ πλαστουργήσας ἄχραντε, τὴν Εὐὰν ἐκ πλευρᾶς, σοῦ ἐκ νηδύος Ἄγνη πλαστουργεῖται, σῶσαι τὸν Ἀδὰμ δι' εὐσπλαγχνίαν, βουληθεὶς ὡς φιλόανθρωπος.

Ῥδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ

» Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ

» φθορᾶς με ρῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Ἐξάρθρωμος, Ἀθλοφόρων χορὸς ἡμῖν ἔλαμψεν, ὡς ἀστέρων, Ἐκκλησίας σεπτῷ στερεώματι, τοὺς Πιστοὺς φωτίζων, καὶ τῆς πλάνης σκεδάζων σκοτόμαιναν.

Τὸ πέλαγος, τῶν βασάνων διήλθατε Μάρτυρες, ἀκυμάντως, καὶ τῆς ἄνω γαλήνης ἐτύχετε, τῶν Πιστῶν λιμένες, γεγονότες καὶ πρέσβεις θερμότατοι.

Αἰνέσωμεν, σὺν Ἀνέκτῳ Κοδράτον τὸν ἔνδοξον, καὶ σὺν Παύλῳ, Κυπριανὸν Διονύσιον Κρήσκεντα, τῆς Χριστοῦ ἀμπέλου, τὰ καλὰ καὶ κατάκαρπα κλήματα.

Θεοτοκίον.

Οὐράνωσας, γεωθεῖσαν τὴν φύσιν Πανάμωμε, τῶν ἀνθρώπων, καὶ φθαρεῖσαν αὐτὴν ἐθεοῦργησας· διὰ τοῦτο πάντες, ἀσιγήτοις φωναῖς σὲ δοξάζομεν.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον. Γερασίμου.

Ὡς λαμπὰς ἐξάφωτος ἐν τῇ Κορίνθῳ, καρτερῶς ἀθλήσαντες, ὤφθητε Μάρτυρες σοφοί, φωταγωγοῦντες ταῖς χάρισι, τῆς Ἐκκλησίας ἀπαύστως τὸ πλήρωμα.

Εἰ δὲ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κοδράτου, τοῦ ἐν Κορίνθῳ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ἀνέκτου, Παύλου, Διονυσίου, Κυπριανοῦ, καὶ Κρήσκεντος.

Στίχ. Τῶν δυσσεβῶν τὴν πίστιν ὕβρεσι πλύνας,

Τμηθεὶς Κοδράτε σῶν ἀφ' αἱμάτων πλύνη.

Γνωστοῖς Ἄνεκτον σὺν δυσὶ κτείνει ξίφος,

Οἷς οὐκ ἀνεκτὸν μὴ θανεῖν Θεοῦ χάριν.

Ὅρῶν καταθνήσκοντα Κρήσκεντα ξίφει,

Σπεύδει σὺν αὐτῷ Κυπριανὸς τεθνάναι.

Ἄμφηκες δεκάτη Κοδράτον ξίφος ἐγκατέπεφνε.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Κορίνθου, κατὰ τοὺς καιροὺς Δεκίου καὶ Οὐαλεριανοῦ, Ἰάσωνος τῆς Ἑλλάδος ἡγεμονεύοντος. Ὁ δὲ Ἅγιος Κοδράτος, κομιδῆ νήπιος καταλειφθεὶς, τῆς μητρὸς αὐτοῦ τελευτησάτης, παραδόξως ἐτρέφετο, νέφους ἐπ' αὐτὸν ἐρχομένου, καὶ χορηγοῦντος τὴν τροφήν. Ἦδη δὲ καὶ ἐν νεανίσκοις τελῶν, συνήθεις αὐτῷ οἱ εἰρημένοι γεγονάσιν Ἅγιοι, ἄλλος ἀλλαχόθεν ὀρμώμενος· μεθ' ὧν συνελήφθη διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, καὶ τυφθεὶς σφοδρῶς, εἶτα σὺν αὐτοῖς ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἀναστασίας τῆς Πατρικίας.

Στίχ. Ἡ Πατρικία πάντα λιποῦσα τάδε,

Πάντων κατέστη κυρία ἐν τῷ πόλῳ.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰουστινιανοῦ τοῦ Βασιλέως, γέγονέ τις γυνὴ ἐν τῷ Βυζαντίῳ τοῦνομα Ἀναστασία, εὐλαβουμένη τὸν Θεόν, ἐξ εὐγενῶν καὶ πλουσίων γονέων. Αὕτη, Πατρικία οὖσα τοῦ Βασιλέως πρώτη, τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον ἐν ἑαυτῇ ἔχουσα, ἐπορεύετο κατὰ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. Εἶχε δὲ φυσικὴν εὐστάθειαν καὶ πολλὴν πραότητα, ὡς τε πάντας ἐπιτέρπεσθαι εἰς τὰς ἀρετὰς αὐτῆς, ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸν τὸν Βασιλέα. Καὶ ἐπειδὴ αἰεὶ ὁ τῶν ζιζανίων σπορευὺς τὸ καλὸν εἶωθε φθονεῖν καὶ διαβάλλειν, καὶ μὴ συγχωρεῖν ἀναπαύεσθαι, ἐφθονήθη καὶ αὕτη παρὰ τῆς Βασιλίσσης· καὶ γνοῦσα τὸν φθόνον παρὰ τινος, ἡ ὄντως πεπυκνωμένη κατὰ Θεόν, λέγει πρὸς ἑαυτήν· Ἀναστασία, εὐκαίρου ὑποθέσεως γενομένης, σώζουσα σῶσον τὴν σεαυτῆς ψυχὴν, καὶ τὴν Βασίλισσαν ἀπαλλάξεις τοῦ ἀλόγου φθόνου καὶ σεαυτῇ δὲ προξενήσεις τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Καὶ ὡς ταῦτα πρὸς ἑαυτὴν ἐβουλεύσατο, μισθωσαμένη πλοῖον, καὶ συνάξασα ἐκ τοῦ πλοῦτου αὐτῆς μέρος τι, τὰ λοιπὰ πάντα καταλιποῦσα, τὴν Ἀλεξάνδρειαν κατέλαβε· καὶ κτίσασα ἐν τῷ Πέμπτῳ (τόπῳ οὕτω καλουμένῳ) μοναστήριον, ἐξύφαινε θεῖους μίτους, ἐκεῖσε καθεζομένη καὶ τῷ Θεῷ ἀρέσαι σπουδάζουσα· ἐν ᾧ καὶ μέχρι σήμερον σώζεται ἡ ταύτης Μονὴ, τὸ Πατρικίας ὄνομα περιφέρουσα.

Μετὰ δὲ χρόνον τινά, παρελθούσης τῆς Βασιλίσσης τὸν τῆ δε βίον, ἀναμνησθεὶς ὁ Βασιλεὺς τῆς Πατρικίας, ἐξέπεμψε πανταχοῦ, μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιτάσεως ἀναζητῶν αὐτήν. Τοῦτο πάλιν γνοῦσα ἡ ἀμνάς τοῦ Θεοῦ, νυκτὸς ἐάσασα τὸ ἑαυτῆς μοναστήριον, ἀνῆλθεν ἐν τῇ σκήτῃ πρὸς τὸν Ἀββᾶν Δανιήλ· καὶ προσαναθεῖσαν τῷ μακαριωτάτῳ Γέροντι τὰ κατ' αὐτήν, ἐνέδυσεν αὐτὴν ἀνδρῶσαν στολήν, καὶ ἐκάλεσεν αὐτήν, Ἀναστάσιον εὐνοῦχον· καὶ εἰσαγαγὼν αὐτήν ἐν σπηλαίῳ, μήκοθεν ὄντι τῆς λαύρας αὐτοῦ, καθεῖρξεν αὐτήν, δοὺς αὐτῇ καὶ κανόνα, καὶ προσέταξε μηδέ ποτε ἐξέρχεσθαι τοῦ κελλίου, μήτε τινὰ ἔρχεσθαι πρὸς αὐτήν τὸ παράπαν· τυπώσας ἕνα τῶν ἀδελφῶν αὐτῇ κομίζειν ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος κεράμιον ὕδατος, καὶ τιθέναι ἔξω τοῦ σπηλαίου, καὶ λαμβάνειν εὐχὴν καὶ ὑπαναχωρεῖν.

Ἐκεῖσε οὖν ἡ ἀδαμάντινος αὕτη καὶ ἀνδρεία ψυχὴ, ἀπρόιτος ἐκτελέσασα χρόνους ὀκτὼ πρὸς τοῖς εἴκοσιν, ἐφύλαττε τὸν κανόνα τοῦ Γέροντος ἀπαράτρωτον. Ποῖος οὖν νοῦς, ἢ γλῶσσα, τῶν εἰκοσιοκτὼ χρόνων τὰς κατὰ Θεὸν ἀρετὰς αὐτῆς ἐννοήσει, ἢ διηγῆσασθαι, ἢ γραφῇ παραδοῦναι δυνήσεται, ἃς αὕτη μόνη καθ' ἑαυτὴν τῷ Θεῷ καθ' ἐκάστην προσῆγε; τὸ δάκρυον, τοὺς στεναγμούς, τοὺς ὄδυρμούς, τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν εὐχὴν, τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν στάσιν, τὴν γονυκλισίαν, τὴν νηστείαν; Πρὸ πάντων δὲ καὶ μετὰ πάντων, τὰς τῶν δαιμόνων συμπλοκάς καὶ ἐπαναστάσεις, τὰς τῆς σαρκὸς ἡδονάς, καὶ πονηρὰς ἐνθυμήσεις, καὶ τὰ τούτων ἀντίβροπα; Τὸ δὲ εἶναι αὐτήν παντάπασι ἀπρόιτον, πάσας τὰς ἡμέρας τῶν τοσοῦτων ἐνιαυτῶν, γυναῖκα Συγκλητικὴν, καὶ εἰς τὰ Βασίλεια αἰεὶ ἐκ συνηθείας μετὰ πλήθους ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἀναστρεφομένην, ἐκπλήττει πάντα νοῦν καὶ διάνοιαν. Ἐν τούτοις πᾶσι καλῶς ἀγωνισαμένη, γέγονε σκεῦος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Προγνοῦσα δὲ τὴν ἑαυτῆς πρὸς Κύριον μετάθεσιν, ἔγραψεν ὄστρακον πρὸς τὸν Γέροντα, λέγουσα· Πάτερ τίμιε, λάβε μετὰ σοῦ ἐν σπουδῇ τὸν τὸ ὕδωρ κομίζοντά μοι μαθητὴν, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐργαλεῖα πρὸς ταφήν, καὶ ἔλθῃ ἵνα κηδεύσης Ἀναστάσιον τὸν εὐνοῦχον. Ταῦτα ὡς ἔγραψεν, ἐναπέθετο ἔξω τῆς θύρας τοῦ σπηλαίου. Ὁ δὲ Γέρων, διὰ νυκτερινῆς ὄπτασιος μνηθεὶς ταῦτα, φησὶ πρὸς τὸν μαθητὴν· Σπεῦσον, ἀδελφέ, πρὸς τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ ἐστὶν ὁ ἀδελφὸς Ἀναστάσιος ὁ εὐνοῦχος, καὶ προσχὼν ἔξω τῆς θύρας τοῦ σπηλαίου, εὐρήσεις ὄστρακον γεγραμμένον· τοῦτο λαβὼν, σπουδῇ πολλῇ ὑπόστρεψον πρὸς ἡμᾶς. Τοῦ δὲ ἀπελθόντος, καὶ ἀνενεγκόντος αὐτό, ἀναγνοὺς ὁ Γέρων ἐδάκρυσεν· καὶ λαβὼν ἐν σπουδῇ τὸν ἀδελφόν, καὶ τὰ πρὸς ταφήν ἐπιτήδεια, ἐπορεύθη· καὶ ἀνοίξαντες τὸ σπήλαιον, εὗρον τὸν Εὐνοῦχον πυρετῶ συνεχόμενον· καὶ προσπεσὼν ἐπὶ τὸ στήθος αὐτοῦ ὁ Γέρων ἔκλαυσε λέγων· Μακάριος εἶ, ἀδελφέ Ἀναστάσιε· ὅτι τῆς ὥρας ταύτης αἰεὶ φροντί Εὐξαι οὖν ὑπὲρ

ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον. Ἡ δὲ Ἐγὼ μᾶλλον, Πάτερ, φησί, χρείαν ἔχω πολλῶν εὐχῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ. Καὶ λέγει ὁ Γέρον· Εἰ προέλαβον ἐγώ, εἶχον ἂν παρακαλέσαι τὸν Θεόν. Καὶ ἀνακαθίσασα ἐπὶ τοῦ ψιαθίου, τὴν κεφαλὴν τοῦ Γέροντος κατεφίλησε προσευξαμένη. Καὶ λαβὼν ὁ γέρον τὸν μαθητὴν αὐτοῦ, ἔρριψε παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, λέγων· Εὐλόγησον τὸν μαθητὴν μου, τὸ τέκνον σου. Ἡ δὲ εἶπεν· Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μου, ὁ παρεστηκώς μοι ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τοῦ χωρίσαι με ἐκ τοῦ σώματος τούτου, ὁ εἰδὼς τὰ ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ διαβήματά μου, διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν καὶ ταλαιπωρίαν, ἀνάπαυσον τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων ἐπ' αὐτοῦ, ὡς ἀνεπαύσατο τὸ πνεῦμα Ἡλιοῦ ἐπὶ τὸν Ἐλισσαιέ. Καὶ ἐπιστραφεὶς ὁ Εὐνοῦχος πρὸς τὸν Γέροντα λέγει· Διὰ τὸν Κύριον, Πάτερ, μὴ ἀποδύσητε ἃ περιβέβλημαι, καὶ μηδεὶς γινῶ τὰ περὶ ἐμοῦ· καὶ μεταλαβοῦσα τῶν Θείων Μυστηρίων, λέγει· Δότε μοι τὴν ἐν Χριστῷ σφραγίδα, καὶ εὕξασθε ὑπὲρ ἐμοῦ. Καὶ ἀναβλέψασα κατὰ Ἀνατολάς, ἔλαμψε, ὡσπερ πυρσὸν δεξαμένη ἐν τῷ σπηλαίῳ πρὸ προσώπου αὐτῆς· καὶ ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, εἶπε· Κύριε, εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου· καὶ τοῦτο εἰποῦσα, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ὁρύγματος δὲ γενομένου ἔμπροσθεν τοῦ σπηλαίου, ἀποδυσάμενος ὁ Γέρον ὁ ἐφόρει ἱμάτιον, λέγει τῷ μαθητῇ· Ἐνδύσον τὸν ἀδελφόν, τέκνον, ἄνωθεν ὧν περιβέβληται· ἐνδύοντος δὲ τοῦ ἀδελφοῦ τὴν μακαρίαν, ἐφάνησαν μὲν τούτῳ οἱ ταύτης μασθοί, ὡς φύλλα κατεξηραμένα, οὐδὲν δὲ περὶ τούτου τῷ Γέροντι ἐσάφησε. Μετὰ δὲ τὸ ἀπαρτισθῆναι τὴν κηδεῖαν, κατερχομένων αὐτῶν, λέγει ὁ μαθητής· Ἐγnows, Πάτερ, ὅτι ὁ Εὐνοῦχος γυνὴ ἦν; Ὁ δὲ Γέρον ἀπεκρίνατο· Οἶδα κάγώ, τέκνον, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἐξηγηθῆναι πανταχοῦ, τούτου χάριν ἀνδρώαν στολὴν ἐνεδυσάμην αὐτήν, καὶ Ἀναστάσιον Εὐνοῦχον ὠνόμασα αὐτήν, διὰ τὸ ἀνύποπτον· πολλὴ γὰρ ζήτησις ἐγένετο παρὰ τοῦ Βασιλέως περὶ ταύτης κατὰ πᾶσαν χώραν καὶ μάλιστα ἐν τοῖς μέρεσι τούτοις· ἀλλ' ἰδοὺ χάριτι Θεοῦ ἐφυλάχθη παρ' ἡμῶν· καὶ τότε διηγῆσατο ὁ Γέρον τῷ Μαθητῇ λεπτομερῶς τὸν βίον αὐτῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μαρκιανός, ζύλοις θλασθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἐθαύμασαν βροτοὶ σε θλασθέντα ζύλοις,

Ἄμην λέγω σοι, Μαρκιανέ, καὶ νόες.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Μιχαὴλ ὁ Μαυρουδῆς, ὁ ἐν Θεσσαλονίκη μαρτυρήσας ἐν ἔτει αφμδ' (1544), πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Οὐ Μάρτυς ἀπλοῦς, ἀλλὰ καὶ θείων λόγων

Ῥήτωρ ἐδείχθης, ὦ Μιχαὴλ παμμάκαρ.

Ταῖς τῶν ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἄμην.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ, τοὺς Ἀβραμιαίους σου

» Παῖδας, καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελών, οἷς ἀδίκως

» δικαίους ἐνήδρευσαν· ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεός

» ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν τῷ πυρὶ τῶν αἰκισμῶν, ἄνωθεν δεχόμενοι δρόσον, ὑπομονῆς σὺν τοῖς Παισίν, οἱ γενναῖοι ἐκραύαζον Μάρτυρες· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τῇ ἐπομβρία τοῦ σεπτοῦ, αἵματος ὑμῶν Ἀθλοφόροι, πέτρα ἢ ἄνικμος τὸ πρὶν, ἀνεστόμωται ῥεῖθρα προχέουσα, ἰαμάτων τοῖς μέλπουσιν· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς μυροθήκη νοητή, μύρα ἰαμάτων Κοδράτε, ἡ τῶν λειψάνων σου σορός, ἀναβλύζει παθῶν ἀπελαύνουσα, τὸ δυσῶδες καὶ φλέγουσα, τῶν δαιμόνων παρατάξεις θεία προνοία.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυνάμεις, βροτῶν τε συστήματα. Ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ
» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ
» ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖ-
» τε τὸν Κύριον.

Λαμπρυνθεὶς ταῖς τῶν ἄθλων λαμπρότησι, στεφηφόρος Κυρίῳ παρίστασαι, σὺν τοῖς συνάθλοις ἔνδοξε, ἀναμέλπων Κοδράτε· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἀρετῶν τῷ φωτὶ καλλυνόμενος, ἐπὶ τέλει Μαρτύρων λαμπρότητα, κατεκληρώσω πάνσοφε, ἀναμέλπων Κοδράτε· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Προτειχίσματα Κόρινθος κέκτηται, τῶν Ἁγίων τὰ τίμια λείψανα, καὶ ἰατρῆον ἄμισθον, τὸν ναόν· ἔνθα πίστει, πᾶς ὁ προστρέχων, ἀλγεινῶν καὶ παθῶν ἀπαλλάττεται.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθέντες ἀρᾶς τῆς Προμήτορος, διὰ σοῦ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, εὐλογημένη Δέσποινα, εὐλογοῦμέν σε πίστει, καὶ μελωδοῦμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἰχῶρες ἡμῖν μαρτυρικοὶ ἐκπέμπουσιν, εὐωδῖαν πλήρη χάριτος· αἵματα τούτων ἰαμάτων, προχέουσι κρουνοὺς θείῳ Πνεύματι, καὶ πάθη τῶν ψυχῶν θεραπεύουσιν· οὓς ἐπαξίως μακαρίσωμεν.

Ῥραῖος στιγμάτων καλλοναῖς γενόμενος, τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοίωσαι· αἵματι δὲ τῷ ἐκχυθέντι, Κοδράτε ἐπιβάς ὡς ἐν ἄρματι, ἀνέπτῃς πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία, γέρα τῶν πόνων κομισόμενος.

Σταλάζων τὸν θεῖον γλυκασμὸν ἐκ στόματος, Ἀθλοφόρων δῆμον ἔπεισας, Μάρτυς Κοδράτε συναθλεῖν σοι, τὸν Ἄνεκτον καὶ Παῦλον καὶ Κρήσκεντα, Κυπριανόν τε καὶ σοφὸν Διονύσιον, οἷς συγχορεύεις ἀξιάγαστε.

Ἡμέραν ἐόρτιον ὑμῶν τὴν ἄθλησιν, Ἀθλοφόροι πάντες ἄγομεν· ταύτη γὰρ στέφος ἀφθαρσίας, ἀράμενοι υἱοὶ χρηματίζετε, φωτὸς τε καὶ ἡμέρας χορευόντες, περὶ τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσα τοῦ πάντων Ποιητοῦ λοχεύτρια, ὑπὲρ πάντα νοῦν πανάμωμε, τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, ἐδείχθης καὶ τῶν ὅλων δεσπόζουσα, Παρθένε Θεοτόκε πανύμνητε· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Εἶ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας σὺν τῷ Μαρτυρικῷ, καὶ Θεοτοκίον., ἢ Σταυροθεοτοκίον. Αἱ μετάνοιαι, ἢ Α´ Ῥρα, ὡς σύνηθες,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΙΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου, Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, καὶ τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας, βασιλίσσης Ἄρτης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν στίχους ς´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Τριωδίου γ´ καὶ τοῦ Ἁγίου γ´.

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Σωφροσύνης ἐπώνυμος, ἐξ ἐνθέου προγνώσεως, προκληθεὶς Σωφρόνιος σῶφρων γέγονας, ἐπὶ τῶν ἔργων καὶ δίκαιος, ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος, ἀρεταῖς ταῖς γενικαῖς, γενικῶς στεφανούμενος, καὶ διένειμας, προσφυῶς ἑκατέρῳ τῇ ψυχῇ τε, καὶ τῷ σώματι καθάπερ, διαιτητῆς ἀκριβέστατος.

Θεολόγου ἐκ στόματος, θεολόγους ἐβρόντησας, διδαχὰς Σωφρόνιε παμμακάριστε, θεολογήσας τρανότατα, Πατέρα τὸν ἄναρχον, καὶ συνάναρχον Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, συναῖδιον, ἐν Μονάδι Τριάδα καὶ Μονάδα, ἐν Τριάδι Θεὸν ἕνα, τῇ οὐσιώδει ταυτότητι.

Τῇ σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἐνωθέντα τὸν ἄσαρκον, καὶ Πατρὶ συνάναρχον Λόγον πάνσοφε, δίχα τροπῆς καὶ συγχύσεως, σοφῶς ἐδογματίσας, ἐνεργοῦντα δὲ διττῶς, καταλλήλως ταῖς φύσεσιν, ἐξ ὧν σύγκειται, καὶ ἐν αἷς θεωρεῖται εἰς ὑπάρχων, ἀδιαίρετος τῷ ὄντι, τοῦτο κάκεῖνο νοοῦμενος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καὶ δεινῶν πταισμάτων τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου· καὶ δώρησαι, δικαιοσεως τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως, ἧς ἐπέτυχον, τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι μετανοία, καθαρθέντα με πρὸ τέλους, καὶ τῶν δακρῶν ταῖς χύσεσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ ὡς κατεῖδέ σε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνὰς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καὶ τί τὸ ὄραμα, ἔκραζεν, Υἱὲ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, τό, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ τὰ λοιπά, Εἰ δὲ μή, ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τὰ Ἀπολυτικά.

Τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου. Ἦχος πλ. α´.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Σωφροσύνης τὴν αἴγλην πλουτήσας Ὅσιε, τῆς εὐσεβείας ἐκφαίνεις τὸν ὑπὲρ νοῦν φωτισμόν, ταῖς τῶν Λόγων ἀστραπαῖς Πάτερ Σωφρόνιε· σὺ γὰρ σοφίας κοινωνός, διὰ βίου γεγονώς, στηρίζεις τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς εὐκλεῆς Ἱεράρχης, καὶ πρεσβευτῆς ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Τῆς Ὁσίας Θεοδώρας. Ἦχος γ´.

Μητρ. Ἄρτης Σεραφεῖμ.

Χαίρει ἔχουσα ἡ πόλις Ἄρτα τὸν σὸν πάνσεπτον ναόν, Ὁσία, ἱαμάτων ἰατροῖον ὑπάρχοντα τοῖς προσιούσιν αὐτῷ μετὰ πίστεως καὶ αἰτουμένοις τὴν σεπτὴν σου ἀντίληψιν· Ὡ Βασίλισσα Θεοδώρα ἀξιάγαστε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σωφροσύνης μέλπω τὸν ἐπώνυμον, αἴσιμα ῥέζων. Θεοφάνους.

Ῥδὴ α´. Ἦχος δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύ-
» ματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρὶ,
» καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω

» γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Σωφρόνως διέπλευσας, τῆς σωφροσύνης τὸ πέλαγος, ταῖς αὔραις τοῦ Πνεύματος, οἰακίζόμενος, καὶ συνήθροισας, πολλὴν περιουσίαν, σοφίας χαρίσματι, Πάτερ Σωφρόνιε.

Ὡς Ἄγγελος γέγονας, τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, καὶ πρόεδρος ἔνθεος, τοῦ θείου Μνήματος, τοῦ πλουτήσαντος, πηγὴν ἀθανασίας, Χριστὸν τὸν ἐγείραντα, πτώσιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Φαιδρότητι λόγων σου, καὶ διανοίας ὀξύτητι, τὸν κόσμον ἐφαιδρυνας, θεολογήσας τρανῶς, τρισυπόστατον, Θεότητος οὐσίαν, μονάδα τρισάριθμον, Πάτερ Σωφρόνιε.

Ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ τῶν δογμάτων ἡ εὐσημος, κιθάρα διέδραμε, τῆς γῆς τὰ πέρατα, τὸ μυστήριον, τὸ τῆς οἰκονομίας, τοῦ Λόγου διδάσκουσα, Πάτερ θεόληπτε. Θεοτοκίον.

Ὁ ὢν φύσει ἄκτιστος, καὶ τῷ Πατρὶ συναΐδιος, καὶ χρόνων ὑπέρτερος, καὶ προαιώνιος, ἐκ σοῦ Δέσποινα, κτιστὸς καὶ ὑπὸ χρόνον, ὡς ἄνθρωπος γίνεται, σώζων τὸν ἄνθρωπον.

Ῥδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-

» θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ

» Θεοῦ· οὐ γὰρ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου φιλόνητο.

Στηριζομένη, βακτηρίᾳ τῶν λόγων σου Ὅσιε, τὰς ὁρμὰς τῶν δυσσεβῶν, καὶ θεομάχων αἰρέσεων, ἐλαύνει διώκουσα, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ.

Ἐπεμαχήσας, τοῦ σεπτοῦ Θεοφόρου κηρύγματος, ἀνεδείχθης νικητῆς, τῇ συμμαχίᾳ τοῦ Πνεύματος, σοφῶς δυναμούμενος, Πάτερ Σωφρόνιε.

Νεκρώσας πᾶσαν, φθειρομένης σαρκὸς ἠδυνάθειαν, τὴν ἀκήρατον ψυχὴν, δι' εὐσεβείας ἐξώσας, καὶ ταύτην ἀνέδειξας, ἔνθεον ὄργανον.

Ἦ θεολόγος, καὶ τερπνὴ καὶ μελίρρυτος γλῶσσά σου, τοὺς τοῦ λόγου ποταμούς, ἀναπηγάξει θεόληπτε, τὰ θεῖα διδάγματα, πᾶσι προχέουσα.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τεκοῦσαν, τὸν Θεόν, Θεοτόκον δοξάζομεν, τῷ Γεννήματι τῷ σῶ, προσηγορίαν ἀρμόζοντες, καὶ κλῆσιν κατάλληλον, πάναγνε Δέσποινα.

Κάθισμα. Ἦχος δ´. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τοῖς λόγοις ἐκόσμησας, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, τοῖς ἔργοις ἐτήρησας, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, Σωφρόνιε Ὅσιε· ἔλαμψε γὰρ ἐν κόσμῳ, ἢ ἐν σοὶ σωφροσύνη, χάριτας διδαγμάτων, ἀπαστρέπτουσα πᾶσι, τοῖς πίστει ἐορτάζουσι, Πάτερ τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ἐκαίνισας ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο θαῦμα Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὀμιλεῖς τῷ θανάτῳ, ζῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Ῥδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν

» νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκη-

» ράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας· Δό-

» ξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Μίαν ἄναρχον οὐσίαν, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἰδικαῖς τελείαις, Πάτερ σὺ σοφῶς ἐδογματίσας, διαιρουμένην ἀτμήτως ἐνουμένην τε, ἀσυγχύτως, βουλήσει μᾶ καὶ θεότητι.

Ἔχων σόφρονας τὰς φρένας, καὶ τὸν νοῦν σωφρονέστερον, οὐ φερμὸν ἐφρόνεις, Πάτερ οὐ τροπὴν οὐδὲ σύγχυσιν, τῶν ἠνωμένων ἀτρέπτως δύο φύσεων, ἐν ἐνὶ Χριστῷ, μονογενεῖ ἀπαστράπτουσαν.

Λαμπρυνόμενος ἐνθέως, φωτισμῷ τῷ τοῦ Πνεύματος, τὴν δεινὴν μαρίαν, τὴν τοῦ Νεστορίου διέλυσας, ταυτοβουλία καὶ γνώμη τοῦ τὴν ἔνωσιν, δογματίσαντος, ἐπὶ Χριστοῦ δύο φύσεων.

Πύρρον ἐφλεξας θεόφρον, τῷ πυρὶ τῶν δογμάτων σου, ἀθετοῦντα δύο, εἶναι τοῦ Χριστοῦ τὰ θελήματα, ταῖς διαφοροῖς οὐσίαις τὰ κατάλληλα, ἐνεργείας τε, ἅμα διπλᾶς Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ὡραιώθης ὑπὲρ πᾶσαν, τῶν Ἀγγέλων εὐπρέπειαν, ὡς τεκοῦσα τούτων, Κόρη Ποιητὴν τε καὶ Κύριον, ἐκ σῶν ἀχράντων αἱμάτων, σωματούμενον, τὸν ῥυόμενον, πάντας αὐτὸν τοὺς δοξάζοντας.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀσεβεῖς οὐκ ὄνουνται, τὴν δόξαν σου Χριστέ·

» ἀλλ' ἡμεῖς σε μονογενές, πατρικῆς ἀπαύγασμα,

» δόξης Θεότητος, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ἀνυ-

» μοῦμέν σε φιλάνθρωπε.

Τὴν σεπτὴν ἀνάστασιν, καὶ τάφον τῆς Ζωῆς, ἀκλινεῖ πόθῳ θεωρῶν, θεωρίας ἠντλησας κρυφιομύστους, καὶ Πιστοῖς μετέδωκας, Ἱεράρχα τῆς ἐλλάμπυεως.

Ὀλικῶς ἐπόθησας, τὸν μόνον ἀγαθόν, πυρσωθεὶς φέγγει νοητῷ, καὶ πηγὴν ἠγάπησας τῆς ἀφθαρσίας, θεωρίαις πάνσοφε, πρὸς αὐτὴν ἀνατεινόμενος.

Ναὸς ζῶν καὶ ἔμψυχος, ἐγένου τοῦ Θεοῦ, νεκρωθεὶς πᾶσι τοῖς ἐν γῆ, τὴν τοῦ λόγου τράπεζαν εὐθυνουμένην, κεκτημένος Ὅσιε, καὶ λυχνίαν τὴν τῆς πίστεως.

Ἐν δυσὶ νοούμενον, οὐσίαις τὸν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τὸν μονογενῆ, τοῦ Θεοῦ τὸν ἄναρχον, σάρκα γενόμενον, ὑπὲρ λόγον τέτοκας, Θεομητορ ἀπειρόγαμε.

Ῥδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκδαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη,

» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥέυσαντι αἵματι.

Πλουσίως, ἐξεχύθη ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, τοῦ παναγίου θεόφρον, ἐν τοῖς χεῖλεσί σου· ὅθεν ὁ φθόγγος, τῶν σῶν λόγων, τοῦ ποταμοῦ μιμεῖται τὰ ῥεύματα.

Ὡς φοίνιξ, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου ἐξήνηθησας, τῇ εὐκαρπία τοῦ λόγου, καθαρῷ τε βίῳ καταγλυκαίνων, τὰς καρδίας, Ἱεράρχα τῶν πίστει τιμώντων σε.

Νεκροῦται, τῇ ζωτικῇ ῥομφαίᾳ τῆς γλώττης σου, τὸ τῶν αἰρέσεων στίφος, καὶ θρασεῖα φάλαγξ τῶν θεομάχων, σφαττομένη, θανατοῦται δογμάτων σου ζήφεισιν.

Θεοτοκίον.

Ἵμνοῦμεν, Θεοτόκε, τὸν ἄχραντον τόκον σου, δι' οὗ σωζόμεθα πάντες, καὶ θανάτου βρόχον καὶ δεινότητος, ἀμαρτίας, καὶ τῶν μυχῶν τοῦ Ἄδου λυτρούμεθα.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄.

Ἐπεφάνης σήμερον. Γερασίου.

Λαμπρυνθεὶς τοῦ Πνεύματος τῇ ἐπιπνοίᾳ, Ἱεράρχης ὅσιος, ὡς Ἀποστόλων μιμητής, ἐν τῇ Σιών ἐχρημάτισας, Πάτερ παμμάκαρ, Σωφρόνιε πάνσοφε.

Εἰ δὲ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Ὁ Οἶκος.

Φιλοσοφίαν ἀληθῆ ἀπὸ παιδὸς ποθήσας, ἐπλήσθης θείων δωρεῶν ἀποκαθάρας σου τὸν Νοῦν, δι' ἀμμελείαις ἀρετῶν καὶ πράξεων ὁσίων· ὅθεν Ἱεραρχίας τὸ φῶς δεξάμενος, ἔλαμψας ἐν τῇ Σιών, ὡς λύχνος φαεινότατος, καὶ ἑωσφόρος λαμπρός,

πᾶσαν τὴν ἐκκλησίαν καταυγάζων, ταῖς ἀστραπαῖς τῶν λόγων σου, καὶ ταῖς τῶν ἔργων ἐπιδείξεις, οἷα Ποιμὴν ἀληθινός, καὶ Ἀποστόλων μιμητὴς ἐνθεώτατος· Πᾶσι

γὰρ τὰ πρὸς σωτηρίαν ὑπέθου, ὡς πάντας σαφῶς Θεῷ κατευθύνων, Πάτερ παμμάκαρ
Σωφρόνιε Πάνσοφε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου, Ἀρχιεπισκόπου
Ἱεροσολύμων.

Στίχ. Ἐσπευδε τηρεῖν καὶ κεραίαν τοῦ νόμου,

Ὁ Σωφρόνιος οὗ παρ' οὐρανοῖς κέρας.

Ἐνδεκάτη σαόφρων ἔδου Σωφρόνιος παρὰ τύμβον.

Οὗτος ὁ μέγιστος τῆς Ἐκκλησίας φωστὴρ χώρας μὲν ἔφυ Φοινίκης Λιβανοστεφάνου,
πόλεως δὲ Δαμασκοῦ, εὐσεβῶν καὶ ὁμοφρόνων γονέων τέκνον, πατρὸς μὲν
καλουμένου Πλινθᾶ, μητρὸς δὲ Μυροῦς· ἐντεῦθεν εὐφυῖα φύσεως τὴν ἐπιμέλειαν
κερασάμενος, ὑπερφυῶς ἐπιστημῶν ἀπασῶν τὸ κράτος ἀνεδήσατο. Ἐπι δὲ τὴν
Δαμασκὸν οἰκῶν, πᾶσαν ἀρετὴν, τὴν ἐν ταῖς ἐρήμοις πραττομένην, μετήρχετο.

Ἐπειτα τὴν μάνδραν τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου καταλαμβάνει· ἐν ἧ σχολάζων, καὶ τῷ
Θεῷ ἐν ἡσυχίᾳ συγγινόμενος, τῇ τῶν θείων Γραφῶν μελέτῃ τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν
κατωχύρωσε, πᾶν νόημα αἰχμαλωτίσας εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειτα
περισσοτέρας γλιχόμενος παιδείας καὶ φιλοσοφίας, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μεγαλόπολιν
ἀποπλεῖ· καὶ Ἰωάννην, ἀξιολόγῳ τινὶ περιτυχῶν ἀνδρὶ, πάσης σοφίας καὶ συνέσεως
πεπληρωμένῳ, τούτῳ γίνεται σύσκηνος καὶ ὁμορρόφιος, ὁμοδίαιτος καὶ ὁμογνώμων,
τὰ παρ' ἐκείνου λαμβάνων, καὶ μεταδιδούς τὰ σφέτερα. Ἐνθα τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἐπίχυσιν παθῶν, ὑπὸ τῶν Ἁγίων Κύρου καὶ Ἰωάννου θεραπεύεται, καὶ τῆς ἰατρείας
ἀπαιτεῖται μισθόν, τὰ καθ' ἐκάστην παρ' αὐτῶν τελούμενα θαύματα γραφῇ
παραδοῦναι. Καὶ μὲν τοι καὶ παρέδωκεν.

Ἐπειτα Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, διὰ τὸ ὑπερανεστηκὸς τοῦ βίου καθίσταται· καὶ
τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ ὑπὸ τῶν ἀλιτηρίων Περσῶν ἀλούσης, εἰς
Ἀλεξάνδρειαν πρὸς τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν Ἐλεήμονα παραγίνεται, τηνικαῦτα τὸν
Ἀποστολικὸν ἐκεῖνον θρόνον ἰθύνοντα· οὗ πρὸς τὴν μακαρίαν λῆξιν ἀπάραντος, τὸν
ἄπειρον αὐτοῦ τῆς Ἐλεημοσύνης θησαυρόν, καὶ τοῦ βίου τὸ ὑψηλόν, διὰ τοῦ
ἐγκωμιαστικοῦ λόγου ἀνεδίδαξε, πολλὰ καὶ αὐτὸς τὸν μακάριον ἐκεῖνον θρηνήσας.
Ἐπεὶ δὲ αὐθις πρὸς τὴν Ἁγίαν Πόλιν ὑπέστρεψεν, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν μεθ' ὅσης
φροντίδος καὶ πόνου τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ Ἐκκλησίαν ἐποίμανεν· οὐδαμῶς γὰρ
δέδωκεν ὑπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, οὐδὲ τοῖς βλεφάροις νυσταγμόν· οὐδὲ γὰρ κατὰ
δαιμόνων ἦν αὐτοῦ ἢ πάλῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν αἰρετιζόντων, οὓς Γραφικαῖς
ἀποδείξεσι, καὶ Πατρικαῖς παραδόσεσιν ἀνατρέπων, καὶ μέντοι καὶ οἰκείαις
διδασκαλίαις, φροῦδους ἀπετέλει. Καὶ ἄλλα δὲ πλεῖστα λόγου καὶ μνήμης ἄξια
συγγράμματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ καταλέλοιπε, βιοῦν ὀρθῶς ἐκδιδάσκοντα, καὶ κατὰ τὸ
Θεῷ δοκοῦν πολιτεύεσθαι· ὧν ἐστὶ τὸ ὑπερθαύμαστον διήγημα τῆς ἐν γυναιξὶν
ἰσαγγέλου Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, τῆς ὑπὲρ ἀνθρωπίνην φύσιν ἐρημικοὺς
ἀγωνισαμένης ἀγῶνας. Οὕτω καλῶς καὶ θεοφιλῶς αὐτὸς βιώσας, καὶ ἄλλους
ἐκδιδάξας, καὶ στόμα Χριστοῦ χρηματίσας, καὶ ὁσίως τὸ δοθὲν αὐτῷ ποίμνιον ἰθύνων,
ἐν χρόνοις τρισίν, ἐν εἰρήνῃ πρὸς τὸν Θεὸν μεθίσταται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πιονίου, Πρεσβυτέρου τῆς ἐν
Σμύρνῃ Ἁγίας Ἐκκλησίας.

Στίχ. Ὡς ἐγκρυφίας ἄρτος ἐξωπτημένος,

Καυθεῖς, προσήχθη Πιόνιος Κυρίῳ.

Οὗτος ἦν τῆς ἐν τῇ Σμύρνῃ Ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας Πρεσβύτερος, κατὰ τοὺς
καιροὺς Δεκίου τοῦ Βασιλέως· συνελήφθη δὲ μετὰ καὶ ἐτέρων. Καὶ πρῶτον μὲν
ἄγεται παρὰ Πολέμονα τὸν Νεωκόρον, πρὸς ὃν διηρέχθη περὶ τῆς θρησκείας,

Γραφικαῖς ἀποδείξεσι καὶ ἱστορικαῖς, καὶ πιστοῦται παρὰ τῶν ἤδη γεγονότων τὰ ἐσόμενα, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς διὰ πυρὸς δοκιμάζειν μέλλει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἔργα· καὶ παρατίθησιν εἰς πίστιν τὰς πυρίνους σταγόνας, αἷς τὴν Σοδόμων γῆν ἀπετέφρωσε, καὶ τὰς πολλαχοῦ τοῦ πυρὸς ἀναβλύσεις. Εἶτα παρ' Ἐλπίδιον τὸν Ἄρχοντα, συνεδρεύσαντα τῷ Νεωκόρῳ, ὁ Ἅγιος ἄγεται ὕστερον δὲ παρὰ Κυντιλιανῷ, τῷ Ἀνθυπάτῳ γενόμενος, τὴν διὰ πυρὸς λαμβάνει τελείωσιν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ Λιθοστρώτῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, Θεοφόρου καὶ Θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῷ Δίιπείῳ λεγομένῳ, τοῦ Νεοφανοῦς.

Στίχ. Ἐκ γειτόνων εἶ, Γεώργιε, κἀνθάδε,
Κἀκεῖθεν, οἶμαι, Χριστομύστη Παρθένῳ,
πρὸς οὐρανὸς ἀπῆλθε μετ' Ἀγγέλων.

Οὗτος, καταλιπὼν γυναῖκα καὶ τέκνα καὶ συγγενεῖς, τὴν στενὴν ὁδὸν εἴλετο· καὶ ὑπελθὼν τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου τὸν ἐλαφρότατον, διήρχετο πόλεις καὶ χώρας, καὶ αὐτὴν τὴν ἔρημον, ὑστερούμενος, θλιβόμενος, κακουχούμενος. Ὅθεν, γνωσθείσης αὐτῷ θεόθεν τῆς ἀναλύσεως, κατέλαβε τὴν Κωνσταντινούπολιν· καὶ ἐλθὼν ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐν τῷ Δίιπείῳ, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, ἑπτὰ ἡμέρας διαρκέσας αὐτόθι. Ἐπεὶ δὲ παρήσαν οἱ ἐνταφιάζοντες αὐτὸν μέλλοντες, καὶ τὸν περικείμενον αὐτοῦ τῷ σώματι σίδηρον, πολυτάλαντον ὄντα εἶδον, καὶ ἅπαν τὸ σῶμα προσηλωμένον αὐτῷ, τότε Κύριε ἐλέησον, ἔκραζον. Διὸ καὶ τῇ ἐκ μαρμάρου κατασκευασθείσῃ θήκῃ τῷ εἰρημένῳ Ναῷ κατατίθεται πολλῶν θαυμάτων ἰάσεις προχέων τοῖς μετὰ πίστεως προσερχομένοις· ὧν ἔνιοι τῶν ἀπολελαυκότων τῆς αὐτοῦ ἐπικουρίας, ἔτι καὶ νῦν πᾶσι διαμαρτύρονται τὰς εἰς αὐτοὺς γενομένας θαυμαστοποιίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τροφίμου καὶ Θαλλοῦ, τῶν ἐν Λαοδικεῖᾳ μαρτυρησάντων.

Στίχ. Θάλλουσαν εὔρον ἐν πόλῳ τροφὴν ξένην,
Θαλλός τε καὶ Τρόφιμος ἀθληταὶ δύο.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων, ἡγεμονεύοντος Ἀσκληπιοῦ ἐν Λαοδικεῖᾳ, διωγμὸς γέγονε κατὰ τῶν Χριστιανῶν· καὶ κρατηθέντες οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Τρόφιμος καὶ Θαλλὸς διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐλιθοβολήθησαν ἐπὶ ὥρας ἰκανάς· τοῦ δὲ Θεοῦ περιφρουροῦντος αὐτούς, ἔμειναν ἀβλαβεῖς. Τοῦτο θεασάμενος ὁ Ἄρχων καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, αἰδεσθέντες, εἶασαν αὐτοὺς πρὸς μικρὸν διάγειν ἀτιμωρήτους· καὶ πάλιν διαβληθέντες, παρέστησαν τῷ Κριτηρίῳ· καὶ τὸν Χριστὸν μετὰ παρρησίας Θεὸν εἶναι ἀληθινὸν ἐνώπιον πάντων ὁμολογήσαντες, τὰ δὲ εἶδωλα κωμωδήσαντες, καὶ τοὺς Τυράννους ἐλέγξαντες, εἰς ὄργην αὐτοὺς ἐκίνησαν. Διὸ καὶ γυμνοὺς ἐπὶ ξύλου κρεμάσαντες, τὰς σάρκας αὐτῶν εὐτόνως κατέξεσαν· οἱ δὲ Ἅγιοι προσευχόμενοι, καὶ τοὺς Ἑλληνας μυκτηρίζοντες, ἐξέμηναν αὐτὸν τὸν Ἄρχοντα. Διὸ καὶ ψηφισάμενος μετὰ ταῦτα, ἐν σταυρῷ κρεμασθῆναι αὐτοὺς προσέταξεν.

Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἐπὶ τὸν προκείμενον τόπον, πολλὸ πλῆθος λαοῦ ἠκολούθησεν αὐτοῖς· καὶ σταυρωθέντες προσηύχοντο, καὶ ὠμίλουν τῷ λαῷ τὰ εἰς ψυχὴν συντείνοντα. Οἱ δὲ λαοὶ ἔσπευδον προσπαῦσαι τοῖς ἱεροῖς τῶν Ἁγίων σώμασιν, οἱ μὲν σταγόνας αἱμάτων, οἱ δὲ σουδάρια, ἄλλοι δακτυλίους, καὶ ἕτερα δὴ τινα εἶδη ἐλάμβανον, εὐλογίας χάριν, καὶ εἰς ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου. Τότε οἱ Ἅγιοι, εὐλογήσαντες καὶ προπέμψαντες πάντας, τὰς ἀγίας αὐτῶν ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέθευον. Τινὲς δὲ τῶν εὐσεβῶν, τὰ τῶν Ἁγίων λαβόντες λείψανα, μύροις ἀλείψαντες, καὶ ὀθονίοις εἰλήσαντες, κατέθεντο ἐν τῷ Ναῷ· καὶ προσελθοῦσα τοῦ Ἄρχοντος,

Ἀσκληπιοῦ ἡ γυνή, καὶ μυρίσασα τὴν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων θήκην, ὀθόνην πολλοῦ ἀξίαν ἄνωθεν τῆς θήκης ἐφήπλωσεν. Ὑστερον δέ τις Ζώσιμος, καὶ Ἀρτέμιος, ἄνδρες εὐλαβεῖς καὶ πιστοί, τῶν Ἁγίων συμπολιταὶ ὄντες, τὴν τῶν λειψάνων θήκην ἀναλαβόντες, καὶ εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν κομισάμενοι, Στρατονίκην, καλουμένην, πρὸ μιλίου ἐνὸς ἐν τοῖς Λατομίοις κατέθεντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου.

Στίχ. Κομίζεται σοι ὄλβος, ὄλβια Πόλις,

Ἐπιμάχου τὸ σῶμα τοῦ τρισολβίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης.

Στίχ. Κἂν σοῦ, Βασιλῆς, κρύπτει τὸ σῶμα τάφος,

Χριστὸς πᾶσι φαίνει σε θαυματουργίαις.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ διασώσας ἐν πυρί, τοὺς Ἀβραμιαίους σου

» Παῖδας, καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελόν, οἷς ἀδίκως

» δικαίους ἐνήδρευσαν· ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς

» ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Μετὰ τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς, ταῖς αἰρετικαῖς γλωσσαλγίαις, ἀντιπαττόμενος σοφέ,

νικηφόρος γενόμενος ἔψαλλες· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων

εὐλογητὸς εἶ.

Ὅλος ἀνάθημα Θεῷ, τὰς τῶν Ἀσκητῶν φυτουργίας, περιϊπτάμενος σοφέ, τὸν λειμῶνα τὸν σὸν κατεφύτευσας, ἀρετῶν ἐμμελέτημα, τῷ Θεῷ τῷ ἐν ὑψίστοις καθιερώσας.

Νόμῳ πειθόμενος Χριστοῦ, τῆς σῆς ἐπιστήμης τὸν πλοῦτον, τοῖς δεομένοις εὐσεβῶς,

ἀναμέλπων θεόφρον μετέδωκας· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων

εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἁγιασθεῖσα τὴν ψυχὴν, καὶ προκαθαρθεῖσα τὸ σῶμα, τῇ ἐπελεύσει ἐπὶ σέ, τοῦ Ἁγίου

Πανάμωμε Πνεύματος, τοῦ Ὑψίστου τὴν δύναμιν, ἐν γαστρὶ σου συλλαβοῦσα τίκτις ἀσπόρως.

ᾠδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεο-

» τόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐ-

» νεργούμενος, τὴν Οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει

» ψάλλουσιν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ

» ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱεραρχικῆς ἱερουργίας, τῷ μύρῳ καθηγιασθῆς τῷ τῆς χάριτος, ἔνθα πεφανέρωται,

κόσμου ἡ σωτήριος, ἱεραρχία πάνσοφε Πάτερ Σωφρόνιε· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε

κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοφίαν τιμῶν διαφερόντως, στεφάνῳ τῷ τῶν χαρίτων ἐστεφάνωσαι, δόξαν τὴν

ἀμάραντον, πλοῦτον ἀναφαίρετον, τὸ τῆς σοφίας ἐνδοξε δῶρον δεξάμενος, καὶ

Κύριον ὑμνεῖτε, κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱεροπρεπῶς Ἱερομύστα, τὴν θεῖαν δικαιοσύνην ἐνδυσάμενος, ἴθυνας πανόλβιε, Πάτερ

γενναιότατα, τὸ τοῦ Δεσπότης ποιμνιον λόγοις καὶ πράξεσι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε

κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μεγαλοπρεπῶς καὶ ὑπὲρ λόγον, ὁ Λόγος ὁ τῷ Πατρὶ Πάτερ συνάναρχος, λόγον σοι

δεδώρηται, λόγους διατρέχοντα καὶ γλωσσαλγίας λύοντα τὰς τῶν αἰρέσεων, τὸν

Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἄγιοπρεπὴς ναὸς ἐδείχθης, τοῦ Λόγου τοῦ πᾶσαν κτίσιν ἀγίασαντος, ὄρος πῖον ἅγιον, ὄρος ἐμφανέστατον, εὐλογημένη Δέσποινα μόνη πανύμνητε. Διό σε θεομήτορ ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-

» τόκε μεγαλύνομεν.

Ῥῆσις ἐκ χειλέων σου θείων, προερχομένη Θεοῦ ῥῆμον, τὰς τῶν εὐσεβῶν διανοίας, καταγλυκαίνει διὰ τῆς χάριτος, ὡς περ κηρίον στάζουσα, τῶν νοημάτων τὴν εὐπρέπειαν.

Ἐνδον οὐρανίων ἀδύτων, περιπολεύεις θεηγόρε, περὶ τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην, καὶ Βασιλέα, ἔνθα χορεύουσιν, Ἀγγελικαὶ λαμπρότητες, καὶ τῶν Ἁγίων τὰ στρατεύματα. Ζωὴν μετερχόμενος Πάτερ, ἐπὶ τῆς γῆς τὴν τῶν Ἀγγέλων, τῆς ἀγγελικῆς ἐν οὐρανοῖς, κατηξιώθης μακαριότητος· ἔνθα Χριστὸν δυσώπησον, σωθῆναι πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὡς τῶν ἀρωμάτων φιάλαι, αἱ σιαγόνες σου θεόφρον· νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, σοφίας γέμον ὄφθης ἀλάβαστρον, Σῶμα Χριστοῦ τὸ τίμιον, ἀρωματίζων τοῖς σοῖς δόγμασι.

Θεοτοκίον.

Νεφέλην σε κούφην Παρθένε, ὁ Ἥσαϊας ἐθεώρει· ἐπὶ σοὶ γὰρ Κύριος ἐλθὼν, καθεῖλε πάντα τὰ χειροποίητα, καὶ τὴν αὐτοῦ ἐπίγνωσιν, τοῖς σὲ ὑμνοῦσιν ἐφάνερωσε.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, λέγεται τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, τὸ

Μαρτυρικόν, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ἰβ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφάνους τῆς Σιγριανῆς, καὶ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, Πάπα Ῥώμης τοῦ Διαλόγου.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ´. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρον Θεόφανες, θεοφανείας Χριστοῦ, κεκλημένος ἐπώνυμος, ζωηφόροις ἴχνεσι, τοῖς αὐτοῦ ἠκολούθησας, καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ βίου κατέλιπες, ἐνατενίζων τῷ ποθουμένῳ σοι, κάλλει πανάριστε, καὶ ταῖς θείαις νεύσεσι, ταῖς πρὸς αὐτόν, ἄριστα θεούμενος, καὶ τελεώτατα.

Πάτερ θεόφρον Θεόφανες, ὑπερορίας πικράς, ἀσθενῶς διακείμενος, καρτερῶς ὑπήνεγκας, ἀφειδήσας τοῦ σώματος, ὑπὲρ σεπτῶν εἰκόνων πανεύφημε, θυμῷ λεόντων ἐξοριζόμενος· ὦν κατορχούμενος, τὰς βουλάς ἐμώρανας, καὶ λογισμούς, ὄντας ματαιόφρονας, καὶ νοῦν ἀλάστορα.

Ὅντως ἀμοιβὰς τῶν πόνων σου, τῶν ἀγαθῶν ὁ δοτὴρ, δαμιλῶς σοι δεδώρηται, ἀπελαύνειν δαίμονας, θεραπεύειν νοσήματα, παρεσχηκῶς τρισμάκαρ τὴν δύναμιν, καταξιώσας σε τῆς ἀφράστου χαρᾶς, ἔνθα χορεύουσι, τῶν Ἀγγέλων τάγματα, διὰ παντός, πρόσωπον θεώμενος, τοῦ Παντοκράτορος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρο ψυχὴ μου στενάζουσα, καὶ τῶν δακρύων πηγᾶς, ἐκ καρδίας προσφέρουσα, τῇ Παρθένῳ βόησον, καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Διὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἄγνη, τῆς φοβερᾶς με ῥῦσαι κολάσεως· καὶ κατασκήνωσον, ἔνθα ἡ ἀνάπαυσις, καὶ ἡ χαρὰ, ἡ διαιωίζουσα, καὶ ἡ ἀπόλαυσις.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, Τέκνον, ἐβόα Τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκως πῶς φέρεις ὁ ἰατρός, ὁ ἰασάμενος, τὴν βροτῶν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἅπαντας ῥυσάμενος, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Θεῶ τῷ ἐν σώματι, ἐπιφανέντι ἡμῖν, ὀσίως ἐλάτρευσας δι' ἐναρέτου ζωῆς, Θεόφανες Ὅσιε· πᾶσαν γὰρ τὴν προσοῦσαν, ὑπαρξιν ἀπορρίψας, ἄθλους ὁμολογίας, τῇ ἀσκήσει συνάπτεις· ἐντεῦθεν δι' ἀμφοτέρων, φαίνεις τοῖς πέρασιν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ἦχος γ΄.

Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Στόμα γρήγορον καταπλουτήσας, νομεὺς ἄριστος τοῦ θείου λόγου, ἀνεδείχθης Ἱεράρχα Γρηγόριε· τῶν ἀρετῶν γὰρ ἐκφάντων γενόμενος, δικαιοσύνης ἐκφαίνεις τὴν ἔλλαμψιν· Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὔ ἡ Ἀκροστιχίς, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων·

Θεοφάνης μέλπει σε τὸν Θεοφάνην.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Εἰρμός.

» Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνε-
» σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις
» Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ
» ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Θεοῦ, τοῦ σαρκὶ φανέντος ἴχνησιν, ἐπηκολούθησας, τῇ εὐσεβείᾳ Πάτερ πυρωθεὶς, ὡς ἐντεῦθεν τὴν κλῆσιν πλουτεῖν, τὴν ἀληθῶς φερώνυμον, ὡς τῇ προνοίᾳ προτετύπωτο.

Ἐθέλχθης, ποθεινοτάτῳ ἔρωτι, τῷ τοῦ Δεσπότη σου, καταφρονήσας πόθου κοσμικοῦ· συγκραθεὶς δὲ τῇ θείᾳ στοργῇ, βιωτικὴν τερπνότητα, οὐδὲν ἡγήσω παμμακάριστε.

Ὀρμήσας, θηριωδῶς ἐδίωξε, Λέων ὁ τύραννος, τοὺς ἐκλεκτοὺς, μὴ φέρων καθορᾶν, σεβομένους εἰκόνα Χριστοῦ· μεθ' ὧν καὶ σὲ Θεόφανες, ὑπερορῖα κατεδίκησεν.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως, τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ Θεοῦ Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-
» θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ
» Θεοῦ· οὐ γὰρ ἐστὶν Ἅγιος, πλὴν σου φιλόνητοπε.

Φωτὸς τοῦ θείου, πεπλησμένος ὠράθης Θεόφανες, δι' ἀγάπης συγκραθεὶς, τῷ ποθουμένῳ μακάριε· διό σου τὴν ἔνδοξον, μνήμην γεραίρομεν.

Ἀπαγορεύσας, τὰ δυσσεβῆ τοῦ Λέοντος δόγματα, τοὺς θεσμοὺς πανευσεβῶς, τῆς Ἐκκλησίας ἐκράτυνας· διό σε τοῖς θαύμασι, Χριστὸς ἐδόξασε.

Νευρωμένη, δι' ἐλπίδος καὶ πίστεως Ὅσιε, σοῦ σαρκὸς τὸ ἀσθενές, ψυχὴ στερρότητι ῥώννυσι, Θεῶ οἰκειώσασα, σῶμα ὁμόδουλον.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως, ἢ Θεὸν σαρκωθέντα κυήσασα, τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς, κλονούμενόν με στερέωσον· οὐ γὰρ ἔχω Ἄχραντε, πλὴν σου βοήθειαν.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζῆλον ἔνθεον, προσκεκτημένος, δόγμα ἄθεον, ἀπεβδελύξω, καὶ κινδύνοις πολυτρόποις ὠμίλησας, ὑπερορίαις ἀδίκως στελλόμενος, καὶ εὐσεβῶς παμμάκαρ τελειούμενος. Πάτερ Θεόφανες, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μετένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμίαντος, Ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἢ ἀκήρατος, Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,

» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἦ οὐράνιος ἠτοιμάσται βασιλεία, ὡς Ἀθλητῆ σοι ἔνδοξε· τῆς γὰρ ἐπιγείου, χαίρων μετετέθης σκηνῆς, βοῶν τῷ Δεσπότη σου· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Στεφανηφόρος Θεόφανες ἀνεδείχθης· τὸ γὰρ σεπτὸν εἰκόνισμα, Χριστοῦ θεοφόρε, μάκαρ οὐκ ἠρήσω τιμᾶν· διὸ καὶ ἀνέκραζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Μεθιστάμενος προστάγματι τοῦ Τυράννου, τοῦ δυσσεβοῦς ὁ Ὅσιος, σαρκὸς ἀσθενείας, ὄλως οὐκ ἐφρόντισε, κραυγάζων τῷ Κτίσαντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐμεγαλύνθης τοῖς θαύμασι θεοφόρε· ὁ γὰρ Χριστὸς ἡμείψατο, σὲ τῆς καρτερίας· ὄθεν καὶ ἰάματα, πηγάζεις τοῖς χριζέουσιν, ὥσπερ ἐκ πηγῆς ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὄφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὄθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τό, Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτω κραυγάζομεν.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν Κόσμον ἐλήλυθας·

» φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς

» πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Λόγω πανευσεβεῖ, ὀρθοδόξως ἐκήρυξεν, ὁ Ὅσιος Θεοφάνης, τὸ τῆς πίστεως δόγμα, τῷ Πνεύματι λαμπόμενος.

Πλοῦτον παντοδαπῆ, θεοφρόνως διένειμας, προστάγματι τοῦ Δεσπότη, τοῖς πενία συζῶσιν, ἐπόμενος πανεύφημε.

Ἔχων σου τὴν ψυχὴν, κατ' εἰκόνα τοῦ Κτίσαντος, τὴν ἄχραντον τοῦ Δεσπότη, προσεκύνεις Εἰκόνα, τῷ πόθῳ ἀσπαζόμενος.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ῥοδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,

» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Ἰθυνον, πρὸς ἀρετὴν τὸν βίον μου Ὅσιε, τὴν τῆς ἀσκήσεως τρίβον, ταῖς εὐχαῖς σου Πάτερ ἐξομαλίζων ἦν συντόνως, εὐθυπορεῖν με μάκαρ ἀξίωσον.

Σωφρόνως, σοῦ τὴν ζωὴν διήνυσας Ὅσιε· μετὰ φρονήσεως ἔσχες, σὺν ἀνδρεία γὰρ τὴν δικαιοσύνην, καὶ τῷ κύκλῳ, τῶν ἀρετῶν ἐφάνης κοσμούμενος.

Εὐκλείας, μαρτυρικῆς ἐπέβης Θεόφανες, τῆς Θεομήτορος Κόρης, καὶ Μαρτύρων Πάτερ τοὺς χαρακτῆρας, ὡς τιμήσας, καὶ τοῖς διώκταις ἀντιταπτόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἦ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως, συλλαβοῦσα οὐκ ἐστενοχώρησε.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐξ ὕψους λαβὼν, τὴν θεῖαν ἀποκάλυψιν, ἐξῆλθες σπουδῇ, ἐκ μέσου τῶν θορύβων, καὶ μονάσας Ὅσιε, ἐνεργείας θαυμάτων εἴληφας, καὶ προφητείας χάρισμα, συμβίου καὶ πλούτου στερούμενος.

Ὁ Οἶκος.

Ἐπὶ τῆς γῆς μηδὲν προτιμήσας, ἠκολούθησας χαίρων τῷ καλοῦντί σε Χριστῷ· καὶ τὸν ζυγὸν αὐτοῦ ἔλαβες ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν σῶν προθύμως, καὶ ἀνάπαυσιν εὗρες τῇ ψυχῇ σου· ἦν περ κάμοι τῷ πτωχῷ καὶ ραθύμῳ κατάπεμψον, τῷ λέγοντι καὶ μηδὸλως ἐκτελοῦντι, ἀλλ' ἔτι σχολάζοντι, ἐν τοῖς τοῦ βίου πράγμασι, καὶ θαυμάζοντι, πῶς πάντα ἔφυγες, συμβίου καὶ πλούτου στερούμενος.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφάνους τῆς Σιγριανῆς, τοῦ ἐν τῷ μεγάλῳ ἀγρῷ κειμένου.

Στίχ. Θεόφανες φάνηθι πιστοῖς προστάτης,

Τιμῶσι πιστῶς σὸν μετ' εἰρήνης τέλος.

Δωδεκάτη φθινύθοντος ἀπῆρε βίου Θεοφάνης.

Οὗτος πατὴρ μὲν ἔφθ' Ἰσαάκ, μητὴρ δὲ Θεοδότης· τοῦ δὲ πατρὸς τελευτήσαντος ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ διεπομένη τῶν Αἰγαιοπελαγιτῶν ἀρχῇ, ἦν παρὰ τῇ μητρὶ ἀναγόμενος, καὶ τρεφόμενος. Γενόμενος δὲ δωδεκαετής, ἀρμόζεται γυναικί, καὶ αὐτῇ συνδιάγων ἦν χρόνους ὀκτώ, πλοῦτος δὲ ἦν ἀμφοτέροις πολὺς· συμβούλῳ δὲ τινι χρησάμενος ἰδίῳ οἰκέτῃ, πόθον ἔσχε πολὺν τὸν τῶν Μοναστῶν ὑπελθεῖν βίον. Τῆς δὲ μητὴρ τὸν βίον ἀπολιπούσης, καὶ πλοῦτον ἄπειρον αὐτῷ καταλειποῦντας, ὁ κηδεστὴς αὐτοῦ πληρῶσαι τὰ τῷ γάμῳ νενομισμένα τοῦτον ἐξεβιάζετο. Καὶ δὴ τῆς κυρίας ἡμέρας καταλαβούσης, καὶ παστὰς ἐπήγγυτο, καὶ ὑμέναιος ἦδετο καὶ τὰ λοιπὰ ἐτελεῖτο. Ἐπει δὲ ὁ καιρὸς αὐτὸν τὸν μακάριον καὶ τῇ συνεύῳ κατὰ μόνας γενέσθαι ἐκάλει, τὰ τῶν λογισμῶν αὐτοῦ κρύφια ἐφανέρου τῇ νεάνιδι, ἥτις καὶ συγκατέθετο, καὶ εἴτι δ' ἂν καὶ βούληται αὐτὸς πράττειν, καὶ αὐτῇ τοῦτο μετὰ προθυμίας διεβεβαιοῦτο ποιεῖν· ὅπερ ἀκούσας ἠὲ χαρίστησε τῷ Θεῷ. Ἐκτοτε οὖν ἐποίουν ἀμφοτέροι τὰς ἡμερινὰς καὶ νυκτερινὰς εὐχὰς.

Ταῦτα μαθὼν Λέων ὁ δυσσεβῆς Βασιλεὺς, καὶ ὁ τούτου κηδεστὴς, διεκώλυε τοὺς νέους τοῦ σκοποῦ· ἐξαπέστειλε δὲ αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸ τῆς Κυζίκου Κάστρου συγχειρίσοντα· ἥδη γὰρ τότε ἐκτίζετο· καὶ ἀπελθὼν ὁ τίμιος παῖς, ἐξ ἰδίων ἀναλωμάτων τὴν τοῦ κρατοῦντος δουλείαν πεποίηκε. Τῷ δὲ εἰκοστῷ πρώτῳ χρόνῳ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, ὅτε θηριώνυμος Βασιλεὺς, καὶ ὁ πενθερὸς αὐτοῦ, καταστρέφουσι

τὸν βίον· καὶ λοιπὸν ἐν ἐλευθερίᾳ, οὐ μόνον ὁ νέος, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκουμένη γίνεται, Εἰρήνης τὰ σκῆπτρα διαδεξαμένης.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ νοῦν αὐτῶ πάντα γέγονε, τοῖς ἐνδεέσι καὶ πτωχοῖς τὴν οὐσίαν αὐτοῦ διεσκόρπισε, καὶ τοὺς οἰκείους ἐλευθερίᾳ τετίμηκε· τῇ δὲ τιμίᾳ αὐτοῦ συζύγῳ χρήματα πολλὰ παρασχόμενος, ἐν τῇ τοῦ Πρίγκιπος Μονῆ ἀπέκειρεν, Εἰρήνην αὐτήν, ἀντὶ Μεγαλοῦς, ὀνομάσας· αὐτὸς δὲ τῷ Κυρίῳ ἑαυτὸν προσφέρων, ἱερούργει ἐν τῇ τῶν Σιγριανικίων ὄρει κειμένη Μονῆ, Πολυχρονίῳ λεγομένη. Μοναχὸς δὲ γενόμενος, οὐδόλως τὸ ἄρχειν κατεδέξατο, ἀλλ' ἐν τῇ κέλλῃ καθεζόμενος, ἐξ οἰκείων χειρῶν τὴν τροφήν ἐπορίζετο, καλλιγραφῶν, ἐξαετῆ χρόνον διηनुκῶς ἐν αὐτῇ. Μετὰ ταῦτα ἀναχωρήσας ἐκείθεν, ἀπῆλθεν ἐν τῇ καλουμένῃ νήσῳ τῆς Καλωνύμου, ἐν ἧ καὶ Μονὴν συνεστήσατο, καὶ πάλιν ἔρχεται ἐν τῷ τῆς Σιγριανῆς ὄρει. Τῷ δὲ πεντηκοστῷ τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνῳ, ἀσθενεῖα τινὶ παραδίδοται, ἥτις ἦν λιθίασις κύστεως, καὶ νεφριτικῆς ἀκολουθίας σύμπτωμα. Ἐκ τούτου λοιπὸν τοῦ χαλεποῦ νοσήματος ἔμεινε διαπαντὸς τοῦ βίου κλινήρης καὶ ἀκίνητος.

Μετὰ ταῦτα ἐδέξατο τὰ σκῆπτρα τῆς Βασιλείας Λέων ὁ Ἀρμένιος· ἀλλ' οἷα τούτῳ συμβέβηκεν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ. Τέως δὲ ὁ ἀνόητος καὶ ἀνόσιος πέμπει πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον· Ἐλθέ, λέγων, εὔξαι ὑπὲρ ἡμῶν, ὅτι κατὰ Βαρβάρων ἀπέρχομαι. Αὐτὸς δὲ διὰ τὸ ἀκίνητος εἶναι, ἐκ τῆς ἀμάξης μετετέθη εἰς πλοῖον, καὶ ἤχθη πρὸς τὴν Βασιλεύουσαν· καὶ τῆς μὲν δυσειδοῦς ὄψεως τοῦ τυράννου οὐκ ἔτυχε, πλὴν μηνύσει ἐχρήσατο πρὸς αὐτόν. Εἰ κατανεύσεις, λέγων, τῇ παρακλήσει μου, καὶ σοὶ καὶ τῇ Μονῇ σου ἀγαθὰ παρέξω· εἰδὲ μήγε, ξύλω ἀγχόνης σε παραδειγματίσω, καὶ τῶν λοιπῶν εἰς φόβον σε προθήσω. Ὁ δὲ Ὁμολογητῆς· Τῶν δωρεῶν σου, ἔφη, μὴ κενώσης τοὺς θησαυρούς, τὸ δὲ ἀγχόνης ξύλον, ἢ καὶ τὸ πῦρ, εὐτρέπισον σήμερον· τοῦτο γὰρ ἐφίεμαι, διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ μου ἀγάπην.

Τοῦτο ὁ ἀναιδὴς ἀκούσας, παρέδωκεν αὐτὸν τῷ τότε πατριαρχεύοντι, Ἰωάννῃ τῷ Μάντει, περὶ λόγους αὐχοῦντι, καὶ τοῦ μίσους τῶν Εἰκονομάχων ἐμπεπλησμένῳ, στρεβλότῃ ἀντεπεκκλῖναι αὐτὸν ἡγούμενος· ὃς παραληφθεὶς ἐν τῇ Ὁρμισδι Μονῇ Σεργίου καὶ Βάκχου, τῇ παρακειμένη τῷ Παλατίῳ, καὶ πρὸς λόγων ἄμιλλαν τῷ Μάντει συνελθὼν, καὶ τοῦτον ἠτήσας, καὶ τῷ περιόντι τῆς σοφίας καταβροντήσας, καὶ τὸ ἀμετάθετον ἐνδειξάμενος, τοῦτον ἡσχυμμένον εἰς τὸν μανιώδη τύραννον ἀπέπεμψεν, ἀγροίκου μᾶλλον ἢ ῥήτορος δόξαν τὸν δειλαιοὺς ἀπενεγκάμενον· ὃς ἀνελθὼν πρὸς αὐτόν, Κρεῖσσον, ἔφη, Βασιλεῦ, κηρῶ μαλάξαι σίδηρον, ἢ πείσαι τὸν ἄνδρα, μεταθεῖναι πρὸς τὸ σοὶ ἐφετόν.

Τούτων ἐπακούσας ὁ τύραννος, μετάγει τοῦτον εἰς τὰ Ἐλευθερίου ἀνάκτορα, καὶ κατακλείει αὐτὸν ἐν τινὶ οἰκίῳ σκοτεινοτάτῳ, καταστήσας καὶ φρουρούς, ὡς μηδὲ διακονεῖσθαι αὐτὸν παρά τινος. Οὕτω διετῆ χρόνον τελέσας, θλίψεσι καὶ στενοχωρίαις πιεζόμενος, κατήσχυνε κἄν τούτῳ τὸν τύραννον. Ἐπεὶ δὲ καθ' ἐκάστην ὑποκύψαι τῇ αὐτοῦ βουλήν ἠναγκάζετο, μὴ εἰξας, ἐξορίζεται ἐν τῇ τῆς Σαμοθράκης Νήσῳ· ἢ δὲ πρὸς τὴν ὑπερορίαν ἀπαγωγή, ταχεῖαν ἔσχε τὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἐξαγωγήν· ἡμέραις γὰρ τρισὶ πρὸς ταῖς εἴκοσι τὴν ἐν τῇ Νήσῳ ζωὴν διανύσας, ἐκεῖ κατεπαύσατο, ἀπελθὼν ἐν Κυρίῳ ὀσίως καὶ εἰρηνικῶς. Τί δὲ χρὴ λέγειν ὀπόσης μὲν εὐλογίας τὸν τόπον ἐνέπλησε, καὶ ὀπόσων δὲ ἰατρείων ὁ χῶρος ἐκεῖνος εὐπόρησε; Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Πάπα Ῥώμης τοῦ Διαλόγου.

Στίχ. Ὁ Γρηγόριος ἐκ μέσου μὲν τοῦ βίου,

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ χοροῦ τῶν Ἀγγέλων.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Βασιλέως, πρῶτον μὲν Μοναχός, καὶ Ἠγούμενος γεγωνὸς τῆς Μονῆς, τῆς οὕτω καλουμένης Κλειοσκάβρης· ἔπειτα δὲ τὸν Ἀρχιερατικὸν θρόνον ἐγχειρίζεται, οὐ κατὰ συντυχίαν καὶ ἀποκλήρωσιν τὴν ἄλογον,

ἀλλὰ θεία ψήφῳ τὴν Ἀρχιερωσύνην λαβὼν, ὡς προῖων ὁ λόγος δηλώσει. Ἔτι γὰρ αὐτοῦ ἐν τῷ Μοναστηρίῳ ὄντος, καὶ κατὰ τὸ ἴδιον κελλίον, καλάμῳ καὶ μέλανι πρὸς γραφὴν τὴν χεῖρα κινουῦντος, ἐπέστη τις αὐτῷ ἐκ ναυαγίου, κατατραγωδῶν, καὶ τὸν Ὅσιον εἰς οἶκτον ἐπικαλούμενος, καὶ ἐπαρκέσαι αὐτοῦ τῇ συμφορᾷ δεόμενος· ἦν δὲ ἄρα οὐ κατὰ τὸ φαινομένον ἐνδεὴς ὁ αἰτῶν· οὐδὲ γὰρ ἄνθρωπος ἦν, ἀνάγκην ἔχων ὡς γυμνὸς ἐκ ναυαγίου ἐπανελθὼν τι λαβεῖν, ἀλλ' ἐν προσχήματι δεομένου, τὴν προσοῦσαν αὐτῷ συμπάθειαν ἐξεκάλυπτεν Ἄγγελος· ὃς ἅπαξ καὶ δις καὶ τρίς προσελθὼν, οὐκ ἀπεπέμφθη κενός, ὡς μηδενὸς χρυσοῦ νομίσματος τῷ Ἁγίῳ καταλειφθέντος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς Μονῆς ἐκομίσαστο τρυβλίον ἀργυροῦν, τοῦτο τοῦ Ὁσίου προθύμως ἐπιδόντος αὐτῷ. Τοσοῦτον ἦν ἄρα πρὸς τοὺς δεομένους ἀνεξίκακος ἅμα καὶ συμπαθῆς· ἐξὸν γὰρ αὐτῷ, καὶ διὰ τὴν σπάνιν τοῦ χρυσοῦ, καὶ τὸ τοῦ αἰτοῦντος φορτικόν, ὅτε δις καὶ τρίς λαβὼν προσέκειτο ὀχληρῶς, ὑπιδόμενον μισῆσαι καὶ ἀποπέμψασθαι· ἀλλὰ μᾶλλον εἶλετο τῶν ἀνεκποιήτων τῆς Μονῆς ἄψασθαι, ἢ τὸν ἄνθρωπον παριδεῖν, ὃν ἐδεῖτο μὴ τυχόντα ἐπανελθεῖν ἄπρακτον.

Τοιγαροῦν ἐν τῇ τάξει τῆς Ἀρχιερωσύνης γεγωνῶς, καὶ τῇ συνήθει πρὸς τοὺς πένητας φιλοφροσύνη χρώμενος, καὶ συγκατακλιθῆναι κελεύσας αὐτῷ δώδεκα, ὡς αὐτῷ μόνῳ καὶ τρισκαιδέκατος διεφαίνετο, τῶν ἄλλων μὴ δυναμένων αὐτὸν καθορᾶν, καὶ τῇ τοῦ προσώπου μορφῇ, καὶ τοῖς ἔνδοθεν κινήμασιν ἐδόκει τῷ Ὁσίῳ ἀλλοιότερον τῶν δώδεκα διακεῖσθαι, κατασχὼν αὐτόν, καὶ τὸ αὐτοῦ ἐπυνθάνετο ὄνομα, καὶ τίς ὢν παραγένεοιτο· τὸν δὲ, ὄνομα μὲν αὐτοῦ, φάναι, μὴ θεμιτὸν ἀκοῦσαι τινά, εἶναι γὰρ αὐτὸ θαυμαστόν· ὅτι δὲ Ἄγγελος εἶη μόνον προσερεῖν, καὶ πρότερον παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τῇ τοῦ χρυσοῦ αἰτήσῃ πεμφθεῖς, καὶ συνεῖναι αὐτῷ ἔκτοτε, καὶ φρουρεῖν αὐτόν προσταχθεῖς.

Γενόμενος δὲ ὁ Ὅσιος Γρηγόριος πάσης σοφίας καὶ γραφῆς ἔμπειρος, πολλὰ συγγράματα τῇ Ἐκκλησίᾳ κατέλιπε, ἃ πρὸς τὴν Ἑλληνίδα διάλεκτον ὕστερον μετηνέχθησαν, οὐ δι' ἀνθρωπίνων μόνον συλλογισμῶν, καὶ τοῖς ἐν λόγοις σοφίας συντεθέντα, ἀλλὰ καὶ διὰ Πνεύματος Ἁγίου, ὡς μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀποβίωσιν καὶ ἀνάλυσιν, Πέτρος ὁ Ἀρχιδιάκονος αὐτοῦ ἐξηγήσατο, ἰδεῖν λέγων περιστερὰν λευκὴν, ἐν τῷ γράφειν αὐτόν, τῷ αὐτοῦ προσεγγίζουσιν στόματι, καὶ οἶον ἐξηγουμένην καὶ συνεξορμῶσαν πρὸς τὰ γραφόμενα. Γενόμενος δὲ ἐν τοῖς κατὰ Δύσιν τόποις, διδάσκων καὶ ἐπιστρέφων διετέλει τὸ τῶν Σάξων γένος πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν· οἱ καὶ ταῖς δι' ἔτους αὐτόν τιμαῖς, τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην καταλαβόντες, ἔνθα τὸ ἱερὸν αὐτοῦ κατάκειται σῶμα, γεραίρουσι. Φασὶ δὲ, ὅτι ἐπιτελεῖσθαι Λειτουργίαν παρὰ Ῥωμαίοις ἐν ταῖς νηστίμοις ἡμέραις οὗτός ἐστιν ὁ νομοθετήσας, ὅπερ κρατεῖται μέχρι τῆς σήμερον παρ' αὐτοῖς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Φινεὲς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἔστη Φινεὲς, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ πέλας,

Ἥμῖν ἰλασμῷ ψυχικὴν θραῦσιν λύων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Συμεὼν, ὁ Νέος Θεολόγος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Πρῶν μὲν εἶχες γλῶτταν ἀντὶ τῆς βίβλου,

Γλώττης δὲ ἀντὶ σὴν ἔχεις ἤδη βίβλον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ,

» πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμε-

» νοὶ ἐκκραύγασον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς

» δόξης σου Κύριε.

Τὸ κατ' εἰκόνα, σὺ κεκτημένος καὶ ὁμοίωσιν, βίῳ λαμπροτάτῳ Πάτερ προσειληφώς, δι' ἀμφοτέρων ὑπερέλαμψας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος. Ὁμολογίας, σὺ τῷ στεφάνῳ Πάτερ διέπρεψας, ἔργῳ διελέγξας λόγους τῶν δυσσεβῶν, τοὺς πιστοὺς δὲ ἐβεβαίωσας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος. Νοῦ στερρότατη, ἐν προθυμία τὰς τοῦ σώματος, Πάτερ, ἀληθόνας ἤνεγκας καρτερῶς, εὐχαρίστως τῷ Δεσπότη σου, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ῥδὴ η' . Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρε-
» τὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖ-
» δες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυ-
» ρίου τὸν Κύριον.

Θεώμενος μάκαρ τὸ στερρόν, τῆς σῆς ἐνστάσεως, Λέων ὁ τύραννος, ὑπερορία σε ἔκρινε, πικροτάτη ὁ παμπόνηρος· ἐν εὐφροσύνῃ δὲ βοῶν, ταύτην ὑπήνεγκας, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐπὶ τὸ πρωτότυπον εἰδώς, τὴν τῆς εἰκόνης τιμὴν διαβιβάζεσθαι, ἐπὶ τὸ στάδιον ἔδραμες, Ἀθλητῆς ὡς ἐννομώτατος, καὶ νικητῆς ἀναδειχθεὶς, στέφανον εἴληφας, ἀναμέλπων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Οὐράνιον ἀντὶ τῆς ἐν γῆ, σκηνῆς σε δέδωκεν, ὁ πάντων Κύριος· ἀντὶ στενώσεως εὔρες γάρ, πλατυσμὸν ἀγαλλιάσεως, ἐν Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, μετὰ Μαρτύρων βοῶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Φωτὶ ἐλαμπρύνθης νοητῶ, τοῦ θείου Πνεύματος, μάκαρ Θεόφανες· ὅθεν ἰάματα βρῦεις νῦν, τοῖς ἐν πίστει σοὶ προστρέχουσι, καὶ τὴν ἀγίαν σου σορόν, πόθῳ γεραίρουσι, καὶ βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς Θεότητος γέγονας, ἐνδίαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρί, τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία θεόνυμφε.

Ῥδὴ θ' . Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας
» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ
» Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἄπαντα τὸν βίον σκορπίσας, τοῖς δεομένοις Θεοφόρε, τὴν δικαιοσύνην σου σαφῶς, ἀντικομίζῃ σοὶ ἀνατέλλουσαν, ἀντὶ φθαρτῶν δρεπόμενος, τὰ δι' αἰῶνος διαμένοντα. Νόσους θεραπεύεις παμμάκαρ, τοῦ Παρακλήτου τῆς δυνάμει, δαίμονας σαφῶς ἀπελαύνεις, τῆς ἐνεργείας τούτου πανόλβιε· διὸ πιστοὶ θεώμενοι, σὲ θεοφόρε μακαρίζομεν.

Ἡ σὴ φωτοφόρος θεόφρον, τῆς μεταστάσεως ἡμέρα, πάντας προσκαλεῖται τοὺς πιστοὺς, πρὸς μετουσίαν τοῦ ἀγιάσματος· ἦν περ καὶ νῦν γηθόμενοι, ἐπιτελοῦμεν ἱερώτατε.

Νέμοις τὴν σὴν ἄφθονον χάριν, τῷ τῶν ἐπαίνων σου τοὺς λόγους, πλέξαντι θεόφρον προθύμως, ὁμότροπόν σοι ὥσπερ ὁμώνυμον, τοῦτον δεικνὺς πρεσβείαις σου, ταῖς εὐπροσδέκτοις ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Δέχου τὰς λιτὰς τοῦ Λαοῦ σου, πρὸς τὸν Υἱόν σου Θεοτόκε, ἰλεωσαμένη εὐμενῶς, ἡμᾶς κινδύνων καὶ περιστάσεων, ῥυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε· σὺ γὰρ προστάτις τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἦχου.

Τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ Μαρτυρικόν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Αἱ μετάνοιαι, ἢ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἸΓ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς Ανακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ

ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου,

Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Λόγω τὰ πάθη πανόλβιε, καθυποτάξας σαφῶς, τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας, ἀρετῶν ἐν χρώμασι, καὶ δογμάτων ὀρθότητι, τὸν τῆς σοφίας πλοῦτον δρεψάμενος, καὶ διανείμας τοῖς σοὶ προστρέχουσι· λύχνος πολύφωτος, γεγωνῶς τῇ χάριτι, θεοπρεπῶς, ὄφθης ἐγκαλλώπισμα, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ.

Νίκην κατ' ἐχθρῶν ἀράμενος, δικαιοσύνης λαμπρῶ, νῦν στεφάνῳ κεκόσμησαι, Νικηφόρε πάνσοφε, τῆς ἀγνείας διδάσκαλε· τῆς εὐσεβείας στῦλος ἀκράδαντος, τῆς Ἐκκλησίας ἀκαταμάχητος, πύργος γενόμενος, τῶν ἀφρόνων ἅπασαν, αἰρετικῶν, φάλαγγα κατέστρεψας, θεόφρον Ὅσιε.

Ἐνδον τῶν ἀρρήτων πέφηνας, εἰς οὐρανοὺς ἀναβάς, ἀρετῶν ἐποχούμενος, Θεορρήμον ἄρμασι, διφρηλάτης αἰθέριος, ὡς ὁ Θεσβίτης νῦν ἀνυψούμενος, οὐ καὶ τὸν ζῆλον ἐκμιμησάμενος, ξίφει τοῦ Πνεύματος, τῆς αἰσχύνης ἅπαντας, τοὺς ἱερεῖς, ἄριστα κατέσφαξας, μακαριώτατε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις οἰκουμένης καύχημα· χαῖρε Κυρίου ναέ· χαῖρε ὄρος κατάσκιον· χαῖρε καταφύγιον· χαῖρε λυχνία χρυσεῖ· χαῖρε τὸ κλέος, τῶν ὀρθοδόξων σεμνή· χαῖρε Μαρία Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· χαῖρε Παράδεισε· χαῖρε θεία τράπεζα· χαῖρε σκηνή· χαῖρε στάμνε πάγχρυσε· χαῖρε ἢ πάντων ἐλπίς.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦλιος ἰδὼν σε ἔφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἠπλωμένον θελήματι, καὶ ἡ γῆ ἐσειέτο, καὶ πέτραι διερρήγνυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ, ἠνοίγοντο, καὶ αἱ δυνάμεις πᾶσαι ἐξίσταντο· ἅπερ ὡς ἔβλεπεν, ἡ Παρθένος Δέσποινα, ἐν στεναγμοῖς, Οἴμοι ἀνεκραύγαζε! τί τὸ ὀρώμενον;

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ ἀκολουθία.

Εἰ οὐκ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θήκη ἔνθεος, καὶ ζωῆς πλήρης, ἀναδέδεικται, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἢ σορὸς τῶν μυριπνῶν λειψάνων σου· ἥς τῇ σεπτῇ κοιμῆσιν κομιζόμεθα, τὰς δωρεὰς Νικηφόρε τοῦ

Πνεύματος. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρησασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Καὶ ὁ παρὼν Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Ποίημα Ἰγνατίου.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Εἰρμός.

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ
» διελόντι θάλασσαν, καὶ ὀδηγήσαντι, τὸν λαὸν
» ὃν ἀνήκε, δουλείας Αἰγυπτίων· ὅτι δεδόξασται.

Ἄμαρτιῶν, τάφῳ δεινῷ συσχεθέντα με, τῇ ἀθανάτῳ νεύσει σου, καὶ τῇ εὐσπλάγχθῳ σου, ἀναστήσας παλάμη, ζώωσον ὡς οἰκτίρμων, καὶ πολυέλεος.

Τὰς γενικάς, τῶν ἀρετῶν τελειότητας, τετραμερῶς κτησάμενος, καὶ ὡς ἐν ἄρματι, ἐπιβάς Θεοφόρε, εἰς νύσσαν θεωρίας, ἤρθης ἐκ πράξεως.

Σὺ τῆς ζωῆς, τῆς ἀκηράτου δεξάμενος, ἐκ τοῦ κρατήρος Ὅσιε, τὸ θεῖον ἔπιες, καὶ νηφάλιον πόμα· διὸ καὶ τῆς σοφίας, δοχεῖον γέγονας.

Ἀπελαθείς, θρόνου καὶ δόξης καὶ ποιμνης σου, χειρὶ βιαία Ὅσιε, τῶν τῆς αἰρέσεως, θυμοφθόρων θηρίων, νυνὶ πρὸς τὴν οἰκείαν, μάνδραν εἰσήλασας.

Θεοτοκίον.

Τὸν τοῦ Πατρὸς, Λόγον τῷ λόγῳ συνείληφας, καὶ ὑπὲρ λόγον τέτοκας, καὶ μετὰ κύησιν, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον, παρθένος ὡς πρὸ τόκου, πάλιν διέμεινας.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας
» τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς
» τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ θωρακισάμενος, τὸ θεῖον ἐκτύπωμα τοῦ Σωτῆρος, περιγράφῳ προσκυνεῖς εὐσεβῶς, πατρικοῖς ἐφεπόμενος θεσπίσμασιν.

Ἡ ποιμνη τὸν ποιμένα σε ποθήσασα, τὸν ταύτην κατ' ὄνομα συγκαλοῦντα, καὶ τοὺς λύκους ἐκδιώκοντα, τῇ τῆς πίστεως ῥάβδῳ σοὶ προστρέχει σοφέ.

Ὡς πάλαι Ἰωσήφ τοῦ θεοῦ σώφρονος, τὸ σῶμα ὁ Ἰσραὴλ συγκομίζει, οὕτω νῦν ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, τὴν σορὸν τῶν Λειψάνων σου σεβάζεται.

Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ ἱερὸν κατοικητήριον, τοῦ Λόγου ὑπάρχουσα Θεοτόκε, τῶν πταισμάτων ἰλαστήριον, Παναγία γενοῦ μοι Θεονύμφευτε.

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Νίκαις ἔστειπας, τὴν Ἐκκλησίαν, πλάνην ἔτρεπας, κακοδοξίας, Νικηφόρος φερωνύμως γενόμενος· καὶ ἀγιάζεις τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, συγκομιδῇ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου σου· Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος, ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ῥδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας,
» καὶ ἐδόξασά σε, μόνη φιλόνηρωπε.

Κιβωτὸς ἀγίασματος, ἐξ ἧς πηγὴν ἰάσεων ἀντλοῦμεν, ἡ σορὸς σου γέγονε, τοῖς τιμῶσί σε.

Τὰς αἰρέσεις ἐδίωξας, καὶ τὴν τῆς ποιμένης μάνδραν ἠσφαλίσω, διδασκαίς ἐνθέοις, περιφραξάμενος.

Κατὰ χρέος τιμῶμέν σου, τὴν τῶν Λειψάνων μάκαρ μυροθήκην, ὡς ζωῆς πηγάζουσαν, εὐωδίαν πιστοῖς.

Θεοτοκίον.

Νοητόν σε Παράδεισον, τῆς ζωῆς τὸ ξύλον δεξαμένην, ἐν γαστρὶ Παρθένε, Χριστὸν δοξάζομεν.

Ῥοδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητῆς
» Κύριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσταγμάτων ὁδή-
» γησον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον Θεὸν οὐ
» γινώσκομεν.

Ἐχθροὶ αἰσχύνονται νῦν, αἰρεσιάρχαι σὺν αὐτοῖς μαίνονται, τὴν σὴν σορὸν ὀρῶντες θεόφρον πιστῶς τιμωμένην, ὑπὸ Βασιλέως, καὶ πάσης τῆς ποιμένης σου.

Ἡ ἱερά σου σορὸς, τὰ τῶν δαιμόνων πονηρὰ πνεύματα, ὡς φοβερὰ μᾶστιξ ἐκδιώκει καὶ νίκην κατ' αὐτῶν, Νικηφόρε δόξης, θεόθεν κομίζεται.

Τοῦ συνειδότος ἐν σοί, τὸ χωνευτήριον πυρὶ Πνεύματος, ἀναφλεχθὲν ὡς χρυσὸν τῇ πίστει σὲ ἔδειξε λαμπρόν, τῶν αἰρετιζόντων, ἐλέγχον τὸ κίβδηλον.

Θεοτοκίον.

Ῥωραιθεῖσα Σεμνή, τῇ ἐπελεύσει τοῦ σεπτοῦ Πνεύματος, Θεὸν μαζοῖς θηλάζεις καὶ τοῦτον συνέχεις ἀγκάλαις, τὸν πᾶσαν τὴν κτίσιν, παλάμαις συνέχοντα.

Ῥοδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-
» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ἐπὲρ πίστεως πάθη ὑπέμεινας· ὑπὲρ τῆς Πατέρων σεπτῆς παραδόσεως, ὑπερορίας ἤνεγκας, δι' ὧν δόξαν ἐκτήσω ὑπέρτιμον.

Ἡ ἐδραία σου πίστις καὶ ἔνστασις, τὰς τῶν τυραννούντων ἀνοίας διέσεισε· στῦλος πυρὸς δὲ γέγονε, τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ μακάριε.

Ὡς φαιδροὺς μαργαρίτας καὶ λίθους σοφέ, ὑπερδιαυγεῖς τὴν σορὸν καὶ τὴν κόνιν σου, ἡ Ἐκκλησία φέρουσα, ὀρθοτόμῳ στεφάνῳ καλλύνεται.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀπόρρητον τρόπον τοῦ τόκου σου, γλῶσσαι γηγενῶν καὶ Ἀγγέλων γεραίρουσι, τῶν ποιημάτων Δέσποινα, ὑπερτέραν σε πάντων δοξάζουσαι.

Κοντάκιον. Ἦχος γ΄.

Ἡ Παρθένος σήμερον. Γερασίμου.

Τὴν ψυχὴν σου τέθεικας, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου Πάτερ, καὶ αὐτῇ τὸ ἄδολον, τῆς εὐσεβείας ἐνέθου· ὄθεν σου, τὴν τῶν λειψάνων λάρνακα θεῖαν, χαίρουσα, καθυποδέχεται καὶ κραυγάζει· σύ μου καύχημα καὶ σκέπη, ὦ Νικηφόρε, ὁμολογίας λαμπτήρ.

Εἰ δὲ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἐνδιατάκτου Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ Π΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Νίκης ἑορτὴν ἡ πόλις, Νικηφόρε,

Δοχὴν ἄγει σου Λειψάνου νικηφόρου.

Χοῦς τρισκαιδεκάτη Νικηφόρου ἄστου ἐσῆχθη.

Θεοφίλου τοῦ θεομισοῦς Βασιλέως τὸν βίον ἀπολιπόντος, καὶ Θεοδώρας καὶ Μιχαὴλ τῶν εὐσεβεστάτων τὴν Βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων ἰθυνόντων, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀριστεύμασιν, εὐσεβεῖν εἰς τὸ θεῖον διεγνώσαν· μηδὲ γὰρ ἂν ἄλλως τὴν ἀρχὴν ἀσφαλῆ καταστήσασθαι ἐπενόησαν. Ταῦτα σκοπήσαντες, μεταστέλλονται τοὺς ἐν μονάζουσι προὔχοντας, καὶ περὶ τῆς τῶν ἁγίων Εἰκόνων ἀναστηλώσεως ἐποιοῦντο ζήτησιν· καὶ πάντες συμφρονοῦντες αὐτοῖς, τὸν παραβάτην καὶ ἀνίερὸν Ἰωάννην τοῦ θρόνου ἀπήλασαν· καὶ θεία ψήφω καὶ κοινῇ γνώμῃ τὸν μέγαν Μεθόδιον Ἀρχιερέα κατεστήσαντο· ὃς βίω καὶ λόγῳ εἰς ἄγαν ἐξησκημένος, πολλοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τοῦ ὀρθοῦ δόγματος ὑπηνέγκατο, καὶ πληγαῖς καὶ φρουραῖς ἐπαρκέσας, τὴν πίστιν οὐ προὔδωκε. Καὶ αὐτίκα ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τὴν οἰκείαν εὐπρέπειαν ἀπέλαβε, καὶ τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων τῷ κάλλει κεκόσμηται· καὶ οἱ ἀναξίως ταύτην διέποντες ἀτίμως ἀπηλάθησαν, καὶ ἀντ' αὐτῶν, τοὺς τοῦ ὀρθοῦ δόγματος σπουδαστὰς κατέστησαν.

Χρόνου δὲ τετραετοῦς ἐκ τούτου παριππεύσαντος, θεῖω κινηθεὶς ζήλω ὁ πανίερος Μεθόδιος, τῇ τιμῇ Βασιλίδι ἔφη, καὶ Μιχαὴλ· Οὐ δίκαιόν ἐστι τὸν αἰδέσιμον καὶ πανόσιον ἐν Πατριάρχεις Νικηφόρον, ὑπὲρ τῆς ἀμωμήτου Πίστεως τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ θρόνου ἐξωσθέντα, καὶ ἐν ὑπερορίᾳ τὴν ζωὴν συμπεράναντα, μὴ τὸ τίμιον αὐτοῦ καὶ ἱερὸν Λεῖψανον ἐνδὸν Κωνσταντινουπόλεως γενέσθαι. Τούτῳ ἐτοίμως οἱ βασιλεύοντες πειθαρχήσαντες, τοὺς αὐτὸ μετακομίσοντας ἀποστέλλουσι τάχιον. Σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὁ μέγας Μεθόδιος σὺν Ἱερεῦσι καὶ Μονασταῖς, καὶ πλῆθος Λαοῦ, τὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου σεμνεῖον, ἐν ᾧ ἦν κατακεῖμενον τὸ τοῦ Ἁγίου καὶ Ὁμολογητοῦ Λεῖψανον, καταλαβὼν καὶ κατασπασάμενος, παννύχιος τε στάσεσι λιτανεύσας, καὶ ὕμνωδίας τετελεκῶς, ἀπογυμνοῖ τῆς σοροῦ τὸ πάντιμον ἐκεῖνο καὶ ἀθλοφορικὸν σῶμα. Εὗρε δὲ αὐτὸ ὄλον διόλου ἀκραιφνὲς καὶ ὀλόκληρον, ἐν ὅλοις ἔτεσι δέκα καὶ ἐννέα συντηρηθέν· ὅπερ λαβὼν καὶ ἐν γλωσσοκόμῳ μεταθείς, χερσὶν ἱερέων καὶ πρεσβυτῶν, ἅμα δὲ καὶ μοναχῶν, μετὰ φῶτων καὶ ὕμνων εἰς τὴν βασιλικὴν τριήρη εἰσήνεγκαν. Ἦνίκα δὲ καὶ ἐπεραιούτο τὸν πορθμὸν τῆς ἀκροπόλεως, ὅτε Βασιλεὺς καὶ ἡ Σύγκλητος λαμπαδηφόροι προσυπήντων καὶ κατησπάζοντο, καὶ ἐπ' ὧμων φέροντες, ἐν τῇ μεγάλῃ ἀπέθεντο Ἐκκλησίᾳ· κάκεισε διανυκτερεύσαντες, ἔωθεν ὁμοίως ἀναλαβόμενοι τὸν Ἅγιον ἐκεῖθεν, ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων κατατιθέασι, τῇ τρισκαιδεκάτῃ τοῦ Μαρτίου Μηνός, ἐν ἧ καὶ πρὸς τὴν ἐξορίαν ἀπηνέχθη. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πουπλίου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Στίχ. Στολὴν ἔβαψας αἱμάτων ρεῖθροις, μάκαρ,
Καὶ λαμπρὸς ὄφθης νῦν Κυρίῳ ἢ πλέον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀφρικανοῦ, Πουπλίου, καὶ Τερεντίου, ὧν ἡ Σύναξις τελεῖται ἐν τῷ Παυλοπετρεῖῳ.

Στίχ. Συμμάρτυρας τρεῖς, ὧν διὰ ξίφους τέλος,
Ἴσα στεφάνοις τοῖς ἰάμβοις χρὴ στέφειν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἄβιβος ἐξ Ἐρμουπόλεως, λίθῳ προσδεθείς, καὶ ἐν ποταμῷ βληθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Βληθείς Ἄβιβος εἰς ποταμὸν σὺν λίθῳ,
Ἐκπλεῖ ποταμὸν συρφετώδῃ τοῦ βίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Χριστίνα ἢ ἐκ Περσίδος, μαστιζομένη, τελειοῦται.

Στίχ. Μάστιξ τὸ τύπτον· σὰρξ τὸ πάσχον, Χριστίνης.
Χριστοῦ χάριν χέουσα κρουνοῦς αἱμάτων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰκόνοσ χρυσοῦσ, ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ λατρευομένησ,
» οἱ τρεῖσ σου Παῖδεσ κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου
» προστάγματοσ· μέσον δὲ πυρόσ ἐμβληθέντεσ, δρο-
» σιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητόσ εἶ ὁ Θεόσ, ὁ τῶν
» Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ θείᾳ ροπῇ, ἀδιάφθορα τηρεῖται τὰ ἐντάφια, καὶ τὰ ὀστᾶ δὲ θείῳ νεύματι, τὴν ἀρμονίαν μὴ λύσαντα, πᾶσαν ἀκαθάρτων πνευμάτων, διασκεδάζει κακόνοιαν.

Εὐλογητόσ εἶ ὁ Θεόσ, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Συντρέχει Ποιμὴν, Βασιλεύσ τε εὐσεβῆσ καὶ τῶν ἐν τέλει πληθύσ, καὶ ὑποθέντεσ τῇ ἐνδόξῳ σου, σορῶ ἀνχένας θεόληπτε, ὥσπερ κιβωτῶ παναγία, δορυφοροῦσι καὶ ψάλλουσιν· Εὐλογητόσ εἶ ὁ Θεόσ, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ Θεῖοσ σηκόσ, τῶν τοῦ Λόγου Μαθητῶν ὑποδεχέσθω σεμνῶσ, τῶν Ἀποστόλων τὸν συνόμιλον, καὶ τῶν Μαρτύρων τὸν σύσκηνον, τῶν Ἱεραρχῶν τὴν κρηπίδα, καὶ τῶν Ὁσίων ὁμότροπον. Εὐλογητόσ εἶ ὁ Θεόσ, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁρῶν Μωϋσοῦσ, βάτον ἄφλεκτον πυρὶ ἀναπτομένην, ἐν τῷ Σιναίῳ Μῆτερ πάναγνε, προδιετύπου τὴν μήτραν σου· πῦρ γὰρ συλλαβοῦσα τὸ θεῖον, οὐ κατεφλέχθησ ἀλλ´ ἔτεκεσ, τὸν τοῦ φωτόσ δημιουργόν, Θεὸν καὶ Ἄνθρωπον.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρόσ, τῶν Ἑβραίων τοῖσ
» Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰσ δρόσον,
» μεταβάλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡσ Κύριον,
» καὶ ὑπερυσοῦτε εἰσ πάντασ τοὺσ αἰῶνασ.

Ἐν τῷ λιμένι τῆσ ζωῆσ, ἐκ πολλῶν τρικυμιῶν ἔφθασασ Πάτερ, τῇ τοῦ Πνεύματοσ αὔρα, καὶ τὸ τοῦ φόρτου καλόν, ἀβρόχῳ ποδί σου διέσωσασ, καὶ νῦν ἀπολαύεισ, τῆσ ἐκεῖσε γαλήνησ.

Τάφον ὀρῶντεσ οἱ πιστοί, εἰσ καινόν Θυσιαστήριον ληφθέντα, ἐν ᾧ θεῖαι τελοῦνται, ὀλοκαυτώσεισ πιστῶσ, καὶ ἔνδον νεκρὸν ἱερώτατον, τὸν θαυματουργόν, τὸν Θεὸν ὑπερυσοῦμεν.

Χαίρει τὸ ποιμνιον φαιδρῶσ, ἐορτάζει Μοναστῶν λαμπρὰ χορεία, καὶ πιστῶν Βασιλέων, ἢ εὐσεβῆσ πορφυρίσ, καὶ πᾶσα δυναστῶν ὀμήγυρισ, ἐπὶ τῇ σεμνῇ, κομιδῇ τῶν σῶν λειψάνων.

Θεοτοκίον.

Λόγῳ τὸν Λόγον ἐν γαστρί, τὸν τὰ πάντα συστησάμενον τῷ λόγῳ, συλλαβοῦσα ἀσπόρωσ, Θεοκυῆτορ Ἀγνή, Παρθένε ὑπὲρ λόγον τέτοκασ· ὄν ὑπερυσοῦμεν, εἰσ πάντασ τοὺσ αἰῶνασ.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία,
» ἦκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ,
» πεπτωκότα δεινῶσ, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφρά-
» στωσ σαρκωθέντα δι´ ἡμᾶσ, οἱ Πιστοὶ ὀμοφρό-
» νωσ ἐν ὕμνοισ μεγαλύνωμεν.

Ἐπὶ τῇ σῇ πανηγύρει, καὶ τοῖσ πόνοισ σου Πάτερ, Ἀγγέλων συγχορευούσα πληθύσ, τὸν υπεράγιον Κύριον, εὐχαρίστωσ δοξάζει, καὶ τὴν εἰρήνην ἄνωθεν ἡμῖν, ἐξαίτεῖται τοῖσ πίστει, τιμῶσί σου τὸ λείψανον.

Ἡ τῶν λειψάνων σου χάρισ, ὡσ σεπτὸν ἱατροῖον, τῇ ἀσθενείᾳ γένοιτο ἡμῖν· καὶ ἢ πρεσβείᾳ Πανεύφημε, ἱλαστήριον πᾶσι, καὶ πρὸσ Θεὸν ὁδόσ καὶ ὀδηγόσ τοῖσ ἐν πίστει καὶ πόθῳ, τιμῶσί σε μακάριε.

Νικητικαῖς πανοπλίαις, τοὺς πιστοὺς θωρακίσας, Παντάναξ τῇ χειρὶ σου Βασιλεῖς,
κατὰ Βαρβάρων ἐνίσχυσον, καὶ τὴν σὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ἀσφαλῆ κρηπίδα τῶν πιστῶν,
τοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, ὀρθοτομοῦσαν φύλαττε.

Θεοτοκίον.

Ὡς κραταιὰν προστασίαν, ὡς ἐλπίδα καὶ τεῖχος, καὶ ἄγκυραν καὶ σκέπην ἀσφαλῆ, καὶ
ἀπροσμάχητον ἔρεισμα, καὶ ἀχείμαστον ὄρμον, καὶ μόνον καταφύγιον ἀγνή,
κεκτημένοι σε πάντες, σωζόμεθα Πανύμνητε.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον σὺν τῷ Μαρτυρικῷ, καὶ ἡ
λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ἰα΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν

Βενεδίκτου.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Νεύσει*, καὶ ἀγάπῃ ἀληθεῖ, κόσμον ἀρνησάμενος Πάτερ, ἐκ βρέφους Ὅσιε, χαίρων
ἠκολούθησας τῷ σταυρωθέντι Χριστῷ· καὶ πολλοῖς ἀγωνίσμασι, τὴν σάρκα
νεκρώσας, χάριν τῶν ἰάσεων πλουσίως ἔλαβες, παύειν ἀσθενείας ποικίλας, καὶ τῆς
πονηρίας διώκειν, πνεύματα μεγάλως θαυμαζόμενος.

* Ἀντὶ τοῦ νεύσει, τὰ χειρόγραφα ἔχουσι πίστει.

Κόσμος, γεγωνὸς τῶν Μοναστῶν, ἠθροίσας ἀνείκαστον πλῆθος, ὑμνεῖν τὸν Κύριον,
Ὅσιε Πατὴρ ἡμῶν, καὶ πρὸς οὐράνιον, πάντας τρίβον ὠδήγησας, καλῶς ἐπομένους,
θείοις σου διδάγμασι, καὶ μιμουμένους σου, βίον τὸν ἐνάρετον μάκαρ· οὐς καὶ πάλιν
ἅμα συνῆξας, ἐν τῇ μεταστάσει σου Βενέδικτε.

Πάλαι, ὡς Ἡλίας ὑετούς, Πάτερ οὐρανόθεν ἐντεύξει, θεία κατήγαγες· βλύζειν δὲ τὸ
ἔλαιον ἄγγος ἐποίησας, καὶ νεκρὸν ἐξανέστησας, καὶ ἄλλα μυρία, θαύματα ἐτέλεσας,
εἰς δόξαν Ὅσιε, πάντων τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος· ὅθεν σου τὴν ἐνθεον μνήμην, πόθῳ
ἐορτάζομεν Βενέδικτε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Στήσον, τοῦ νοός μου ἐκτροπὰς, καὶ τὰς τῶν αἰσθήσεως πλάνας, καὶ τὰ ἰνδάλματα,
τέλεον ἐξάλειψον τῶν ψυχοφθόρων παθῶν, καὶ ψυχῆς μου τὸν ταραχόν, κατεύνασον
Κόρη, ἵνα μεγαλύνω σου, τὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ τῆς ζωῆς μου ἀπάσης, κέκτημαι
προστάτιν Παρθένε, καὶ τῆς ἀσθενείας μου βοήθειαν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἐν Σταυρῷ σε ἢ Ἀμνάς, ἄρνα τὸν οἰκεῖον ἑώρα, κατακεντούμενον, ἥλοις
ὠλοφύρετο, ἐκπληττομένη σφοδρῶς, καὶ δακρύουσα ἔλεγε· Πῶς θνήσκεις Υἱέ μου,
θέλων τὸ χειρόγραφον, τοῦ Πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ρῆξαι καὶ θανάτου λυτρωῖσαι, ἅπαν
τὸ ἀνθρώπινον; Δόξα, τῇ οἰκονομίᾳ σου φιλόανθρωπε.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον, τὸ Μαρτυρικόν, τὸ Θεοτοκίον.,
καὶ τὰ λοιπά, εἶτα τὸ

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Τὴν φερώνυμον κλῆσιν ἀληθεύουσας ἔδειξας, τοῖς ἀσκητικοῖς σου ἀγῶσι, θεοφόρε Βενέδικτε· υἱὸς γὰρ εὐλογίας τεθηλῶς, ἀρχέτυπον ἐγένου καὶ κανῶν, τοῖς ἐκ πόθου μιμουμένοις τὴν σὴν ζωὴν, καὶ ὁμοφώνως κρᾶζουσι· δόξα τῷ δεδωκότι σοὶ ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν.

Τοῦ Ἁγίου ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἦμνον προσάξω τῷ σοφῷ Βενεδίκτῳ. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Εἰρμός.

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ
» διελόντι θάλασσαν, καὶ ὀδηγήσαντι τὸν λαόν, ὃν
» ἀνῆκε δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται.

Ἦμνολογεῖν, τὴν ἀξίειπαινον μνήμην σου, προαιρουμένῳ Ὅσιε, χάριν δοθῆναι μοι, Βενέδικτε δυσώπει, καὶ πάντων ἐπταισμένων, τὴν ἀπολύτρωσιν.

Μοναδικῶς, τὸν σὸν ἐκ βρέφους ἀράμενος, σταυρὸν κατηκολούθησας, τῷ

Παντοκράτορι, καὶ νεκρώσας τὴν σάρκα, ζωῆς κατηξιώθης, μακαριώτατε.

Νόμῳ Θεοῦ, ὑποκλιθεὶς παμμακάριστε, τὰ τῶν παθῶν σκιρτήματα, ἐναπεμάρανας, ἐγκρατείας ἰδρῶσι, καὶ τὴν τῆς ἀπαθείας, χάριν ἐπλούτησας.

Θεοτοκίον.

Οἱ διὰ σοῦ, τὴν ἀφθαρσίαν πλουτήσαντες, Θεοκυῆτορ πάναγνε, Χαῖρε βοῶμέν σοι, ἡ κεχαριτωμένη, Ὅσιων καὶ Δικαίων, τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας
» τὴν ἁμαρτίαν· καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον,
» εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Ναμάτων ζωτικῶν τοῦ θεοῦ Πνεύματος, πλησθεῖσα Βενέδικτε ἡ ψυχὴ σου, ποταμοὺς θαυμάτων ἔβλυσε, νοσημάτων ξηραίνοντας ἐπήρειαν.

Πρὸς πλάτος Παραδείσου κατεσκήνωσας, παμμακάρι οὐδέυσας στενὴν τὴν τρίβον, καὶ δαιμόνων πανουργέματα, καὶ πορείας ἀτάκτους ἀπεστένωσας.

Ῥοαῖς σου τῶν δακρῶν ἀρδευόμενος, ὡς δένδρον Βενέδικτε καρποφόρον, εὐκαρπίαν θείαν ἤνεγκας, ἀρετῶν καὶ θαυμάτων θεία χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ὁ μόνος ἀγαθὸς τὴν σὴν σαρκούμενος, ὑπέδου Παναμώμητε γαστέρα, καὶ βροτὸς ὠράθη τέλειος· ὃν ἰκέτευε σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κάθισμα. Ἦχος α΄.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Μονάσας θεαρέστως ἐναρέτως ἐβίωσας, καὶ χάριν ἰαμάτων, ἐκομίσω Βενέδικτε, θαυμάσια τελέσας φοβερὰ. Μονὴν δὲ συγκροτήσας ἱεράν, προσενήνοχας Κυρίῳ, τῶν σωζομένων πληθὺν παναοίδιμε. Δόξα τῷ σὲ λαμπρύναντι Θεῷ· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας αἶς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνουσα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ τῶν κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ καὶ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σου προσπαγέντος ὑπὸ τῶν παρανόμων, καὶ στρατιωτῶν Σῶτερ λόγχη, τὴν πλευρὰν ὀρυγέντος, ἡ Πάναγνος ὠδύρευτο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς,

καὶ τὸ πολὺ σου καὶ φρικτὸν τῆς ἀνοχῆς ἐξίστατο βοῶσα· Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους σου στοργῇ· δόξα τῇ σῇ χρηστότητι· δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου βροτοῦς ἀθανατίζοντι.

ᾠδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑμῶ σε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε, εἰσακήκοα καὶ ἐξέ-
» στην· ἕως ἐμοῦ ἤκεις γάρ, ἐμὲ ζητῶν τὸν πλανη-
» θέντα· Διὸ τὴν πολλὴν σου ἀγαθότητα, τὴν εἰς
» ἐμὲ δοξάζω Παντοδύναμε.

Σταυρώσας, σεαυτὸν τοῖς πάθεσι, καὶ τῷ κόσμῳ θεόφρον Πάτερ, τὸν ἐν Σταυρῷ τείναντα, ἐθελουσίως τὰς παλάμας, Χριστὸν ἐθεράπευσας Βενέδικτε· ὄν ἐκδυσώπει σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀγῶσιν, ἐγκρατείας Ὅσιε, τῆς σαρκὸς νεκρώσας τὰ μέλη, νεκροὺς εὐχῇ ἡγείρας, καὶ παρειμένους εὐδρομίαν, πιστῶς θαυμαζόμενος ἀπένειμας, καὶ πᾶσαν νόσον Πάτερ ἐθεράπευσας.

Ξηράς τε, καὶ ἀνίκμους Ὅσιε, ἀπειργάσω ψυχὰς γονίμους, τῷ ζωτικῷ λόγῳ σου, καὶ τῶν θαυμάτων ἐπιδείξει, Ποιμὴν θεοπρόβλητος γενόμενος, καὶ Μοναζόντων κόσμος ὠραιότατος.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄμβρος, ἐπὶ πόκον Ἄχραντε, τῇ σεπτῇ σου γαστρὶ ὁ Λόγος, κατῆλθε σαρκούμενος, καὶ ἔπαυσε πολυθείας, σαφῶς τὰ ὄμβρήματα Πανάμωμε, καὶ τὸν πικρὸν χειμῶνα διεσκέδασε.

ᾠδὴ ε´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητὴς
» Κύριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσταγμάτων ὁδή-
» γησον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον Θεὸν οὐ γινώ-
» σκομεν.

Τὸν ἐν ἐλέει Θεόν, ἐκδυσωπῶν Πάτερ σοφὲ ἔπλησας, ὡς Ἥλιου καμψάκην ἐλαίου, τὸ ἄγγος τὸ μέγα, ὑπὸ τῶν ὀρώντων πιστῶς θαυμαζόμενος.

Ὡς καθαρὸς τὴν ψυχὴν, σὺ ἐν ἐκστάσει γεγωνὸς ἔβλεψας, πᾶσαν τὴν γῆν, ὡς ὑπὸ ἀκτῖνα λαμπομένην μίαν, Θεοῦ σε τιμῶντος, παμμάκαρ Βενέδικτε.

Σημειουργῶν ἐν Χριστῷ, ὕδωρ πηγάσαι δι' εὐχῆς Ὅσιε, ἐκδυσωπεῖς τὸν ἀγαθοδότην· ὅπερ διαμένει, ἐπανακηρῦττον, τὸ θαῦμα Βενέδικτε.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατοικῶν οὐρανοῦς, τὴν σὴν πανάμωμον νηδὺν ὄκησεν, ὅπως ἡμᾶς, οἴκους τῆς Τριάδος ἐναπολέση, τοὺς σὲ Θεοτόκον, κηρῦττοντας Ἄχραντε.

ᾠδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-
» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Φωταυγείαις λαμπόμενος Πνεύματος, σκότος πονηρῶν τῶν δαιμόνων ἐμείωσας, θαυματουργε Βενέδικτε, Μοναζόντων φωστήρ διαυγέστατε.

Ὡς περιδόξος μάκαρ ὁ βίος σου, ὡς περιφανῆς ἡ σεπτὴ πολιτεία σου, δι' ἧς ἀγέλας εἴλκυσας, Μοναζόντων πρὸς γινῶσιν σωτήριον.

Βασιλείας οἰκῆτωρ γενόμενος, τῆς ἐπουρανίου θεόφρον Βενέδικτε, ταύτης τυχεῖν ἰκέτευε, τοὺς πιστῶς σε ἀεὶ μακαρίζοντας.

Θεοτοκίον.

Ἐκ γαστροῦ σου ἀγίας ἀνέτειλε, τῆς δικαιοσύνης ἀνέσπερος Ἥλιος, καὶ τοὺς πιστοὺς ἐφώτισε, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ´.

Τῇ ὑπερμάχῳ. Γερασίου.

Ἀνατολῆς τῆς νοητῆς φωστῆρ γενόμενος, τῶν ἐν τῇ Δύσει Μοναστῶν ὄφθης διδάσκαλος, διὰ βίου τε καὶ λόγου τούτους παιδεύων. Ἄλλ' ἰδρῶσι τῶν λαμπρῶν κατορθωμάτων σου, τῶν παθῶν ἡμῶν τὸν ρύπον ἀποκάθαρσεν, τῶν βοώντων σοι, χαίροις Πάτερ Βενέδικτε.

Εἰ δὲ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενεδίκτου.

Στίχ. Ἄγξας λογισμοῖς, ὡς χαλινοῖς, πᾶν πάθος,

Ζωῆς χαλινοῦς Βενέδικτος ἐκπτύει.

Οὐλύμπον Βενέδικτος ἔβη δεκάτη γε τετάρτη.

Οὗτος τῇ Ἑλλάδι γλώττη Εὐλογημένος ἐρμηνεύεται· ἦν δὲ ἐκ τῆς Ῥωμαίων γῆς, ἐκ χώρας λεγομένης Νουρσίας, γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων. Καταλείψας δὲ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, καὶ τοὺς γεννήτορας καὶ τὴν πατρικὴν περιουσίαν, ἐν πάννυ μικρᾷ τῇ ἡλικίᾳ καὶ ἀτελεῖ, ἔρημόν τινα τόπον μετὰ τῆς τροφοῦ καταλαμβάνει· ἔνθα δι' ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως προσοικειώσας ἑαυτὸν τῷ Θεῷ, θαυμάτων παρ' αὐτοῦ δύναμιν ἐπλούτησε καὶ ἰάσεων. Καὶ τὰς μὲν ἄλλας τῶν παραδοξοποιῶν διεξοδικώτερον ἢ κατ' αὐτὸν Ἱστορία δηλοῖ, δι' ὧν παντοῖα κατειργάσατο θαύματα, καὶ νεκροὺς ἀνιστῶν, καὶ τὰ μέλλοντα προλέγων, καὶ περὶ τῶν ἀπόντων ὡς παρόντων διαλεγόμενος. Ἐκεῖνο δὲ χρῆ προσειπεῖν ὡς ἀναγκαῖον· ὅτι μέλλοντος αὐτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημεῖν, προλαβὼν εἶπε τοῖς τότε συνοῦσιν αὐτῷ μαθηταῖς, καὶ τοῖς ἐκ μήκους οὖσιν οἷς ἐμήνυσεν, ὅτι καὶ σημεῖόν τι γενήσεται, δι' οὗ γνώσονται πάντες ὅτι αὐτὸς χωρίζεται ἐκ τοῦ σώματος.

Πρὸ οὖν ἕξ ἡμερῶν τῆς ὀσίας αὐτοῦ κοιμήσεως, ἀνοιγῆναι τὸ ἑαυτοῦ μνημεῖον ἐκέλευσε· καὶ εὐθέως λαυροτάτῳ πυρετῷ κατεσχέθη, ὑφ' οὗ ἐπὶ ἕξ ἡμέρας τὸ σῶμα αὐτοῦ κατεφρύσσετο. Ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ ἐκέλευσε τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς ἄραι αὐτόν, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς τὸ εὐκτήριον. Ἀπενεχθεὶς οὖν ἐκεῖ, καὶ τῶν ἀχράντων μεταλαβὼν Μυστηρίων, ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν ἐστάς, καὶ διαβασταζόμενος τε καὶ στηριζόμενος, ὕψωσε τὰς χεῖρας εἰς οὐρανόν, καὶ οὕτως ἄνω ἀτενίζων καὶ προσευχόμενος, τὴν ἡγιασμένην ἀφῆκε ψυχὴν. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὥρᾳ, δυσὶν Ἀδελφοῖς, τῷ ἐνὶ ἡσυχάζοντι ἐν τῷ ἑαυτοῦ κελλίῳ, τῷ δὲ ἐτέρῳ μήκοθεν οἰκοῦντι, ὅρασις ὁμοία ἐφάνη. Εἶδον τοίνυν ἑκάτεροι, καὶ ἰδοὺ ὁδὸς τις θαυμαστή ἀπὸ τοῦ κελλίου τοῦ Ὁσίου μέχρι τοῦ οὐρανοῦ πρὸς ἀνατολὰς ἀντείνεται, ἐκ λαμπρῶν τιμίων ἱματίων σερικῶν ἐστρωμένη ὅλη· ἐν αὐτῇ δὲ καὶ τινες ἄνδρες ἐξαιετοὶ, λαμπάδας κατέχοντες καὶ ἐνορδίνως βαστάζοντες ἀνήρχοντο. Ἄνῃρ δὲ τις ἕτερος, λευχείμων καὶ αὐτός, φωτειδὴς πλησίον αὐτῶν ἐστηκὼς ἡρώτα τούτους· Εἰ τὴν ὁδὸν ταύτην, ἦν κατανοοῦσι θαυμάζοντες, ἐπίστανται τίνοσ ἐστί. Τῶν δὲ ἀγνοεῖν εἰπόντων, ἔφη ὁ φανείς· Αὕτη ἐστὶν ἡ ὁδός, δι' ἧς ὁ Θεοῦ ἀγαπητὸς Βενέδικτος εἰς οὐρανοὺς ἀνέρχεται. Ἐν ἑαυτοῖς οὖν γενόμενοι τῶν ὁρώντων ἑκάτερος, συνῆκαν τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρὸς τελείωσιν, καθάπερ ὄντες καὶ ὁρῶντες αὐτὸν τελειούμενον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου, τοῦ ἐν Πίδνῃ.

Στίχ. Μὴ τοὺς στεφάνους ζημιωθῆναι φέρων,

Φέρει κεφαλῆς Ἀλέξανδρος ζημίαν.

Οὗτος ἦν ἐν σκοτομήνῃ τῆς πλάνης· ἀναλάμπσας δὲ οἶα τις πολύφωτος ἀστήρ, καὶ τὴν μανίαν τῶν δυσσεβῶν διήλεγε, καὶ τὸν κατεπαιρόμενον ἀντίπαλον, ὡς βέλεσι, τοῖς ῥήμασι κατέτρωσε, καὶ πᾶσαν πλάνην κατέβαλε, παρῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν κηρύξας. Ὅθεν οἱ τῇ πλάνῃ προστετηκότες, τὴν παρῤῥησίαν αὐτοῦ καὶ ἀνδρείαν μὴ ἐνεγκόντες, ποικίλαις μαγγανείαις ἐπειρῶντο τὸ εὐτονον αὐτοῦ καταβαλεῖν· καὶ μὴ ἰσχύσαντες, ἀποτέμνουσι ξίφει τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν. Ὁ δὲ Θεὸς χαρίσμασιν αὐτὸν ἰαμάτων

ἀνταμείβεται· ἅπασαν γὰρ νόσον πονηρὰν ἀπελαύνει ἀπὸ τῶν πίστει προσιόντων αὐτῶ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Εὐσχήμονος, Ἐπισκόπου Λαμναίου.

Στίχ. Πρὸ τοῦ θανεῖν Εὐσχημος, εἶπεν ἄν Παῦλος,

Εὐσχημόνως ὤδευεν, ὡς ἐν ἡμέρᾳ.

Τῶν αὐτῶν ἀγίας πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ῥήτορες ἀνεδείχθησαν Παῖδες, φιλοσοφώτατοι

» ποτέ· ἐκ θεολήπτου ψυχῆς γάρ, θεολογοῦντες χεῖ-

» λεσιν ἔμελλον· Ὁ ὑπέρθεος τῶν Πατέρων καὶ ἡ-

» μῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νέκρωσιν ζωηφόρον ἐκτήσω, τῶν ἡδονῶν τῇ ἀποχῇ· ὅθεν νεκροὺς ἐξεγείρειν, κατηξιώθης παμμάκαρ Βενέδικτε, θαυμαζόμενος ὑπὸ πάντων, τῶν πιστῶν ὡς Ἥλιος ὁ μέγας.

Εἰργάσω τοῖς ὀσίοις σου πόνοις, μάνδραν ἀπείρων Μοναστῶν, ἣτις ἀεὶ διαμένει, τειχιζομένη ταῖς προστασίαις σου, ἀξιάγαστε πειθομένη, τοῖς καλῶς ὑπὸ σοῦ τυπωθεῖσι.

Δόξαντες θανατῶσι ἀφρόνως, μάκαρ φαρμάκοις πονηροῖς, σὲ τὸν φρουρούμενον θείᾳ, τοῦ Πανουργοῦ παλάμη, οἱ ἄφρονες κατησχύνθησαν, φωραθέντες τῇ ἐν σοὶ τοῦ Πνεύματος προγνώσει.

Θεοτοκίον.

Ἰασαι τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, τῆς ἀπαθείας τὴν πηγὴν, ἢ συλλαβοῦσα Παρθένε· καὶ κατανύξεως, ὄμβρους παράσχου μοι, προξενούντάς μοι τὴν παράκλησιν ἐκεῖ, ἀγία Θεοτόκε.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς

» Παισὶ συγκαταβάνα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον,

» μεταβάλοντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον,

» καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κατὰ παθῶν φθοροποιῶν, βασιλεύσας ἐν Χριστῷ θεόφρον Πάτερ, Οὐρανῶν Βασιλείαν, κατηξιώθης οἰκεῖν, σὺν πᾶσι τοῖς καλῶς βιώσασι, καὶ τὸν παντεπόπτην, Θεὸν ἡγαπηκόσι.

Τὰς σὰς ἀγίας προσευχάς, προσδεχόμενος Θεὸς τοῖς ἐνδεέσι, διὰ σοῦ ἐχορήγει, τὰς πρὸς τὸ ζῆν ἀφορμάς, μεγάλως ἐπὶ γῆς δοξάζων σε, ταῖς θαυματουργίαις, Βενέδικτε τρισμάκαρ.

Ῥραιωθείς ταῖς καλλοναῖς, τῶν ἐνθέων ἀρετῶν πρὸς τοὺς ὠραίους, μετετέθης νυμφῶνας, Πάτερ συνεῖναι Θεῷ, καὶ τούτου θείας ὠραιότητος, εἰς τοὺς ἀπέραντους, αἰῶνας ἀπολαύειν.

Θεοτοκίον.

Ἴδου γεγέννηται ἐκ σοῦ, Ἡσαΐας ὡς βοᾷ Ἀγνή παιδίον, ὁ Υἱὸς τοῦ Ὑψίστου, καὶ σὸς ὀράται Υἱός, Παρθένε, υἱοὺς ἐργαζόμενος, τοῦ ἐπουρανίου, Πατρὸς τοὺς σὲ ὑμνοῦντας.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία,

» ἦκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ

» πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρθένου, ἀφρά-

» στως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρό-

» νως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἦφθης ὡς ἥλιος μέγας, καταναγάζων τὴν κτίσιν, σημείοις Θεοφόρε φοβεροῖς, καὶ ἀρετῶν ἀναλάμπουσι· διὰ τοῦτο τελοῦμεν, τὴν μνήμην σου τὴν ὄντως φωταυγῆ, φωτιζόμενοι Πάτερ, καρδίας αἰσθητήρια.

Σὲ Μοναζόντων ἀγέλαι, ὑπὸ σοῦ κροτηθεῖσαι, ἡμέρας εὐφημοῦσι καὶ νυκτός, μέσον τὸ σῶμά σου ἔχοντες, ἀναβλύζον πλουσίως, θαυμάτων ποταμούς, Πάτερ σοφέ, καὶ φωτίζον τὰ τούτων, ἀπαύστως διαβήματα.

Ἡλιακῶν λαμπηδόνων, ὑπερήστραψας Πάτερ, τελέσας τοῦ Θεοῦ τὰς ἐντολάς, καὶ πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, μετετέθης πρεσβεύων, δοθῆναι ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν, ἀοίδιμε Βενέδικτε.

Θεοτοκίον.

Φωτοκυῆτορ Παρθένε, τῆς ψυχῆς μου τὰ νέφη, ἀπέλασον καὶ δίδου καθαρῶς, προσενοπτρίζεσθαι Δέσποινα, τὸ σωτήριον κάλλος, τοῦ λάμπαντος ἀρρήτως ἐκ τῆς σῆς παναγίας νηδύος, εἰς φῶς Ἐθνῶν πανύμνητε.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Φωταγωγικόν. Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον σὺν τῷ Μαρτυρικῷ. Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡα, Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ἱε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαπίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυρες Χριστοῦ ἐπτάριθμοι, τῶν διωκτῶν τὰς ὀρμάς, καὶ τὸν βίαιον θάνατον, εἰς οὐδὲν ἠγήσασθε, ἀλλ' ἐτοίμως ἐσπεύσατε, ἀνδρειοφρόνως πρὸς τὰ παλαισμάτα· καὶ νίκης στέφος ἀναδησάμενοι, συνηριθμήητε, τοῖς δικαίοις ἅπασι, μεθ' ὧν ὑμᾶς, πάντοτε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Μάρτυς ἀθλητὰ Ἀγάπια, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον, ἀγαπήσας ἔσπευσας, τοῦ πιεῖν τὸ ποτήριον, τοῦ μαρτυρίου ἐπικαλούμενος, Θεοῦ τοῦ ζῶντος τὸ θεῖον ὄνομα. Ὡ τῆς ἀνδρείας σου! ὦ τῆς καρτερίας σου· δι' ἧς τυχεῖν, δόξης καὶ λαμπρότητος, σαφῶς ἠξίωσαι.

Μάρτυρες ἀξιοθαύμαστοι, ἐθελουσίῳ σφαγῇ, ἑαυτοὺς ἐξεδώκατε, καὶ τὴν γῆν τοῖς αἵμασι, τοῖς ὑμῶν ἠγιάσατε, καὶ τὸν αἰθέρα κατελαμπρύνετε, τῇ διαβάσει· καὶ νῦν οἰκίζεσθε, εἰς τὰ οὐράνια, πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον, ὑπὲρ ἡμῶν, πάντοντε δεόμενοι, θεοειδέστατοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε φωτὸς θεῖον ὄχημα· χαῖρε Κυρίου ναέ, καὶ σκηνὴ ἀγιάσματος· φῶς ἡμῖν ἀνέτειλας, ἐξ ἀχράντου νηδύος σου, καταφωτίζον κόσμου τὰ πέρατα, καὶ ἀγιάζον ἡμᾶς χρηστότητι· χαῖρε κεφάλαιον, σωτηρίας Ἀχραντε· χαῖρε φρικτόν, ἄκουσμα καὶ λάλημα, τῶν πεποιθότων εἰς σέ.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦλιος Τέκνον ἡμαύρωται, καὶ ἡ σελήνη τὸ φῶς, εἰς ζοφῶδες ἱμάτιον, ζοφερῶς μετέβαλε· γῆ κλονεῖται· καὶ ῥήγνυται, φρικτῶς ναοῦ σου τὸ καταπέτασμα· κἀγὼ πῶς Τέκνον μὴ διαρρήξομαι, σπλάγχνα καὶ ὄμματα; πῶς δὲ μὴ τὸ πρόσωπον, καταξανῶ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σωτέρ μου;

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Ἀγάπη τοῦ Κτίσαντος, πεπυρσευμένος τὸν νοῦν, χορείαν συνήθροισας, πανευκλεῶν Ἀθλητῶν, Ἀγάπιε ἐνδοξε· ὅθεν σὺν τούτοις Μάρτυς, ἀριστεύσας νομίμως, ξίφει τὸν σὸν αὐχένα, σὺν αὐτοῖς ἀπετημήθης· μεθ' ὧν αἰεὶ ἐκδυσώπει, δοῦναι ἡμῖν ἄφεσιν.

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἑπτὰ προσάξω Μάρτυσιν μελωδίαν. Ἰωσήφ.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐ-

» τοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ὅτι μόνος ἐνδόξως δε-

» δόξασται.

Ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, Μάρτυρες ὑπάρχοντες σκηνώμασι, τοὺς ὑμᾶς εὐφημοῦντας, ἐπὶ γῆς φωτισμοῦ ἀξιώσατε.

Πύργοι τῆς Ἐκκλησίας, ὄφθητε τὰ τεῖχη καταστρέφοντες, τῆς εἰδωλομανίας,

Ἀθλοφόροι Χριστοῦ γενναϊότατοι.

Τέτρωσαι τῇ ἀγάπῃ, Μάρτυς ἀξιάγαστε Ἀγάπιε, τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων, καὶ θανεῖν δι' αὐτὸν προτεθύμησαι.

Θεοτοκίον.

Αἴγλη φαεινοτάτη, τοῦ ἐκ σοῦ Παρθένε ἀνατείλαντος, τῆς ψυχῆς μου τὰς κόρας, φωταγωγήσον ὅπως δοξάζω σε.

Ἦδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ οὐκ

» ἔστι δίκαιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτί-

» σις· οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Πυρὶ ἀναπτόμενος, τῆς ἀγάπης τῆς Χριστοῦ, τὴν πυρὰν ἐναπέσβεσας, Μάρτυς

Ἀγάπιε, τῆς εἰδωλομανίας, ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου· ὅθεν εὐφημοῦμέν σε.

Ῥομφαῖαι ὠράθητε, διακόπτουσαι τομῶς, μυριάδας μακάριοι, δαιμόνων ἐν χάριτι· καὶ νῦν ταῖς μυριάσιν, ἠνώθητε χαίροντες, τῶν νοερῶν Δυνάμεων.

Ὀδὸν διανύοντες, Μαρτυρίου ἀνδρικῶς, ἀποθέσει τοῦ πνεύματος, τὴν ἄνω ἐφθάσατε

Βασιλείαν, ἐν ἧπερ ἐκέκτησθε, Μάρτυρες θεῖοι τὸ πολίτευμα.

Θεοτοκίον.

Σαρκοῦ ὁμοιώματι, ἐμφανισθέντα ἐκ τῆς σῆς, φωτοφόρου νηδύος, τὸν Κτίστην ἐπέγνωμεν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ἡμῖν τοῖς ὑμνοῦσί σε, Μῆτερ ἀειπάρθενε.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου.

Ἑπτάρημος χορὸς, τῶν Μαρτύρων ὑμνεῖσθω· αὐτοὶ γὰρ τὴν ἡμῶν, ἐκδιώκουσι

βλάβην, ὡς φύλακες τῆς Πίστεως, Ἐκκλησίας προπύργια· οὗτοι φάλαγγας,

ἀποσοβοῦσι δαιμόνων, καὶ πρεσβεύουσι, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Δεσπότην, εἰρήνην

βραβεύοντες.

Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον ὄφθεισαν, οἱ

πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ

προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἄσπιλος Ἀμνάς, τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσα,

θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ἀλαλάζουσα. Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ

μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια Πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Ἦδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μό-
» νης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκουῖσθαι, θεοπτικῶς
» κατενόησε, καὶ ἐν τρόμφῳ ἐδοξολόγει σου τὴν
» δύναμιν.

Ἄγαν τὸν Χριστόν, Ἀγάπιε ποθήσας, πάθη τὰ αὐτοῦ, ἀνδρείως ἐμιμήσω, σφαιασθεὶς
ὡς ἀρνίον ἐθελουσίως, Μεγαλομάρτυς ἀξιάγαστε.

Ξίφει ἑαυτοῦς, ἐνδόντες ὀλοψύχως, Μάρτυρες σοφοί, ῥανίσι τῶν αἱμάτων,
ἐπορφυρώσατε χλαῖναν, ἣν στολισθέντες, τοὺς οὐρανοὺς περιπολεύετε.

Ἦ τῆς πρὸς Θεόν, ὑμῶν θερμῆς ἀγάπης! δι´ ἧς ἑαυτοῦς, ἠρνήσασθε τελείως, καὶ
βιαιότατον θάνατον ὑποστάντες, ἀθανασίας ἠξιώθητε.

Θεοτοκίον.

Μύρον ἐν γαστρί, τὸν Λόγον ὑπεδέξω, ἄχραντε Ἀγνή, τὸν κόσμον δυσωδίας,
ἀποκαθαίροντα πάσης τῶν ἐπταισμένων· ὅθεν πιστῶς σὲ μακαρίζομεν.

Ἦδὴ ε´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας, θεογνωσίᾳ φαιδρύνας τὰ
» σύμπαντα, φώτισόν με πρὸς ὄρθρον, τῆς δοξολο-
» γίας σου Κύριε.

Ἀγαπητὸς τῇ πράξει, ὡς καὶ τῇ κλήσει γενόμενος ἐνδοξε, ἠθλήσας δι´ ἀγάπην, τοῦ
παμβασιλέως Θεοῦ ἡμῶν.

Ῥῆμα δεινοῦ Τυράννου, ἐξεφαυλίσατε Ἅγιοι Μάρτυρες, καὶ Χριστῷ στρατευθέντες,
φάλαγγας δαιμόνων, ὠλέσατε.

Τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι, καταβαλόντες ἀνόμων τὸ φρύαγμα, στέφος ἀθανασίας, Μάρτυρες
Χριστοῦ ἀνεδήσασθε.

Θεοτοκίον.

Ἦμνολογίαις θείαις, τὴν Θεοτόκον πιστοὶ μακαρίσωμεν, Χαῖρε λέγοντες πύλη, μόνος
ἦν διώδευσε Κύριος.

Ἦδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς
» σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς
» σωτηρίας μου.

Σὺν Ἀλεξάνδροις δυσί, Διονυσίοις τε μέλψομεν, Ἀγάπιον τὸν κλεινόν, Τιμόλαον
Ῥώμυλον, στεβρῶς ἐναθλήσαντας, καὶ τὰς μυριάδας, τοῦ ἐχθροῦ καταπαλαίσαντας.

Ἰάσεων ποταμούς, ἀναπηγάζοντες Μάρτυρες, τὰ πάθη τῶν γηγενῶν, ἐνθέως
καθαίροντες· διὰ τοῦτο χαίροντες, τὰ ὑμῶν ἐν πίστει, εὐφημοῦμεν προτερήματα.

Νομίμως τὸν ἱερόν, ἀγῶνα διατελέσαντες, νομίμως παντουρκικῆ, παλάμη ἐστέφθητε,
ἐπτάριθμοι Μάρτυρες, οὐρανοπολίται, τῶν Ἀγγέλων ἰσοστάσιοι.

Θεοτοκίον.

Μαράνασα τὰ φυτά, τῆς ἀθείας Πανάμωμε, τῷ σῶ Ἁγίῳ βλαστῷ, τὴν
ἀναβλαστάνουσαν, ἐν ἐμοὶ ἐκάστοτε, τοῦ ἐχθροῦ κακίαν, ἀπομείωσον Θεόνυμφε.

Κοντάκιον. Ἦχος β´.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σου. Γερασίμου.

Ὡς ἀγαπήσας Χριστόν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τῶν ἐπιγείων ἀπάντων ἠλόγησε, Μαρτύρων
χορὸς ὁ ὀκτάριθμος, καὶ κεφαλὰς ἐκτεμνόμενοι ἔκραζον· προσδέχου Οἰκτίρμον τοὺς
δούλους σου.

Εἰ δὲ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαπίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
Πλησίου, Ῥωμύλου, Τιμόλαου, Ἀλεξάνδρων δύο, καὶ δύο Διονυσίων.

Στίχ. Ἐσπευδεν Ἀγάπιος εἰς μαρτυρίαν·
Θεοῦ γὰρ αὐτὸν ὑπέθαλπεν ἀγάπῃ.
Μετὰ τριῶν Πλήσιος ἐκτιμηθεὶς ξίφει,
Θεοῦ σὺν αὐτοῖς ἴσταται νῦν πλησίον.
Ὡς Ἀλεξάνδροις κλῆσις, ἐκτομή, στέφος.
Καὶ Διονυσίοις τε κοινὰ ἦν τάδε.
Πέμπτη καὶ δεκάτη τμήθη Ἀγάπιος ἐταῖροι.
Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ· ὁ μὲν Ἀγάπιος ἀπὸ τῆς Πόλεως
Γάζης· Τιμόλαος δέ, ἐκ τοῦ Πόντου· οἱ δὲ δύο Διονύσιοι, ἐκ Τριπόλεως τῆς ἐν
Φοινίκῃ· ὁ δὲ Ῥώμυλος, Ὑποδιάκονος ἦν τῆς ἐν Διοσπόλει Ἐκκλησίας· ὁ δὲ Πλήσιος,
καὶ οἱ δύο Ἀλεξάνδροι ἐξ Αἰγύπτου ἐτύγχανον. Οὗτοι, πρῶτον μὲν τὰς ψυχὰς τῷ πρὸς
Χριστὸν πόθῳ συνδήσαντες, ἔπειτα δὲ τὰς χεῖρας ὑποβαλόντες κλοιοῖς, Οὐρβανῶ τῷ
τῆς Καισαρείας Ἡγεμόνι προσῆλθον, Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς προσαγγέλλοντες. Ὁ δέ,
μῆτε ἀπειλαῖς, μῆτε κολακείαις χαννῶσαι αὐτοὺς δυνηθεὶς ἢ τῆς εἰς Χριστὸν Πίστεως
ἀποστῆσαι, ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀποτιμηθῆναι προσέταξε.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀριστοβούλου, Ἐπισκόπου
Βρεττανίας, ἀδελφοῦ Βαρνάβα τοῦ Ἀποστόλου.

Στίχ. Ἐπου, Ἀριστόβουλε, Παύλῳ ἐνθάδε
Ὡς ἂν χορεύσης ἅμα Παύλῳ ἐν Πόλῳ.
Οὗτος ἦν εἰς τῶν Ἑβδομήκοντα Μαθητῶν· ἠκολούθησε δὲ τῷ Ἁγίῳ Ἀποστόλῳ
Παύλῳ, κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, διακονῶν αὐτῷ, ὕψ' οὗ
καὶ χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος εἰς τὴν τῶν Βρεττανῶν, χώραν, ἀγρίων ἀνθρώπων καὶ
ὠμοτάτων. Παρ' ὧν ποτὲ μὲν τυπτόμενος, ποτὲ δὲ καὶ κατὰ τῆς ἀγορᾶς συρόμενος,
πολλοὺς ἔπεισε τῷ Χριστῷ προσελθεῖν· ὅθεν καὶ Ἐκκλησίας συστησάμενος, καὶ
Πρεσβυτέρους, καὶ Διακόνους ἐν αὐτῇ καταστήσας, ἐτελειώθη.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικάνδρου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ.

Στίχ. Νικάνδρον ἐκδαίρουσιν, ὥσπερ ἄρνιον,
Χεῖρας βαλόντες οἱ μάγειροι τῆς πλάνης.
Καὶ οὗτος ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῆς Βασιλείας ἦν Διοκλητιανοῦ· τῇ εὐσεβείᾳ δὲ
συντεθραμμένος, καὶ τῇ τῶν Μαρτύρων ἀγάπῃ συνδεδεμένος, ἔργον εἶχε τὰ τούτων
λείψανα κρυφίως αἶρειν, καὶ σεβασμίως καὶ ἐντίμως καταστέλλειν. Καί ποτε, ἰδὼν τὰ
τῶν Ἁγίων λείψανα ἐρρήμιμα οὕτω, καὶ ἀνεπιμέλητα, νυκτὸς ἐλθὼν καὶ ἀνελόμενος
ταῦτα, κατέθετο ἐν τινι τόπῳ ὀσίως τε καὶ κοσμίως. Θεαθεὶς δὲ ὑπὸ τινος τῶν
Εἰδωλολατρῶν, διεβλήθη τῷ Ἄρχοντι· καὶ κρατηθεὶς, καὶ παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν
κηρύξας Θεὸν ἀληθινόν, τὴν δορὰν ἀφαιρεθεὶς, τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον
ἐκομίσατο.
Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Μανουὴλ ὁ Κρής, ὁ ἐν Χίῳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψ'ηβ' (1792),
ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Πρόβατον ὥσπερ σφαιασθεὶς, παμμάκαρ,
Μάνδρα προσήχθης, ὦ Μανουήλ, τῇ ἄνω.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ἐδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.
» Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βα-
» βυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα
» τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πα-
» τέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐαυτοὺς ἐκουσίως, πρὸς σφαγὴν ὡς ἀρνία παραδεδώκατε, μὴ πτήξαντες βασάνους, πανεύφημοι ὀπλῖται, ἀλλ' εὐθύμως κραυγάζοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λαμπρυνθεὶς τῇ ἀγάπῃ, τοῦ τῶν ὄλων Δεσπότης Μάρτυς Ἀγάπιε, ὑπέκλινας ἀγχένα, τῷ ξίφει καὶ Μαρτύρων, ἠριθμήθης στρατεύμασιν· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς λυχνία ὀράσθε, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου Μάρτυρες ἔνδοξοι, ἐπτάφωτος τῷ κόσμῳ, φωτίζουσα βοῶντας, τοὺς ἐν πίστει προφθάνοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ*.

* Τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν οὕτω, καὶ ἴσως ὀρθότερον· ... ἐπτάκαυλος τὸν κόσμον, φωτίζουσα βοῶντα, θρυαλλίδι τῆς χάριτος· Ὁ τῶν Πατέρων...

Θεοτοκίον.

Δεδεμένον σειραῖς με, ἀμυθήτων πταισμάτων λύσον Πανάμωμε, παρέχουσά μοι ὄμβρους, δακρύων μελωδοῦντι, τῷ ἐκ σοῦ ἀνατειλαντι· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ ἦ· Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρὶ
» τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋσεῖ Μυστήριον γνω-
» ρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰατῆρες ποικίλων νοσημάτων, χειρουργία τοῦ Πνεύματος δειχθέντες, πάσας ἡμῶν τὰς νόσους θεραπεύετε, ὅπως εὐφημῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν, ὑμῶν τὴν θείαν μνήμην.

Ἀγαπήσας Θεόν, πρὸς τούτου Μάρτυς, ἠγαπήθης· διό σε τὸν ἀγῶνα, τὸν θεῖον ἐκτέλεσαντα προσήκατο, σὺν τοῖς ὁμοζήλοις, ἐν ἐπουρανίοις, Ἀγάπιε θαλάμοις.

Νευρωθέντες τῇ πίστει τοῦ Δεσπότης, δυναστείαν καθείλετε τοῦ πλάνου, καὶ εὐκλεῶς ταῖς νίκαις κλειζόμενοι, εἰς ἐπουρανίους, Μάρτυρες Κυρίου, οἰκεῖτε καταπαύσεις.

Θεοτοκίον.

Ἰασαί μου τὰ πάθη τῆς καρδίας, ἀπαθείας πηγὴν ἢ τετοκυῖα, καὶ πρὸς ζωὴν με θείαν καθοδήγησον, ἵνα σὲ δοξάζω, Μήτηρ τοῦ Σωτῆρος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'· Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ
» σεσωσμένοι Παρθένε Ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτων χο-
» ρεῖαις σε μεγαλύνοντες.

Ῥραῖοι γεγονότες, θείαις εὐμορφίαις, τῆς μαρτυρίας Κυρίῳ παρέστητε, καὶ σὺν αὐτῷ Ἀθλοφόροι ἀεὶ εὐφραίνεσθε.

Στρατὸς ὑμᾶς Ἀγγέλων, ἐπανακομίζει, διαζευχθέντας τοῦ σώματος Μάρτυρες, πρὸς τὴν οὐράνιον πόλιν πρὸς φῶς ἀνέσπερον.

Ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων, σήμερον τὴν μνήμην, τὴν ἱερὰν ὑμῶν Μάρτυρες ἔνδοξοι, πρὸς τὸν Θεὸν μνημονεύειν μὴ διαλίπητε.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ με μετανοίας, τὸν ἐσκοτισμένον, τῇ ἀμελείᾳ Πανάμωμε λάμπρυνον, ὅπως ὑμῶν καὶ δοξάζω τὰ μεγαλεῖά σου.

Εἶ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Φωταγωγικόν· τὸ Ἰδιόμελον εἰς τὸν Στίχον, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον., ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ῥρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς Ἰς' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαβίνου τοῦ Αἰγυπτίου, καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Χριστοδοῦλου τοῦ ἐν Πάτμῳ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Κύριε εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, σὺ τὸ ἀσθενὲς τῆς ἀνθρώπων, ὡς ἐπιστάμενος φύσεως, ζῶσον ἐν καιρῷ τῆς νηστείας, ἰσχὺν ἡμᾶς καὶ κραταίωσον, κατὰ παθῶν καὶ ἐχθρῶν, νοουμένων ὡς εὐσπλαγχνος, ἀπαθεία ψυχῆς τειχίσας, τοῦ δοξάζειν σου τὸ ἔλεος.

Κύριε, σὺ τὸν Ἀθλοφόρον ἐκ σκότους, πρὸς φῶς τῆς θείας σκηνώσεως, τῆ τοῦ Παρακλήτου ἐμπνεύσει, ὡς ἀγαθὸς μετεποίησας, καὶ κραταῖον κατ' ἐχθρῶν, ἀνέδειξας ὀπλίτην σου· διὰ τοῦτο ἀριστεύων, ἐδόξασέ σε φιλόανθρωπε.

Κύριε, σὺ ταῖς τῶν Μαρτύρων πρεσβείαις, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, φύλαξον ἡμᾶς ἐν τῇ σκέπη, τῶν νοουμένων πτερύγων σου, καὶ καθαρῶς καὶ ἀγνώως, ἀξίωσον θεάσασθαι, τὴν τριήμερόν σου Λόγε, ἐξανάστασιν ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κύριε, δέξαι σῆς Μητρὸς ἰκεσίας, καὶ σπλαγχνισθεὶς ἐπικάμφθητι· σῶσον ἅπαν γένος ἀνθρώπων, τῶν δοξαζόντων τὸ κράτος σου, καὶ ἐκλύτρωσαι ἡμᾶς, τῆς πλάνης τοῦ ἀλάστορος, καὶ ἐλέησον ἐλεῆμον, καὶ σφαλμάτων δίδου ἄφεςιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Κύριε, ὅτε σε ὁ ἥλιος εἶδεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου κρεμάμενον, Ἦλιε τῆς Δικαιοσύνης, τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυψε, καὶ ἡ σελήνη τὸ φῶς, εἰς σκότος μετεβάλετο· ἡ δὲ πανάμωμός σου Μήτηρ, τὰ σπλάγχνα διετέτρωτο.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκια. Ἦχος α΄.

Τοῦ Μάρτυρος. Τὸν τάφον σου Σωτήρ. Γερασίμου.

Κηρύξας εὐσεβῶς, ἀσεβῶν ἐναντίον, τῶν πάντων Ποιητὴν, σαρκωθέντα ἀτρέπτως, Σαβῖνε παμμακάριστε, ἱερῶς ἠνδραγάθησας· ὄθεν ἔφθασας, πρὸς ἀφθαρσίας χεϊμάριον, τέλος ἅγιον, ἐν ποταμῷ δεδεγμένος· διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Τοῦ Ὁσίου. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Τῆς Νικαίας τὸν γόνον καὶ τῆς Πάτμου τὸ καύχημα, καὶ τῶν Μοναζόντων τὸ κλέος, θεοφόρον Χριστόδουλον, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις ἀδελφοί, τὸ σκῆνος προσπτυσσόμενοι αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν τὴν ἴασιν τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων κράζοντες· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν, ὡς σύνηθες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς, ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, Γεωργίου*.

* Τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἕτερον Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Ἀθλητικῶς Σαβῖνον αἰνέσω πόθῳ. Θεοφάνους.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἴγυπτίαν,

» μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ

» Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Τὸ ὄμμα καθάραντες τῆς ψυχῆς, ἐγκρατείας πόνοις, καὶ δακρῶν καταρῥοαῖς, νοητῶς τὸν Ἦλιον τῆς δόξης, ἐξαναστάντα θεασώμεθα.

Ἐν ὕψει τῆς γνώσεως τοῦ Χριστοῦ, σοφῆ διανοίᾳ, Ἀθλοφόρε ἀναδραμῶν, τοῦ ψεύδους κατέλιπες τὴν πλάνην, καὶ οὐρανοῦ δόξης ἔτυχες.

Χρυσορρόας Μάρτυς ἄλλος Χριστοῦ, ἐν γῆ Αἰγυπτίων, καὶ ἐν κόσμῳ ἀθλητικῶς, πλημμυρήσας αἵμασι Σαβίνε, θεογνωσίᾳ ἀνθρώπους κατήρδευσας.

Θεοτοκίον.

Γαλήνης Πανάχραντε ὁ ἐκ σοῦ, τεχθεὶς ὑπὲρ λόγον, ταῖς πρεσβείαις σου ἐκκληροῖ, τὸν παρόντα χρόνον καὶ ἰθύνει, τοὺς σὲ δοξάζοντας πανάμωμε.

ᾠδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ-

» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ

» σε τὸ πνεῦμα μου.

Σὺ ἡμᾶς ἐνίσχυσον, διὰ νηστείας σοι Κύριε, εὐαρεστεῖν, καὶ πληροῦν προθύμως, τὰ σεπτὰ σου θελήματα.

Κράτος ἀπροσμάχητον, θωρακισάμενος ἔνδοξε, τὴν τοῦ Χριστοῦ, πίστιν καὶ ἀγάπην, κατ' ἐχθρῶν σὺ ἠρίστευσας.

Πλάνης τὰ θεμέλια, τῇ καρτερίᾳ σου ἔσεισας, καὶ εἰς βυθόν, βωμοὺς τῶν Εἰδώλων, Σαβίνε καταβέβληκας.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ δυναμούμενοι, καὶ κραταιούμενοι Ἄχραντε, ἐν τῷ καιρῷ, τῷ τῆς ἐγκρατείας, παθῶν νικῶμεν τὸν πόλεμον.

Κάθισμα. Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος.

Ἀθλοφόρε μέγιστε, τῆς ἀληθείας ὀπλίτα, Χριστομάρτυς ἔνδοξε, Κήρυξ τῆς Θείας Τριάδος, αἴτησαι, τοῖς σὲ τιμῶσιν ἐξ ὕψους χάριν· δώρησαι, ταῖς σαῖς πρεσβείαις πᾶσιν εἰρήνην, τοῖς ἀπαύστως ἀνυμνοῦσι, τὴν θεῖαν μνήμην τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Ἐκαστος ὅπου σώζεται, ἐκεῖ δικαίως καὶ προστρέχει· καὶ ποία ἄλλη τοιαύτη καταφυγή, ὡς σὺ Θεοτόκε, σκέπουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν;

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥάβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν, τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

ᾠδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-

» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου

» τὴν Θεότητα.

Τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, νηστεία καὶ πόνοις καθυποτάξαντες, ἀπαθῶς Χριστοῦ ὀψόμεθα, καὶ ἀγνῶς τὰ πάθη τὰ σωτήρια.

Ὡσπερ μάστιγι ἔπληξας, ῥήμασι Σαβίνε ὁμολογίας σου, τῆς ἐνθέου τοὺς διώκοντας, καὶ αὐτὸς ἐσώθης ἀπαράτρωτος.

Τοὺς τῇ κτίσει λατρεύοντας, ἔπεισας Σαβίνε καὶ καθωδήγησας, εἰς λατρείαν τοῦ τῶν ὅλων Θεοῦ, ὀδηγόν σε Μάρτυς καταγγέλοντας.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀγκύρας δεξάμενοι, τὰς σὰς προστασίας μόνη Πανύμνητε, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, εἰς λιμένα θεῖον ἀναγόμεθα.

ᾠδὴ ε´. Ὁ Εἰρμός.

» Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προσταγμασί σου Κύριε, καὶ

» τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν εἰρήνην πα-

» ράσχου ἡμῖν φιλόανθρωπε.

Λάμπρυνον ἡμᾶς, τῆς νηστείας ταῖς ἐλλάμψεσι, καὶ ἀξίωσον ἀγνῶς κατιδεῖν σε, τῆς δόξης καὶ Δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον.

Ἔχων ἐν ψυχῇ, ὡσπερ λύχνον φαεινότατον, τὴν Χριστοῦ θεῖαν ἀγάπην, πρὸς τοῦτον Μάρτυς ὠδηγήθης δι' ἀθλήσεως.

Ἐκτεινας σοφέ, Αἰγυπτίων τὰ σεβάσματα, ἐν τῇ ράβδῳ τῆς σοφίας σου, τὸν τῶν ἀπάντων ποιητὴν δοξάζων Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ῥώμην τὴν ἡμῶν, περιβάλλουσα ἀσθένειαν, ἐν καιρῷ τῆς ἐγκρατείας Ἀγνή, κατὰ πολέμων καὶ παθῶν ἡμᾶς ἐνίσχυσον.

Ῥδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς

» σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς

» σωτηρίας μου.

Ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν, καὶ μέθεξιν ἀκηράτου τρυφῆς, ἡ νηστεία προξενεῖ, τοῖς ταύτης μετέχουσι, καὶ Χριστὸν δοξάζουσι, καθαρᾷ καρδίᾳ, σωτηρίας μόνον πρόξενον.

Εὐπρέπειαν ὀρατὴν, καὶ κοσμικὴν περιφάνειαν, ἐβδελύξω εὐσεβῶς, καὶ δόξης τῆς κρείττονος, καὶ πλούτου τοῦ μένοντος, ἐραστῆς ἐδείχθης Ἀθλοφόρε πανασοίδιμε.

Τὴν ζάλην τοῦ μοχθηροῦ, Σαβίνε βίου κατέλιπες· εἰς ὄρμον δὲ τῆς Χριστοῦ, κατήντησας πίστεως· δι´ ἧς τῆς ἀθλήσεως, τὸν πλουτοῦν εἰς θεῖα, ταμιεῖα ἐναπέθηκας. Θεοτοκίον.

Γευσάμενοι τοῦ φυτοῦ, παρακοῆ οἱ Πρωτόπλαστοι, ἐξόριστοι τῆς τρυφῆς, γεγόνασιν ἄχραντε· ἡμεῖς δὲ μετέχοντες, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, ἐντρυφῶμεν ἀκηράτῳ ζωῇ.

Κοντάκιον τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος β´.

Τὰ ἄνω ζητῶν. Γερασίμου.

Πρὸς ὕδωρ ζωῆς, καὶ πέλαγος χρηστότητος, ἰθύνθης σαφῶς, ἰστίῳ τῷ τοῦ Πνεύματος, ποταμίῳ ὕδασι, προσριφεῖς Σαβίνε πανεύφημε· διὸ λύσιν ἀμαρτιῶν, ὀμβρίζεις ἀπαύστως, προσευχαῖς σου ἡμῖν.

Εἰ δὲ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΣ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαβίνου τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχ. Ῥεῖθρον Σκαμάνδρου, ὡς ἐλέγξεως ὕδωρ,

Εὐανδρίας ἔλεγχος ἦν τῆς Σαβίνου.

Τῇ δεκάτῃ ἕκτῃ ἐντεῦθεν ἀπῆρε Σαβίνος.

Οὗτος ἦν ἐξ Ἐρμουπόλεως τῆς κατ' Αἴγυπτον, κατὰ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, κρυπτόμενος ἔξω τῆς Πόλεως μετὰ καὶ ἐτέρων εὐσεβῶν ἐν δωματίῳ μικρῷ· καὶ ζητούμενος παρὰ τῶν Εἰδωλολατρῶν, διὰ τὸ πολὺν εἶναι λόγον περὶ αὐτοῦ παρὰ Χριστιανοῖς, γένους τε πρώτου μετέχοντος, καὶ τῷ τῆς εὐσεβείας ζήλῳ τῶν ἄλλων προέχοντος, ὕστερον πεφώραται. Ἀχθεῖς τοίνυν πρὸς Ἀρριανόν τινα, τῆς Πόλεως Ἠγεμόνα, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὁμολογήσας, ἀναρτηθεῖς, ξέεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καταρρέῦσαι τὰς σάρκας αὐτοῦ πρὸς τὴν γῆν. Εἶτα λαμπάσι πυρὸς καταφλέγεται, καὶ πρὸς τούτοις λίθῳ προσδεθείς, κατὰ τοῦ ποταμοῦ Σκαμάνδρου ἀφίεται, καὶ τὸν τοῦ Μαρτυρίου κομίζεται στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πάπα.

Στίχ. Δεσμῇ πέδαις εἰς δένδρον, ᾧ προσβάς Πάπα.

Ζακχαῖος οἶα Χριστὸν ἐκπνεύσας βλέπεις.

Οὗτος, ναυαγοῦσαν ὀρῶν τὴν οἰκουμένην, παραστάς τῷ Ἄρχοντι, καὶ τοῦτον καταισχύνας τῇ πολλῇ πρὸς Χριστὸν παρρησίᾳ, ῥιφθεὶς πρὸς γῆν, τύπεται ράβδοις τὰς σάρκας, εἶτα τὸ πρόσωπον. Μετεωρισθεὶς δὲ πρὸς ὕψος, σπαράττεται σιδηροῖς ὄνουξιν· καὶ κρηπίσι καθηλωθεὶς τοὺς πόδας, τόπους ἐλαύνεται μακρούς· καὶ αὐθις δένδρῳ ἀκάρπῳ προσδεθείς, καρποφόρον ἀποτελεῖ, εἰς ὃ καὶ τελειοῦται· καὶ ἡ Λυκαόνων δὲ τὸ λείψανον αὐτοῦ ἔχουσα, γάννυται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ.

Στίχ. Ἰουλιανὸς εἰς ἀλὸς δύσας βάθος,
Εὐρατο Χριστὸν τίμιον μαργαρίτην.

Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Ἀναζαρβέων Πόλεως, τῆς δευτέρας τῶν Κιλικίων ἐπαρχίας, υἱὸς βουλευτοῦ τινος Ἑλληνοῦ, μητρὸς δὲ Χριστιανῆς· παρ' ἧς τὴν κατὰ Χριστὸν εὐσέβειαν μεμαθηκώς, καὶ τῇ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν σχολάσας, ἐν τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ χρόνῳ τῆς ἡλικίας Μαρκιανῷ προσήχθη τῷ Ἡγεμόνι. Καὶ μὴ καταδεξάμενος θῦσαι τοῖς Εἰδώλοις, ἐν διαφόροις μέρεσι τοῦ σώματος τύπεται· εἶτα ἐν τῇ φρουρᾷ τεθείς, καὶ τῇ μητρὶ συμβούλῳ χρησάμενος, εἶτα ἐρωτηθείς, καί· Ἐμμένειν, εἰπὼν, καὶ ἐναποθνήσκειν τῇ πίστει τῇ εἰς Χριστόν, ἐν σάκκῳ βληθείς, μεστῷ ψάμμου καὶ ἐρπετῶν ἰοβόλων, μέσον τοῦ πελάγους ἀφίεται, καὶ οὕτω τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον δέχεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ ἐν Ῥουφιαναῖς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τιμῶμεν, Ἰωάννη, σὴν ἐκδημίαν,
Ἐνδημίαν δὲ πρὸς Θεὸν μᾶλλον φάναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ῥωμανός, ὁ ἐν τῷ Παρίῳ, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τὸ πρὸς σὲ φίλτρον εἰς ἀγῶνας δεικνύει,
Ὁ Ῥωμανός σου, Σῶτερ, ὁρμῶν πρὸς ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Δέκα Μάρτυρες, οἱ ἐν Φοινίκῃ, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Χορὸν δέκανδρον Μαρτύρων διὰ ξίφους,
Ἀνδροκτόνοι κτείνουσι Μαρτυροκτόνοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἀλεξανδρίων, Πάπας Ῥώμης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ῥώμης παλαιᾶς Ἀλεξανδρίων Πάπας,
Ἐδὲμ κατοικεῖ τὴν παλαιὰν Πατρίδα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνίνα, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Σορῷ καλυφθεὶς θαυματουργὸς Ἀνίνας,
Οὐ συγκαλύπτει τὴν χάριν τῶν θαυμάτων.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἄνευ μαθήσεως τινός, τὴν πραότητα καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀγαπήσας, ἡσυχάζων ἦν καθ' ἑαυτόν. Πεντεκαίδεκα δὲ ἐτῶν γενόμενος, ἀπορφανισθεὶς ἐκ τῶν γεννητόρων αὐτοῦ, καταλιπὼν πάντα, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ εὐρὼν Μοναχόν τινα, Μαΐουμᾶν οὕτω καλούμενον, ἀκτημοσύνην ὑπερβάλλουσαν ἔχοντα, παρ' αὐτῷ ἦν ἀγρυπνῶν καὶ προσευχόμενος. Τοσαύτη δὲ ἦν ἐγκράτεια παρ' αὐτοῖς, ὥστε πολλάκις δι' ἔνδειαν τῶν ἀναγκαίων, διὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ἤσθιον· καὶ ἐπὶ τοσαύτῃ στενώσει ὑπάρχοντες, ὡς ἐπὶ βασιλικῆς τραπέζης ἐσθίοντες, τοσοῦτον ἠδύνοντο. Καὶ μετὰ χρόνον τινὰ ὁ τούτου Διδάσκαλος ἠθέλησεν ἀναχωρῆσαι ἐκεῖθεν· ὃ καὶ πεποίηκεν. Οὗτος δὲ ὁ Μακάριος πρὸς αὐτὸν εἰπὼν, Συγχώρησόν μοι, Πάτερ τίμιε, ὅτι οὐκ ἔστι μοι καταθύμιον ὑπαναχωρῆσαι ἐντεῦθεν, ἔμεινεν ἐκεῖσε. Ἐξήρχετο δὲ πολλάκις καὶ πρὸς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον ἐπὶ εἴκοσι ἢ καὶ τριάκοντα ἡμέρας, καὶ πάλιν ὑπέστρεφεν εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ. Καὶ ὑποτάξας τὰ πάθη τῆς σαρκός, ἐδέξατο, ὡς ἔοικεν, ἀντιμισθίαν τὴν τῶν ἀγρίων θηρίων ὑποταγῆν· ὅθεν καὶ δύο λέοντες ἠκολούθουν αὐτῷ πανταχοῦ· καὶ ἀκανθῶν τραχείας ἐμπαγείσης ποδὶ τῶν λεόντων ἐνός, ὁ Μακάριος ταύτην ἐκβαλὼν, καὶ τὸν πόδα ἀσφαλῶς καταδήσας, ὑγιῆ ἀπειργάσατο.

Τῆς φήμης δὲ πανταχοῦ διαδραμοῦσης, προσήρχοντο πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἀσθενεῖς· καὶ ὃς τῆ ἔνοικουση αὐτῶ θεία χάριτι, καὶ μόνη προσευχῆ, ἰᾶτο πάντα, οἰωδῆτινι κατεχομένους νοσήματι. Ἐάσας οὖν τὸ ἔρχεσθαι ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν τῷ κελλίῳ αὐτοῦ ἦν προσμένων· ὕδωρ δὲ οὐκ ἦν προσεχές, ἀλλ' ἐκ τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου διεκομίζετο, ἀπὸ τεσσάρων, ἢ πέντε σχεδὸν μιλίων· καὶ πρόην μὲν σπανίως διεκομίζετο, ὅτι καὶ μὴ χρῆσις τούτου ἦν. Ὀπηγίκα δὲ τὸ τῶν προσερχομένων πλήθος, δι' ὄχλου τῷ Ἀγίῳ γεγονός, ἀναγκαίαν εἶναι καὶ τὴν τοῦ ὕδατος χρῆσιν εἰς πόσιν ἐπέτρεπε, τότε καὶ μικρόν τι δοχεῖον πρὸς ὑποδοχὴν ὀμβριμαίου ὕδατος κατεσκεύασεν.

Ἀλλὰ καὶ τοῦ τοιοῦτου δοχείου, ποτὲ πλήθους ὄντος, καὶ ἀπὸ τοῦ πλήθους ἐξαντληθέντος, προσρυνέντος δὲ καὶ ἑτέρου πλήθους, καὶ τοῦ διακονητοῦ ἐπιταγέντος ἀντλήσαι ὕδωρ, ὡς ἤκουσε μηδὲ τὴν κύλικα δυνατὸν γεμισθῆναι, διὰ τὸ ἐκφορηθῆναι ἅπαν τὸ ὕδωρ, τὸ ὄμμα εἰς οὐρανὸν ἀνατείνας, καὶ στενάξας βαθύ, ἐν ἰλαρῷ τῷ προσώπῳ λέγει· Ἄπελθε, Τέκνον, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου· ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω· καὶ ἀντλήσας διακόνησον. Πεισθεῖς οὖν, ὃ τοῦ θαύματος! καὶ ἀπελθὼν, εὔρε τὸν λάκκον πεπληρωμένον ὕδατος, καὶ πάντες ἴδετε, ἀνεβόησε, πρᾶγμα ἐξαισίον. Εἰσπηδήσαντες οὖν, καὶ ψυχροῦ καὶ διειδεστάτου ἐμφορηθέντες νάματος, ἐξέστησαν, καὶ τῷ Θεῷ τὴν εὐχαριστίαν ἀνέπεμπον, τῷ δοξάζοντι τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν.

Τούτου οὖν τοῦ θαύματος θέλων ὁ Ἅγιος συσκιάσαι τὸν θρίαμβον, αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ κομίζειν τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἐβουλεύσατο, καθὼς καὶ πρόην ἦν ποιῶν· καὶ πάσας μὲν τὰς νύκτας ἔργον ἦν αὐτῷ ἀπαραίτητον ἢ τοῦ ὕδατος μετακομιδῆ. Καί ποτε πάλιν λαοῦ προσρυνέντος καὶ πᾶν τὸ ὕδωρ ἐξαντλήσαντος, ὁ Γέρον, κεράμιον λαβὼν, πρὸς τὸν ποταμὸν ἔτρεχε· καὶ μήπω λίθου βολὴν ἀπιῶν, ὑπέστρεφε. Νομίσαντες οὖν οἱ ἐκεῖσε τότε παρευρεθέντες, δι' ἀσθένειαν ὑποστρέφειν τὸν Γέροντα, ἔδραμον εἰς ὑπαντὴν αὐτοῦ· καὶ λαβὼν εἰς τὸ κεράμιον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ πρὸς μετακομιδὴν ὕδατος, καὶ ἰδὼν αὐτὸ πληρῆς, ἀνεβόησε, λέγων μεγάλη τῆ φωνῆ· Δότε πάντες δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι οἱ βραχίονες τοῦ Γέροντος ὕδωρ ζῶν ἀναβλύζουσι. Δραμόντες οὖν ἅπαντες εἰς τὸ κεράμιον, καὶ ἰδόντες πεπληρωμένον ὕδατος ψυχροῦ, ἐξεπλάγησαν· καὶ ἤρξατο κυλιόμενοι παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, δυσωποῦντες ἀποσχέσθαι τοῦ τοιοῦτου ἔργου, καὶ μὴ δι' αὐτοὺς τοσοῦτον κόπον ὑφίστασθαι· εἰμὴ γὰρ τὸ θαῦμα γέγονεν, ἔλεγον, πάντως ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου τὴν τοῦ ὕδατος μετακομιδὴν ποιήσασθαι ἔμελλες. Ὁ δὲ καὶ αὐτὸς τῇ γῆ ἑαυτὸν καταβαλὼν, γῆν καὶ σποδὸν καὶ σκῶληκα καὶ παντὸς ἐξουθένημα ἑαυτὸν ἀπεκάλει, καὶ οὕτω μόλις κατέπαυσεν αὐτούς.

Τότε Πατρικίος, ὁ Καισαρείας Ἐπίσκοπος, ἀκηκόως, ὅτι ὁ Ἅγιος δι' ἑαυτοῦ τὸ ὕδωρ κομίζει, ζῶν ἀχθοφόρον εἰς ἀπαλλαγὴν τοῦ Γέροντος δέδωκε. Πένης δὲ τις ὀχλούμενος ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ αὐτοῦ, τῷ Γέροντι προσελθὼν, τὴν ἑαυτοῦ ἀνεδίδασκε συμφορὰν· ὁ δὲ μήτε ἕτερον ἔχων, μήτε κενὸν αὐτὸν ἀποστρέψαι βουλόμενος, τὸν ὄνον δούς· Πῶλησον, εἶπε, τέκνον, καὶ δούς τὸ χρέος ἀπαλλάγηθι. Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἐπίσκοπος, ἕτερον αὐθις δέδωκεν, εἰπὼν· Τοῦτο οὐ κατὰ χάριν σοι δίδωμι, ἀλλ' ἵνα κομίζῃ τὸ ὕδωρ· καὶ ὅταν μοι χρεία γένηται, ἀναλήψομαι τοῦτον. Ἔτερος δὲ πάλιν μετ' οὐ πολὺν προσαίτης ἐλθὼν, ἐξ ἀπορίας τοῦ Ἁγίου, τὸν ὄνον ἔλαβε. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Ἐπίσκοπος, δοχεῖον μέγα κατεσκεύασε, μέχρι τοῦ νῦν σωζόμενον, ὅπερ καὶ δι' ἀποστολῆς ἀχθοφόρων ζώων πληρῶν ὕδατος, ὑποστρέφειν πρὸς ἑαυτὸν πάλιν τοῖς ὑπηρέταις ἐπέταττε.

Στυλίτης δὲ τις ἦν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκεῖνι περιβόητος· καὶ ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας συνέβη μαχήσασθαι αὐτὸν μετὰ τινος, ὡς καὶ λίθον ἀπορρίφῃναι κατ' αὐτοῦ, κᾶκ τούτου πληγῆναι. Εἰς ἐκδίκησιν οὖν τοῦ τολμήματος ὀρμησάμενος βουλευθέντος, ἐφ' ᾧ καὶ τοῦ στύλου κατελθεῖν, καὶ τοὺς ἀτακτήσαντας ἀξίως ἀμύνασθαι, ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος οὗτος Ἀνίνας, τοῦτο προγνοὺς διὰ Πνεύματος Ἁγίου, γράψας ἀπέστειλε τὸν χάρτην

διὰ θηρὸς λέοντος· ὃν ἰδὼν ὁ Στυλίτης ἔμφοβος γενόμενος, ἐξεπλάγη. Ὁ γοῦν μαθητὴς λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν, τῷ Στυλίτῃ δέδωκεν· ὃς καὶ ἀναγνοὺς κατενύγη, καὶ ἀναθεὶς τὴν ἐκδίκησιν τῷ Θεῷ ἀντέγραψε τῷ μακαρίῳ διὰ τοῦ λέοντος, πολλὰ τῷ Θεῷ καὶ τῷ αὐτοῦ θεράποντι ἐπευχαριστῶν.

Γυνὴ δέ τις, ἔχουσα νόσημα χαλεπὸν, ἀνήρχετο πρὸς τὸν Ἅγιον· συναντήσας δὲ αὐτῇ Βάρβαρος, καὶ βιάσασθαι αὐτὴν ὀρμήσας, τῇ ἐπικλήσει μόνῃ τῆς βοηθείας τοῦ Ἁγίου ἡμερωθεὶς μετεβλήθη· καὶ ἀπλώσας τὴν χεῖρα λαβεῖν ὅπερ ἔφθασε προσπῆξαι ὄπλον τῇ γῆ, πρὸ τοῦ τῆς βίας ἀπάρξασθαι, εὗρεν ἐρρίζωμένον· καὶ ὑπερθαυμάσας τοῦτο τὸ παράδοξον, ἔδραμε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν Ἅγιον· καὶ κατηχηθεὶς, ἐβαπτίσθη, καὶ μονάσας παρὰ τῷ Ἁγίῳ, γέγονε δοκιμώτατος· λαβοῦσα δὲ τὴν ἴασιν ἡ γυνή, χαίρουσα ὑπέστρεψε. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα τὰ διὰ τοῦ Ἁγίου ὑπερφυῆ καὶ ἐξαισία· ἀλλ' ἵνα μὴ προσκορεῖς νομισθῆμεν, παρεδράμομεν ταῦτα, καὶ μὴ βουλόμενοι.

Ἔτη δὲ πέντε πρὸς τοῖς ἑννεήκοντα διαβίους ἐν τῷ ἀσκητηρίῳ, μηδ' ὀπωσοῦν ἐκεῖθεν μεταβάς, ὡς τὸ πᾶν τῆς ζωῆς εἰς χρόνους δέκα πρὸς τοῖς ἑκατὸν περιῖστασθαι, προοράσεις διαφόρους προαγγείλας, εἰς ἔκβασιν προαχθείσας, καὶ ἀδελφότητα ἱκανὴν συλλεξάμενος, καὶ πάντας προσκαλεσάμενος τοὺς τῆς ἀδελφότητος καὶ εἰς ἀρετὴν ἕνα ἐπιλεξάμενος, τῶν λοιπῶν ὑπερέχοντα, καί· Τοῦτον ὁ Θεὸς ἀντ' ἐμοῦ προεσφράγισε Ποιμένα ὑμῶν, προσειπῶν, καὶ τῇ χειρὶ ὑποδείξας τὸν Ἀδελφόν, καὶ κατασπασάμενος, εὐλόγησεν αὐτούς· καὶ ἐπιζήσας ἡμέρας ἑπτὰ, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον κατὰ τὴν ἑκκαιδεκάτην τοῦ Μαρτίου Μηνός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Χριστοδούλου, τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῇ ἐν Πάτμῳ Ἱερᾷ Μονῇ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἀσκήσαντος, ἐν ἧ καὶ τὸ τίμιον αὐτοῦ ἀπόκειται Λεῖψανον.

Στίχ. Χριστοῦ δοῦλος πέφηνας, ὡς προεκλήθης,

Χριστόδουλε Ὅσιε, λαμπρῶς ἀσκήσας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν

» Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλό-

» γα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν

» Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν ἀχλὺν τῶν ὀμμάτων, τῆς ψυχῆς ἀφελόντες διὰ νηστείας τὸ φῶς, τὸ ἔνθεον τῇ πίστει, δεξώμεθα ἐν φόβῳ, καὶ ἀγνεῖα κραυγάζοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς ψυχῆς τὸ ὥραϊον, τῷ τοῦ σώματος Μάρτυς κάλλει ἐνέφηνας· φαιδρὸς γὰρ θεωρίαις, ἡδύς τε ἐν τοῖς λόγοις, ἀνεδείχθης καὶ ἔψαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Γενναϊότητι Μάρτυς, τῆς ψυχῆς καὶ ἀνδρεία θράσος ἀντίπαλον, τυράννων ἀνομούντων, διήλεγξας Σαβῖνε, καὶ Χριστῷ ἀνεκραύγαζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἴδεῖν Θεοκυῆτορ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὴν θείαν ἔγερσιν, νηστεία καθαρθέντας, ἀξίωσον τοὺς πιστεῖ, εὐλογοῦντας καὶ λέγοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ

» τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-

» τας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν κοσμηθέντες, τὰς ψυχὰς νηστεία καὶ δεήσει, πίστει
ἀδιστάκτω, δεξώμεθα ἐνθέως.
Τοῦ Παρακλήτου, ταῖς νοηταῖς Ἀθλοφόρε, ἀρδευθεὶς ῥοαῖς καρποῦς προσῆξας, τοὺς
τοῦ Μαρτυρίου, Σαβίνε τῷ Κυρίῳ.
Οἱ τῶν αἱμάτων σου, ποταμοὶ πλημμυροῦντες, ἐπὶ γῆς Σαβίνε ἰαμάτων, νάματα τοῖς
πᾶσι, προχέουσιν ἀνθρώποις.
Θεοτοκίον.
Οἱ ἐγκαυχώμενοι, ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, τύχοιμεν τῆς δόξης τοῦ Υἱοῦ σου, ταῖς σαῖς
ἰκεσίαις, ἐν τῇ αὐτοῦ ἐγέρσει.
Ῥοδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.
» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ
» σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτων
» χορείαις σὲ μεγαλύνοντες.
Τὰ πάθη χαλινοῦντες, διὰ ἐγκρατείας, καθυποτάξωμεν νοῦ καθαροῦ, ἵνα τῷ πάντων
Δεσπότη συμβασιλεύσωμεν.
Κρατήσας Ἀθλοφόρε, νοητῶν πολέμων, καὶ ὑποτάξας Τυράννους γενναία ψυχῇ, τῷ
Ποιητῇ τῶν ἀπάντων συμβασιλεύεις Χριστῷ.
Ἀπάρας πρὸς τὸν πόλον, ἐκ τῆς γῆς Σαβίνε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε πρέσβευε,
τῷ Ποιητῇ τῶν ἀπάντων καὶ στεφοδοτῇ σου.
Θεοτοκίον.
Ἵπάρχεις Θεοτόκε, δόξα τῶν σῶν δούλων, καὶ παρρησία καὶ σθένος καὶ καύχημα,
καὶ ἀσφαλῆς ἀπαρτία τῆς προσδοκίας μου.
Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.
Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον σὺν τῷ Μαρτυρικῷ, καὶ Θεοτοκίον., ἢ
Σταυροθεοτοκίον.
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,
ἢ Α' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀλεξίου, «τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ».

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠδὴ α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἄνθρωπόν σε ἔγνωμεν Θεοῦ, κλήσει τε καὶ πράγματι· ταῖς ἀρεταῖς γὰρ διέλαμψας,
πτωχεῖαν ἄμετρον, καὶ στενοχωρίαν, ἐπὶ γῆς κτησάμενος, καὶ θαύμασι πιστοῦς
πιστωσάμενος· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Ἐρωτι δροσίζοντι σαρκός, ἔρωτας φλογίζοντας, ἐναποσβέσας Ἀλέξιε, θαλάμου
θάλαμον, εὐσεβῶς ἠλλάξω, ἡδονῆς τε σώματος, τὴν θείαν τῶν Ἀγγέλων ὁμοίωσιν·
μεθ' ὧν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μένεις ἀγνοούμενος σοφέ, πρὸ πυλῶν θλιβόμενος, τῶν εὐγενῶν γεννητόρων σου,
ἐμπαροινούντων σοι, τῶν οἰκείων παιδῶν, ἐπὶ χρόνον μήκιστον· θανῶν δὲ
φανεροῦσαι τοῖς θαύμασιν, οἷς ἐπετέλεσας, θεραπεύων τὰ νοσήματα, καὶ διώκων,
ἀκάθαρτα πνεύματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ξένον ἄκουσμα Ἀγνή· χαῖρε ξύλον ἅγιον, τοῦ Παραδείσου θεόφυτον· χαῖρε ἐξάλειψις, πονηρῶν δαιμόνων, χαῖρε ξίφος δίστομον, ἐχθροῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσα, τῷ ξένῳ τόκῳ σου. Παναγία ὑπεράμωμε, ξενωθέντας, ἡμᾶς ἀνεκάλεσας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως πάσχεις, πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὃ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι. Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ ρίζης ἐβλάστησας, περιφανοῦς καὶ κλεινῆς, ἐκ πόλεως ἦνθησας, βασιλικῆς καὶ λαμπρᾶς, Ἀλέξιε πάνσοφε· πάντων δ΄ ὑπερφρονήσας, ὡς φθαρτῶν καὶ ρεόντων, ἔσπευσας συναφθῆναι, τῷ Χριστῷ καὶ Δεσπότη. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει ἀεὶ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σὲ τὸν Θεοῦ Ἄνθρωπον αἰνέσω μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα,
» πανστρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκωθεὶς ὁ
» Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἁμαρτίαν ἐξήλειπεν,
» ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Στενοτάτην ὤδευσας ὁδόν, ἄμεμπτον καὶ ὄσιον, βίον σοφῆ μετελθὼν ἐκ νεότητος· διό μου τὴν στένωσιν, καταπλάτυνον, τοῦ νοδὸς εὐφημῆσαί σε, τὸν πρὸς Παραδείσου, πλάτος ἀυλιζόμενον Ἀλέξιε.

Ἐαυτὸν διόλου τῷ Θεῷ, μάκαρ ἀναθέμενος, ἔξω σαρκὸς καὶ κόσμου ἐχρημάτισας, πλοῦτου διαρρέοντος, τὸν οὐράνιον, προτιμήσας καὶ μένοντα, καὶ ἐνεγκαμένης, πόλιν τὴν Σιών τὴν αἰωνίζουσαν*.

* Ἡ ἀρχὴ τοῦ Τροπαρίου τούτου, Ἐαυτόν, ἀντὶ τοῦ καταλλήλου εἰς τὴν σύνταξιν Σεαυτόν, ὡς τοῦτο διορθοῦσί τινες, οὐκ ἔστιν ἁμάρτημα, ἀλλ' ἐτέθη ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ Ὑμνωδοῦ, διὰ τὸ μέτρον τῆς Ἀκροστιχίδος, ἣτις ἀπαιτεῖ ἐνταῦθα Ε, καὶ οὐχὶ Σ. Τῆς νηδύος σὺ τῆς μητρικῆς, στείρωσιν διέλυσας, ἀποτεχθεὶς ὡς Σαμουὴλ πανόλβιε· ἐν γαστρὶ καρδίας δέ, τὸν ἀγνότατον, συλλαβῶν φόβον ἔτεκες, πνεῦμα σωτηρίας, θείας ἀρεταῖς διὰ τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεοῦ συνάναρχος Υἱός, ἔσχεν ὡς αἰτίαν σε, τῆς πρὸς ἡμᾶς Παρθένε ὁμοιώσεως, μόνην ὑπὲρ ἅπασαν, κτίσιν ἄχραντε, καθαρὰν σε εὐράμενος· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, πᾶσαι γενεαὶ καὶ μακαρίζομεν.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξῆνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν
» Ἐθνῶν στεριεύουσα, Ἐκκλησίᾳ τῇ παρουσίᾳ
» σου, ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Νυττόμενος τῷ ἔρωτι, τῆς ἀγνείας θάλαμον, τοῦ ἐπὶ γῆς οὐράνιον, ἀντηλλάξω καὶ γυναικὸς ἡδονῆς, τὴν ἡδίστην Ἀγγέλων ἐξομοίωσιν.

Θορύβους τοὺς ἐν βίῳ, καὶ ὄγκον πλοῦτου ἔλιπες, καὶ μετανάστης γέγονας, τῆς πατρίδος Πάτερ Ἀλέξιε, τοῦ Χριστοῦ τὴν πτωχείαν ἐκμιμούμενος.

Ἐν δάκρυσι καὶ πόνοις, καὶ ἐγκρατεία πάνσοφε, τὸ ἀγαθὸν ἐζήτησας, πότε ἤξει φῶς ἐπιγνώσεως, τὴν ἀπάθειαν νέμον τῇ καρδίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἄνω ἀθεώρητος, τοῖς Ἀγγέλοις ἄχραντε, κάτω ἐκ σοῦ γενόμενος, καθορᾶται τέλειος ἄνθρωπος, ἀπολλύμενον κόσμον ἀνακτώμενος.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοὺς ἰδρῶτας καὶ πόνους τοὺς σοὺς σοφέ, νοερῶς θεωροῦντες πάντες πιστοί, πάσης κατανύξεως, τὰς ψυχὰς ἐμπιπλάμεθα· καὶ πρὸς θείου ὕμνους, καὶ δόξαν καὶ αἶνεσιν, τοῦ Δεσπότη τοῦ ὅλων, παμμάκαρ Ἀλέξιε, πόθῳ ἐγκαρδίῳ ἑαυτοὺς συγκινοῦμεν, ᾠδαῖς σε γεραίροντες, καὶ πιστῶς ἐκβοῶντές σοι, ὡς Κυρίου θεράποντι. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Κόσμου τερπνότητα, ὀσίως ἔλιπες, ἀνταλλαζάμενος, πλούτου τοῦ ῥέοντος, τὸν ἀδιάρρευστον σαφῶς, καὶ μένοντα Ἀλέξιε· ὅθεν μετὰ πάντων σε, τῶν Ἁγίων δοξάζομεν, καὶ πανηγυρίζομεν, ἱερῶς ἐν τῇ μνήμῃ σου, αἰτούμενοι εὐρεῖν ταῖς εὐχαῖς σου, Πάτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀκατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, Θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοί, φρικτὸν μέγα μυστήριον· τὸν γὰρ ἀπερίληπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὃν πάντοτε Ἀγνή ἐκδυσώπει, ὡς Υἱός σου, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ σὲ κυήσασα, Χριστὲ εἰσβλέψασα, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὥσπερ κατάκριτον, θρηνολογοῦσα γοερῶς, τοιαῦτα ἀπεφθέγγετο· Οἴμοι! πῶς σε ἄνομος, δῆμος ὅλως οὐκ ᾧκτειρε, τοῦτον οἰκτειρήσαντα, διὰ πλῆθος ἐλέους σου; Μὴ με ἐγκαταλίπης ἐν κόσμῳ μόνην, ὁ μόνος ἀναμάρτητος.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ ἄγγε-
» λος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔ-
» σωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι·
» Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἦπέμεινας, τὴν πτωχείαν προσαίτης γενόμενος, πτωχὸς ὥσπερ Λάζαρος· ἔρωσ γὰρ θεῖος ἠρέθιζε, μάκαρ τὴν καρδίαν σου, ἐπιποθοῦσαν τὸν πλοῦτον τὸν οὐράνιον.

Ἄπεριττον, καὶ ἀπράγμονα βίον ἐπόθησας, ἅπαξ σιτιζόμενος, τῆς ἐβδομάδος Ἀλέξιε, πόθῳ τῆς μενούσης σε, ἀδιάρρευστου παμμάκαρ ἀπολαύσεως.

Ναὸν Θεοῦ, τὴν καρδίαν ζητῶν ἀπεργάσασθαι, ἐν οἴκῳ ἠγάπησας, τῆς Θεομήτορος ἔνδοξε, πάντοτε καθέζεσθαι, καὶ τὰ οὐράνια κάλλη ἐνοπτρίζεσθαι.

Θεοτοκίον.

Θηλάσασα, τὸν Δοτῆρα Παρθένε τοῦ γάλακτος, πεινῶσαν καὶ στένουσαν, νῦν τὴν καρδίαν μου κόρεσον, πάσης ἐπιγνώσεως, καὶ κατανύξεως θείας ἱκετεύω σε.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστὲ ὁ
» Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχί-
» φωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγω-
» γὴν ἐσχίκαμεν.

Ῥοαῖς ἱερῶν, καταρδεύων πάντοτε δακρῶν σου, ψυχὴν ἐγεώργησας, στάχυν ἀληθῶς ἑκατοστεύοντα, γεωργῶ ἀθανάτῳ, καλῶς διατηρούμενον.

Ὁράθης ἐν γῆ, πολιτείαν ἄσαρκον μιμούμενος, τῆ ὑπερβαλλούσῃ σου, Πάτερ ἐγκρατεία ἀξιάγαστε, καὶ εὐχῆς προσεδρεία, δι' ἧς φῶς ἐχρημάτισας. Πυρὶ προσευχῶν, ἁμαρτίας ἐφλεξας τὴν ὕλην σοφέ· ἀγρύπνοις δὲ στάσεσι, πᾶσαν ἡδυπάθειαν ἐκοίμισας· κοιμηθεὶς δὲ πρὸς φέγγος, μετέβης τὸ ἀνέσπερον. Θεοτοκίον.

Ὁ φῶς κατοικῶν, τὴν ἁγίαν ὄκησε νηδύν σου Ἀγνή, κόσμον ἀπολλύμενον, σκότει ἀγνωσίας ἀνακτώμενος· ὄν ἰκέτευε πάντα, φωτίσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-
» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ναὸν ζῶντα Θεοῦ σε γενόμενον, τοῦ Χριστοῦ τὸ σκῆνωμα ἢ Ἀπειρόγαμος, προσφανεροῖ κρυπτόμενον, καὶ δοξάζει λανθάνειν σπουδάζοντα.

Αἰ εὐχαί σου Θεῶ ὡς θυμίαμα, μάκαρ προσεδέχθησαν· ἔνθεν τῷ βίῳ σου, τὰ τῶν πιστῶν φρονήματα, εὐωδίασας Πνεύματος χάριτι.

Ἱερᾶ πολιτεία κοσμούμενον, ἄλλιν ὁ Χριστὸς μὴ βουλόμενον ἔνδοξε, σὲ τῆ πατρίδι δίδωσιν, ἀποφεύγοντα δόξαν τὴν πρόσκαιρον.

Θεοτοκίον.

Νόμους φύσεως ἄχραντε Δέσποινα, ὁ δημιουργὸς καινουργήσας τῆς κτίσεως, ἐκ σοῦ ἀρρήτως τίκτεται, καὶ θεοῖ με δι' ἄμετρον ἔλεος.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἀλεξίου σήμερον τοῦ πανολβίου, ἑορτὴν τὴν πάνσεπτον, ἐπιτελοῦντες εὐσεβῶς, αὐτὸν ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις Ὁσίων τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Ὁ Οἶκος.

Τίς τὰς σεπτὰς σου ἀρετάς, ἀξίως εὐφημήσει, καὶ ἱκανῶς ὑμνήσει, Ἀλέξιε θεόφρον; τὴν σωφροσύνην, τὴν ὑπομονήν, τὴν πραότητα, τὴν ἐγκράτειαν, τὸν ἀκατάπαυστον ὕμνον, τὴν ἄκραν σκληραγωγίαν, καὶ ἄμετρον ταπείνωσιν, δι' ὧν Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος γενόμενος, πρεσβεύεις αἰεὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός· διὸ ἀκούεις Ὅσιε, νῦν παρὰ πάντων πιστῶν· Χαίροις Ὁσίων τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Στίχ. Ἄνθρωπος ἐν γῆ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς μόνος.

Ἐξεῖς τι καινὸν κἂν πόλῳ, Πάτερ, μόνος.

Ἐβδομάτη δεκάτη, Ἀλέξιε, πότμον ἀνέτλης.

Οὗτος ἦν ἐκ Ῥώμης, πατρὸς Εὐφημιανοῦ Πατρικίου, καὶ μητρὸς Ἀγλαΐδος, πλουσίων καὶ πάνυ εὐγενῶν, μονογενῆς ὑπάρχων αὐτοῖς. Παστάδος δὲ γαμικῆς πλακείσης αὐτῷ παρὰ τοῦ Πατρός, κατὰ τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἔδει τῆ νύμφῃ συγκαθευδῆσαι, δοὺς αὐτῇ δακτύλιον, καὶ ἐπευξάμενος, λαθὼν ἐξῆλθε τοῦ οἴκου, καὶ τὴν Ἔδεσσαν καταλαμβάνει. Προσέμεινε δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, ἐν πενιχροῖς καὶ ῥακώδεσιν ἱματίοις, ἐλέῳ καὶ φιλανθρωπία τῶν προσιόντων τρεφόμενος.

Ἀπάρας δὲ ἐκείθεν, (οὐ γὰρ ἦν λαθεῖν, καὶ διὰ παντός τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν κρύπτεσθαι, ἤδη προσφοιτώντων αὐτῷ πλειόνων καὶ ἐνοχλούντων), καὶ μέλλων εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας καταίρειν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, ταύτης μὲν τῆς ἐφέσεως οὐκ ἔτυχε, τῆς νηὸς πνεύμασιν ἐναντίοις ἐλκυσθείσης ἐτέρωθι.

Παραγενόμενος δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ, κατέλαβε τὸν οἶκον τοῦ ἰδίου Πατρός· καὶ ἀγνοηθεὶς, τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς τῷ πυλῶνι αὐτοῦ διήνυσεν, ἐμπαροινούμενος ὑπὸ τῶν οἰκείων οἰκετῶν, καὶ ἐμπαιζόμενος· καὶ τοσαῦτα πάσχων, ὅσα εἰκὸς ἄνθρωπον ξένον, καὶ μηδεμιᾶς μετέχοντα παρρησίας, ὑπὸ τρυφόντων ἀνθρώπων καὶ ἀτακτούντων.

Ἐπιστάσης δὲ τῆς μακαρίας τελευτῆς, αἰτήσας χάρτην, καὶ ὅστις εἶη, καὶ ὅστις ἔφυ γράψας, τοῦτον κατεῖχεν, ἕως οὗ ὁ Βασιλεὺς Ὀνώριος, θεόθεν ἀποκαλυφθεὶς, παρεγένετο· καὶ δεθηεὶς αὐτοῦ, ἤδη τεθνηκότες, τὸν χάρτην ἔλαβε· καὶ ἀναγνωσθέντος αὐτοῦ εἰς ἐπήκοον πάντων, ἐγνώσθη τὰ κατ' αὐτόν· καὶ πάντων ἐκπλαγέντων, τὸ Ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον ταφῆς ἐντίμου καὶ μεγαλοπρεποῦς ἔτυχεν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου, μύρα εὐώδη, καὶ ἰάματα τοῖς προσιοῦσιν ἀεννάως προχέον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, συνέφθασε καὶ ἡ μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβεραῖς ἀπειλῆς τοῦ Σεισμοῦ, ἧς παρ' ἐλπίδα ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ φιλάνθρωπος Κύριος· γέγονε δὲ ἐπὶ Κωνσταντίνου Βασιλέως.

Στίχ. Στηρίξας τῷ φόβῳ σου ἡμᾶς, Οἰκτίρμον,
Τὴν γῆν, Λόγε, ἔσεισας τῷ νεύματί σου.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Παῦλος ὑπὲρ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ζῆλος διεξέκαυσε Παῦλον Εἰκόνων,
ἽΩ φλόξ δι' αὐτὰς ἐξεκαύθη καμίνου.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Θεοστήρικτος, ὁ Ὁμολογητής, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Στήριγμα πιστοῖς καὶ μεταστὰς ἐκ βίου,
Τὰς σὰς, Θεοστήρικτε, πρεσβείας δίδου.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.
ἽΩδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου
» μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε. Χριστὸς δὲ ἐ-
» φήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύ-
» ματος, ὁ ὢν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Ἐπέμενες Ὅσιε τῶν γεννητόρων, πωλῶσι καθήμενος, καὶ ὅλως ἀγνοούμενος καὶ παίδων παροιάν ὑποδεχόμενος, καὶ καταπαιζόμενος δεινῶς, καὶ ἐν πτωχείᾳ πολλῇ θλιβόμενος.

Σαρκὸς σου τὸ φρόνημα ἀπονεκρώσας, ὁρῶν τοὺς γεννήτορας, καὶ τούτοις ἀγνοούμενος, τῆς φύσεως ἔστεγες τὴν βίαν Ὅσιε, καὶ τὴν ἐξουθένησιν τῶν σῶν, ἀπείρων παίδων ἐπιθλιβόντων σε.

ἽΩ θαῦμα! πῶς ἔμεινας ἀεὶ πτωχεύων, ἐν πλούτῳ Ἀλέξει, ἀπείρου ταπεινώσεως! πῶς ἤνεγκας παίζεσθαι καὶ ὀνειδίζεσθαι, ὑπὸ παίδων πάνσοφε τῶν σῶν, ἀγνοησάντων τὴν πολιτείαν σου!

Θεοτοκίον.

Μεγάλου διάκονος σὺ Μυστηρίου, ἐγένου πανάμωμε· Θεὸν γὰρ ἐσωμάτωσας, μεγάλων κακῶν ἡμᾶς ἀπολυτρούμενον, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας ἀγνή, εὐλογημένη Θεοχαρίτωτε.

ἽΩδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Κάμιος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας
» διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους
» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλ-
» λοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἄγνωστος τὸ πρὶν, γεννήτορσιν ὑπάρχων, ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκδημίας σου, τούτοις τὸ μυστήριον, ἐκκαλύπτεις φανερούμενος, εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔνδοξε τοῦ μεγάλως σε, καὶ ἀξίως δοξάσαντος.

Κύριος φωνῆ, μεγάλη φανεροῖ σε, πάση τῇ Ῥώμη τὸν κρυπτόμενον, θησαυρὸν πανόλβιε, ἐν πτωχοῦ σχήματι κείμενον, καὶ δωρεαῖς ἰάσεων, ἅπαντας τοὺς ἐν πίστει, σοὶ προσιόντας πλουτίζοντα.

Ἄρχοντες λαῶν, καὶ Βασιλεῖς συνῆλθον, καὶ Ἱερεῖς μάκαρ κηδεῦσαι σε, Θεοῦ ἐπινεύσεσι· καὶ κατεῖδον μέγα θέαμα, θαμβούμενοι θαύμασιν, Ὅσιε οἷς ἐτέλεις, θεία δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ῥεύσαντας ἡμᾶς, τῇ πάλαι παραβάσει, ἀνακαινίζων ὁ φιλόανθρωπος ἀρρέευστος σεσάρκωται, ἐξ ἀφθόρου σου Πανάμωμε, νηδύος καὶ ἐρρύσατο, ἅπαντας ἀμαρτίας, καταφθορᾶς παναμώμητε.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκο-
» τισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἴδεῖν κατηξίωσαι, Θεοῦ τὴν δόξαν Ὅσιε, τοῦ λαμπρῶς σε ἐν τέλει μάκαρ δοξάσαντος· φῶς γὰρ οἱ μὴ βλέποντες εἶδον, καὶ τὸ λαλεῖν ἔλαβον οἱ πρῶην, τυγχάνοντες ἄλαλοι, παναοίδιμε Ἀλέξιε.

Ῥράθης προκείμενος, καὶ πρὸς ταφὴν ἀγόμενος, ὥσπερ ἥλιος Πάτερ, πέμπων ἰάσεων, τὰς μαρμαρυγὰς παραδόξως, καὶ σκοτεινὰ πάθη φυγαδεύων, καὶ φλέγων τοὺς δαίμονας, καὶ φωτίζων τοὺς θεόφρονας.

Συνῆλθε κηδεῦσαι σε, Πατριαρχῶν ὁ πρόκριτος, Βασιλεὺς τε ὁ λίαν φιλοχριστότατος, Ἄρχοντες πρεσβύται καὶ νέοι, καὶ μοναστῶν χοροὶ θεία νεύσει, καθαγιαζόμενοι, τῇ προσψαύσει σου μακάριε.

Ἡρπάγης ἐν ἄρματι, τῶν ἀρετῶν ὀχούμενος, καὶ κατέπαυσας ἔνθα Ὅσιων τάγματα, καὶ τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, Πατριαρχῶν καὶ πάντων Δικαίων· μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο, τῶν τιμώντων σε Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι προσάγομεν, τοῦ Γαβριὴλ γηθόμενοι, χαῖρε λέγοντες χώρα ἡ ἀγεώργητος· χαῖρε τῆς κατάρας ἡ λύσις· χαῖρε πηγὴ ὕδατος τοῦ ζῶντος, Ὅσιων τὸ καύχημα, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ῥ θαῦμα! πῶς ἐν πυλῶσι, τῶν γεννητόρων χρονίως, ὡς τις ἀδάμας ὑπέστης, φύσεως βία μὴ καμφθεῖς, Γονέων τε καὶ Συζύγου, Ἀλέξιε πικροῖς θρήνοις.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α´ Ῥρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ἱε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς ἀστήρ ἀνατέταλκας, καὶ πιστοὺς κατεφώτισας, ἱεραῖς λαμπρότησι τῶν δογμάτων σου, καὶ τὰς αἰρέσεις ἐσκότασας, καὶ τέλεον ἔτρεψας, καὶ ὡς δοῦλος τὸ δοθέν,

πλεονάσας σου τάλαντον, εὐηρέστησας, τῷ Δεσπότη Θεόφρον· οὗ εἰς χεῖρας,
ἐναπέθου σου τὸ πνεῦμα, τὸ ἱερώτατον Κύριλλε.

Τῇ σοφίᾳ τῶν λόγων σου, καὶ τῷ φέγγει τοῦ βίου σου, ὡς ἀστήρ πολύφωτος
ἀξιάγαστε, μέσον Συνόδου διέλαμψας, Πατέρων τὸν ἄθεον, Μακεδόνιον νευραῖς,
ἀποπνίζας τῆς χάριτος, εἰς τὸ Ἅγιον, καὶ ζωῶσαν τὰ πάντα θεῖον Πνεῦμα,
βλασφημήσαντα ἀφρόνως, καὶ προφανῶς ἀνομήσαντα.

Νοῦν ἀλάστορα ἥσχυνας, τοῦ παράφρονος Μάνεντος, στηλιτεύσας κάλλιστα καὶ
σοφώτατα, τὰ βορβορώδη διδάγματα, τῆς τούτου σκαιοτήτος, Διδασκάλων ἀρχηγέ,
Ἱερέων εὐπρέπεια, θεῖε πρόμαχε, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας· διὰ τοῦτο, τὴν ἁγίαν
γεγηθότες, ἐπιτελοῦμέν σου κοίμησιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον παλάτιον, τοῦ Δεσπότη ὑπάρχουσα, καὶ φωτὸς νεφέλη Θεοχαρίτωτε,
τοῦ νοητοῦ ἀνατείλαντος, τῷ κόσμῳ πανάμωμε, φωταγωγήσον ἡμῶν, καὶ ψυχὴν καὶ
διάνοιαν, καὶ τὰ σκάνδαλα, ἀφανίσασα πάντα τοῦ δολίου, τῇ πρεσβείᾳ σου Παρθένε,
τὸν λογισμὸν ἡμῶν στήριζον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο,
καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες
Δέσποτα; ἀλλὰ δέομαι, μή με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι,
συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ´.

Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Στολὴν τὴν ἔνθεον, ἀμφιεσάμενος, στῦλος ὀλόφωτος, ὄφθης τῆς πίστεως, τῶν
Ἀποστόλων ἐν Σιών, τὴν χάριν κεκληρωμένος· ὅθεν ἐνδιέπρεψας, εὐσεβείας τοῖς
δόγμασι, καὶ πιστῶς ἐσκόρπισας, τῆς σοφίας τὸ τάλαντον. Καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν
ἐκδυσώπει, Κύριλλε Πάτερ Ἱεράρχα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἦ συνήθης Στιχολογία, τὰ Καθίσματα, καὶ οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Κύριλλον ὑμῶ τὸν πρόεδρον Αἰλίας. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α´. Ἦχος δ´. Εἰρμός.

» Τριστάτας κραταιούς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου,
» ἀπαθείας ἐν βυθῷ ψυχῆς τὸ τριμερές, καταπόντι-
» σον δέομαι, ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῇ νεκρώσει
» τοῦ σώματος, ἐπινίκιον ἔσω μελώδημα.

Κοσμήσας τὴν ψυχὴν, ἀρετῶν ταῖς ιδέαις, χαρισμάτων δεκτικὴν, τοῦ Πνεύματος
αὐτὴν, τοῦ Ἁγίου τετέλεκας· ὅθεν ἄβυσσον σοφίας, ἐξηρεύζω αἰρέσεων, τὰ πελάγη
ξηραίνουσαν Κύριλλε.

Ἐπέρτερον τὸν νοῦν, τῶν ἐνύλων εἰργάσω, τῶν ἀύλων λειτουργῶν, συνόμιλος
δειχθεὶς· τῷ πυρὶ δὲ τῶν λόγων σου, πᾶσαν ἐφλεξας τὴν ὕλην, τῶν αἰρέσεων Κύριλλε,
Ἐκκλησίας πυρσοὺς ὁ ἀκοίμητος.

Ῥημάτων σου ὀδμαῖς, ἠδυνόοις μανίας, τὸν ἐπώνυμον σοφέ, αἰρέσεων πασῶν, τὸν
ἀνύποιστον βόρβορον, ἤλασας μακρὰν ποιήσας, ὡς ποιμὴν ἀληθέστατος, ὡς Χριστοῦ
εὐωδία γενόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἦλος ἐκ παθῶν, λογισμῶν τρικυμίας, ἐκ βελῶν τοῦ πονηροῦ, ἐκ πάσης προσβολῆς,
ἐναντίας διάσωσον, ἅπαντας τοὺς ἀνυμνοῦντας, σοῦ πανάμωμε Δέσποινα, τὸν
ἀνέκφραστον τόκον Πανάχραντε.

Ωδή γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἢ ἐξ Ἐθνῶν Ἐκκλησία, καὶ ἡ
» πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθένησε Συναγωγὴ, τῷ θαυμα-
» στῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Λάμπων ταῖς φαιδρότησι, πνευματικῆς τῆς σοφίας, τὸ τριφεγγὲς τῆς Θείας Τριάδος,
Πάτερ τηλαυγῶς, τοῖς ἐπὶ γῆς ἐτράνωσας, δι' ἧς σκότους πλάνης ἐλυτρώθημεν.
Λύρα ὄφθης Πνεύματος, τοῦ παναγίου Θεόφρον, ἀναφωνοῦσα μέλος ἐπιφανείας τοῦ
Χριστοῦ, ὄν ἐν δυσι ταῖς φύσεσιν ἐκήρυξας, θέλγων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.
Οἶκος ἀγιάσματος, σοῦ ἡ ψυχὴ ἀνεδείχθη, ἐν ᾧ Πατὴρ Υἱός τε καὶ Πνεῦμα τὸ
ζωαρχικόν, ὑπερφυῶς κατώκησεν, ᾧ ψάλλομεν· Ἅγιος εἶ Κύριε.
Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐδὲ οὐράνιος, τὴν ὑπὲρ νοῦν σου λοχείαν, διερμηνεύει Κόρη· Νοῦ γὰρ τοῦ
πρώτου ἐν γαστρί, Λόγον Ἄγνη συνέλαβες, τὸν τὰ πάντα λόγῳ συστησάμενον.
Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τὴν σοφίαν τοῦ Λόγου πεπλουτηκῶς, ἐξηρεύξω δογμάτων ρεῖθρα ζωῆς, καὶ πᾶσαν
κατήρδευσας, εὐσεβούντων διάνοιαν· καὶ βακτηρίᾳ θείᾳ, ποιμένας τὸ ποῖμνιον, ἐπὶ
χλόην θείας, ἐξέθρεψας γνώσεως· ὅθεν ὡς Ποιμένα, καὶ Διδάσκαλον μέγαν, καὶ
Πίστεως πρόμαχον, εὐφημοῦμέν σε Κύριλλε, Ἱεράρχα κραυγάζοντες· Πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν
ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ γλῶσσά σου σοφέ, θεϊκαῖς ἐπιπνοίαις, ἐφώτισε λαούς, μίαν σέβειν Τριάδα, τῇ
φύσει ἀμέριστον, μεριστὴν τοῖς προσώποις δέ· ὅθεν χαίροντες, τὴν παναγίαν σου
μνήμην, ἐορτάζομεν, πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβευτὴν σε, ἀεὶ προβαλλόμενοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος,
δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· καὶ ἀνάγαγε, ἐκ ραθυμίας
πταισμάτων, τοῦ δοξάζειν σε, παντελεῆμον τὴν μόνην, ἐλπίδα τῶν δούλων σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅρῳσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ
μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς
ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, σοφὸν δημιούργημα;

Ωδή δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου κατεκάλυψε, καὶ ἡ
» γῆ ἐπληρώθη τῆς δόξης σου Χριστέ· διὸ ἀπαύ-
» στως κράζομεν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐπερκοσμίου τῆς σοφίας ρεῖθρον Ὅσιε, σοῦ ἡ καρδία δεξαμένη ἐξηρεύξατο,
διδασκαλίας ἄβυσσον, νόας ἀσεβούντων βυθίζουσας.

Μίαν ἰσχὺν μίαν οὐσίαν καὶ βούλησιν, τρισυποστάτου Θεότητος ἐκήρυξας, καὶ
πολυθέου Κύριλλε, πλάνης τὸν χειμάρρουν διέλυσας.

Νοῦν βορβορώδη καὶ παράφρονα τοῦ Μάνεντος, ὡς νουνεχῆς καὶ θεοδίδακτος
μακάριε, ταῖς ἀστραπαῖς τῶν λόγων σου, φλέξας ἐμφανῶς ἐστηλίτευσας.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀνωτέρα πάντων τῶν ποιημάτων Ἄγνη, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως συνέλαβες, καὶ
ὑπὲρ φύσιν τέτοκας, φύσιν τὴν ἡμῶν ἀναπλάττοντα.

Ωδή ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν Κόσμον ἐλήλυθας·
» φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας,
» τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Τῇ ράβδῳ τῆς σεπτῆς, Ἱεράρχα σοφίας σου, ἐποίμανας ἐπὶ ὕδωρ, ὀρθοδόξου
λατρείας, τὴν ποιμένην σου μακάριε.

Ὁ λόγος σου φωτί, Θεϊκῶ ἀστραπτόμενος, ὃ Κύριλλε φωτισθέντων, ἐν
Ἱεροσολύμοις, ἀγλὸν ἀγνοίας ἔλυσε.

Θεοτοκίον.

Νυξ Πάναγνε παθῶν, καὶ κακῶν ἀμαυρότητες, καλύπτουσι τὴν ψυχὴν μου·
φωτοδότην τεκοῦσα, καταύγασόν με δέομαι.

Ὡδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ

» Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ

» φθορᾶς με ρῦσαι, Ἰησοῦ βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Ποταμὸς σύ, ὡς ἐξ ἄλλης Ἐδὲμ ἐκπεπόρευσαι, ζωηρῶν, πεπλησμένος ναμάτων
τοῦ Πνεύματος, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, Ἱεράρχα μεθύσκεις τὰς αὐλάκας.

Ῥημάτων σου, τῷ πυρσῷ θαλαττίου ἐκ κλύδωνος, ἀσεβείας, διασώζεις λαὸν

Ἱερώτατε, γαληνὸν πρὸς ὄρμον, ὀρθοδόξως αὐτὸν ἐκκαλούμενος.

Θεοτοκίον.

Οὐράνωσας, γεωθεῖσαν τὴν φύσιν Πανάμωμε, τῶν ἀνθρώπων, καὶ φθαρεῖσαν αὐτὴν
ἐκαινούργησας· διὰ τοῦτο Κόρη, ἀσιγήτοις φωναῖς σε γεραίρομεν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ´.

Ἡ Παρθένος σήμερον. Γερασίμου.

Φερωνύμως γέγονε, τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ὁ φωσφόρος λόγος σου, κῦρος
οὐράνιον Πάτερ· γινῶσιν γάρ, τῆς ἀληθείας Πάτερ διδάσκων, ἔλλαμψιν, ἡθῶν ὁσίων
καθυπογράφεις, καὶ παθῶν βραβεύεις λύσιν, τῇ σῇ πρεσβείᾳ, θεόφρον Κύριλλε.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου,

Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Στίχ. Εἴσελθε, κέρδος ἐκ ταλάντων προσφέρων,

Εἰς τὴν χαρὰν, Κύριλλε, τοῦ σοῦ Κυρίου.

Ὁγδοάτη δεκάτη θάνατος μέλας εἶλε Κύριλλον.

Οὗτος ἔφω γονέων μὲν εὐσεβῶν, καὶ τὴν ὀρθὴν πρεσβευόντων Πίστιν· ἐφ´ ὁμοίσις δὲ
παιδεύμασι καὶ αὐτὸς ἐνετέθραπτο ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίου. Ἐπεὶ δὲ τῶν
Ἱεροσολύμων ὁ Ἐπίσκοπος εἰς τὴν ἀγήρω ζωὴν μετέστη, ὁ μακάριος οὗτος Κύριλλος
τῆς Ἐπισκοπικῆς χάριτος ἠξιώθη, τῶν Ἀποστολικῶν δογμάτων προθύμως
ὑπερμαχῶν. Ἀκακίου δὲ τὸν ἐν Καισαρεία τῆς Παλαιστίνης θρόνον ἐπέχοντος, ὑπὸ δὲ
τῆς ἐν Σαρδικῇ Συνόδου ἀποκηρυχθέντος, διὰ τὸ μὴ ἀνέχεσθαι τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν
ὁμοούσιον λέγειν, καὶ τὴν ἐξενεχθεῖσαν ὑπ´ αὐτῆς καθαιρετικὴν ψῆφον μὴ
καταδεξαμένου, ἀλλ´ ἔτι τὸν θρόνον τυραννοῦντος, ἐπεὶ γνώριμος τῷ Βασιλεῖ ἦν,
ἐκεῖθεν ἔλκων τὴν ἐξουσίαν, τὸν μακάριον τοῦ θρόνου καθεῖλε Κύριλλον, καὶ
τῶν Ἱεροσολύμων ἐξέωσεν.

Ὁ δὲ Κύριλλος, εἰς Ταρσὸν ἀφικόμενος, τῷ θαυμασίῳ συνῆν Σιλουανῶ· καὶ δὴ εἰς
Σελεύκειαν συγκροτηθείσης Συνόδου, δι´ αὐτὸ δὴ τοῦτο, Ἀκάκιος ἀπεσκίρτησε, καὶ
πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐξέδραμε· καὶ οἷς εἶπε, τὸν τοῦ Βασιλέως ἀνήψε θυμὸν
κατὰ Κυρίλλου, καὶ ὑπερορία τοῦτον καταδικάζει. Τοῦ οὖν Κωνσταντίου τὸν βίον
ἀπολιπόντος, καὶ Ἰουλιανοῦ τὴν Βασιλείαν διαδεξαμένου, εἰς εὐνοίαν ἅπαντας
τούτους ἐφελκόμενος, τοὺς ὑπὸ Κωνσταντίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἐξελαθέντας
Ἐπισκόπους, εἰς τὰς οἰκείας Ἐκκλησίας ἐπανελθεῖν ἐκέλευσε· μετὰ πάντων οὖν καὶ
αὐτὸς τὸν ἴδιον θρόνον ἀπέιληφε. Καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς τὸ πιστευθὲν αὐτῷ

ποιμνιον ποιμάνας, καὶ τὰς ἐμφερομένας αὐτῶ κατηγήσεις μνημόσυνον τῆ Ἐκκλησία καταλειοπῶς, ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἐπάνοδον βιούς, ἐπανεπαύσατο μακαρίως. Ἦν δὲ κατὰ τὸν τύπον τοῦ σώματος, τὴν ἡλικίαν μέτριος, ὠχρὸς, κομήτης, ὑπόσιμος, τετράγωνος τὸ πρόσωπον, τὰς ὀφρῦς εὐθύτητι περιφέρων ἐπισουμένας, γενεῖα τὰς σιαγόνας λευκῶ δασυνόμενος, διχῆ κατὰ τὸν πώγωνα διηρημένω, ἀγροίκω τὸ πᾶν ἦθος προσεικῶς.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι μύριοι Μάρτυρες, τοὺς ἀχένας τμηθέντες, τελειοῦνται.

Στίχ. Τμηθέντες ἄνδρες μύριοι τοὺς ἀχένας,

Ἀπῆλθον ἔνθα μυριόμματοι Νόες.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τροφίμου, Εὐκαρπίωνος, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Στίχ. Τροφὴν ἄληκτον καρπὸν εὔρον καμίνου,

Εὐκαρπίων, Τρόφιμος οἱ ἀθληφόροι.

Τοῦ διωγμοῦ τῶν Χριστιανῶν ἐν Νικομηδεῖα παφλάζοντος, πάντα τοὺς Χριστιανούς οἱ συλλαμβάνοντες ἐν ταῖς φυλακαῖς κατεῖχον· εἶθ' οὕτως, ἐπανακρίναντες μετὰ πολλῶν ἐξετάσεων καὶ ποικίλων τιμωριῶν τοὺς ἐμμένοντας τῆ ὁμολογία Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ ζῆν ἀπήλλαττον. Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, οὗτοι οἱ Μάρτυρες, Τρόφιμος καὶ Εὐκαρπίων, δυνατοὶ τε ὄντες καὶ τολμηροί, καὶ στρατευόμενοι, διῶκται καὶ τέλειοι ἐχθροὶ ἐτύγχανον, συλλέγοντες τοὺς Χριστιανούς, καὶ ταῖς φυλακαῖς ἐμβάλλοντες, ὡς πᾶσαν ἐξουσίαν λαβόντες κατ' αὐτῶν· οὐς γὰρ ἤθελον ἐτιμῶρουν, τινὰς δὲ καὶ περιεποιοῦντο.

Ποτὲ οὖν ἀπερχομένων αὐτῶν πρὸς τὸ κατασχεῖν τινὰς, εἶδον πυρκαϊὰν μεγάλην, ῥοιζηδὸν κατερχομένην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς αὐτούς· καὶ φωνῆς ἐκεῖθεν ἤκουσαν λεγούσης· Ἴνα τί σπεύδετε τοῖς ἐμοῖς ἐπαπειλούμενοι δούλοις; μὴ πλανᾶσθε, οὐδὲ γὰρ δυνήσεται τις κατακυριεῦσαι τῶν εἰς ἐμὲ πεπιστευκότων, μᾶλλον δὲ προσκολλήθητε τούτοις, καὶ κερδανεῖτε τὴν τῶν Οὐρανῶν Βασιλείαν. Ταύτης τῆς φωνῆς ἀκούσαντες οἱ πρῶν ὠμοὶ καὶ θρασεῖς καὶ κατὰ τῶν τοῦ Χριστοῦ δούλων ἀλαζονευόμενοι, ἔπεσον χαμαί, μήτε τὴν θεὰν ὑποφέροντες, μήτε τὴν βροντῶσαν ἐκείνην φωνὴν ὑπενεγκότες· τοῦτο δὲ μόνον οἱ κείμενοι ἔλεγον· Ἀληθῶς μέγας ἐστὶν ὁ Θεός, ὁ φανεὶς ἡμῖν σήμερον! καὶ μακάριοι ἐσμὲν καὶ ἡμεῖς, ἐὰν αὐτοῦ γενώμεθα δούλοι. Καὶ ὡς ταῦτα μετὰ φόβου ἔλεγον, σχισθεῖσα ἡ πυρίνη ἐκείνη νεφέλη, ἔστη ἔνθεν καὶ ἔνθεν· καὶ αὐθις ἐτέρα φωνὴ ἦλθε λέγουσα ἐξ αὐτῆς· Ἀνάστητε, καὶ μεταμεληθεῖσιν ὑμῖν ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι. Καὶ ἀναστάντες, εἶδον μέσον τῆς νεφέλης καθήμενον τινὰ λευχειμονοῦντα καὶ πανευειδῆ, καὶ πλῆθος περιστώτων αὐτῶ πολύ, καὶ ἐπὶ τῆ θεᾶ καταπλεγέντες, Δέξαι καὶ ἡμᾶς, ὡς ἐξ ἑνὸς ἀνεβόησαν στόματος, ὅτι πολλὰ ἡμῖν τὰ ἐσφαλμένα καὶ ἄμετρα· καὶ γὰρ εἰς σὲ τὸν ἀληθινὸν μόνον Θεόν, καὶ τοὺς σοὺς δούλους πεπαρωνήκαμεν. Ταῦτα τούτων εἰπόντων, εὐθέως ἡ νεφέλη, εἰς ἕν γενομένη, ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανόν. Οὗτοι δὲ πολλὰ κλαύσαντες, ὑπέστρεψαν· καὶ ὅσους εἶχον ἐγκεκλεισμένους, πάντα φόβον καὶ δειλίαν ἀποθέμενοι, ὡς ἀδελφοὺς ἠσπάζοντο καταπροσκυνοῦντες, καὶ παρεκελεύοντο οἴκαδε πορεύεσθαι.

Ταῦτα μεμαθηκῶς ὁ Ἄρχων, οὐ μικρῶς ἐχάλεπαινε κατ' αὐτῶν· καὶ παραστήσας αὐτούς, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν. Ὡς δὲ πᾶσαν τὴν ὀπτασίαν οὗτοι λεπτομερῶς ἐξηγήσαντο, προσέταξεν ὁ Ἄρχων ἀναρτηθῆναι αὐτοὺς ξύλω· καὶ τούτου γενομένου, τὰς πλευρὰς αὐτῶν ταῖς χειράγραις κατέξαινον· εἶθ' οὕτω τριχῶν ὑφάσμασι κελεύει κατατρίβεσθαι τὰς πληγὰς. Οἱ δὲ Ἅγιοι, γενναίως ἐγκαρτεροῦντες, προσηύχοντο εὐφραϊνόμενοι, καὶ τῶ Θεῶ εὐχαριστοῦντες· ὅθεν καὶ τὸν Ἄρχοντα εἰς μεγάλην ὀργὴν ἐκ τούτου κινήσαντες, κάμινον ἐκκαῆναι μέσον τῆς πόλεως προστάττει, καὶ ἐν αὐτῇ

τοὺς Ἁγίους ἀπορρίψῃναι. Καὶ τούτου γενομένου, οἱ Ἅγιοι τῆς καμίνου ἐπιβεβηκότες, τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου ἐν αὐτῇ ἀνεδήσαντο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι, πρόσταγμα τυραννικόν,
» εἰς φλήναφον θέμενοι, ἐν μέσῳ φλογὸς ἀνεβῶν·
» Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐχων πῦρ ἐν διανοίᾳ, φόβου Πάτερ τοῦ Θεοῦ, ὕλην ἀπετέφρωσας, τὴν τῶν ἡδονῶν ἀναμέλπων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δάκρυσι παθῶν τὴν φλόγα, σβέσας μάκαρ τὸν πυρσόν, ἐτήρησας ἄσβεστον, σοῦ τὸν τῆς ψυχῆς ἀνακράζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥεῖθρον ζῶν ἔχων τὴν χάριν, Πνεύματος ἐν τῇ ψυχῇ, θεόφρον ἀνέβλυσας, Πάτερ ποταμοὺς διδαγμάτων, τὴν Ἐκκλησίαν ἄρδοντας, εὐσεβῶς σε γεραίρουν.

Θεοτοκίον.

Ὅλην σε καθαγιαίνει, Ἅγιος ὁ ἐκ τῆς σῆς, σαρκὸς δομησάμενος, σάρκα ἐαυτῷ Θεοτόκε, ὁ ἐν Ἁγίοις Κύριος, κατοικῶν καὶ Θεὸς ἡμῶν.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ
» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ
» ἐδίδαξας μέλλειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖ-
» τε τὸν Κύριον.

Νυσταγμὸν ἀμελείας μακάριε, ἐκ βλεφάρων ψυχῆς ἀπωσάμενος, τὸν τοῖς δικαίοις πρέποντα, νῦν κεκοίμησαι ὕπνον, καὶ πρὸς ἡμέραν, ἀνεσπέρου φωτὸς μεταβέβηκας. Ἀστραπαῖς σου τῶν λόγων κατέφλεξας, φρυγανώδεις αἰρέσεις αἰοίδιμε, καὶ τοὺς πιστοὺς ἐφώτισας, μίαν σέβειν Τριάδα, τοῖς χαρακτηῖρσιν, ἐν μονάδι ὑπάρχουσαν φύσεως.

Ἰερεύσας σαυτὸν ταῖς ἀσκήσεσι, διὰ σὲ τῷ νεκρῷ χρηματίσαντι, σὺ ἀναιμάκτως τέθυκας, Ἰεράρχης ὡς θεῖος, ὡς Μυστηρίων, ἀπορρήτων διάκονος Κύριλλε.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθέντες ἀρᾶς τῆς Προμήτορος, διὰ σοῦ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, εὐλογημένη Δέσποινα, εὐλογοῦμεν Παρθένε, δεδοξασμένη, τὸν πανάγιον τόκον σου σέβοντες.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἴδεῖν ἐφιέμενος Χριστοῦ τὴν ἄρρητον, Ἰεράρχα δόξαν ἔσπευσας, πάθη νεκρῶσαι ψυχοφθόρα, καρδίαν τε δοχεῖον ποιήσασθαι, σοφίας τῆς ἀμείνω καὶ κρείττονος· ὅθεν σε πιστεὶ μακαρίζομεν.

Ἀστέρα πολύφωτον Χριστὸς ὁ Ἥλιος, Ἐκκλησίας ἐν τῷ ὕψει σε, ἔθετο Κύριλλε ἀκτῖσι, δογμάτων ἱερῶν καταυγάζοντα, καρδίας τῶν πιστῶς ἐκτελούντων σου, τὴν φωτοφόρον μνήμην Ὅσιε.

Συνόμιλος καὶ συλλειτουργὸς γεγένησαι, τῶν Ἀγγέλων· ὡς γὰρ ἄσαρκος, Πάτερ ἐν γῆ ἐπολιτεύσω· Ὅσιων ἀνεδείχθης συμμετοχος, καὶ τῶν Ἱεραρχῶν ἰσοστάσις· οἷς συγχορεύων ἡμῶν μέμνησο.

Θεοτοκίον.

Στειρεύουσαν θεῖων ἀρετῶν πανάχραντε, Θεοτόκε τὴν καρδίαν μου, δεῖξον Παρθένε καρποφόρον, ἐκ στείρας ἢ τεχθεῖσα βουλήματι, τὰ πάντα τοῦ ποιοῦντος τῷ νεύματι, ἵνα ὑμνῶ σε τὴν Πανύμνητον.

Εἶ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Φωταγωγικόν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὦρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἸΘ΄ Τοῦ Αὐτοῦ Μηνος

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Χρυσάνθου
καὶ Δαρείας.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Θείας ἐπιγνώσεως, εἰσδεδεγμένος τὴν ἔλλαμνιν, ἐφωτίσθης τὰ ὄμματα, σοφὴ τῆς
καρδίας σου, καὶ τῆς πλάνης ζόφον, ἔλιπες ἐμφρόνως, καὶ ὠμολόγησας Χριστόν,
σάρκα λαβόντα τὸν πάντων Κύριον· ἐντεῦθεν δυναμούμενος, δυνάμει Πνεύματος
Χρυσάνθε, τῶν βασάνων ἀνώτερος, ἀνεδείχθης πανεύφημε.

Ἐχθροῦ δελεάσματα, καὶ ἡδονῆς ὑπεκκαύματα, ὡς ἀράχνην λελόγισαι· ζοφώδη δὲ
κάθειρξιν, ὑποστάς ἐνθέω, φέγγει κατηυγάσθης, καὶ εὐωδίας νοητῆς, ἀπεπληρώθης
μέσον ἰστάμενος, βορβόρου καὶ προσήγαγες, ὡς νυμφοστόλος πανάριστος, τῷ
Χριστῷ νύμφην ἄμωμον, τὴν μωμῆσαι σε σπεύσασαν.

Ἐτρώθης τῷ ἔρωτι, τῷ γλυκυτάτῳ τοῦ κτίσαντος, καὶ τῆς πλάνης τὸ ἄθεον, τέλεον
ἐξέκλινας, καὶ νυμφῶνος θείου, ἐχώρησας ἔνδον, νενυμφευμένη τῷ Χριστῷ, διὰ
βασάνων πολλῶν τοῦ σώματος, Δαρεία μεγαλώνυμε, θεῖον δοχεῖον τοῦ Πνεύματος,
Ἀθλητῶν ἐγκαλώπισμα, καὶ Παρθένων ἀγλαΐσμα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν κλίνῃ κατάκειμαι, τῆς ἀμελείας πανάμωμε, καὶ ῥαθύμως διέρχομαι, τὸν βίον καὶ
δέδοικα, τὸν τῆς τελευτῆς μου, καιρὸν Θεοτόκε, μὴ ὡσπερ λέων ἀφειδῶς,
διασπαράξῃ τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ὁ ὄφεις ὁ παμπόνηρος· διὸ τῇ σῇ ἀγαθότητι, πρὸ
τοῦ τέλους προφθάσασα, πρὸς μετάνοιαν ἔγειρον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον,
ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχθων, αὐτῆς προελθόντα, καὶ τὸ
μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθανυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ
ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου, μὴ βραδύνης φιλόανθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείας πίστεως, τῇ ἐπιγνώσει, πᾶσαν ἔλιπες, πατρώαν πλάνην, καὶ Χριστῷ
κατηκολούθησας Χρυσάνθε, ᾧ καὶ προσάγεις Δαρείαν τὴν πάνσεμνον, καὶ σὺν αὐτῇ
τὸν ἀγῶνα ἐτέλεσας. Μεθ' ἧς πρέσβευε, δοθῆναι τοῖς σὲ γεραίρουσι, πταισμάτων
ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες. Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἢ
Ἀκροστιχίς·

Σὲ τὸ χρυσαυγὲς Μαρτύρων ἄνθος σέβω. Ἰωσήφ.

Ἦ Ὁδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Εἰρμός.

» Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἔχνε-

» σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις
» Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ
» ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Στεφάνῳ, ὑπὲρ χρυσὸν ἐκλάμποντι, Μάρτυς κοσμούμενος, καὶ μαρτυρίου λάμπων
καλλοναῖς, τῷ Δεσπότη παρίστασαι, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν σὲ τιμώντων
ἀξιάγαστε.

Ἐτρώθης, τῷ γλυκυτάτῳ ἔρωτι, Μάρτυς τοῦ Κτίσαντος, καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ βίου
παριδῶν, τὴν ῥοπήν ὅλην δέδωκας, τῆς σῆς καρδίας Χρύσανθε, τῷ ποθουμένῳ
προθυμότητα.

Τῇ Πίστει, θωρακισθεὶς κατέβαλες, τὸν πολυμήχανον, σοὶ προσβαλόντα Μάρτυς
γυναικός, ἡδονῆς δελεάσματι, καὶ τῆς ἀγνείας τίμιον, Χρύσανθε σκεῦος ἐχρημάτισας.
Θεοτοκίον.

Ὁ φύσει, τῇ Θεϊκῇ ἀπρόσιτος, προσιτὸς ὤφθη μοι, ἐκ σοῦ Παρθένε, σάρκα
προσλαβών· ὃν Δαρεία ποθήσασα, καρτερικῶς ἐνήθλησε, καὶ νυμφικῶς αὐτῷ
προσήνεκται.

Ῥδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ
» κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή καὶ
» στερέωμα.

Χρυσίον δοκιμασθέν, τῇ τῶν κολάσεων πυρᾷ πέφηνας, Βασιλικῶν Χρύσανθε, φέρων
παθημάτων ἐκσφράγισμα.

Ῥητόρων καταλιπών, ἀδολεσχίαν ταῖς πλοκαῖς ἤγρευσαι, τῶν μαθητῶν Χρύσανθε,
τοῦ περιφανῶς σε σοφίσαντος.

Ἵπείκεις τῷ ἔραστῇ, νυμφαγωγοῦντί σε Χριστῷ πάνσοφε, διὰ σεπτῆς πίστεως, ἔρωτα
σαρκὸς καταλείψασα.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ τεχθεὶς ἐκ γαστροῦ, σοῦ τῆς Παρθένου Ἰησοῦς Ἄχραντε, Νύμφην ἀγνήν
Μάρτυρα, ἐαυτῷ Δαρείαν μνηστεύεται.

Κάθισμα. Ἦχος γ´. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸ ὠραιότατον, κάλλος ἐπόθησας, καὶ τὰ ὀρώμενα, κάλλη παρέδραμες, καὶ
προσηγάγω τῷ Χριστῷ, χρυσεῖς Μάρτυς λόγοις σου, Χρύσανθε μακάριε, τὴν
Δαρείαν τὴν ἐνδοξον, ἄθλους διανύσασαν, καὶ Τυράννους αἰσχύνασαν· μεθ' ἧς ἡμῶν
μνημόνευε πάντων, τῶν πίστει τελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀγεώργητος, Παρθένε ἄμπελος, τὸν ὠραιότατον, βότρυν ἐβλάστησας,
ἀναπηγάζοντα ἡμῖν, τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, πάντων τὸν εὐφραίνοντα, τὰς ψυχὰς καὶ
τὰ σώματα· ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, τῶν καλῶν μακαρίζοντες, ἀεὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν
σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐπονείδιστον, Οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας· ὃν ἡ
τεκοῦσά σε Χριστέ, ὀρῶσα ἐτιτρώσκετο, Οἴμοι τέκνον! ἔλεγε, τί τὸ ξένον μυστήριον;
Ἦς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγγνα ἐλέους σου, οἰκτείρησον καὶ σῶσον τὸν κόσμον,
ὁ αἴρων τὴν τούτου ἁμαρτίαν.

Ῥδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ
» τὸν Ἦλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐ-
» τῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Αἰ τοῦ Πνεύματος ἀστράψασαι λαμπηδόνες, τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, ὅλον φωταυγῆ
σε, Μάρτυς ἀπειργάσαντο, προθύμως κραυγάζοντα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐφαντόν σε θείας χάριτος ἐκ τῶν ἄνω, ὁ Ποιητὴς ἐνέδυσεν, ἄφθαρτον χιτῶνα,
ἄμωμον τηρήσαντα, τὸ σῶμα μακάριε, καὶ ὡς νικητὴν ἐστεφάνωσε.

Γενναιότητι καρδίας ἀπεινάξω, τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος, κάλλει ἀσυγκρίτῳ θείῳ
ἐνηδόμενος, καὶ χαίρων διήνυσας, τὸ τῆς μαρτυρίας σου στάδιον.

Ἐθεώθης κατὰ μέθεξιν Ἀθλοφόρε, θεοποιοῦ ἐνώσεως, καὶ πρὸς οὐρανίου,
εἰσφκίσθης χαίρουσα, θαλάμους ὡς ἄμωμος, Νύμφη τοῦ Δεσπότη τοῦ κτίσεως.
Θεοτοκίον.

Συντηρήσας σε Παρθένον ὡς πρὸ τοῦ τόκου, μετὰ τὸν τόκον Ἄχραντε, ἐκ σοῦ
ἐσαρκώθη, ὁ ἀπερινόητος, Δαρείαν τὴν Μάρτυρα, Νύμφην ἑαυτῷ ἐπαγόμενος.

Ῥοδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς

» ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πί-

» στει ἀνυμνοῦντάς σε.

Μετάρσιον τὸν νοῦν, τῶν ἐνύλων ποιούμενος, δεσμούμενος τὴν κακίαν, τοῦ ἐχθροῦ
Ἀθλοφόρε, διέλυσας μακάριε.

Ἄγνείας ἐραστής, γεγονὼς Ἱερώτατε, μετήνεγκας τῆς παρθένου, τὸ διάπυρον φίλτρον,
εἰς Κύριον πανεύφημε.

Ῥηγνύμενον ὀρῶν, καὶ ποσὶ συμπατούμενον, τὸν Τύραννον γεγηθότι, λογισμῷ τὸν
Δεσπότην, παμμάκαρ ἐμεγάλυνας.

Θεοτοκίον.

Τίς δύναται τὸ σὸν, ἐρμηνεῦσαι Μυστήριον; ὃ Πάναγνε Θεὸν Λόγον, ὑπὲρ νοῦν γὰρ
καὶ λόγον, διπλοῦν τῇ φύσει τέτοκας.

Ῥοδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,

» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Ἕμνοῦντα, τὸν Δεσπότην τῶν ὄλων αἰοῖδιμε, φῶς οὐρανόθεν δι' ὄλου, σὲ
περικυκλῶσαν καταφωτίζει, καθειργμένον, ζοφωτάτῳ οἰκῆματι Χρύσανθε.

Ῥώμη σε, μαρτυρίῳ σεπτῷ κλειζόμενον, χρυσοειδῆ ὡς ἀστέρα, κεκτημένη Μάρτυς
στολίζεται, τοῖς ἀγῶσι, καὶ τοῖς θεοῖς σου Χρύσανθε θαύμασι.

Ῥραία, περικαλλῆς τε καὶ περιδέξιος, Μάρτυς Δαρεία παρθένε, δεδειγμένη Λόγῳ
ὠραιότητάτῳ, ἐνυμφεύθης, διὰ πόνων παντοίων τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον.

Νέον σε, ὡς παιδίον Παρθένος ἐκύησε, τὸν προαιώνιον Λόγον· ὃν ποθοῦσαι Κόραι,
ταύτης ὀπίσω, σοὶ τῷ πάντων, Βασιλεῖ νυμφικῶς ἀπηνέχθησαν.

Κοντάκιον. Ἦχος α΄.

Χορὸς Ἀγγελικὸς. Γερασίμου.

Ὡς κρίνον χρυσαυγές, τὴν ὁσμὴν εὐσεβείας, ἐμπνεύσας δαψιλῶς, Χρύσανθε

Ἀθλοφόρε, πρὸς γνῶσιν σωτήριον, τὴν Δαρείαν ἐφείλκυσας, μεθ' ἧς ἤθλησας, καὶ
τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τροπώσάμενος, πρὸς ἀκηράτους παστάδας, ἀξίως ἐπήρθητε.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Χρυσάνθου καὶ Δαρείας.

Στίχ. Ζῶσι Χρύσανθος καὶ Δαρεία ἐν πόλῳ,

Κὰν ἐκπνέωσι, ζῶντες εἰσδύντες βόθρῳ.

Χῶσαν συζυγίην δεκάτη ἐνάτη ὁμόλεκτρον.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Νουμεριανοῦ βασιλέως· ἦν δὲ ὁ μὲν Χρύσανθος, πατὴρ

Συγκλητικοῦ, ὀνόματι Πολέμονος Ἀλεξανδρέως, ἡ δὲ Δαρεία ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐπεὶ δὲ ὁ

Χρύσανθος παρά τινος Χριστιανοῦ ἐμυήθη τὰ Θεῖα καὶ βαπτισθεὶς, παρρησίᾳ τὸν

Χριστὸν ἐκήρυττε, παρὰ τοῦ πατρὸς καθείργνυται. Ὡς δὲ οὐκ ἐνεδίδου, ἀλλ' ἄτρεπτος ἦν καὶ ἀσάλευτος, ἀρμόζει αὐτῷ ὁ πατήρ κόρην εὐπρόσωπον καὶ ὠραίαν, ἐξ Ἀθηνῶν μεταπεμψάμενος, Δαρείαν ὀνόματι· ὥς τε τῷ πρὸς αὐτὴν ἔρωτι μεταστῆσαι αὐτὸν τῆς τῶν Χριστιανῶν Πίστεως· ἡ δέ, ἀντὶ τοῦ πείσαι, μᾶλλον ἐπέισθη· καὶ τὴν ἀσέβειαν ἐξομοσαμένη, τὸ Ἅγιον δέχεται Βάπτισμα, καὶ διεφυλάχθη ἀμφοτέρων ἡ παρθενία ἄτρωτος.

Ὅθεν διαβληθέντες πρὸς Κελλερῖνον Ἐπαρχον, εἰς ἐξέτασιν δίδονται Κλαυδίῳ τῷ Ἐπάρχῳ καὶ Τριβούνῳ· ὁ δέ, πολλαῖς βασάνων ιδέαις τιμωρησάμενος τούτους, ἐπεὶ περιγενομένους αὐτούς, καὶ τῶν αἰκισμῶν ἀνωτέρους ἑώρα, μεταβαλόμενος, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν ἅμα τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἰλαρίᾳ, καὶ τοῖς δυσὶν υἱοῖς αὐτῶν Ἰάσονι καὶ Μαύρῳ, καὶ τοῖς ὑπ' αὐτῶν στρατιώταις, οἱ καὶ ὕστερον τὸν τῆς μαρτυρίας ἐδέξαντο στέφανον, κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ δεκάτην τοῦ Μαρτίου Μηνός. Καὶ ὁ μὲν Κλαύδιος, λίθῳ προσδεθείς, καὶ ἀπορρίφεις τῷ βυθῷ, τελειοῦται· οἱ δὲ υἱοὶ αὐτοῦ σὺν τοῖς στρατιώταις τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Ὁ δὲ Ἅγιος Χρῦσανθος καὶ ἡ Δαρεία ἐβλήθησαν εἰς βόθρον· καὶ ἄνωθεν γῆς ἐπιχεθείσης αὐτοῖς κατεχώθησαν, ἔνθα καὶ τὸ τοῦ Μαρτυρίου τέλος ἐδέξαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Κλαύδιος ὁ Τριβούνος, ἐν θαλάσῃ βληθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Φυγὼν θάλασσαν Κλαύδιος τὴν τῆς πλάνης,

Ἐνδὸν θαλάσσης βάλλεται παρὰ πλάνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἰλαρία, ἡ τούτου σύζυγος, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἰλαρία τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει,

Θεοῦ πρόσωπον ἰλαρώτατα βλέπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἰάσων καὶ Μαῦρος, οἱ υἱοὶ αὐτῶν, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Σὺν ἀνταδέλφῳ τέμνεται Μαύρῳ κάραν,

Ἀδελφὰ τούτῳ συμφρονήσας Ἰάσων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παγχαρίου.

Στίχ. Ὁ Παγχάριος πᾶσαν ἦν πλουτῶν χάριν,

Ὅν πρὸς τομὴν ἤλειπεν ἡ Θεοῦ χάρις.

Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ, πᾶσα μὲν εἰδωλικῆς ἐπεπλήρωτο πλάνης ἢ οἰκουμένη, πᾶς δὲ ὁ Χριστὸν ὁμολογῶν, οὐ μόνον ἀφηρπάζετο πᾶσαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, ἀλλὰ καὶ, αὐτὸ τὸ ἀναπνεῖν ἐκ διαφόρων κολάσεων ἀφηρεῖτο. Τότε τοίνυν ἦν τις, Παγχάριος τοῦνομα, ἐκ τῆς χώρας τῶν Οὐσάνων, ἐκ πόλεως Βιλλαπάτης, ἐκ προγόνων Χριστιανῶν, ἀνὴρ εὐμεγέθης καὶ ὠραῖος· οὗτος, καταλαβὼν τὴν Ῥώμην, ᾤκειώθη τῷ βασιλεῖ· καὶ πρῶτος γενόμενος τῶν ὑπ' αὐτῷ, ἠγαπᾶτο ὑπ' αὐτοῦ ὑπερβαλλόντως. Διὰ ταῦτα οὖν, καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, οὗτος μὲν ἐξωμόσατο τὴν πρὸς Χριστὸν Πίστιν, ἐκεῖνος δὲ σιτηρέσια καὶ προσόδους παντοίας, τὰ μὲν τυπικῶς, τὰ δὲ δεσποτικῶς αὐτὸν διωρίσατο λαμβάνειν, καὶ κεκτῆσθαι εἰς ἀπόλαυσιν θεωρίας καὶ ἀνάπαυσιν· τοίνυν καὶ γέγονεν ὁμόφρων κατὰ πάντα τῷ βασιλεῖ.

Ταῦτα μαθοῦσα ἡ μακαρία αὐτοῦ Μήτηρ καὶ ἡ Ἀδελφή, δι' ἐπιστολιμαίου λόγου ἐν πρώτοις τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον εἰς ἀνάμνησιν ἀγαγεῖν ἐν ἑαυτῷ συνεβούλευον· εἶθ' οὕτω τὴν φοβερὰν ἐκείνην κρίσιν, δι' ἧς οἱ μὲν ἐπιγνόντες αὐτόν, καὶ παρρησία ὁμολογήσαντες ἐνώπιον Βασιλέων καὶ Ἀρχόντων, οἷαν τὴν ἐπαγγελίαν ἔλαβον, καὶ γινώσκειν διεβεβαιοῦντο· ὥσπερ πάλιν, οἱ τὴν Θεότητα τούτου ἀθετήσαντες, ὅποιαν τὴν καταδίκην, μὴ ἀγνοεῖν. Πρὸς τούτοις, καὶ τό· Κἂν τὸν κόσμον ἅπαντα κερδήσῃ

τις, τὴν δὲ ἑαυτοῦ ψυχὴν ζημιωθῆ, οὐχ εὐρήσει τὸ κέρδος ἰσοστάσιον τῆς ψυχῆς. Τοιαύτην παρὰ τῆς Μητρὸς γραφὴν δεξάμενος ὁ Παγγάριος, καὶ ἀναγνούς, εἰς ἑαυτὸν ἔλθων, θρηνεῖν ἤρξατο· καὶ τῇ γῆ ἑαυτὸν καταβαλὼν, ἔλεησον Κύριε παντοκράτορ, ἔβόα, καὶ μὴ κατασχύνῃς τὸν δοῦλόν σου ἐνώπιον Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ φεῖσαι μου διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ὡς οὖν τινὲς τῶν τοῦ Παλατίου εἶδον αὐτὸν θρηνοῦντα, καὶ τοιαῦτα λέγοντα, προσήγγειλαν τῷ βασιλεῖ· καὶ παραστάντος αὐτοῦ, Λέγε μοι, προσφιλέστατε Παγγάριε, ἔφη ὁ βασιλεύς· μὴ Ναζωραῖος εἶ; Ὁ Ἅγιος εἶπε· Ναζωραῖος εἰμί, καὶ Χριστιανός, ὦ βασιλεῦ. Καὶ ὁ βασιλεύς· Ἄρνησαι τὴν προσηγορίαν ταύτην, διὰ τὴν πρὸς σέ μου ἀγάπην· ἐπεὶ γνωστὸν ἔστω σοι, ὡς οὐκ ἀποφαίνομαι θάνατον σύντομον κατὰ σοῦ, εἰμὴ πρότερον πολλαῖς καὶ διαφόροις καταναλώσω κολάσεις. Καὶ ὁ Ἅγιος· Ἐγὼ μὲν, ὦ βασιλεῦ, ὑπὲρ τοῦ γενέσθαι με ὁμόφρονά σοι μέχρι τοῦ παρόντος φρίττω καὶ δέδοικα, ἵνα μὴ πῦρ ἔλθὼν ἐξ οὐρανοῦ κατακαύσῃ με· μὴ γένοιτο δέ μοι ἀπὸ τοῦ νῦν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν μου, κὰν σήμερον, κὰν μετὰ πολλοὺς χρόνους, πολυειδῶς μου τὸ σῶμα, ὡς σὺ φῆς καταναλώσης.

Τότε ἀποδυθεὶς ὁ Ἅγιος, γυμνὸς τοῖς βουνεύροις ἐτύπτετο· καὶ τῆς Συγκλήτου πάσης παραστάσης, φησὶν ὁ βασιλεύς· Ἔγνωτε, ὅτι Παγγάριος, ὁ Σακελλάριος καὶ Σκληριάρχης τῆς βασιλείας, τῇ τῶν Γαλιλαίων περιέπεσε θρησκείᾳ; εἶπατε δοῦλοι, τί ποιήσω; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Κέλευσον, ὦ βασιλεῦ, ἐπὶ τοῦ θεάτρου αὐτὸν γυμνωθέντα μαστίζεσθαι, εἴθ' οὕτω παραπέμψαι τῷ Ἄρχοντι ἐν Νικομηδείᾳ, πρὸς τὸ ἐκεῖσε αὐτὸν ὑπ' ἐκείνου τιμωρηθῆναι, ἵνα μήπω τοῦ αἵματος αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς γενώμεθα κοινωνοί, ἀγαπητοῦ σου τυγχάνοντος. Ἦρπεν ἡ βουλή τῷ βασιλεῖ, ὅτι πάνυ αὐτὸν ἠγάπα, καὶ οὐκ ἠθέλεν ἰδεῖν τὸν θάνατον αὐτοῦ· καὶ ἀγαγόντες αὐτὸν ἐπὶ τὸ θέατρον ἔτυψαν σφοδρῶς. Τότε ὁ βασιλεύς, τοῖς στρατιώταις ἐκδοὺς τὸν Ἅγιον, καὶ πρόσταγμα πρὸς τὸν ἐν Νικομηδείᾳ Ἄρχοντα ἐκτεθῆναι παρεκελεύσατο, πολυειδῆ θάνατον τοῦ Ἁγίου παρεγγυώμενον.

Καὶ τοῦ Ἁγίου τὴν Νικομηδεῖαν καταλαβόντος, καὶ τῷ Ἄρχοντι παραστάντος, ἐπεὶ πρὸς ἀποκρίσεις οὗτος κατηπείγεται· Ἴδού, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ προστάγματος ἐπέγνωσ, ὅς τις εἰμί, καὶ τὰ δοκοῦντά σοι λοιπὸν ἐπιμελῶς καὶ ἀναιδῶς ποίει, φησί. Καὶ ὁ Ἄρχων εἶπε· Τί σου τὸ ὄνομα; Καὶ ὁ Μάρτυς, Παγγάριος μὲν τοῦνομα, Χριστιανὸς δὲ ἤμην ἐκ προγόνων· καὶ συναπαχθεὶς τῇ τοῦ βασιλέως ἀπάτῃ, γέγονα ὁμόφρων αὐτοῦ, κακῶς τοῦτο βουλευσάμενος· διορθωθεὶς δὲ σὺν Θεῷ ὑπὸ τῆς Μητρὸς καὶ τῆς Ἀδελφῆς, προσῆλθον τῷ Χριστῷ καὶ Θεῷ μου· καὶ νῦν σπεύδω ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποθανεῖν, ἵνα τὴν ἄρνησιν, ἣν κακῶς ἐποίησάμην, ἀπαλείψω.

Ὁ ἄρχων εἶπεν· Ἄφες ἂ λέγεις, καὶ ποιήσον τὸ τοῦ βασιλέως πρόσταγμα, καὶ μὴ θελήσης, τοιοῦτος ὢν εὐειδῆς καὶ ὠραῖος, ἀπολέσαι τὸ μνημόσυνόν σου ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ὁ Ἅγιος· Ἡ ἀπώλεια αὕτη, ἣν λέγεις πρόσκαιρός ἐστιν, ἀλλὰ πρόξενος ζωῆς αἰωνίου τοῖς ὑπὲρ Χριστοῦ τὴν ἀπώλειαν ταύτην αἰρετισαμένοις. Ἴδὼν δὲ ὁ Ἄρχων τὸ ἀμετάθετον αὐτοῦ, δέδωκεν ἀπόφασιν· καὶ προσευξάμενος, ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Παγγάριος, κατὰ τὴν ἑννέα καὶ δεκάτην τοῦ Μαρτίου μηνός, ἐν Νικομηδείᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Διόδωρος Πρεσβύτερος, καὶ Μαριανὸς Διάκονος, σπηλαίῳ ἐγκλεισθέντες, τελειοῦνται.

Στίχ. Ὡς βῆμα τὸ σπήλαιον· ἔνδον γὰρ φέρει,
Θύτην τε Χριστοῦ, καὶ σὺν αὐτῷ Λευίτην.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Τορναῤ, ξίφει τελειωθέντος ἐν ἔτει αφξδ' (1564).

Στίχ. Δημήτριος δούς τὴν κεφαλὴν λαμβάνει

Στέφη ἄπειρα χειρὸς ἐκ τοῦ Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ,
» πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμε-
» νοι ἐκραυγάζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς
» δόξης σου Κύριε.

Ἄνθος μαρτύρων, χρυσοειδὲς σὺ γεγένησαι· δῆμον ἀθλητῶν προσῆξας γὰρ τῷ Χριστῷ, θεῖοις λόγοις σου καὶ θαύμασι, Μάρτυς θεόληπτε· μεθ' ὧν πιστῶς σε νῦν μακαρίζομεν.

Νομῇ βορβόρου, συγκλεισθέντα γυμνόν σε πανένδοξε, θείας εὐωδίας δόξη φωτοειδεῖ, Ἰησοῦς καταφαιδρύνει σε· ὄν καθαρότητι, διανοίας πανσόφως ἠγάπησας.

Θῆρα φρουρόν σοι παρθενίας Χριστὸς ἐξαπέστειλε, λύμην ἀσεβῶν ἀπείργοντα προφανῶς, μελωδοῦντί σοι πανεύφημε· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατ' οὐσίαν, τὴν Θεϊκὴν ὦν ἀπερίγραπτος, κόλποις σου Παρθένε γέγονε καθ' ἡμᾶς, τῇ σαρκὶ περιγραφόμενος. Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρε-
» τὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Στερρότητι μάκαρ λογισμοῦ, ἀντιταξάμενος, τῷ ματαιόφρονι, ξεσμοὺς τοῦ σώματος ἤνεγκας· καὶ λαμπάσι φλογιζόμενος, οὐ κατεπλέχθης τοῖς Παισὶ, συμψάλλον Χρῦσανθε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σοφία κοσμούμενος Χριστοῦ, ἐναπεμώρανας, ἀσόφων φρύαγμα, καὶ νοῦν ἀλάστορα ἠσχυνας, τοῦ τὴν Εὐὰν ἀπατήσαντος, αἰχμαλωτίσας εὐσεβῶς, τούτου τὸ ὄπλον σοφέ, καὶ προσάξας, Νύμφην Θεῶ ἐκλεκτὴν διὰ Πίστεως.

Ἐνώσει ψυχῆς τὴν τῆς σαρκός, φυγόντες ἔνωσιν, ἀγνὰ κειμήλια, τοῦ Παντοκράτορος ὤφθητε, καὶ Ναῶ προσαντετέθητε, ἐπουρανίῳ Ἀθληταί, ἀναβοῶντες Χριστῷ·

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Βουλήσει Θεοῦ τῶν τῆς σαρκός, παθῶν κρατήσαντες, πῦρ ἀπετέφρωσαν, τὸ τῶν κολάσεων Χρῦσανθος, καὶ Δαρεία δρόσῳ Πνεύματος, καὶ τῶν στεφάνων τῆς ζωῆς, ἔτυχον μέλποντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὡς ρόδον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν, τοῦ βίου Πάναγνε, Θεὸς εὐράμενος, σὲ τὴν ἀμόμητον ὄκησε, τὴν γαστέρα σου τὴν ἄχραντον, καὶ εὐωδίας μυστικῆς, κόσμον ἐπλήρωσεν, ἐκβοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνά-
» ψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ
» Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἱερολογοῦντι τὰ θεῖα, θεῖος στρατός σοι προσετέθη, πλάνης ἀνιέρου λυτρωθεῖς, καὶ διὰ ξίφους ἄμωμα θύματα, τῷ δι' ἡμᾶς ὡς πρόβατον, Μάρτυς τυθέντι προσηνέχθησαν.

Ἦθητε θηρίων ἐν μέσῳ, οἷά περ ἄρνες Ἀθλοφόροι, σάρκωσιν κηρύττοντες θείαν, τοῦ κενωθέντος καὶ μέχρις αἵματος· καὶ διὰ πόνων ἄπονον, λῆξιν ἐνθέως ἐκλήρωσασθε.

Σήμερον φαιδρῶς ἐορτάζειν, ἅπασαν πόλιν τε καὶ χώραν, Ῥώμη συγκαλεῖται ἡ πόλις, τοὺς θείους ἄθλους καὶ τὰ παλαιίσματα, ὡς πανδαισίαν ἄυλον, προβαλλομένη ὑμῶν Ἅγιοι.

Ἦθητε πρὸς ἄπειρον δόξαν, Χρύσανθε Μάρτυς καὶ Δαρεία, καὶ τῷ Παντοκράτορι Λόγῳ, στεφανηφόροι ἅμα παρίστασθε, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες, μακαριζόντων ὑμᾶς πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Φρίττει λογισμὸς καὶ καρδία, κατανοοῦντα σὴν λοχείαν, τὴν ἀκατανόητον Κόρη· Θεὸν γὰρ Λόγον ἐκυοφόρησας, τὸν διὰ σοῦ ρυόμενον, πάσης ἀνάγκης τοὺς τιμῶντάς σε.

Εἰ ἔστι Τεσσαρακοστή, τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἦχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὦρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Κ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα ἀναιρεθέντων.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον, ὀλικῶς ἀγαπήσαντες, τὰ τοῦ βίου Ὅσιοι ὡσπερ σκύβαλα, τερπνὰ ἠγήσασθε ἅπαντα· καὶ μόνα τὰ μένοντα, ἀγρυπνία καὶ εὐχῆ, νιφετῶ τε καὶ καύσωνι, ἐποθήσατε, σπηλοδίαιτοι ἅμα γεγονότες, συμπολίται τῶν Ἀγγέλων, ἀναδειχθέντες ἐν χάριτι.

Καὶ ροπάλοις τυπτόμενοι, καὶ τοῖς λίθοις βαλλόμενοι, καὶ πυγμαῖς κοπτόμενοι τὴν ὁμόνοιαν, οὐ διελύσατε Μάρτυρες, ἀγάπη συνδούμενοι, καὶ στοργῇ ἀδελφικῇ· ἀλλ' ὑφ' ἐν θανατούμενοι, καὶ τεμνόμενοι, μεληδὸν Ἀθλοφόροι τῇ τραπέζῃ, προσηνέχθητε τῇ θεῖα, ὡς ἱερεῖα ἀμώμητα.

Καὶ πνιγμῷ συγκλειόμενοι, καὶ πυρὶ δαπανώμενοι, τὰς ψυχὰς παρέθεσθε ὡς ἀμώμητα, Μάρτυρες ἐνδοξοὶ θύματα, χειρὶ τοῦ Παντάνακτος, καὶ συνήφθητε χοροῖς, ἀσωμάτων Δυνάμεων, αἰωνίζουσας, κληρωσάμενοι δόξαν ἧς μεθέξειν, τοὺς ὑμᾶς ἀνευφημοῦντας, ἀδιαλείπτως πρεσβεύσατε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετανοίας τὸ ἄριστον, καὶ σωτήριον φάρμακον, ἡ Θεὸν κήσασα τὸν σωτήρᾶ μου, καὶ τῶν δακρῶν τὰ ρεύματα, καὶ ὥρας τὴν ἔννοιαν, τῆς φρικτῆς καὶ φοβερᾶς, ἀδεκάστου τε κρίσεως, σὺ μοι δώρησαι· καὶ φυγεῖν ταῖς εὐχαῖς σου, ὦ Παρθένε, τῶν κολάσεων τὸν τρόπον, καὶ θείας τεύξασθαι χάριτος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμνάς ἡ κήσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄκακον, τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου Πανάμωμε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμπαντα, σὺ με ἐνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Ὡς τοῦ Σωτῆρος ἀγιόλεκτοι ἄρνες, ἐξωρμημένοι ἐκ χωρῶν διαφόρων, τῇ Ποίμνῃ συνεδράμετε Σάββα τοῦ σοφοῦ· ὄθεν θανατούμενοι, ἀπηνεῖα βαρβάρων, χαίροντες ἀνήλθετε, πρὸς οὐράνιον μάνδραν, καθάπερ Ὅσιοι καὶ Ἀθληταί, ἐκδυσσωπῶντες, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες. Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ἕμνοις γεραίρω Μάρτυρας μονοτρόπους.

Στεφάνου Σαββαΐτου.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ

» ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ δουλείας, ὧ-

» δὴν ἐπινίκον, ἄδοντες καὶ βοῶντες· Ἄσωμέν σοι

» τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Ἕμνοις τὴν θεόπνευστον πληθύν, τῶν ἱερῶν Μαρτύρων σου, ποθοῦντι εὐφημῆσαι, Χριστέ μοι οὐρανόθεν, παράσχου φῶς γνώσεως, τούτων ταῖς ἰκεσίαις, ἵνα μέλψω θεόφθεγκτον ἄσμα.

Νόμῳ τῷ τοῦ Πνεύματος σοφοί, τὰ μέλη κυβερνήσαντες, ὑμῶν καὶ τὰς αἰσθήσεις, ναοὶ ἡγιασμένοι, Θεοῦ ἀνεδείχθητε, Μάρτυρες Θεοφόροι· ἐν ὑμῖν γὰρ Χριστὸς ἐνηλίσθη.

Ὅλβον τὸν φθειρόμενον ἐν γῆ, καταλιπόντες Ἅγιοι, καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ βίου, ὡς ὄναρ παριδόντες, Χριστοῦ ἠρετίσασθε, τὴν μὴ σαλευομένην, Βασιλείαν, ἧς νῦν ἐμφορεῖσθε.

Θεοτοκίον.

Κλίμαξ ἀνεδείχθης μυστική, ἣν Ἰακώβ τεθέαται, ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ· ἐξ ἧς ἀρρήτω λόγῳ, προῆλθεν ὁ ἄσαρκος, σὰρξ ἀτρέπτως ὑπάρξας, ὑπὲρ λόγον ἐκ σοῦ Θεοτόκε.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκ-

» κλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ

» τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ

» στήριγμα, μόνε φιλόνηρωπε.

Ἰερεύσαντες ὅλον, τὸν ἑαυτῶν Ἅγιοι, βίον ἀκηλίδωτον ὅλως, τῷ παντεπόπτη Θεῷ, προσενηνόχατε, ὀλοκαυτώματα θεῖα, ἑαυτοὺς καὶ τέλειον, στέφανον ἤρασθε.

Σάββα τοῦ θεοφόρου, ὡς φοιτηταὶ γνήσιοι, τὴν ἐκ τῶν θορύβων ποθήσαντες, ἀναχώρησιν, ἀνεπιστρόφως ὁδόν, τὴν τεθλιμμένην πατοῦντες, πρὸς ζῶν ἐφθάσατε, τὴν ἀτελεύτητον.

Γεωργήσαντες σπόρον, τὸν ἐν ὑμῖν Ὅσιοι, ἐγκαταβληθέντα τοῦ λόγου, καὶ τῶν δακρύων ῥοαῖς, ἄγαν ἀρδεύοντες, ἑκατοστεύοντα στάχυν, τῷ Θεῷ προσάγετε, καρποφορήσαντες.

Θεοτοκίον.

Ἐνοικῆσας Παρθένῳ, σωματικῶς Κύριε, ὄφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔπρεπε θεαθῆναί σε· ἦν καὶ ἀνέδειξας, ὡς ἀληθῆ Θεοτόκον, καὶ πιστῶν βοήθειαν, μόνε φιλόνηρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθέν.

Δι' ἐγκρατείας τῶν παθῶν τὰς πυριφλέκτους, ἀπονεκρώσαντες ὀρμὰς καὶ τὰς κινήσεις, Ἀσκηταὶ θεόληπτοι ἐπόμενοι κατ' ἴχνος, τῷ πάντα τεκτηναμένῳ μόνῳ Θεῷ, καθάπερ δεκτὴ θυσία καὶ ἱερά, προσηνέχθητε σφάγια, διὰ χειρὸς βαρβαρικῆς, τυπτόμενοι σφαττόμενοι, καὶ βιαίως κοπτόμενοι.

Θεοτοκίον.

Θεοχαρίτωτε Ἀγνή εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλάγχνα οἰκτιρισμῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω δυνάμεσι καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἄσωμάτοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὖρωμεν ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τῷ τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ Σταυρῷ Παρθένε, περιφρουρούμενοι ἀεὶ τὰς τῶν δαιμόνων, προσβολὰς τροπούμεθα, καὶ τὰς μεθοδείας· κυρίως σε Θεοτόκον καὶ ἀληθῶς, ὑμνοῦντες, καὶ πόθῳ πᾶσαι αἱ γενεαί, μακαρίζομεν Ἄχραντε, ὡς προεφήτευσας· διό, πταισμάτων ἡμῖν ἄφεςιν, ταῖς πρεσβείαις σου δώρησαι.

Ἐδὴ δ'· Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπέβης ἐφ' ἵππους, τοὺς Ἀποστόλους σου Κύριε,
» καὶ ἐδέξω χερσὶ σου ἡνίας αὐτῶν, καὶ σωτηρία
» γέγονεν ἡ ἰππασία σου, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι·
» Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐρήμῳ ἀνίκμῳ, ἐγκαρτεροῦντας ὁρῶν ὁ ἐχθρός, ἀρεταῖς τε ποικίλαις ἐμπρέποντας, τοὺς ἀηττήτους Μάρτυρας, ἐπυρπολεῖτο δεινῶς, τῷ φθόνῳ βεβλημένος, καὶ πρὸς παρατάξεις ἐτρέπετο.

Ῥιζώσας τὴν πλάνην, ἐν τοῖς ἰδίῳις αὐτοῦ μαθηταῖς, πρὸς ἀλληλοφονίαν ἠρέθισε, τὰ τῶν Βαρβάρων φύλα ὁ Δράκων ὁ δόλιος, δι' ὧν καὶ τῆς ἐρήμου, ἐξῶσαι τοὺς Ὁσίους ἠπείγετο.

Ἀγρίως τὰ κύκλω, περιλαβὼν ὡς ἐπόθησε, φυγαδεῦσαι μὲν τούτους, οὐκ ἴσχυσε τοὺς ἀηττήτους, ὁ τῶν Δικαίων ἀντίπαλος· νικηθεὶς δ' ἀοράτως, ὀφθαλμοφανῶς ἐπεστράτευσε.

Ἰοῦ καὶ μανίας, ἐμπεπλησμένος ἐφόρμησε, σὺν τοῖς ὑπασπισταῖς ὁ ἀρχέκακος· θηριωδῶς δὲ τοῖς μακαρίοις ἐφήλατο, καὶ πληγαῖς ἀνηκέστοις, αἵματος λιβάδας ἐξέχεε.

Ῥεούσης ἀπήτουν, ὕλης χρυσοῦ φθαρτοῦ θησαυρούς, οἱ τῇ γῆ τὰς ἐλπίδας ἐρείσαντες· οἱ δὲ γενναῖοι ἐν οὐρανοῖς ἀναθέμενοι, τὰς ἐλπίδας ἐβόων· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡς θῆρες ῥοπάλοις, ἀνηλεῶς καὶ τοῖς ξίφεσι, τοὺς Ὁσίους καὶ λίθοις ἠκίζοντο, τοὺς σφῶν προκρίτους καταμηνύειν κελεύοντες· ἀλλ' ἀνένευον πάντες, νόμῳ τῆς ἀγάπης νευρούμενοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένε καὶ Μήτηρ, σὺ Ἀποστόλων καλλώπισμα, καὶ Μαρτύρων Ἁγίων κραταίωμα, καὶ τῶν Ὁσίων καύχημά τε καὶ διάσωσμα, τῶν πιστῶς μελωδούντων· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐδὴ ε'· Ὁ Εἰρμός.

» Ἴνα τί με ἀπάσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς
» τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος
» τὸν δειλαιον; Ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ
» φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Μυθηέντες ἀγάπης, Σῶτερ τὸν θεσμὸν τῆς τελείας οἱ Ὅσιοι, καὶ πεπαιδευμένοι, ὑπὸ σοῦ τὰς ψυχὰς προετίθεσαν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων, φίλων τὸ σὸν ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἐθελούσιον θῦμα μιμούμενοι.

Ἄγαν ὑπὲρ τὴν φύσιν, τὴν ἐκ θελημάτων σαρκὸς γεννηθεῖσαν Χριστέ, τὸ διάταγμά σου, τοῦ θανάτου ἐφάνη στερρότερον· τῷ γὰρ σῶ στοιχοῦντες, Νόμῳ θανεῖν ὑπὲρ τῶν φίλων, εὐκλεῶς οἱ θεόφρονες εἴλοντο.

Ῥαντισθέντες ὑσώπω, διὰ τοῦ Βαπτίσματος τῷ νοητῷ τὰς ψυχὰς, τοῖς οἰκείοις αὖθις, ἐρραντίσθητε αἵμασιν Ὅσοιοι· ἐν φρουρᾷ πυρὸς δέ, οἷα χρυσὸς δοκιμασθέντες, προσηνέχθητε θῦμα εὐῶδες Χριστῷ.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱὸν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμὸν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Ῥδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Πρὸς τὸν δυνάμενον σώζειν με Κύριον, ἐκ βυθοῦ
» ἀμαρτιῶν ἐβόησα, καὶ ἐκ φθορᾶς ἀνήγαγε, τὴν ζωὴν
» μου ὡς φιλόανθρωπος.

Τὰς ἀπειλὰς τῶν Τυράννων οὐκ ἔπηξαν οἱ θεράποντες Χριστοῦ· τὸν βίον γὰρ διηνεκῶς μελέτημα, τοῦ θανάτου προκατέστησαν.

Ἵπνοοῦντες πλουτεῖν τοὺς ἀκτήμονας, ἀφειδῶς οἱ ἀσεβεῖς ἐκόλαζον, τοὺς τὰ φθαρτὰ μὲν ρίψαντας, κτησαμένους δὲ τὰ ἄφθαρτα.

Ῥώμην ἀνίκητον ἀμφιασάμενοι, τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἀθληταί, ἐτρέψαντο τοῦ νοητοῦ ἀλάστορος, καὶ βαρβάρων τὰ φρυάγματα.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἐπὶ κούφης νεφέλης ἐλήλυθεν, ἐπὶ σοὶ ὁ βασιλεύων Κύριος, τοῦ καθελεῖν Αἰγύπτια, χειροποίητα Πανάμωμε.

Κοντάκιον.

Ἦχος β´. Τὴν ἐν πρεσβείαις. Γερασίμου.

Τὴν τῶν Ὁσίων θεόληπτον συνοδείαν, ταῖς τῶν Μαρτύρων διαλάμπουσιν ἀκτίσι, πάντες τοῖς ἄσμασι στεφανώσωμεν, τοὺς τῷ Χριστῷ τυθέντας, οἷάπερ θεῖα σφάγια· αὐτοὺς γὰρ ὁ Λόγος προσεδέξατο.

Εἰ δὲ ἐστὶ Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ Κ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀββάδων, τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Μαύρων ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου.

Στίχ. Διπλοῦς στεφάνους χειρὸς ἐκ τοῦ Κυρίου,

Πόνων χάριν δέχεσθε, καὶ τῶν αἱμάτων.

Εἰκάδι Ἀββάδες ἐκ χθονὸς οὐρανὸν ἤλυθον εὐρύν.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἐκ διαφόρων τόπων συναθροισθέντες, καὶ τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα προσκαθεζόμενοι, ἐν ἀσκήσει πολλῇ, καὶ καλῇ πολιτεία τὸν Θεὸν ἐθεράπευον. Ἄλλ' ὁ βασκαίνων καὶ φθονῶν Διάβολος, καὶ μάλιστα τοῖς ἐν ἀρεταῖς, ἐξήγειρεν ἐπ' αὐτοὺς ἀθέους Αἰθίοπας, ἐλπίζοντας πλοῦτου περιουσίαν λαβεῖν. Ὡς δὲ ἀπελθόντες οὐδὲν εὔρον, τοὺς μὲν ἀποκεφαλίσαντες, τοὺς δὲ διχοτομήσαντες, ἄλλους δὲ κατακεντήσαντες, καὶ τὰ αἵματα αὐτῶν ἐκχέαντες, καὶ διαφόρως ἀνελόντες, ἀπέκτειναν. Οἱ δὲ Ὅσοιοι εὐχαριστοῦντες, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τῷ Κυρίῳ, ἀπολαβόντες τὴν αἰώνιον καὶ μακαρίαν ζωὴν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, δι' ἣν τοὺς τε ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, καὶ τὸ μαρτύριον τῆς ἀθλήσεως προθύμως ὑπέμειναν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Νικήτα, Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος.

Στίχ. Ὑπὲρ τύπου σοῦ δεινὰ Νικήτας φέρων,

Νῦν σὸν πρόσωπον, Χριστέ, ἐν πόλῳ βλέπει.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς ἐν τῷ καιρῷ τῶν Εἰκονομάχων ὑπῆρχεν Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος, οὐ μόνον πιστὸς καὶ εὐλαβὴς καὶ ὀρθοδοξότατος, ἀλλὰ καὶ ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς, πολὺς τὴν γνῶσιν, πολὺς τὸν

λόγον. Ὅθεν ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὴν προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς παναχράντου αὐτοῦ Μητρός, καὶ τῶν ἱερῶν καὶ θείων Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐξορίας καταδικάζεται, καὶ πειρασμοῖς ἀνυποίστοις καθυποβάλλεται· ἐφ' οἷς νοσήσας δεινῶς, παρέθετο τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Μαρτύρων Γυναικῶν, τῶν ἐν Ἀμινσῶ, Ἀλεξανδρίας, Κλαυδίας, Εὐφρασίας, Ματρώνης, Ἰουλιανῆς, Εὐφημίας, καὶ Θεοδοσίας.

Στίχ. Δηλοῖ Γυναικῶν τῶν πεπυρπολημένων,
Ἀριθμὸς ἑπτὰ παρθένος τῶν Παρθένων.

Αὗται ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς· ὑφ' οὗ, διωγμοῦ κινήεντος μεγάλου κατὰ τῶν Χριστιανῶν, πᾶσα ἡλικία τῶν τὸν Χριστὸν ὁμολογούντων, διαφόροις βασάνοις καὶ ποικίλοις θανάτοις ἐξεκόπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἐν Ἀμινσῶ τῇ πόλει τὸ αὐτὸ ἐπετελεῖτο παρὰ τοῦ Ἄρχοντος τῆς πόλεως, καὶ αὗται αἱ ἑπτὰ πεπαρῆσιασμέναι ἔστησαν ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ Χριστιανὰς ἑαυτὰς ὁμολογήσασαι, καὶ τὸν Ἄρχοντα ὠμὸν καὶ ἀπάνθρωπον, καὶ ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας ἀποκαλέσασαι, πρῶτον μὲν ἐκδυθεῖσαι ῥαβδίζονται· ἔπειτα τοὺς μαστοὺς ξίφει ἐκκόπτονται· μετὰ δὲ ταῦτα κρεμασθεῖσαι ξέονται, ἄχρι καὶ τῆς διαφανείας τῶν ἐγκάτων αὐτῶν· καὶ τελευταῖον εἰς κάμινον πυρὸς ἐμβληθεῖσαι, παρέδωκαν τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ῥοδιανὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Ῥοδιανὸς ὡς ἐρυθρὸν σοὶ ῥόδον,
Χριστέ, προσήχθη, τὸ σῶμα βεβαμμένον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἀκύλας ὁ Ἐπαρχὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἄμωμον ἱερεῖον ὄφθης, Ἀκύλα,
Τμηθεὶς ἀμώμῳ Δεσπότη διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Λολλίων πυγμαῖς βαλλόμενος τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Λολλίων ἔστηκε τὰς πυγμὰς φέρων,
Καὶ μὴ στεναγμὸν, μηδὲ μυγμὸν ἐκφέρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἐμμανουὴλ ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Εἶφει χεθῆτω, κὰν κοτύλη φησί μοι,
Ἐμμανουὴλ πέφυκεν αἵματος μία.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Μύρων ὁ Κρήτης, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κρήτῃ ἐν ἔτει αμγλγ' (1793), ἀγχόνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Μύρον νοητὸν ὠράθης ἐξ ἀγχόνης,
Μύρων ἀθλητά, δόξα Κρήτης καὶ κλέος.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλεήσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ τῆς Χαλδαίας καμίνου, τὴν πανώλεθρον δύνα-
» μιν σβέσαντες, μορφῇ Ἀγγέλου συγκαταβάντος, τῷ
» Δημιουργῷ Νεανίαὶ ἐκραύγαζον· Εὐλογητὸς εἶ καὶ
» αἰνετός, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀπηγεώθησαν ἄμφω, τὰ πολέμια τῶν ἐναντίων στίφη, τῶν ὀρωμένων καὶ ἀοράτων, ἐν τοῖς αἰκισμοῖς καθορῶντες τοὺς Μάρτυρας, ὑμνολογοῦντας· Εὐλογητός, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σοὶ τῷ Χριστῷ νυμφευθέντες, καὶ τῷ ἔρωτί σου τιρωσκόμενοι, τοῦ μόνου ὄντως ἡγαπημένου, γένος καὶ πατρίδα καὶ πλοῦτον ἠθέτησαν, οἱ πρόσφυγες σου ὧ Λυτρωτά, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μιαυφονία βαρβάρων, οὐ μετέστησε τοὺς ἐραστάς σου Χριστέ, τῆς ἐν ἐρήμῳ θεολατρίας· τοὺς γὰρ ἀναιροῦντας τὸ σῶμα οὐκ ἔπηξαν, τὰς σὰς κατέχοντες ἐντολάς, ὡς ἀκράδαντον θεμέλιον.

Ὅλην πρὸς σέ μεταθέντες, ἐκ τοῦ Κόσμου τὴν ἐπιθυμίαν Χριστέ, θυμὸν δὲ κατὰ τῆς ἀμαρτίας μόνης ἀνθοπλίσαντες, σοὶ εὐηρέστησαν πανσόφω χρώμενοι λογισμῷ, οἱ θεράποντές σου Κύριε.

Νόμον θεόγραφον ἔνδον, ἐν πλαξὶ τῶν καρδιῶν ὑμῶν, θεόθεν Μάρτυρες δεδεγμένοι, ἓνα ἐν Τριάδι Θεὸν ἐκηρύττετε, αὐτῷ βοῶντες· Εὐλογητός, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Κυρίου, πορευόμενοι δεῦτε ὑμνήσωμεν, τὴν θείαν πύλην τοῦ Βασιλέως, τῶν βασιλευόντων, Μαρίαν τὴν ἄχραντον, τὴν Θεοτόκον, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀσεβείας ὄργανα, ἄλιον μέλος· εὐσεβείας δὲ αἱ
» θεόφθογγοι, ἐκελάδουν φόρμιγγες· Εὐλογεῖτε πάν-
» τα τὰ ἔργα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐρανίαις τάξεσιν ἡμιλλημένοι, οἱ ἰσάγγελοι ὀλονύκτιοι, ἐν ἀγρυπνίαις ἔψαλλον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν Σταυρὸν ἀράμενοι σοὶ τῷ Δεσπότη, ἠκολούθησαν ὀλοψύχως, οἱ Μάρτυρες ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥάβδοις συνθλαπτόμενοι, λίθων νιφάδας, ὑφιστάμενοι οἱ πανόλβιοι, ἀρετῆς ἀντείχοντο, Ὑμνεῖτε βοῶντες τὰ ἔργα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλοτρόπως σῶμά τε ψυχὴν καὶ πνεῦμα, καθηράμενοι οἱ μακάριοι, τῷ Χριστῷ ἀνέμελλον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ διττὴν ὑπόστασιν σὲ βλασφημοῦντες, τὸν ἀμέριστον αἰσχυνέσθωσαν, ὡς τετράδα σέβοντες· ἡμεῖς γὰρ σε ἓνα τῆς θείας, Τριάδος προσκυνοῦμεν.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατε-
» πλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώ-
» ποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχω-
» ροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων
» καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ποικίλως γυμνασθέντες οἱ Ἀθληταί, καὶ νικήσαντες τοῦ κοσμοκράτορος, τὰς μηχανάς, ἤσχυσαν ἀνδρείως καὶ εὐσεβῶς, βαρβαρικὴν ἀπόνοιαν, τούτων ὑπομείναντες τὰς ὀρμάς· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους, διπλοῦς ἐκ τοῦ δικαίου, ἀγωνοθέτου ἐκομίσαντο.

Ὅπαῖς καὶ ἐν σπηλαίοις ἀσκητικῶς, τὴν ζωὴν διελθόντες μακάριοι, ἄντρου στενοῦ, χάσματι καθεῖρχθητε ἀφεγγεῖ, πεφοινιγμένοι αἵμασι, καύσει τε πυρὸς καὶ τῆ ἐκ καπνοῦ, δεινῶς ἀποσμυχούση, ἀτμίδι ἐκπνιγέστες, τροπαιοφόροι ἀπεφάνθητε.

Ὑμνοῦμεν τοὺς ἀγῶνας ὑπερφυῶς, οὐς πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἠθλήσατε, νεανικῶς, ἀντικαθιστάμενοι τοῦ Χριστοῦ, ὡς στρατιῶται ἔνδοξοι· καὶ γὰρ ἐνικήσατε εὐκλεῶς· καὶ νῦν παρεστηκότες, σὺν τάγμασιν Ἁγίων, τῷ παννυσίστῳ ἡμῶν μέμνησθε.

Σὺν Σάββα τῷ Πατρὶ καὶ Καθηγητῇ, ὡς ἀνόθευτα τέκνα μακάριοι, ἐν οὐρανοῖς, αἴγλης ἐμπορούμενοι τριλαμποῦς, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύσατε, τῶν συμφοιτητῶν τε καὶ ὑμνητῶν, εἰρήνην δωρηθῆναι, κοινῶς ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ σωτηρίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁφρὺν καὶ θράσος ἅμα τῶν δυσμενῶν, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου κατάβαλε, καὶ τὰς βουλὰς, τῶν κακοδοξούντων Δημιουργέ, τῶν δὲ πιστῶν τὸ σύστημα, στήριξον ἀκράδαντον ὡς Θεός, τὸ κέρασ ἀνυψώσας, καὶ πίστει κραταιώσας· ἵνα σε πάντες μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἢ Α' Ὁρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Κα' τοῦ Αὐτοῦ Μηνος

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου Ἐπισκόπου, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κόσμου τοὺς θορύβους ἐκφυγών, ἐν ἀταραξίᾳ παμμάκαρ, τὸν νοῦν ἐφύλαξας, μὴ περιπλανώμενον, μηδὲ ῥεμβόμενον, ταῖς τοῦ βίου συγχύσεσι, καὶ ταῖς τρικυμίαις, ἀλλ' ἀνατεινόμενον, καὶ ἄνω βλέποντα, πόθῳ πρὸς τὸν ἄνω Δεσπότην, πρὸς τὸν εὐεργέτην τῶν ὅλων, ἀξιομακάριστε Ἰάκωβε.

Ἐξω τῆς τοῦ κόσμου ταραχῆς, Πάτερ διεξάγων τὸν βίον, παθῶν ἐλεύθερος, γέγονας τῇ χάριτι, περιφρουρούμενος· καὶ δαιμόνων τὰς φάλαγγας, ἀσκήσει συντόνω, καὶ θείαις ἀστράψεσι, καταστρεψάμενος, χαίρων σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, ὧν τὴν πολιτείαν ἐκτίσω, περὶ τὸν Παντάνακτα καὶ Κύριον.

Ἐξῆς ἔξω κόσμου καὶ σαρκός, ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα πάντα, ὡς τὴν ἀόρατον, δόξαν ἐνθυμούμενος, καὶ φανταζόμενος, τῆς σκηνῆς τὴν εὐπρέπειαν, τῆς ἐπουρανίου, καὶ τὴν ὠραιότητα τὴν ἀκατάληπτον· ἧς νῦν ἐμπορούμενος σῶσαι, τοὺς πιστῶς τιμῶντάς σε Πάτερ, τὸν Χριστὸν δυσώπησον Ἰάκωβε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμὴν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε, σπεῦσον, δυσωποῦμεν ρύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καὶ ὀλολύζουσα· Οἴμοι, Τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσι νέμων ζωὴν; ὅθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Ἐγκρατεία ἐκλάμπας Πάτερ Ἰάκωβε, ὡς Ἱεράρχης τοῦ Λόγου καὶ ἀληθῆς λειτουργός, ὠρθοτόμησας πιστῶς λόγον τὸν ἔνθεον· οὐπὲρ τὴν χάριν βεβαιῶν, δι' ἀγώνων εὐαγῶν, ἐδίδαξας προσκυνεῖσθαι, τὴν τοῦ Σωτῆρος Εἰκόνα· ᾧ καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Και Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες ὡς σύνηθες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Ποίημα Ἰγνατίου.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Εἰρμός.

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ
» διελόντι θάλασσαν, καὶ ὀδηγήσαντι, τὸν λαὸν
» ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων· ὅτι δεδόξασται.

Τὸν φωτισμὸν, τοῦ σοῦ Δεσπότης Ἰάκωβε, ἐν τῇ ψυχῇ δεξάμενος, κόσμον κατέλιπες,
ἀγλῶδῃ ἀπάτην, καὶ τῆς ὑπερκοσμίου, δόξης ἐπέτυχες.

Σὺ τὸν Σταυρὸν, ἐπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, τῷ σταυρωθέντι Ὅσιε, κατηκολούθησας,
καὶ μονάσας, πανσόφως, τὰ πάθη ἐγκρατεία, Πάτερ ἐμείωσας.

Χωρητικόν, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων σου, σκεῦος
γεγένησαι, καὶ τῆς ἄνω πολίτης Σιών, καὶ κληρονόμος, μάκαρ Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον.

Μόνη Θεόν, πᾶσι τὸν ὄντα ἀχώρητον, σοὶ χωρητὸν γενόμενον, δι' ἀγαθότητα,
ἀπεκύησας Κόρη· ὃν αἴτησαι σωθῆναι, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας
» τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον,
» εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Ὁ βίος σου τερπνὸς ὁ λόγος ἔνθεος, ἀγάπης τῷ ἅλατι ἠρτυμένος, ἡ καρδία
εὐκατάνυκτος· διὰ τοῦτό σε πιστεῖ μακαρίζομεν.

Χριστοῦ τοῦ δι' ἡμᾶς φανέντος σώματι, τὸν θεῖον σεβόμενος χαρακτῆρα, διωγμοὺς
Πάτερ ὑπέμεινας, καὶ κινδύνους καὶ πόνους παμμακάριστε.

Ὡς θῦμα καθαρὸν σαυτὸν προσήγαγες, Κυρίῳ νεκρώσει τῆς ἁμαρτίας, καὶ θυσίας
ἀναιμάκτους αὐτῷ, Ἱεράρχης ὡς ἔννομος προσήγαγες.

Θεοτοκίον.

Χρυσοῦν ὡς ἀληθῶς θυμιατήριον, καὶ στάμνον τοῦ θεοῦ μάννα καὶ θρόνον, καὶ
παλάτιον τερπνότατον, τοῦ Θεοῦ σε Παρθένε ὀνομάζομεν.

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν ὠραιότητα, τῶν διδαγμάτων σου, καὶ τὴν λαμπρότητα, τῶν νοημάτων σου, καὶ
οὓς ὑπέστης διωγμοὺς, σεπτὰ δι' ἐκτυπώματα, Πάτερ ἐκπληττόμενοι, κατὰ χρέος
τιμῶμέν σε, Ἰάκωβε πανεύφημε, θυηπόλε τοῦ Κτίστου σου· διὸ σὺν ὑμνωδίαις
βοῶμέν σοι· Σῶσον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ἐκαστος ὅπου σώζεται, ἐκεῖ δικαίως καὶ προστρέχει· καὶ ποία ἄλλη τοιαύτη
καταφυγή, ὡς σὺ Θεοτόκε, σκέπουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥάβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ
καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας,
» καὶ ἐδόξασά σε, μόνη φιλόφρονε.

Τῶν δακρύων τοῖς ρεύμασι, διηνεκῶς λουόμενος παμμάκαρ, καθαρὸν δοχεῖον, ὠφθης
τοῦ Πνεύματος.

Ὀλονύκτοις δεήσεσι, τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος κοιμίσας, ἀπαθείας ὠφθης, λύχνος
ἀκοίμητος.

Ταπεινός τε καὶ μέτριος, καὶ συμπαθὴς ἀκέραιος καὶ σώφρων, Ἱεράρχα Ὅσιε,
ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, πάντας λύτρωσαι.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰῶνων Ποιητῆς
» Κύριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσταγμάτων ὁδή-
» γησον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον, Θεὸν οὐ
» γινώσκομεν.

Δόξης ἐρῶν ἀληθοῦς, τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν Ὅσιε, περιφανῶς Πάτερ ἐβδελύξω,
καὶ γέγονας φωστήρ, ταπεινοφροσύνης ἐμπρέπων φαιδρότητι.

Ἀναστηλῶν σεαυτὸν, ταῖς ὀλονύκτοις προσευχαῖς ἴστασο, τῷ τῆς ψυχῆς ὄμματι τὰς
θείας δεχόμενος ἀνάγας, Πάτερ Ἱεράρχα, θεόφρον Ἰάκωβε.

Ἐν ἐγκρατεῖα πολλῇ, ἐν ἀγρυπνίᾳ ἐκτενεῖ Ὅσιε, ἐν προσευχῇ καὶ κακοπαθείᾳ
ἐζήτησας Θεόν, τὸν σὲ πρὸς τὰς ἄνω μονὰς μεταθέμενον.

Θεοτοκίον.

Τὴν πληρωθεῖσάν μου, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δυσμενοῦς Ἄχραντε, ὡς συμπαθῆς ἴασαι
καρδίαν ἢ τὸν ἐπὶ Σταυροῦ, σαρκὶ πληρωθέντα, ἀρρήτως κύησασα.

Ῥδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-
» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Οἱ κρουνοὶ τῶν δακρῦων σου Ὅσιε, θάλασσαν δεινῶν παθημάτων ἐξήραναν, καὶ τὴν
ἐκεῖ παράκλησιν, τῇ σεπτῇ σου ψυχῇ προεξένησαν.

Ἀνεξίκακος πρῶτος ἀκέραιος, ὅσιος ἠδὺς ταπεινόφρων καὶ μέτριος, καὶ φωτισμοῦ
ἀνάπλευς, παναοίδιμε Πάτερ γεγένησαι.

Τῇ τῶν θείων Ποιμένων ἢ μνήμη σου, Πάτερ συνδεδόξασται, οἷα Ποιμένος καλοῦ,
Ποιμὴν σοφῆ Ἰάκωβε, ὡς ὀσίως τὴν ποιμνὴν ποιμάναντος.

Θεοτοκίον.

Ὁ βουλήσει τὸ πᾶν ἐργασάμενος, μήτραν βουληθεὶς ἀπειρόγαμον ὤκησε, τοὺς τῇ
φθορᾷ νοσήσαντας, ἀφθαρσία πλουτίσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου Ἐπισκόπου, τοῦ
Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Λύπας ἐνεγκὼν σῆς χάριν σκιᾶς, Λόγε,

Βίου σκιάδους Ἰάκωβος ἠρπάγη.

Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκάδ' Ἰάκωβον κατὰ πρώτην.

Οὗτος, τὸν ἀσκητικὸν βίον ὑπελθὼν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, νηστεία καὶ τῇ λοιπῇ
κακοπαθείᾳ ἑαυτὸν ἐκαθάρισεν· ὅθεν ἐπὶ τὸν θρόνον ἄγεται τῆς Ἐπισκοπῆς, πολλοὺς
διωγμοὺς ὑπομείνας, ὡς τοὺς Εἰκονομάχους ἐκτρεπόμενος. Ἐν τούτοις οὖν καρτερῶν,
καὶ λιμῶ καὶ δίψει προσπαλαίων, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Θωμᾶ, Πατριάρχου
Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ζωὴν ὁ Θωμᾶς ἐκλιπὼν μετρομένην,

Ζωὴν πρεπόντως εὗρεν οὐ μετρομένην.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Θωμᾶς, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτῷ ἀρετὴν, καὶ
ἄκραν σύνεσιν καὶ εὐλάβειαν, Διάκονος προχειρίζεται τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ
Σακελλάριος ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν, καὶ ἐν θαύμασι μεγίστου Ἰωάννου τοῦ

Νηστευτοῦ, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ αἰοιδίμου καὶ μακαρίου Μαυρικίου. Καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ τε τοῦ Ἰωάννου, καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν ἀρχιερατεύσαντος Κυριακοῦ, προχειρίζεται Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἔτη τρία καὶ μῆνας δύο τὸν θρόνον ταύτης διϋθύνας· καὶ πολλὰ κατὰ τῶν Αἰρέσεων ἀγωνισάμενος, καὶ τὰ ὀρθόδοξα δόγματα κρατύνας, καὶ τὸ Ποίμνιον καλῶς καὶ θεαρέστως ποιμάνας, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φιλήμονος καὶ Δομνίνου.

Στίχ. Τμηθεὶς Φιλήμον, καὶ Δομνῖνον σὸν φίλον,

Φιλεῖν κεφαλῆς τὴν τομὴν ἀπειργάσω.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ τῆς μεγαλοδόξου Πόλεως Ῥώμης· ἐπὶ δὲ τὸν καιρὸν τοῦ διωγμοῦ ἀπιόντες ἐν Ἰταλίᾳ, κάκεῖ κηρύττοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς ἐπιστρέφοντες ἐπὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, ἐβάπτιζον. Διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Εἰδωλολατρῶν κρατηθέντες, καὶ τῷ τῆς χώρας προσαχθέντες Ἄρχοντι, καὶ μήτε κολακείαις μαλακισθέντες, μήτε δωρεῶν ὑποσχέσεσι, μόνον δὲ τὸν Χριστὸν ἐπικαλούμενοι, καὶ Θεὸν ἀνακηρύττοντες, γυμνοὶ ταθέντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ τεσσάρων ἀφειδῶς τύπονται, εἶτα ῥίπτονται ἐν φυλακῇ. Μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βηρύλλου, Ἐπισκόπου Κατάνης.

Στίχ. Διπλᾶ θανῶν εὔρατο Βήρυλλος στέφη,

Ὡς κυριεύσας καὶ παθῶν καὶ δαιμόνων.

Οὗτος ἐγένετο μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου, ἐξ Ἀντιοχείας ἔλκων τὸ γένος· ἐν τῇ Δύσει δὲ γενόμενος μετ' αὐτοῦ, Ἐπίσκοπος Κατάνης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου προχειρίζεται. Καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς ποιμάνας τὸ ὑπ' αὐτὸν Ποίμνιον, καὶ θαύματα παντοῖα ἐργασάμενος, πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπέστρεψε Πίστιν. Ἐξ ὧν ἐπιμνησθῆναι ἐνός δέον ἐστί. Πηγή ἦν κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον, πικρότατον ἔχουσα ὕδωρ, οὗ τὴν πικρίαν, τῷ Θεῷ προσευξάμενος, μετέβαλεν εἰς γλυκύτητα· ὅπερ ἰδὼν τις Ἑλλήν, ἄκρως Εἰδωλολάτρης, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ σὺν ἐκείνῳ ἕτεροι πολλοί. Ἐν τούτοις εἰς βαθὺ γήρας ἐλάσας, καὶ τὸν τοῖς Ἁγίοις πρέποντα ὕπνον ἀναπαυσάμενος, κατετέθη ἐν τῇ αὐτῇ Νήσῳ ἐντίμως, ἰάματα παρέχων τοῖς αὐτῷ μετὰ πίστεως προσιοῦσι, μέχρι τῆς σήμερον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Σεραπίων, ὁ ἀπὸ Σιδῶνος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Δοὺς πάντα χερσὶν ἐνδεῶν Σεραπίων,

Τέλος δίδωσι καὶ τὸ Πνεῦμα Κυρίῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰκόνοσ χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρᾷ λατρευομένης,

» οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτά-

» του προστάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες,

» δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ

» τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πολλοὺς διωγμοὺς, ἀνευδότους πειρασμοὺς Πάτερ ὑπέμεινας, Εἰκονομάχους

ἐκτρεπόμενος, ὡς ζηλωτὴς ἐνδικώτατος, πάντας τοὺς ὀρῶντας φωτίζων, καὶ

κραυγάζων Ἰάκωβε· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χριστοῦ τὴν φρικτὴν, παρουσίαν ἐννοῶν ἐν κατανύξει, πάντα τὸν βίον διετέλεσας,

ἕως οὗ εὔρες μακάριε, κάθαρσιν πταισμάτων τελείαν, καὶ αἰωνίαν παράκλησιν, καὶ

φωτισμὸν ἀληθινόν, καὶ δόξαν ἄρρητον.

Ποιμένος Χριστοῦ, ἐν πραότητι ψυχῆς ὄφθης ἀρνίον· καὶ ὑπὸ τούτου ποιμαίνόμενος, ποιμὴν προβάτων ἐν Πνεύματι, Πάτερ λογικῶν ἀνεδείχθης, σὺν αὐτοῖς μέλων πάντοτε· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μαρία σεμνή, ἀειπάρθενε Ἀγνή εὐλογημένη, καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἁμαρτανόντων ἢ λύτρωσις, σῶσόν με τὸν ἄσωτον σῶσον, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἦδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς
» Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον,
» μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον,
» καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ καθαρῶτατός σου νοῦς, καθαραῖς προσομιλῶν φωτοχυσίαις, τῶν δαιμόνων τὸ σκότος, καὶ τῶν παθῶν τὴν ἀχλύν, ἐμφρόνως ἐξέκλινεν Ὅσιε, Χριστὸν ἀνυμνεῖτε, κραυγάζων εἰς αἰῶνας.

Πεπρωμένα τὰ ἐχθροῦ, βέλη ἔσβεσας σοφὴ ταῖς ἐπομβρίαις, τῶν ἀπαύστων δακρύων· καὶ πυρωθεὶς τῇ Χριστοῦ, ἀγάπῃ παμμάκαρ κατέφλεξας, τὰς ὑλομανούσας, τῶν ἡδονῶν ἀκάνθας.

Τοῦτο τὸ ποιμνιον σοφέ, ὃ συνήγαγες ταῖς σαῖς διδασκαλίαις, καὶ τοὺς πίστει τελοῦντας τὴν ἱεράν καὶ σεπτὴν· καὶ πλήρη φωτὸς θεῖαν μνήμην σου, φύλαττε εὐχαῖς σου, πειρασμῶν καὶ κινδύνων.

Θεοτοκίον.

Ζῶσα ὑπάρχουσα πηγὴ, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ἀποτεκοῦσα, τὴν ψυχὴν μου τακεῖσαν τῆς ἁμαρτίας φλογμῷ, Παρθένε Θεοτόκε πότισον, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία,
» ἦκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ
» πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφρά-
» στως σαρκωθέντα δι´ ἡμᾶς, οἱ Πιστοὶ ὁμοφρό-
» νως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Μετὰ πολλοὺς τοὺς καμάτους, μετὰ πόνους μυρίουσ, ἰδρῶτάς τε καὶ θλίψεις ἀληθεῖς, πρὸς τὸν λιμένα κατέπαυσας, τὸν οὐράνιον φέρων, τὸν πλοῦτον τῶν ἐνθέων ἀρετῶν, ἱερώτατε Πάτερ, Ὅσιων ἰσοστάσιε.

Ἡμερινὸν ὡς ἀστέρα, ὡς τοῦ Πνεύματος οἶκον, ὡς ῥόδον εὐωδίας μυστικῆς, Πάτερ ὑπάρχον ἀνάπλεων, ὡς ὑψίκομον δένδρον, ὡς δόξης αἰωνίου κοινωνόν, ὡς σοφὸν Ἱεράρχην, τιμῶμέν σε Ἰάκωβε.

Αἱ τῶν δακρύων λιβάδες, ἐν τῇ γῆ τῆς καρδίας, πεμπόμεναι πλουσίως ἀληθῶς, στάχυν ἐξέθρεψαν ὄριμον, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν πίστει, τιμώντων σε ἐκτρέφοντα ἀεὶ, Ἱεράρχα θεόφρον, Πατὴρ ἡμῶν Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Κύριε φεῖσαι, ὅταν μέλλης με κρῖναι, καὶ μὴ καταδικάσης με εἰς πῦρ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με· δυσωπεῖ σε Παρθένος, ἢ σὲ κυοφορήσασα Χριστέ, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, καὶ ὁ κλεινὸς Ἰάκωβος.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΒ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη Αγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλείου,
Πρεσβυτέρου τῆς Ἀγκυρανῶν Ἐκκλησίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ἱερωσύνης στολαῖς ἠγλαῖσμένος, Θεῷ ἐλειτούργησας, καθάπερ Ἄγγελος, τῷ δι' ἡμᾶς ὕλη σώματος, ἐπιφανέντι, θύων Βασιλείε μεγαλώνυμε· ἐντεῦθεν ὡς τέλειον πρόβατον τέθυσαι, καὶ καθαρὸν θῆμα γέγονας, καὶ προσηνέχθης, νῦν εἰς τὸ ἄνω θυσιαστήριον ὄθεν φωναῖς σε μακαρίζομεν, χαρμονικῶς καὶ βοῶμέν σοι· Ἴκετεύων μὴ παύση, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀφαιρεθεὶς τὴν δорὰν κρίσει ἀδίκῳ, τοὺς πόνους ὑπήνεγκας, ἀποσκοπούμενος, λῆξιν τὴν ἄπονον ἐνδοξε, καὶ τὰ βραβεῖα, τοῖς ἐναθλήσασιν ἀποκείμενα· πυρὶ δὲ στομούμενος οἷά περ σίδηρος, οὐρανοχάλκευτον γέγονας, παμμάκαρ ξίφος, πάσας συγκόπτων ἐχθροῦ τὰς φάλαγγας· ὄθεν τιμᾷ σε πᾶσα σήμερον, τῶν εὐσεβῶν γλῶσσα χαίρουσα, καὶ αἰτεῖ δυσωπεῖν σε, τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς σου.

Ὁραῖσμένος τοῖς στίγμασι τοῖς θείοις, εἰς πόλιν ἐκ πόλεως, δέσμιος ἔτρεχες, καταδεσμεύων τὸν Τύραννον, καὶ τὰς πορείας, τῶν σῶν βημάτων κατευθυνόμενος· καὶ δὴ πρὸς Καισάρειαν πόλιν γενόμενος, ἐν ταύτῃ τέλος μακάριον, καθυπεδέξω· καὶ πρὸς τὴν Πόλιν τὴν ἐπουράνιον, στεφανηφόρος ἀνελήλυθας, καὶ Θεῷ Βασιλεῖ νῦν παρίστασαι· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτι εἰς βάθη πολλῶν παραπτωμάτων, ἀθλίως κατήνησα, ἐξ ἀμελείας μου· καὶ ῥαθυμίας ὁ δειλαιος, καὶ ἀπορία, καὶ ἀπογνώσει νυνὶ συνέχομαι· γενοῦ μοι βοήθεια καὶ ἰλαστήριον, καὶ σωτηρία Πανάχραντε, παραμυθίαν, εὐμενεστάτην παρεχομένη μοι, σὲ ἰκετεύω, καὶ σοῦ δέομαι, καὶ προσπίπτω καὶ πίστει κραυγάζω σοι· Μὴ δειχθεῖν εἰς τέλος, τῷ ἀλάστορι ἐπίχαρμα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ καθορῶσα, ἐν ξύλῳ κρεμάμενον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, τὸν ἐφ' ὕδατων κρεμάσαντα, τὴν γῆν ἀσχέτως, καὶ πᾶσαν κτίσιν δημιουργήσαντα· καὶ γὰρ ἀναστήσομαι καὶ δοξασθήσομαι, καὶ τὰ τοῦ Ἄδου Βασιλεία, συντρίψω σθένει, καὶ ἀφανίσω τούτου τὴν δύναμιν, καὶ τοὺς δεσμίους ἐκλυτρώσομαι, τῆς αὐτοῦ κακουργίας ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ Πατρὶ τῷ ἰδίῳ, προσαγάγω ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄.

Θείας πίστεως. Γερασίου.

Θείου Πνεύματος, τῇ ἐπινεύσει, χρῖσμα ἅγιον, ἱερωσύνης, ἐπαξίως ὑπεδέξω Βασιλείε· ὄθεν ὡς θῆμα βασιλείον ἔθυσας, τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων τοὺς ἄθλους σου. Πάτερ

Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Αγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σοῦ τοὺς μεγίστους Μάρτυς εὐφημῶ πόνους. Ἰωσήφ.

Ἦ δὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ

» ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμε-

» νον Θεῶ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα ἄσωμεν.

Σοῦ τὴν βασιλείον δόξαν Παμβασιλεῦ, ὁ κλεινὸς Βασίλειος, ἀγαπήσας σταθερῶς, ἐπὶ γῆς ἐνήθλησε δι' οὗ, βασιλείας οὐρανῶν ἡμᾶς ἀξίωσον.

Ὁ ἀξιέπαινος βίος ἡ καθαρὰ, πολιτεία ἔνδοξε, τῶν ἀγῶνων ἡ τριβή, κληρονόμον ἔδειξε Θεοῦ, καὶ πολίτην οὐρανῶν σε ἀπειργάσατο.

Ἵποταγεῖς τῷ Κυρίῳ δι' ἀγαθῆς, πολιτείας πάνσοφε, καθυπέταξας ἐχθρόν, καὶ ποσὶ συνέτριψας λαμπρῶς, ἀριστεύσας κατ' αὐτοῦ Μάρτυς Βασίλειε.

Τῇ τῶν αἱμάτων πλημμύρᾳ τὸν νοητόν, Φαραῶ ἐβύθισας, πανστρατὶ ὡς ἀληθῶς, καὶ πρὸς γῆν ἀνέδραμες σοφέ, ἔνθα νέφος ἀθλητῶν ἀεὶ εὐφραίνεται.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῷ Πατρὶ συνυπάρχων μονογενής, βουληθεὶς κατώκησε, σοῦ τὴν ἄχραντον νηδύν, καὶ βροτὸς ἐγένετο Ἀγνή, σῶσαι θέλων τοὺς βροτοὺς δι' ἀγαθότητα.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ

» ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν Πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στε» ρεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Ἵψώθης οἶά περ ἀμνός, ἐπὶ ξύλου τρισμάκαρ, τοὺς ξεσμοὺς ὑποφέρων, διανοία καθαρᾷ καὶ καταράσσων ἐχθροῦ, τὰς ἐπάρσεις, σθένει θεοῦ Πνεύματος.

Στιγμάτων Μάρτυς καλλοναῖς, ὠραιότατος ᾠφθης, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, διανοία καθαρᾷ, χαριστηρίους φωνάς, ἀναμέλπων, τῷ ἀγωνοθέτῃ σου.

Μεγίστην εὐκλειαν ζητῶν, μεγαλόφρονι γνώμῃ, τοὺς μεγίστους ἀγῶνας, ἐκαρτέρησας σοφέ, καὶ τὸν μεγάλως ἀεὶ, ἐπηρμένον, Μάρτυς ἐταπείνωσας.

Ἐνθέων φύλαξ πεφυκώς, προσταγμάτων θεόφρον, φυλακαῖς κατεκλείσθη, ὑπανοίγων τοῖς πιστοῖς, διδασκαλίας ὁδόν, τὴν εἰς πλάτος, γνώσεως εἰσάγουσαν.

Θεοτοκίον.

Γνωρίσας πόρρωθεν τὴν σὴν, σύλληψιν Ἡσαΐας, διὰ Πνεύματος Κόρη, διετράνωσεν αὐτήν, βοῶν Ἰδοὺ ἐν γαστρὶ, ἡ Παρθένος, τὸν Θεὸν συλλήψεται.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁ Μάρτυς Βασίλειος, τὴν βασιλείαν Θεοῦ, ποθήσας ὑπήνεγκε, τὴν τῶν βασάνων πυράν, καὶ θάνατον ἄδικον ὅθεν ἀθανασίας, ἀληθοῦς ἠξιώθη. Τοῦτον οὖν συνελθόντες, μακαρίσωμεν πίστει, πρεσβεύοντα τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐκαίνισας ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε Πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθε σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῶν δωρήσασθαι.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ

» Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα Ἐκ

» διανοίας καθαρᾷς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Ἰδὼν ἀστράπτων σου, τὸ θεῖον πρόσωπον, τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλῃ ὁ δυσσεβής, Μάρτυς κατεπλήττετο, καὶ ὡς τοῦ σκότους ὑπουργός, ἀναισθήτως ἐμωραίνετο.

Σοφία κρείττονι, καλλωπιζόμενος, τοὺς σοφοὺς τῶν Ἑλλήνων θεαρχικῶ, σθένει ἀπεμώρανας, καὶ ἐναθλήσας καρτερῶς, νίκης στέφανον ἀπείληφας.

Ταθέντα πάντοθεν, καὶ ἐξαρθρώμενον, ἐκραταίου σε Λόγος ὁ ἐν Σταυρῷ, τανυσθεὶς Βασιλείε, καὶ διὰ πάθους τοῖς πιστοῖς, δωρησάμενος ἀπάθειαν.

Οὐ θύω δαίμοσιν, οὐ φρίττω θάνατον, οὐ κολάσεων εἶδη ὁ ἱερός, ἔκραζε Βασιλείος· ἓνα Θεὸν ὁμολογῶ, ἐν Τριάδι γνωριζόμενον.

Θεοτοκίον.

Ἵμνῶ σε Δέσποινα, τὴν πολυῦμνητον, εὐλογῶ σε Παρθένε δι' ἧς βροτοί, πάντες εὐλογήθημεν, καὶ τῆς κατάρας ἀληθῶς, τῆς ἀρχαίας ἐλυτρώθημεν.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θεῷ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόν-
» των σοὶ ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰ-
» δέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου
» τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Σιδήρου βάρει κατακαμφθεὶς, ὡς τὸν ἐλαφρότατον ζυγόν, Κυρίου φέρειν ἐλόμενος, τὸν κατὰ τοῦ Κτίστου τραχηλιάσαντα, ἐχθρὸν τὸν ἀλαζόνα Μάρτυς κατέκαμψας. Μετ' εὐφροσύνης τὰ σιδηρᾶ, Μάρτυς περικείμενος δεσμά, τόπους ἐκ τόπων διέδραμες, τούτοις ὡς ὀρμίσκοις ὠραϊζόμενος, Βασιλείε καὶ τέρπων τὸν Ἀθλοθέτην σου.

Αἰμάτων ρεύμασι σεαυτῷ, Μάρτυς ἐπιχρώσας ἀληθῶς, βασιλικὴν στολὴν ἔνδοξε, νίκης τε διάδημα περιθέμενος, Χριστῷ συμβασιλεύεις χαίρων Βασιλείε.

Ῥωσθεὶς τῇ χάριτι τοῦ Σταυροῦ, ἦνυσας μακρὰν καὶ χαλεπὴν, ὁδὸν δεινῶς ἐλαυνόμενος, μέλπων· Ἐν τῇ τρίβῳ τῶν μαρτυριῶν σου, τερπόμενος καὶ χαίρων Λόγε πορεύσομαι.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβὶμ, τὴν ὑψηλοτέραν οὐρανῶν, τὴν ὑπερτέραν τῆς κτίσεως, τῶν σοφῶν Μαρτύρων τὸ περιτείχισμα, τὴν μόνην Θεοτόκον, ὕμνοις τιμῶμεν.

Ῥδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,
» τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι
» σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς
» τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Ἵψώθης τοῖς ἄθλοις σου, καὶ κατέρραξας ἐχθρὸν, Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, καὶ πρὸς Θεὸν μετέβης νικητικῷ, στεφθεὶς διαδήματι, ἐπὶ τέλει τῶν ἄθλων ἀξιάγαστε.

Σταυρῷ τὸν τανύσαντα, τὰς παλάμας διὰ σέ, Μάρτυς σοφὲ μιμούμενος, ἀνηρτήθης ἐν ξύλῳ καρτερικῶς, ξεσμούς ἐκαρτέρησας, τραυματίζων τὴν πλάνην σοῦ τοῖς τραύμασιν.

Ἐδέσμευς δεσμούμενος, τοὺς ἀσάρκους δυσμενεῖς, ὑπὲρ Χριστοῦ Βασιλείε· ἀπολυθεὶς δὲ ἔνδοξε τῆς σαρκός, εἰς τέλος διέλυσας, τὰς αὐτῶν κακουργίας θεία χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ἵμνῶ σε Πανύμνητε, ἦν ὕμνοῦσι στρατιαί, ἐπουρανίων τάξεων, καὶ δυσωπῶ σε, πάθη μου τῆς ψυχῆς, ἰάτρευσον Ἄχραντε, καὶ πυρὸς αἰωνίου ἐλευθέρωσον.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλείου, Πρεσβυτέρου τῆς Ἀγκυρανῶν Ἐκκλησίας.

Στίχοι.

Σῶαν Προφήτης εἶπεν ἀλγεῖν κοιλίαν,
Τετρημένην δὲ Μάρτυς ἀλγεῖν οὐκ ἔφη.

Εἰκάδι δευτερίη Βασιλείος ἐτρήθη σούβλαις.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, καὶ Σατορνίνου Ἡγεμόνος Ἀγκύρας, Πρεσβύτερος ὢν τῆς ἐν Ἀγκύρα Ἐκκλησίας. Διαβληθεὶς δέ, παρέστη τῷ Ἡγεμόνι· καὶ ἐρωτηθεὶς, ἐπὶ ξύλου ἀναρτᾶται, καὶ τὰς πλευρὰς ξέεται, καὶ τῇ εἰρκτῇ ἐναπορρίπτεται· καὶ αὐθις τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, εὐτόνως ἐπὶ πολὺ ξέεται, καὶ σιδήροις πεδηθεὶς τῇ φρουρᾷ κατακλείεται. Μεθ' ἡμέρας δέ τινας, τῷ ἀποστάτῃ, διερχομένῳ τῆς Ἀγκυρανῶν, προσάγεται δέσμιος ὁ Ἅγιος· καὶ ἐρωτηθεὶς, τῷ Κόμητι Φλαβεντίῳ λωροτομηθῆναι δίδοται, ὃ καὶ θᾶπτον ἐπληροῦτο· καὶ δὴ πολλῶν λώρων ἀποσυρέντων, καὶ τῶν ὀπισθεν ἔμπροσθεν, καὶ τῶν ἔμπροσθεν ὀπισθεν, κατὰ τῶν ὤμων τοῦ Μάρτυρος κρεμαμένων, λῶρον ἓνα ἀποσπάσας ὁ ἀδάμας, ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τοῦ Ἡγεμόνος· ὃ δέ, πυρωθείσας σούβλαις κατακαῦσαι αὐτὸν ἐκέλευσε, καὶ διατρήσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ καὶ τὰ νῶτα καὶ πάσας τὰς ἀρμονίας· οὐ γενομένου, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, αἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Καλλινίκη καὶ Βασίλισσα, ζίφει τελειοῦνται.
Στίχοι.

Καλλινίκην τέμνουσι σὺν Βασιλίσση,
Τὰς καλλινίκους καὶ πόλου Βασιλίδας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Δροσίδος, θυγατρὸς Τραϊανοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ πέντε Κανονικῶν.

Στίχοι.

Δροσίς ἀπῆλθεν ἐκ δρόσου τῆς τοῦ μύρου,

Ὡς ἐκ Λιβάνου Κανονικὴ πρὸς πόλον.

Ὁ Βασιλεὺς Τραϊανός, καθ' ἑκάστην τοῦ ζῆν ὑπεξάγων τοὺς τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντας, τὰ τούτων τίμια λείψανα ἐν ἀσέμνοις καὶ βεβήλοις τόποις ἐναπέρριπτε. Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦσαν γυναῖκες πέντε ἐν Ἀσκητηρίῳ τινί, Κανονικαὶ καλούμεναι, καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ τηροῦσαι, καὶ ἔργον μετὰ τῶν ἄλλων ἀπαραίτητον ἔχουσαι, τὰ τῶν Ἁγίων λείψανα μύροις καὶ ὀθονίοις περιστέλλειν, καὶ ἀποτίθεσθαι ἐν τῷ αὐτῷ Ἀσκητηρίῳ. Τοῦτο μεμαθηκυῖα ἢ τοῦ Βασιλέως Τραϊανοῦ θυγάτηρ Δροσίς, οὕτω καλουμένη, προσῆλθε ταῖς αὐταῖς Γυναίξι, ἔχουσα μεθ' ἑαυτῆς καὶ ἐσθῆτα πολύτιμον, τῶν κουβικουλαρίων (κατακοιμιστῶν) ὑπνω συσχεθέντων, ἀξιούσα συναπελθεῖν αὐταῖς εἰς ἀνάληψιν σώματος Ἁγίου.

Ἀδριανὸς δέ τις, σύμβουλος τοῦ Βασιλέως, καὶ μνήστωρ τῆς Δροσίδος, Αὐτοκράτορ δέσποτα, λέγει τῷ Βασιλεῖ, κέλευσον στήναι στρατιώτας εἰς τὴν φυλακὴν τῶν βιοθανῶν, ἵνα γνῶμεν τίνες εἰσὶν οἱ τὰ σώματα αὐτῶν ἀποσυλοῦντες. Ὁ δὲ ἐπέτρεψε τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἐπαγρυπνήσαντες οἱ φύλακες, ἐκράτησαν τὰς πέντε Κανονικὰς Γυναῖκας, ἅμα τῇ θυγατρὶ τοῦ Βασιλέως Δροσίδι· καὶ πρωΐας ἀναγαγόντες, παρέστησαν αὐτάς τῷ Βασιλεῖ. Ἰδὼν δὲ ὁ Βασιλεὺς τὴν Δροσίδα, ἐξέστη· καὶ ταύτην μὲν προσέταξε φυλάττεσθαι ἐν ἀσφαλείᾳ, εἴπως μετὰ μελὸς γένηται. Ἔνεκα δὲ τῶν πέντε Γυναικῶν Κανονικῶν, ἐκέλευσε κατασκευασθῆναι χώνην μεγάλην, καὶ ἐμβληθῆναι ἐν αὐτῇ τὰς ἱεράς Γυναῖκας, καὶ σὺν αὐταῖς χαλκὸν ἰκανόν, ἐφ' ᾧ, διὰ τῆς ἀναλύσεως ἀμφοτέρων, ἀναμιγῆναι τὸν χαλκὸν μετὰ τοῦ χοῦ τῶν Ἁγίων Γυναικῶν· καὶ διὰ τοιούτου χαλκοῦ κατασκευασθῆναι πυθμένας τῶν χαλκείων, τοῦ ἐκ καινῆς ἀναγεθέντος δημοσίου λουτροῦ, τοῦ ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Ἀπολλωνίων ὀφείλοντος ἀναφθῆναι, καὶ ἐγκαινισθῆναι εἰς θεραπείαν τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ Εἰδωλοατρῶν. Τούτων δὲ γενομένων, καὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων χωνευθεισῶν, κατεσκευάσθη τὰ χαλκεῖα· καὶ ἀνάψαντες τὸ λουτρόν, ἐκήρυξαν πανταχοῦ λέγοντες· Ὅσοι φίλοι τῶν εὐμενῶν θεῶν ὑπάρχετε, εἰσέλθετε εἰς τὰ τοῦ δημοσίου λουτροῦ ἐγκαίνια· καὶ εὐθέως συνέτρεχον ἅπαντες. Ὁ πρῶτος οὖν ὀρμήσας εἰσελθεῖν, ἐν χρῶ τῆς πρώτης θύρας τοῦ λουτροῦ γενόμενος, χαμαὶ πεσὼν, τὴν ψυχὴν ἀπέρριπεν, ὡσαύτως καὶ ὅσοι μετ' ἐκεῖνον προσήγγισαν· οὐδεὶς γὰρ τὴν πρώτην θύραν εἰσελθεῖν ἠδυνήθη. Τοῦτο δὲ

μεμαθηκῶς ὁ Βασιλεύς, καὶ τοὺς τῶν θεῶν αὐτοῦ λατρευτὰς προσκαλεσάμενος, εἶπατέ μοι, φησί, μήπου ἄρα παρὰ τῶν Χριστιανῶν μαγεία τις γέγονεν; Οἱ δὲ εἶπον· Οὐχὶ Βασιλεῦ, ἀλλὰ τὰ γενόμενα χαλκεῖα ἐκ τῶν λειψάνων τῶν Κανονικῶν ἐκείνων Γυναικῶν τοῦτο πεποιήκασι· κέλευσον οὖν ἕτερα χαλκεῖα γενέσθαι, καὶ οὕτως ἔξει τὸ ἐνεργόν. Καὶ τούτου γενομένου, λέγει ὁ Ἀδριανὸς τῷ Βασιλεῖ· Κέλευσον Βασιλεῦ, τοὺς προτέρους πυθμένας τῶν χαλκείων ἀναχωνευθῆναι, καὶ γενέσθαι ἐξ αὐτῶν στήλας γυναικείας γυμνάς τῶν πέντε Κανονικῶν ἐκείνων, καὶ πρὸς ὄνειδος καὶ ἀτιμίαν αὐτῶν, ἐν τῷ δημοσίῳ λουτρῷ τῆς βασιλείας σου αὐτὰς στήναι· καὶ εὐθὺς προσέταξεν ὁ Βασιλεύς, καὶ γέγονασι. Καὶ μετὰ τὸ στήναι ταύτας, εἶδεν ὁ αὐτὸς καθ' ὕπνου πέντε ἀμνάδας ἀσπίλους, νεμομένας ἐν παραδείσῳ, καὶ ποιμένα φοβερόν ποιμαίνοντα αὐτάς, καὶ λέγοντα τῷ Βασιλεῖ· Παρανομώτατε καὶ ἀσεβέστατε Βασιλεῦ, ἃς σὺ ἐνόμισας ἐξ ἀτιμίας ἰστᾶν, ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς Ποιμὴν ἀπὸ σοῦ ἀποσπάσας, τέθεικεν ἐν τόπῳ, εἰς ὃν μέλλει καὶ ἡ Δροσίς, ἡ ἄσπιλος ἀμνάς, καὶ σοῦ θυγάτηρ ἔλθειν.

Ἐξυπνος δὲ γενόμενος, ἐμάνη ὁ δυσσεβής, ὅτι μετὰ θάνατον αἱ Ἅγιοι Γυναῖκες κατήσχυναν τὰς βουλὰς αὐτοῦ· καὶ κελεύει δύο κλιβάνους ἀναφθῆναι ἐξ ἑκατέρου μέρους τῆς Πόλεως, καὶ πυροῦσθαι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας· προστίθησι δὲ καὶ ἐπιγραφὴν ἐν τοῖς κλιβάνοις, τύπον βασιλικῆς προστάγματος ἐπέχουσιν καὶ περιέχουσιν οὕτως· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, οἱ τὸν Ἐσταυρωμένον προσκυνοῦντες, ῥύσασθε ἑαυτοὺς μὲν πλείστων βασάνων, ἡμᾶς δὲ κόπων· καὶ ἕκαστος ὑμῶν βαλέτω ἑαυτὸν ἐν οἰωδῆποτε κλιβάνῳ ἀκωλύτως ἂν αἰρεθῆ. Τοῦ τοιούτου οὖν διακωδωνηθέντος προστάγματος, ἀκούσασα ἡ τοῦ Θεοῦ δούλη Δροσίς, ὅτι ἕκαστος τῶν Χριστιανῶν, πόθῳ τοῦ Χριστοῦ καὶ πίστει, ρίπτουσιν ἑαυτοὺς ἐν τοῖς κλιβάνοις, ἀνατείνασα τὸ ὄμμα εἰς οὐρανοὺς, εἶπε· Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, εἰ σὸν θέλημά ἐστι σωθῆναι με, καὶ ἐκφυγεῖν τὴν μανιώδη θρησκείαν Τραϊανοῦ τοῦ ἐμοῦ πατρός, αὐτὸς μοι συνέργησον κουφισθῆναι τοῦ νυμφῶνος Ἀδριανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελεῖν, ὅπου αἱ πέντε Κανονικαί, αἱ ἐμὲ ὀδηγήσασαί εἰς τὸν φόβον σου· κοίμισον δὲ καὶ βαθεῖ ὕπνῳ τοὺς ἐμὲ φυλάσσοντας, ἵνα δυνηθῶ ἐκφυγεῖν.

Ταῦτα εἰποῦσα, καὶ τὸ Βασιλικὸν σχῆμα ἀποθεμένη, ἐξῆλθεν, ἀψοφητί, μηδενὸς νοήσαντος. Ἀπερχομένη δέ, ἐφ' ᾧ ῥίψαι ἑαυτὴν εἰς ἓνα τῶν κλιβάνων, διενερόητο καθ' ἑαυτὴν λέγουσα· Πῶς ἀπέρχομαι εἰς Θεόν, μὴ ἔχουσα ἔνδυμα γάμου, Βάπτισμα μὴ λαβοῦσα, καὶ διὰ τοῦτο ἀκάθαρτος οὖσα; ἀλλά, Βασιλεῦ τῶν βασιλευόντων, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἰδοὺ κατέλιπον τὴν βασιλείαν μου διὰ σέ, ἵνα με καταστήσης θυρωρὸν τῆς βασιλείας σου· σὺ οὖν ὁ δι' ἡμᾶς βαπτισθεὶς, βάπτισόν με ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Καὶ ὡς ταῦτα εἶπεν, ἐκβαλοῦσα ὅπερ ἐβάσταζε μύρον ἐκ τοῦ χιτῶνος αὐτῆς, καὶ ἀλείψασα καὶ ῥίψασα ἑαυτὴν εἰς ἓνα τῶν καμαροειδῶν λάκκων, ἐβαπτίσασατο, εἰποῦσα· Βαπτίζεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Δροσίς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ φυλάξασα ἑαυτὴν ἡμέρας ἑπτὰ, μετελάμβανε τροφῆς Ἀγγελικῆς. Φιλόχριστοι δὲ τινες εὐρόντες, καὶ παραμείναντες, ἔμαθον τὰ περὶ αὐτῆς, οὕτω πάντα αὐτῆς διηγησάμενης. Τῇ δὲ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ προσευξαμένη, ἐφ' ᾧ ἄρα διαπράξασθαι, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ὁ Ἅγιος Νέος Ὁσιομάρτυς Εὐθύμιος, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθλήσας ἐν ἔτει αἰοιδ' (1814), ζίφει τελειοῦται.

Στίχ. Βαῖα κρατῶν ἠδὲ Σταυρόν, παμμάρκαρ,
Εὐθυμος, Εὐθύμει, χωρεῖς πρὸς ζίφος.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγε-

» λος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέ-

» γον, πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν Τύραννον ἔπεισε βοᾶν·

» Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτισμῷ τῆς θείας χάριτος λαμπόμενος, τὸ σκότος τῶν κολάσεων, διελήλυθας
γεγονώς, ἡμέρας κοινωνός, σοφὴ ἀνεσπέρου, καὶ βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Ἴδρασμένη ἐπὶ πέτραν θείας γνώσεως, θεόφρον ἡ καρδία σου, οὐ σεσάλευται
πειρασμῶν, ἀνέμοις Ἀθλητά, βοᾶσα τῷ πάντων λυτρωτῇ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Μωραίνόμενος ὁ Τύραννος προστάττει σε, λωροτομεῖσθαι ἔνδοξε, καὶ ὡς ἄσαρκον
ὑπομένοντά σε, καθορῶν, συνῆκεν οὐδόλως ἐκβοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς χρυσὸς ἐν τῇ καμίνῳ τῶν κολάσεων, ἐξέλαμψας πυρούμενος, καὶ ἐκσφράγισμα
παθημάτων, θείων γεγονώς, ἐβόας Βασίλειε σοφέ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Παρθενίαν μετὰ τόκον ἀδιάφθορον, Παρθένε διαμένουσαν, κατανοοῦσα τῷ ἐκ σοῦ,
τεχθέντι ὑπὲρ νοῦν, ἐβόας Σωτῆρι καὶ Θεῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Ὡδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ

» Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ

» δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦ-

» μεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὀλικῶς πρὸς τὸ θεῖον ἀνατεινόμενος, τοὺς τοῦ σώματος πόνους ὄναρ λελόγισαι· ὄθεν
πρὸς ζωὴν, μακαρίαν καὶ ἄπονον, Μάρτυς ἀθλοφόρε, γηθόμενος μετέβης.

Νευρωθεὶς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Παντοκράτορος, σπαραγμοὺς ὑποφέρεις σαρκὸς
στερρότατα, καὶ τὸν δυνατὸν, ἐν κακίᾳ συμπνίγεις ἐχθρόν, ρείθροις σῶν αἱμάτων,
Βασίλειε τρισμάκαρ.

Ὁ βασιλείος κόσμος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τῶν παθῶν τοῦ Σωτῆρος τὸ
ἀπεικόνισμα, Μάρτυς ὁ στερρός, τῶν πιστῶν τὸ κραταίωμα, ὕμνοις εὐφημεῖσθω,
Βασίλειος ὁ μέγας.

Ἵπερκόσμιον δόξαν καὶ φῶς ἀνέσπερον, οὐρανῶν βασιλείαν, στέφος ἀμάραντον,
ἄλυπον ζωὴν, καὶ χαρὰν ἀνεκκλάλητον, Μάρτυς μετὰ τέλος, εὐρεῖν κατηξιώθης.

Θεοτοκίον.

Σωτηρίας ἀνθρώπων γένος ἠξίωται, διὰ σοῦ Παναγία Θεοχαρίτωτε· μόνη γὰρ ἡμῖν,
τὸν Σωτῆρα ἐκύησας· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ

» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάνα-

» γνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν με-

» γαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σε

» μακαρίζομεν.

Ἴδεῖν Ἁγίων τερπνὰς λαμπρότητας, ἀπολυθεὶς σαρκὸς κατηξιώθης πανόλβιε, καὶ
Ἀγγέλων συνήφθης στρατεύμασι, μέλπων ἀεὶ σὺν τούτοις· Ἅγιος Ἅγιος, Ἅγιος Τριάς,
ἡ παντουργὸς καὶ παντοδύναμος.

Ὡς φῶς παμμάκαρ ὡς μέγας ἥλιος, ἐν οὐρανῷ Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας ὀρώμενος,
ταῖς τῶν ἄθλων φεγγοβόλοις λάμψεσι, καὶ θαυματουργημάτων θείας λαμπρότησι,
πάντων καταυγάζεις, τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Σαυτὸν τῶν ἄθλων ταῖς ὠραιότησι, πανευκλεῶς θεόθεν Ἀθλοφόρε ὠραΐσας, καὶ Χριστῷ τῷ ὠραίῳ παρίστασαι, στέφος δικαιοσύνης νῦν περικείμενος· ὅθεν σε τιμῶμεν, οἱ πιστοὶ ἐπαγαλλόμενοι.

Ἡ γῆ τῇ θεῖα ταφῇ ἡγίασται, τοῦ ἱεροῦ Βασιλείε καὶ θείου σου σώματος· τῶν Δικαίων ἐσκίρτησαν πνεύματα, μέσον αὐτῶν τὸ πνεῦμα, σοῦ μάκαρ ἔχοντα· μεθ' ὧν πάντων μέμνησο, ἡμῶν τῶν μεμνημένων σου.

Θεοτοκίον.

Φρικτὸς ὁ τρόπος ὁ τῆς λοχείας σου! Θεὸς γὰρ ἦν Παρθένε σαρκωθεὶς ὁ τικτόμενος· ὃν ἰκέτευε φρικτῆς κολάσεως, πάντας τοὺς ἀδιστακτῶ πίστει τιμῶντάς σε, Μήτηρ ἀπειρόγαμε, σεμνὴ ἀπολυτρώσασθαι.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νίκωνος, καὶ τῶν αὐτοῦ Μαθητῶν ἑκατὸν ἐνενηκοντα ἑννέα.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἦδονάς τας τοῦ σώματος, καὶ σαρκὸς τὸ δυσήνιον, τῷ κημῷ μακάριε καθυπέταξας, τῆς ἐγκρατείας ἐν χάριτι, νικήσας ὡς ἄριστος, πανοπλίαν τοῦ ἐχθροῦ, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος· ὅθεν γέγονας, ποδηγὸς μοναζόντων ἐπομένων, τῷ πανσόφῳ σου καὶ θεῖῳ, Νίκων κηρύγματι πάντοτε.

Ἀναλάμπας ὡς ἥλιος, ἐξ ἑώας πανόλβιε, οἰκουμένην ἅπασαν κατεφώτισας, τῇ τῶν θαυμάτων λαμπρότητι, χορὸν ἐπαγόμενος, ὡς ἀστέρων φαεινῶν, ὀπαδῶν· μεθ' ὧν ἠθλησας, καρτερώτατα, διὰ ξίφους τμηθέντες, καὶ εἰς χεῖρας, τοῦ παντάνακτος Δεσπότη, ὑμῶν τὰ πνεύματα θέμενοι.

Οὐ λιμὸς οὐδὲ κίνδυνος, οὐ γυμνότης οὐ μάλιστα, οὐχ ὁ βιαιότατος ὄντως θάνατος, ὑμᾶς ἀγάπης ἐχώρισε, Χριστοῦ ἀξιάγαστοι· ἀλλ' ὡς ἄρνες εἰς σφαγὴν, τῷ ποιμένι ἐπόμενοι, ἐκ τῆς δύσεως, πρὸς ἀνέσπερον λῆξιν οὐρανοῦ, βασιλείας Ἀθλοφόροι, στεφανηφόροι ἐφθάσατε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετανοίας τὸ ἄριστον, καὶ σωτήριον φάρμακον, ἢ Θεὸν κυήσασα τὸν Σωτήρᾶ μου, καὶ τῶν δακρῶν τὰ ρεύματα, καὶ ὥρας τὴν ἔννοιαν, τῆς φρικτῆς καὶ φοβερᾶς, ἀδεκάστου τε κρίσεως, σύ μοι δώρησαι, καὶ φυγεῖν ταῖς εὐχαῖς σου ὧ Παρθένε, τῶν κολάσεων τὸν τρόπον, καὶ θείας τεύξασθαι χάριτος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἢ ἀμνάς ἢ τέξασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε, πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων, καὶ τὸ αἷμα, τὸν σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Νικήσας τὸν δόλιον, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, κανῶν ἐχρημάτισας, τῶν σῶν κλεινῶν φοιτητῶν, ἀκρότητι βίου σου· ὅθεν σὺν τούτοις ἅμα, γεγονῶς ἐν τῇ Δύσει, ἔδυσας ἐν ἀθλήσει, σὺν αὐτοῖς Πάτερ Νίκων, μεθ' ὧν καὶ κατεφοίτησας αἴγλη τῇ ἄνωθεν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Νίκης σε μέλπω τὸν φερώνυμον μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ἰδὴ α'. Ἦχος δ'. Εἰρμός.

» Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνε-

» σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις

» Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ

» ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Νικήσας ἀσκητικοῖς παλαίσμασι, τὸν κακομήχανον, ἀθλητικαῖς ἐστέφθης καλλοναῖς· καὶ Θεῷ νῦν παρίστασαι, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, Ὅσιε Νίκων τῶν τιμώντων σε.

Ἰσχυῖ, τοῦ τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν, ἐνδυναμώνσαντος, δυναμωθεὶς ἠρίστευσας τὸ πρὶν, ἐν πολέμοις μακάριε· καὶ νικητῆς γενόμενος, Χριστοῦ προστρέχεις τῷ Βαπτίσματι.

Κοσμεῖται, τῷ μαρτυρίῳ ὁμιλος, μακαριώτατος, τῶν μαθητῶν σου πρότερον σοφέ, λαμπρυνθεὶς ταῖς ἀσκήσεσι, καὶ ἐν διπλοῖς παλαίσμασι, διπλοῦς στεφάνους ἀνεπλέξατο.

Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη, τῆς πρὸς ἡμᾶς σου Κύριε, συγκαταβάσεως, Ἀνατολὴν καὶ Ἥλιον καὶ Φῶς, μυστικῶς σε καλούμενον, ὑπερφυῶς γεγένηκε, διπλοῦν τὴν φύσιν τὸν Θεάνθρωπον.

Ἰδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ

» κράζουσα· Σύ μου ἰσχυὸς Κύριε, καὶ καταφυγὴ

» καὶ στερέωμα.

Στρατεῖαν πνευματικὴν, περιζωσάμενος στρατὸν ἔνθεον, Μάρτυς Χριστοῦ ὄπλισας, πρὸς τὰ τῆς ἀθλήσεως σκάμματα.

Σταυρώσας ἀσκητικῶς, σάρκα πανένδοξε τὸ πρὶν ἔσπευσας, ἀθλητικαῖς μάστιξι, φάλαγγας δαιμόνων τροπώσασθαι.

Ἐφᾶς ὡσπερ ἀστήρ, Νίκων ἀπάρας πρὸς δυσμὰς ἔφθασας· ὅθεν θανὼν ἔδυσας, καὶ πρὸς τὸν Χριστὸν ἐξανέτειλας.

Θεοτοκίον.

Μαρτύρων δῆμος τὴν σὴν, ἀπεικονίσασατο σφαγὴν Δέσποτα, ἐπεγνωκῶς Κόρης σε, ἐξ ἀπειρογάμου βλαστήσαντα.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Φῶς ἐπέλαμψε, σοῦ τῇ καρδίᾳ, θείοις ῥήμασι, τῆς σὲ τεκούσης· φωτισθεὶς δὲ τῷ Βαπτίσματι Ὅσιε, τῶν Μοναστῶν κατελέγης συστήματι, καὶ ποδηγὸς καὶ φωστήρ ἐχρημάτισας, ἐπομένων σοι· μεθ' ὧν τὸν Χριστὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη Πάναγνε, Παρθενομήτωρ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νόμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος, Ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς

θρηνοδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ῥδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐ-

» τῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐνηδόμενος ταῖς θεαῖς φωτοχυσίαις, τὰ τῶν βασάνων ρεύματα, ἄτρωτος διέβης,

Νίκων ἀξιάγαστε, καὶ νίκης τὸν στέφανον, Μάρτυς ἐπαξίως ἀπειλήφας.

Λαμπροτάταις διαπρέπων ἀνδραγαθίαις, ὡς ἀσκητῆς ἠγώνισαι, πάθη θανατώσας,

πρότερον τοῦ σώματος, ἀθλήσει τὸ δεύτερον, τὰς δαιμονικὰς τρέπων φάλαγγας.

Παρετάξασθε τῷ ὄπλῳ τῆς εὐσεβείας, τῷ δυσμενεῖ θεόφρονες, καὶ διὰ θανάτου,

εὐκλειαν ἀθάνατον, εἰλήφατε ψάλλοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὑπάρχουσαν τῆς κτίσεως ἀνωτέραν, ὁ Ποιητῆς ἠγάπησεν, ὃ Παρθενομήτορ,

δείξας σε Μητέρα αὐτοῦ, ἦν καὶ λιτανεύουσι, δῆμοι Ἀθλητῶν εὐπρεπέστατα.

Ῥδὴ ε´. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς

» ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πί-

» στει ἀνυμνοῦντάς σε.

Ταῖς θεαῖς τῆς μητρὸς, εὐπειθῶν παραινέσεσι, τὴν δύναμιν Νίκων ἔσχες, τοῦ

Σταυροῦ ἐν πολέμοις, μυούμενος τὰ κρείττονα.

Ὁ βίος σου φωτὶ ἀρετῶν πυρσευόμενος, τὴν ἄθλησιν ὡσπερ κόσμον, εὐπρεπέστατον

ἔχει, θεόφρον πανσεβάσμιε.

Νόμοις θεαρχικοῖς, εὐπειθοῦντες οἱ Μάρτυρες, ἠρίστευσαν καὶ ἀνόμους, θεϊκῇ

συμμαχίᾳ, ἀνδρείως ἐτροπώσαντο.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἄχρονον ἡμῖν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, ἐγέννησας ὑπὸ χρόνον, ἀγαθότητος

πλούτῳ, γενόμενον Πανάμωμε.

Ῥδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,

» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Ἐφᾶς, ὡς πολύφωτος ὄρμησας ἥλιος, ὡσπερ ἀστέρας θεόφρον, μαθητῶν χορὸν

ἐπαγόμενος, καὶ τὴν δύσιν, ταῖς ἀκτίσιν ὑμῶν ἐφωτίσατε.

Ῥανίσι, τῶν αἱμάτων σου Μάρτυς κατέκλυσας, πολυθεΐας θαλάσσας, καὶ βυθῶ

ἀγώνων ἀπέπνιξας, τῆς κακίας, τὸν δεινὸν εὐρετὴν καὶ παμπόνηρον.

Ὡς κρίνα, ἀρετῶν ἐν λειμῶνι ἠνθήσατε, καὶ ὡς ἠδύπνοα ῥόδα, τὰς ἡμῶν καρδίας

μυρίζετε, μαρτυρίου, καλλοναῖς Ἀθλοφόροι θεόπνευστοι.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε, τοῦ Θεοῦ καὶ παλάτιον ἔμψυχον, τῶν Ἀθλοφόρων χορεία, ἐπιγνοῦσα

Δέσποινα λιτανεύει, σὲ τὴν μόνην, γυναικῶν ἀραμένην τὸ ὄνειδος.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νίκωνος, καὶ τῶν αὐτοῦ

μαθητῶν, ἑκατὸν ἐνενηκονταεννέα Μαρτύρων.

Στίχ. Νίκης στέφανον εὐτρεπίζει σοι Νίκων,

Βραβεὺς στεφάνων· θνήσκε λοιπὸν τῷ ξίφει.

Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ Νίκων ξίφει κρᾶτα δῶκε.

Εἰς τοὺς αὐτοῦ Μαθητάς.

Στίχ. Ἐνὸς δέοντος τέσσαρας συμμαρτύρων,
Διὰ ξίφους τέμνουσι πεντηκοντάδας.
Οὗτος ὁ Ἅγιος Νίκων ὑπῆρχε κατὰ τοὺς καιροὺς Κυντιανοῦ Ἡγεμόνος, ἐκ τῆς τῶν
Νεαπολιτῶν χώρας ὀρμώμενος, ὠραῖος τὸ κάλλος, καὶ τὴν ὄψιν λαμπρός, καὶ
φοβερὸς ἐν πολέμοις, πατὴρ μὲν Ἑλληνας, μητὴρ δὲ Χριστιανῆς. Πολέμου δὲ
συγκροτηθέντος μεγάλου, καὶ σφοδροῦ ἀγῶνος ἐνστάντος, τῶν τῆς μητρὸς
παραινέσεων ὁ μακάριος μνησθεὶς, καὶ βαθὺ στενάξας, καὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ
βοήθει μοι, ἐπιπῶν, καὶ τῷ σημείῳ τοῦ τιμίου ἑαυτὸν τειχισάμενος Σταυροῦ, μέσον
τῶν πολεμίων ἐλαύνει· καὶ οὓς μὲν μαχαίρα παίων, οὓς δὲ δόρατι βάλλων, οὐ
πρότερον ἀνῆκεν, ἕως οὗ πάντας ἐτροπώσατο, καὶ φυγάδας ἐποίησε. Πάντων δὲ ἐπὶ
τούτῳ ἐκπλαγέντων, ἐπεὶ κατὰ ῥοῦν αὐτοῖς τὰ τοῦ πολέμου προὔβη, μετὰ πάντων καὶ
αὐτὸς τὸν ἴδιον οἶκον καταλαμβάνει· καὶ τῇ μητρὶ τὰ τοῦ σκοποῦ προσαναθείς, ἐπὶ τὰ
μέρη Κωνσταντινουπόλεως ἔπλει.

Φθάσας δὲ τινα Νῆσον, καλουμένην Χίον, προσβάλλει τῷ ταύτης ὄρει· καὶ ἐπιμείνας
ἡμέρας ἑπτὰ, καὶ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας καὶ προσευχαῖς σχολάζων, εὐαγγελίζεται
ὑπὸ θεοῦ Ἀγγέλου κατελθεῖν εἰς τὸν αἰγιαλὸν μετὰ τῆς ῥάβδου, ἣν παρέσχεν αὐτῷ ὁ
φανείς. Καὶ καταλαβὼν τὸν αἰγιαλὸν, καὶ εὐρὼν πλοῖον, ἀνῆλθε ἐπ’ αὐτῷ, καὶ διὰ δύο
ἡμερῶν καταλαμβάνει τὸ τοῦ Γάνου ὄρος. Καὶ κατὰ συγκυρίαν παρέστη αὐτῷ
Ἐπίσκοπος ἐν σχήματι Μοναχοῦ· καὶ ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ τῆς χειρὸς, ἀπήγαγεν
αὐτὸν εἰς ὃ αὐτὸς κατῴκει σπήλαιον· καὶ κατηγήσας αὐτόν, εἰς τὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος
ἐβάπτισεν ὄνομα, μεταδοὺς αὐτῷ καὶ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων· καὶ μετὰ χρόνους τρεῖς
χειροτονεῖ αὐτὸν Πρεσβύτερον, ἔπειτα Ἐπίσκοπον.

Πάντων δὲ τῶν συνελθόντων Μοναχῶν τὴν προστασίαν ἀναδεξάμενος, ἑκατὸν
ἐνενήκοντα ὄντων τὸν ἀριθμὸν, εἰς Μυτιλήνην μετὰ πάντων ἔρχεται· ἐκεῖθεν πρὸς
Ἰταλίαν ἀπαίρει· καὶ τὴν μητέρα θεασάμενος καὶ θανοῦσαν αὐτὴν κηδεύσας, τὴν
Σικελίαν καταλαμβάνει, καὶ τὸ τοῦ Ταυρομενίου ὄρος οἰκεῖ μετὰ καὶ ἄλλων ἐννέα. Ὁ
δὲ Ἡγεμὼν, τὰ κατὰ τὸν Ἅγιον μαθὼν, αὐτίκα παρέστησεν ἅπαντας ἐνώπιον αὐτοῦ·
καὶ ἐρωτηθέντες, ἐπ’ ἐδάφους τείνονται, καὶ πληγαῖς κατακόπτονται, καὶ τελευταῖον
τελειοῦνται τῷ ξίφει. Ὁ δὲ Ἅγιος Νίκων τείνεται ἐκ τεσσάρων, καὶ λαμπάσιν
ὑποκαίεται, καὶ ὑποζυγίους δεσμεῖται, καὶ κατὰ γῆν σύρεται, καὶ κατὰ κρημοῦ
ὠθεῖται, καὶ τὸ στόμα λίθοις τύπεται, καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτέμνεται, καὶ τελευταῖον,
ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται· καὶ οὕτως ἐπληρώθη αὐτοῦ ἡ Μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Δομέτιος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ δεινὸν οὗτος εἰσορῶν σπαθηφόρος,

Ὅργᾳ κατοῖσαι τὴν σπάθην Δομετίου.

Ὁ Ἅγιος Νέος Ὁσιομάρτυς Λουκᾶς, ὁ ἐν Μυτιλήνῃ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αὐβ’ (1802),
ἀγγόνη τελειοῦται.

Στίχ. Λουκᾶς Ὁσιος, ἐκ δὲ τοῦ ξίφους πέλει,

Συνθιασώτης τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ’. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ,

» πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμε-

» νοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς

» δόξης σου Κύριε.

Ἵπὲρ χρυσίον, δοκιμασθεὶς θεόφρον τοῖς αἰκισμοῖς, πύργος ἀρετῆς ἐφάνης τὰς ἐμβολάς, τῶν δαιμόνων ἀπωθούμενος, Εὐλογητὸς εἶ, ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Μετὰ τὸ τέλος, ἀπορρίφεν σου σῶμα Μάρτυς κρυφῆ, θείας ἰαμάτων πέμπων μαρμαρυγὰς, ἀπελαύνει λώβην δαίμονος, τοῦ σὲ κατάδηλον, διὰ θεοῦ ποιήσαντος Πνεύματος*.

Ἵλος ταῖς θείαις, ἐνηδυνθεὶς παμμάκαρ νεύσεσι, σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας καρτερῶς· στεφηφόρος γὰρ παρίστασθαι, τῷ Παντοκράτορι, ἐν οὐρανοῖς ἐπόθησας ἔνδοξε.

Νομεὺς προβάτων, τῶν λογικῶν τὴν μάνδραν Πάτερ σοφέ, λύκων νοητῶν ἐτήρησας ἀβλαβῆ, καὶ σὺν τούτοις πρὸς οὐράνιον, μονὴν ἐσκήνωσας, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων παρίστασθαι.

Θεοτοκίον.

Μὴ διαφθείρας, τὴν παρθενίαν Κόρη ὅλως τὴν σὴν, Λόγος τοῦ Πατρὸς ἐσκήνωσεν ἐπὶ σοί, καὶ Μαρτύρων ἐπεσπάσατο, χορὸν αἰοίδιμον, Θεοτόκον ἀγνήν σε κηρύττοντα.

-----
* Τὰ χειρόγραφα ἔχουσι τὸ ἔσχατον τοῦτο κῶλον, διὰ θεῖαν ποιήσαντος δύναμιν.

Ἦδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· υρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν πε-
» ριζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, παῖδες κραυγά-
» ζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄνυστακτον φέρων τὸν πυρσόν, τὸν τῆς καρδίας σου, ἐπαρδευόμενον, δακρῶν νάμασιν Ὅσιε, καὶ ἀθλήσεως ἐν αἵμασιν, εἰς ἀχειρότευκτον βοῶν, παστάδα νῦν κατοικεῖς· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Κόσμος Ἀσκητῶν καὶ Ἀθλητῶν, ἐδείχθης Ὅσιε· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, ἐπευδοκίμησας τρόπαια, καταπλήττοντα διάνοιαν, κατὰ τοῦ μόνου δυσμενοῦς, Νίκων στησάμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Αἷμασι κατήρδευσας ψυχάς, πρὸς ζῆλον ἔνθεον, ἐγείρας Ὅσιε· στιγμάτων ξίφεσιν ἔπληξας, τῶν δαιμόνων τὴν παράταξιν, ἐπαληθεύουσας ἐν σοί, τὴν κλῆσιν δείξας βοῶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξον τὸν κλοιὸν μου τὸν βαρὺν τῶν παραπτώσεων, ἢ ἀνορθώσασα, Ἀδὰμ τὴν ἔκπτωσιν Ἄχραντε, τῇ κησὶ σου πανύμνητε, καὶ φωταγωγήσον βοῶν, ἐν καθαρῷ λογισμῷ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἦδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη Χριστός, συνά-
» ψας τὰς διεστώσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ
» Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἴδε σε στιγμάτων τῷ κάλλει, διηνητισμένον καὶ πορφύραν, ἐκ μαρτυρικῶν σου αἱμάτων, ὁ στεφοδότης περιβαλλόμενον, καὶ σὺν αὐτῷ κατώκισε, Νίκων ἐνθέως ἀγαλλόμενον.

Ὡς περικαλλῆς σου ὁ πόθος, ὄν πρὸς τὸν Κύριον ἐκτίσω, Νίκων καὶ θερμός σου ὁ ζῆλος, πυρὶ τῷ θεῷ ἀναφλεγόμενος, καὶ θαυμαστὴ ἢ ἄθλησις, τοῖς οὐρανίοις σε συνάψασα.

Σὲ τῆς Ἐκκλησίας ἐν ὕψει, ἥλιον μέγαν κεκτημένοι, δῆμος Ἀθλητῶν ὡς ἀστέρες, φωτὶ τῷ θεῷ περιχεόμενοι, ἀκτινοβόλοις λάμπησι, τὴν οἰκουμένην καταυγάζουσιν.

Ἦρθης πρὸς μονὰς ἀκηράτους, χορὸν διπλῆς ἑκατοντάδος, Μάρτυς Ἀθλητῶν
παραστήσας, τῷ στεφοδότῃ μεθ' ὧν μνημόνευε, τῶν ἐκτελούντων σήμερον, τὸ ἱερὸν
ὕμῶν μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον ὄφθης, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ τεχθέντος, ὃν ἀδιαλείπτως δυσώπει,
φωταγωγῆσαι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ Θεοτόκον πάναγνε, Παρθενομήτορ
καταγγέλοντας.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας,
δὶς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, καὶ τὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου, καὶ τῆς Ἑορτῆς δ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Κεκρυμμένον μυστήριον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνώριστον, Γαβριὴλ πιστεύεται ὁ
Ἀρχάγγελος· καὶ ἐπὶ σὲ νῦν ἐλεύσεται, τὴν μόνην ἀκήρατον, καὶ καλὴν περιστεράν,
καὶ τοῦ γένους ἀνάκλησιν, καὶ βοήσει σοι, Παναγία τὸ Χαῖρε· ἐτοιμάζου, διὰ λόγου
Θεὸν Λόγον, σοῦ ταῖς λαγόνισιν εἰσδέξασθαι. (Δίς)

Φωτοφόρον Παλάτιον, ἠτοιμάσθη σοι Δέσποτα, ἡ νηδὺς ἡ ἄφθορος τῆς Θεόπαιδος·
δεῦρο πρὸς τοῦτο κατάβηθι, οἰκτεῖρας τὸ πλάσμα σου, φθονερῶς πολεμηθέν, καὶ
δουλεία κρατούμενον τοῦ ἀλάστορος, καὶ τὸ κάλλος τὸ πρῶην ἀπολέσαν, καὶ τὴν σὴν
σωτηριώδη, προσαναμένον κατάβασιν.

Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, ἐπὶ σὲ Παναμώμητε, ἐμφανῶς ἐλεύσεται καὶ βοήσει σοι·
Χαῖρε κατάρας λυτήριον, πεσόντων ἀνόρθωσις· χαῖρε μόνη ἐκλεκτή, τῷ Θεῷ
χρηματίσασα· χαῖρε ἔμψυχε, τοῦ Ἡλίου νεφέλη ὑποδέχου, τὸν ἀσώματον ἐν μήτρᾳ,
τῇ σὴ οἰκῆσαι θελήσαντα.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριὴλ, τῇ κεχαριτωμένῃ σήμερον· Χαῖρε ἀνύμφευτε Κόρη καὶ
ἀπειρόγαμε· μὴ

καταπλαγῆς τῇ ξένη μου μορφῇ, μηδὲ δειλιάσης· Ἀρχάγγελος εἰμί· ὄφισ ἐξηπάτησεν
Εὐὰν ποτέ· νῦν εὐαγγελίζομαί σοι τὴν χαράν, καὶ μενεῖς ἄφθορος, καὶ τέξῃ τὸν
Κύριον Ἄχραντε.

Εἵσοδος, τὰ Ἀναγνώσματα, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Ἀπολυτίκιον Προεόρτιον. Ἦχος δ'.

Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρᾶς τὰ προοίμια, τὴν προεόρτιον ἄσαι προτρέπεται· ἰδοὺ
γὰρ Γαβριὴλ παραγίνεται, τῇ Παρθένῳ κομίζων τὸ εὐαγγέλιον, καὶ πρὸς αὐτὴν
ἐκβοήσεται· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εἰ δὲ οὐ τελεῖται Λειτουργία, ψάλλομεν εἰς τὸν Στίχον τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καὶ
τὸ Μαρτυρικόν.

Δόξα, Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, οἶον βούλει. Τό, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ αἱ γ' μεγάλαι
μετάνοιαι.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ Κανόνες· ὁ Προεόρτιος, καὶ τοῦ Τριωδίου, εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ὁ Προεόρτιος Κανὼν, εἰς ς´.

Ποίημα Γεωργίου· οἱ δέ, Θεοφάνους.

Ὡδὴ α´. Ἦχος δ´. Εἰρμός.

» Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνε-

» σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις

» Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ

» ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Ὁ κόσμος, περιχαρῶς εὐφράνθητι, ὡς περ αἰσθόμενος*, τὴν τοῦ Κυρίου κάθοδον ἐν σοί· διὰ σπλάγχνα ἐλέους γάρ, ἐξ οὐρανοῦ κατέρχεται, γαστρι Παρθένου σωματούμενος.

-----
* Τὸ ἐνταῦθα, ὡς περ αἰσθόμενος, καθὼς καὶ ἔμπροσθεν, Ὡδὴ ζ´, Τροπ. β´ ὡς περ ἐπαισθόμενος Κόρη, εὐρίσκεται σχεδὸν τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν Προεόρτιον Κανόνα τῆς Μεταμορφώσεως, Ὡδὴ θ´, Τροπ. α´ ἐκ γῆς ἀνατέλλοντα νῦν προαισθόμενος. Ἄλλ’ ἐκεῖνος ἐστὶν ἀνώνυμος· δύναται τις ἄραγε εἰκάσαι ἐκ δύο μόνον λέξεων, ὅτι κάκεινος ποίημά ἐστι τοῦ αὐτοῦ Ὑμνογράφου, οὗ τινος καὶ ὁ παρών, Γεωργίου δηλαδή, ἢ Θεοφάνους.

Ἴδου σοι, τῇ Βασιλίδι στέλλεται, θεῖος Ἀρχάγγελος, τοῦ Βασιλέως πάντων καὶ Θεοῦ, προμηνῦσαι τὴν ἔλευσιν, καὶ προσφωνήσει Χαῖρέ σοι, ἐπ’ ἀνακλήσει τοῦ Προπάτορος.

Ἡ στάμνος, ἡ φωταυγῆς καὶ πάγχρυσος, διευτρεπίσθητι, πρὸς εἰσδοχὴν τοῦ μάννα τῆς ζωῆς· ἐπὶ σέ γὰρ ἐλεύσεται, διὰ φωνῆς Ἀγγέλου σοι, ὑπερφυῶς εἰσοικιζόμενος.

Λαγόσι, σοῦ τῆς Ἀγνῆς οἰκίζεσθαι, μέλλει ὁ Κύριος, ὁ κατοικῶν ἀεὶ τοὺς οὐρανοὺς· οὐρανῶσαι γὰρ ἔρχεται, τῶν γηγενῶν τὸ φύραμα, τοῦτο σαφῶς ἐπενδυσάμενος.

Ὡδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-

» θα, ἀλλ’ ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ

» Θεοῦ· οὐ γὰρ ἐστὶν Ἅγιος, πλήν σου φιλόνητο.

Γῆ τὰς ἀκάνθας, τῶν παθῶν λυπηρῶς ἢ βλαστήσασα, σκίρτα χόρευε· ἰδού, ὁ γεωργὸς ὁ ἀθάνατος, κατάρως ἐξαίρων σε, νῦν ἐπελεύσεται.

Ὁ θεῖος πόκος, ἐτοιμάζου Παρθένε ἀμόλυντε· ἐπὶ σέ γὰρ ὁ Θεός, ὡς ὑετὸς καταβήσεται, ξηρᾶναι τὰ ρεύματα, τῆς παραβάσεως.

Τόμος ὁ Θεῖος, εὐτρεπίζου· Πατρὸς τῷ δακτύλῳ γάρ, ἐγγραφήσεται ἐν σοί, ὁ θεῖος Λόγος σαρκούμενος, τὴν ἐξ ἀλογίας μου, λύων παράβασιν.

Χρυσὴ λυχνία, ὑποδέχου τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, ἀναλάμπον διὰ σοῦ, καὶ φῶς τῷ κόσμῳ δωρούμενον· δι’ οὗ τῶν κακῶν ἡμῶν, σκότος λυθήσεται.

Κάθισμα. Ἦχος γ´. Τὴν ὠραιότητα.

Σήμερον ἅπασα, κτίσις ἀγάλλεται, ὅτι τὸ Χαῖρέ σοι, φάσκει ὁ Ἄγγελος· εὐλογημένη σὺ Ἀγνή, τοῦ Χριστοῦ Μήτηρ ἄχραντε. Σήμερον τοῦ ὄψεως, ἀμαυροῦται τὸ φρύαγμα· ἀρᾶς γὰρ διαλέλυται, ὁ δεσμὸς τοῦ Προπάτορος. Διό σοι καὶ ἡμεῖς ἐκβοῶμεν· Χαῖρε, ἡ κεχαριτωμένη.

Δόξα, Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὡδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐ-

» τῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τὸ Μυστήριον τὸ πάλαι πρὸ τῶν αἰώνων, προορισθὲν φανέρωσιν, ἄρχεται λαμβάνειν· γῆ καὶ τὰ οὐράνια, συμφώνως εὐφράνθητε, καὶ χαρμονικῶς ἀλαλάξατε.

Τὸ Παλάτιον τὸ μέγα τοῦ Βασιλέως, τῶν ἀκοῶν διάνοιξον, τὰς θείας εἰσόδους· ἤδη γὰρ ἐλεύσεται, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, καὶ κατασκηνώσει ἐν μέσῳ σου.

Τῆς Προμήτορος τὸν ὄλισθον ἀνορθώσων, ὁ Λυτρωτῆς ὀφθήσεται, ἐν ἀπειρογάμῳ, μήτρα οἰκίζόμενος. Αὐτῷ μελωδήσωμεν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀββακούμ σε προηγόρευσε πάλαι Ὅρος, ταῖς ἀρεταῖς κατάσκιον, ἐξ οὗ φανεροῦσθαι, μέλλει ὁ Θεὸς ἡμῶν, Παρθένε πανάμωμε, μόνη τῶν βροτῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν Κόσμον ἐλήλυθας·

» φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς

» πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἦ ἄσπιλε ἀμνάς, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν μήτραν σου ὑπεισδῦναι, κατεπείγεται αἴρων, ἡμῶν τὰ ἀμαρτήματα.

Ῥάβδος ἡ μυστική, μετ' ὀλίγον ἀνθήσειεν, ὡς γέγραπται θεῖον ἄνθος, Ἰεσσαὶ ἐκ τῆς ρίζης, ἡμῖν ἐμφανιζόμενον.

Ἀγγέλου τῇ φωνῇ, πιανθεῖσα ὡς ἄμπελος, πρὸς βλάστησιν ἐτοιμάζου, τοῦ πεπεύρου Παρθένε, καὶ ἀκηράτου βότρυος.

Μέγιστε Προφητῶν, Ἡσαΐα εὐφράνθητι· Παρθένος γὰρ ἦν προέφης, ἐν γαστρὶ συλλαμβάνει, βουλῆς μεγάλης Ἀγγελον.

Ῥδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,

» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Χαῖρέ σοι, Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος φθέγγεται· τὴν γὰρ χαρὰν ἐν γαστρὶ σου, συλλαμβάνειν μέλλεις ἀνερμηνεύτως, ἦν ἡ Εὐα, παραβάσει Παρθένε ἀπώλεσε.

Οὐ φλέξει, μὴ δειλιάσης ὄλωσ, τὴν μήτραν σου, πῦρ τῆς Θεότητος Κόρη· ἡ γὰρ βάτος πάλαι σὲ προετύπου, καιομένη, οὐδαμῶς φλεγόμενη δὲ Πάναγνε.

Τὸ Ὅρος, Δανιὴλ ὁ προεῖδεν ἐν Πνεύματι, χαῖρε Παρθένε· ἐκ σοῦ γάρ, ὁ νοητὸς λίθος ἀποτμηθήσεται, καὶ συντρίψει, τῶν δαιμόνων τὰ ἄψυχα ξόανα.

Εἰρήνης, ὁ Βασιλεὺς ἐν σοὶ ἐπελεύσεται, τοῦ διὰ σοῦ εἰρηνεῦσαι, τοὺς πολεμηθέντας καὶ ἠττηθέντας, Θεομῆτορ, πονηρᾶ συμβουλίᾳ τοῦ ὄφεως.

Κοντάκιον Προεόρτιον.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐπελεύσει Πνεύματος τοῦ παναγίου, τοῦ Πατρὸς τὸν σύνθρονον, καὶ ὁμοούσιον φωνῇ, τοῦ Ἀρχαγγέλου συνέλαβες, Θεοκυῆτορ, Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Προεόρτια τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρτέμονος, Ἐπισκόπου Σελευκείας τῆς Πισιδίας.

Στίχ. Τὴν σάρκα ρίψας, ὡς ἔλυτρον, Ἀρτέμων,

Οὐ γῆς ἔχων τι στέλλεται τὴν πρὸς πόλον.

Εἰκάδι ἀμφὶ τετάρτη ἐδέξατο Ἀρτέμον Ἐδέμ.

Οὗτος ὁ μακάριος τὴν Σελευκείαν πατρίδα καὶ πόλιν ἔσχεν, ἐν αὐτῇ καὶ γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς. Τοῦ δὲ μακαρίου ἀποστόλου Παύλου τὰ ἐκεῖσε καταλαβόντος, οὐκ ἦν τὸν λύχνον ὑπὸ τὸν μόδιον κρύπτεσθαι, ἀλλὰ γε τοῦτον Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον τοῦ λαοῦ προεστήσατο. Καλῶς οὖν καὶ θεαρέστως τὸ ποιμνιον αὐτοῦ ὀδηγήσας, γέγονε πᾶσι τοῖς χρεῖαν ἔχουσι λιμὴν σωτήριος, χηρῶν καὶ ὀρφανῶν καὶ πτωχῶν προνοητής, καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατρός. Ἐν τούτοις καλῶς πολιτευσάμενος, ἐν γῆρα καλῶ καταλύει τὸν βίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀρτέμονος, Πρεσβυτέρου Λαοδικείας.

Στίχ. Κόσμου μεταστάς καὶ Θεῷ προσεγγίσας,

Σός εἰμι καὶ σῶσόν με, φησὶν Ἀρτέμων.

Διοκλητιανοῦ βασιλεύοντος ἐν Ῥώμῃ, ἀπεστάλη εἰς τὰ μέρη τῆς Λαοδικείας Κόμης τις, Πατρίκιος ὀνόματι, καὶ ἐποίει καθὼς προσετάγη. Σισίνιος δὲ ὁ τοῦ τόπου Ἐπίσκοπος, μετὰ Ἀρτέμονος Πρεσβυτέρου, καὶ τινων ἄλλων Χριστιανῶν, εἰσῆλθον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος νυκτός, καὶ τὰ ἐκεῖσε εἶδωλα συνέτριψαν καὶ ἐτέφρωσαν πυρί. Τοῦτο μαθὼν ὁ Κόμης, θυμοῦ πλησθεὶς, καὶ λαβὼν πλῆθος λαοῦ σὺν αὐτῷ, ἐξήρχετο μετὰ ἵππων ἔξω τῆς Πόλεως πρὸς τὴν τῶν Χριστιανῶν Ἐκκλησίαν, τοῦ κατακαῦσαι πάντας, καὶ Σισίνιον καὶ Ἀρτέμονα μεληδὸν κατατεμεῖν. Ἐγγίζοντος δὲ αὐτοῦ τῷ Ναῷ, φρίκη συνέπεσεν αὐτῷ, καὶ πυρετῷ συνεσχέθη λαύρῳ, καὶ ὑπέστρεψε τεθεὶς ἐκ κλινιδίῳ. Ἐλθὼν δὲ εἰς ἄκραν ταλαιπωρίαν, ἐδήλωσε τῷ Ἐπισκόπῳ, λέγων· Εὕξαι τῷ Θεῷ σου ἵνα κουφισθῶ, καὶ ποιήσω τὴν στολὴν σου χρυσοῦν. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος ἀνεδήλωσεν, εἰπὼν· Τὸ χρυσίον σου ἔσται παρὰ σοί· ἐὰν δὲ πιστεύσης τῷ Χριστῷ καὶ Θεῷ μου, ἰαθήσῃ. Ὁ δὲ ἔγραψεν οὕτω· Πιστεύω τῷ Θεῷ σου, μόνον ἰαθήσομαι· καὶ εὐθέως ἀνέστη, μὴ ἔχων λείψανον νόσου.

Ὁδεύων δὲ ἐπὶ τὴν Καισαρέων Πόλιν, ὡς ἀπὸ μιλίων τριῶν Λαοδικείας, ὑπήντησε τῷ Πρεσβυτέρῳ Ἀρτέμονι, ἀκολουθούντων αὐτῷ ἐλάφων δύο, καὶ ὀνάγων ἕξ, καὶ λέγει αὐτῷ· Πῶς ταῦτα ἤγρευσας; Ὁ δὲ, τῷ λόγῳ τοῦ Θεοῦ, φησὶν, ἤγρευσα αὐτά. Καὶ ὁ Κόμης· Οὐκοῦν Χριστιανὸς εἶ σύ; Ὁ Ἅγιος εἶπε· Ναί, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας Χριστιανὸς εἰμί. Τότε δήσας αὐτὸν δυσὶν ἀλύσεσι, καὶ παραδούς αὐτὸν στρατιώταις, ἐπέτρεψεν ἀκολουθεῖν πρὸς Καισάρειαν. Ὁ δὲ Ἅγιος, πρὸς τὰ ἀκολουθοῦντα ζῶα στραφεὶς, ἔφη· Πορεύεσθε πρὸς Σισίνιον τὸν Ἐπίσκοπον. Τῶν δὲ πορευθέντων, διεμνήθη αὐτῷ διὰ τοῦ θυρωροῦ. Ὁ δὲ ἔφη τῷ θυρωρῷ· Πόθεν παραγεγόνασι τὰ ζῶα ταῦτα; Τότε, προστάζει Θεοῦ, μία ἔλαφος, ἀναλαβοῦσα φωνὴν ἀνθρωπίνην, ἔφη· Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἀρτέμων, συλληφθεὶς παρὰ τοῦ ἀσεβοῦς Κόμητος, ἄγεται δέσμιος ἐν τῇ Καισαρέων Πόλει, καὶ ἡμῖν προσέταξεν ἐλθεῖν ἐνθάδε. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἐπίσκοπος, ἔκθαμβος γέγονε, καὶ καλέσας Φιλέαν τὸν Διάκονον, ἀπέστειλεν εἰς Καισάρειαν, λέγων· Ἀπελθε, καὶ μάθε, εἰ ἀληθὲς ἔστιν ὅπερ ἠκούσαμεν διὰ τῆς ἐλάφου. Καὶ ἀπελθὼν, εὗρεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους, διέστησαν εἰς ἐπιταγὴν τῶν φυλάκων.

Τῇ δὲ ἐξῆς προκαθίσας ὁ Κόμης, παρέστησε τὸν μακάριον Ἀρτέμονα, καὶ φησί· Τίμησον τὸ γῆράς σου, ἄνθρωπε, καὶ θῦσον τοῖς θεοῖς. Καὶ ὁ Ἅγιος· Δέκα καὶ ἕξ χρόνους διεβίβασα, ὑπαναγινώσκων τῷ λαῷ τὰς βίβλους τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ναῷ· καὶ ὀκτὼ πρὸς εἴκοσιν ἐτέλεσα Διάκονος Χριστοῦ, ὑπαναγινώσκων τὰ Εὐαγγέλια· καὶ τριάκοντα καὶ τρεῖς πληρῶ Πρεσβύτερος, διδάσκων τῇ τοῦ Θεοῦ μου βοηθείᾳ· καὶ νῦν λέγεις μοι τῷ ἀναισθήτῳ ὁμοίῳ σου δαίμονι ἐπιθῦσαι;

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κόμης ἐταράχθη· καὶ πυρώσας ἐσχάραν, ἤπλωσε τὸν Μάρτυρα ἐν αὐτῇ. Ἀναβλέψας δὲ ὁ Ἅγιος εἰς τὸν οὐρανόν, ἔφη· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, μὴ συγχωρήσης τῷ μιαρῷ τούτῳ Κόμητι, ἐπιγελάσαι μοι τῷ δούλῳ σου· ἀλλ' εἰδώς, ὅτι διὰ σὲ πάσχω ταῦτα, δός μοι ὑπομονήν, ἵνα τελείως κατασχυνθῇ. Ταῦτα λέγοντος τοῦ Ἁγίου, ἰδοὺ καὶ ἡ ἔλαφος, ἐκ τοῦ Ἐπισκόπου ἐλθοῦσα, προστάζει Θεοῦ εἰς ἔλεγχον τῶν ἀπίστων, λέγει τῷ Κόμητι· Τί ἀδυνατεῖ τῷ Θεῷ; Γνωῖθι, ὅτι ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ ταχέως ἐκδικηθήσεται· δύο γὰρ ὄρνεις ἀρπάσουσί σε, καὶ βαλοῦσιν εἰς τὸν παφλάζοντα λέβητα, καὶ αἱ σάρκες σου διαλυθήσονται· ὅτι, ὄν ὠμολόγησας Θεὸν τοῦ πιστεῦσαι, ἐξηρνήσω. Ὡς οὖν διηλέγχθη ὑπὸ τοῦ ἀγρίου ζώου, ἐκέλευσε τοῖς στρατιώταις ἐκκεντῆσαι τὴν ἔλαφον· ἡ δὲ, ἀποπηδήσασα πλησίον τοῦ συγκαθέδρου τοῦ Κόμητος, καὶ διαδρᾶσα, ἔφυγεν ἔξω· τὸ δὲ ῥιφὲν κατὰ τῆς ἐλάφου βέλος, ἔβαλε τοῦ συγκαθέδρου καιρίαν κατὰ τῆς καρδίας, καὶ ἀπέρριψε τὴν ψυχὴν. Λυπηθεὶς οὖν ὁ Κόμης, ἀνεχώρησε, καὶ ἔβαλε τὸν Ἅγιον ἐν τῇ φυλακῇ.

Τῇ δὲ ἐξῆς, προσέταξεν ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα πίσσαν, καὶ ἐκκαύσας σφοδρῶς, ἐν αὐτῇ βληθῆναι τὸν Ἅγιον κελεύει. Γενομένου δὲ τούτου, ἰδοὺ ἐκ τῆς τάξεως

παρεγένοντο πρὸς τὸν Κόμητα, τὴν ἔκκαυσιν τοῦ λέβητος ἀπαγγέλοντες· αὐτὸς δὲ ἵππῳ ἐπιβάς, πλησίον τοῦ λέβητος, παρεγένετο. Ἄφνω δὴ οὐρανόθεν κατελθόντες δύο Ἄγγελοι, ὡς ἐν σχήματι ἀετῶν, καὶ ἀρπάσαντες αὐτὸν τοῦ ἵππου, τῷ λέβητι ἐνέβαλον, καὶ οὕτως ἐχωνεύθη, ὡς μηδὲ ὄστουν ἀπολειφθῆναι· ὅπερ ἰδόντες οἱ στρατιῶται καὶ πᾶς ὁ ὄχλος, ἐξέστησαν καὶ ἔφυγον. Ὁ δὲ Ἅγιος, καταλειφθεὶς μόνος, ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ διὰ προσευχῆς ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ἐξήγαγεν ὕδωρ πολὺ.

Τοῦτο ἰδὼν Βιτάλιος, ὁ ἱερεὺς τῶν Εἰδώλων, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐβαπτίσθησαν· καὶ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἦλθε φωνὴ πρὸς τὸν Ἅγιον λέγουσα· Πορεύου πρὸς τὴν Ἀσίαν ἐν τοῖς παραθαλασσίοις, καὶ ἔση πολλοὺς καθαρίζων ἀπὸ ποικίλων παθῶν, καὶ δαίμονας ἀπελαύνων· καὶ πολλοὶ ὑπὸ σοῦ φωτισθέντες, δοξάσουσι τὸν Θεόν. Ὁ δὲ Ἅγιος ὀνάγρου ἐπιβάς ἐπορεύετο· καὶ ἀρπαγεὶς ὑπὸ θεοῦ Ἀγγέλου, εὐρέθη ἐν ᾧ ἐχρηματίσθη τόπῳ, πολλὰ ἐκεῖσε σημεῖα πεποιηκώς· καὶ πολλοὺς φωτίσας, καὶ πρὸς Θεὸν ὁδηγήσας, ὕστερον κρατηθεὶς ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Ζαχαρίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Θεῷ πρὸς ἰσχὴν ἐξομοιωθεὶς Πάτερ,
Υἱῷ Θεοῦ σύγκληρος ἐκστάς γῆς γίνῃ.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ὀκτῶ Μάρτυρες, οἱ ἐκ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Σωτῆρος ὀκτάριθμος ἐτμήθη φάλαγξ,
Τοῦ πρὶν περιτμηθέντος ὀκταήμερου.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Μαρτῖνος ὁ Θηβαῖος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Καλῶ τραφεὶς κάλλιστα γήρα Μαρτῖνε,
Θανῶν θανοῦσι προστέθεισαι Πατράσι.
Ὁ Ἅγιος Νέος Ἱερομάρτυς Παρθένιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀγχόνῃ τελειοῦται ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει αχγζ´ (1657).

Στίχ. Τῷ Παρθενίῳ ἐπλάκη διπλοῦν στέφος,
Ὡς ἱερεὶ τε καὶ ἀθλητῇ Κυρίου.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ διασώσας ἐν πυρί, τοὺς Ἀβραμιαίους σου
» Παῖδας, καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελών, οἷς ἀδίκως
» δικαίους ἐνήδρευσαν· ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς
» τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ κιβωτὸς ἡ λογικὴ, ἦν ὁ ἀληθὴς Νομοθέτης, ἡγαπηκῶς τὴν ἐπὶ σοί, κατασκήνωσιν μέλλει ποιήσασθαι, θυμηδίας ἐμπλήσθητι· διὰ σοῦ γὰρ τοὺς φθαρέντας ἀνακαινίσει. Προφητικὸς θεῖος χορὸς, ὥσπερ ἐπαισθόμενος Κόρη, τὴν ἐπὶ σοὶ τοῦ Λυτρωτοῦ, εἰρηναίαν ἐπέλευσιν κράζει σοι· Χαῖρε πάντων ἡ λύτρωσις· χαῖρε μόνῃ τῶν ἀνθρώπων ἡ σωτηρία.

Μὴ δειλιάσης τὴν φωνήν, μὴ καταπλαγῆς τὸν λαλοῦντα· Θεοῦ διάκονος ἐστί· φανερωσαί σοι ἦκει Μυστήριον, τὸ Ἀγγέλοις ἀπόρρητον, ἀπειρόγαμε Μαρία εὐλογημένη.

Ὅρας τὴν κτίσιν τῷ ἐχθρῷ, πᾶσαν δουλωθεῖσαν Παρθένε· κατελεῖσαι δὲ αὐτήν, διὰ σπλάγγνα ἐλέους βουλόμενον, διὰ σοῦ τὸν φιλάγαθον· μὴ οὖν λόγοις τοῦ Ἀγγέλου προσαπιστήσης.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Χειρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρε-
» τὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ἡ κούφη νεφέλη τοῦ φωτός, ἡ ἀπειρόγαμος, διευτρεπίσθητι· ἰδοὺ ὁ Ἥλιος ἄνωθεν, ἐπιλάμπει σοι ὁ ἄδυτος, πρὸς μὲν ὀλίγον ἐπὶ σοί, κατακρυπτόμενος, τῷ δὲ κόσμῳ, φαίνων καὶ λύων κακίας τὴν ζόφωσιν.

Ἀγγέλων ὁ πρῶτος λειτουργός, προσεπαφίησι, φωνὴν χαρμόσυνον, καταμηνύων σοι Ἄχραντε, τὸν μεγάλης βουλῆς Ἄγγελον, σαρκωθησόμενον ἐκ σοῦ, δι' ἀγαθότητα· ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡς ρόδον κοιλάδων καθαρὸν, ὡς κρίνον εὖοσμον, κατανοήσας σε, ὁ πλαστουργὸς ἡμῶν Κύριος, νῦν ἠράσθη σου τοῦ κάλλους Ἀγνή, καὶ σαρκωθῆναι ἐκ τῶν σῶν, αἱμάτων βούλεται, τὸ δυσῶδες, ὅπως διώξη τῆς πλάνης χρηστότητι.

Πατρὸς δεξιόθεν οὐκ ἐκστάς, ἐν σοὶ τὴν οἴκησιν, μέλλει ποιήσασθαι, ὁ ὑπερούσιος Ἄχραντε, ὅπως στήση δεξιᾷ αὐτοῦ, σὲ τὴν πλησίον καὶ καλήν, οἷα Βασιλίссαν, δεξιάν τε, πᾶσι προτείνῃ πεσοῦσι, καὶ σῶσῃ ἡμᾶς.

Ἰδὴ θ'· Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Εὖα μὲν ἐτρύγησε καρπὸν τὸν θάνατον, γεωργοῦντα τὸν ὀλέθριον· σοῦ δὲ ἐν μέσῳ ἐκβλαστήσει, καρπὸς ἀθανασίας ὁ πρόξενος Χριστός, ὁ γλυκασμὸς ἡμῶν Δέσποινα· ὃν ἀνυμνοῦντες σὲ δοξάζομεν.

Κλίνας οὐρανοῦς νῦν πρὸς ἡμᾶς κατάβηθι· θρόνος ἤδη ἠτοιμάσθη σοι, Λόγε ἡ μήτρα τῆς Παρθένου· ἐν ᾧ ὡς Βασιλεὺς ὠραιότατος, καθίσσεις ἐξεγεῖραι τοῦ πτώματος, τῆς δεξιᾶς σου τὸ πλαστούργημα.

Ἡράσθη τοῦ κάλλους σου Χριστὸς Πανάμωμε, καὶ τὴν μήτραν σου κατώκησεν, ὅπως παθῶν ἐξ ἀμορφίας, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων λυτρώσῃται, καὶ κάλλος τὸ ἀρχαῖον δωρήσῃται· ὃν προσκυνοῦντες σὲ δοξάζομεν.

Ἡ χώρα ἡ ἄσπορος Ἀγνή ὑπόδεξαι, διὰ λόγου τὸν οὐράνιον, Λόγον ὡς σῖτον καρποφόρον, βλαστάνοντα ἐκ σοῦ καὶ τὰ σπέρματα, ἐκτρέφοντα τῷ ἄρτῳ τῆς γνώσεως· ὃν προσκυνοῦντες σὲ δοξάζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὡς δῶρα προεόρτια, προσφέρομέν σοι Πάναγνε, φιλοπτωχείας τὸν πλοῦτον, ἀγνεῖαν καὶ σωφροσύνην, ὕμνους εὐχὰς καὶ δάκρυα, νηστεῖαν καὶ ταπεινώσιν, ἐφ' οἷς συμπράττοις Δέσποινα, καὶ ἅπαντας ἐποπτεύεις, εὐσπλάγχχνως, ᾧ Θεομῆτορ.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ Μαρτυρικόν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Γλῶσσαν ἦν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν ἡ Θεοτόκος· ἐλάλει γὰρ πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀρχάγγελος, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὰ ῥήματα· ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν. Διὸ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμενοι βοῶμέν σοι· Ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθείς ἀτρέπτως Θεός, εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τό, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ. Τό, Τρισάγιον, τὸ Τροπάριον, καὶ αἱ τρεῖς μεγάλαι μετάνοιαι, κατὰ τὴν τάξιν, ἡ Α' Ὡρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Περὶ δὲ τρίτην Ὡραν τῆς ἡμέρας, συναγόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ψάλλομεν, κατὰ τὴν συνήθειαν, τὴν γ' Ὡραν, καὶ τὴν ζ' καὶ μικρὸν παρατηρήσαντες, συνάπτομεν καὶ τὴν θ' καὶ μετὰ τοῦτο, ὁ Ἑσπερινὸς ταχύτερον, διὰ τὸν κόπον τῆς Ἀγρυπνίας.

Εἰ τύχοι ὁ Εὐαγγελισμὸς ἐν Κυριακῇ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ΄.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Κατοικτειρήσας τὸ ποίημα ὁ Πλάστης, σπλάγγνοις τοῖς οἰκείοις τε, κατακαμπτόμενος, Κόρης ἐν μήτρα Θεόπαιδος, οἰκῆσαι σπεύδει, πρὸς ἣν ὁ μέγας ἦλθεν Ἀρχάγγελος, Χαῖρε προσφθεγγόμενος, Θεοχαρίτωτε· νῦν μετὰ σοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν· μὴ πτοηθῆς με, τοῦ Βασιλέως τὸν Ἀρχιστράτηγον· εὔρες γὰρ χάριν, ἦν ἀπώλεσεν, Εὐὰ τὸ πρὶν ἢ Προμήτωρ σου, καὶ συλλήψη καὶ τέξη, τοῦ Πατρὸς τὸν ὁμοούσιον.

Ξένος ἐστί σου ὁ λόγος καὶ ἡ θέα, ξένα σου τὰ ῥήματα, καὶ τὰ μηνύματα, ἡ Μαριὰμ πρὸς τὸν Ἄγγελον· μὴ με πλανήσης, Κόρη ὑπάρχω γάμου ἀμύητος· λέγεις ὡς συλλήψομαι τὸν ἀπερίληπτον· καὶ πῶς χωρήσει ἡ μήτρα μου, ὃν τὰ μεγέθη, τῶν οὐρανῶν χωρῆσαι οὐ δύνανται; Τοῦ Ἀβραάμ σε διδαξάτω πρὶν, ἡ καλύβη Θεὸν ἡ χωρήσασα, προτυποῦσα Παρθένε, τὴν Θεόδεκτον γαστέρα σου.

Εἰς Ναζαρετ νῦν τὴν Πόλιν ἐπιφθάσας, Πόλιν σε τὴν ἔμψυχον, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, ὁ Γαβριὴλ κατασπάζεται, βοῶν σοι· Χαῖρε, εὐλογημένη Θεοχαρίτωτε· ἔξεις ἐν νηδύϊ σου Θεὸν σαρκούμενον, καὶ διὰ σοῦ τὸ ἀνθρώπινον, πρὸς τὸ ἀρχαῖον, δι' εὐσπλαγγνίαν ἀνακαλούμενον, Εὐλογημένος τῆς κοιτίας σου, θεῖος καρπὸς ὁ ἀθάνατος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Τῷ ἔκτῳ Μηνί, ὁ Ἀρχιστράτηγος ἀπεστάλη, πρὸς σέ τὴν Παρθένον καὶ Ἀγνήν, μηνύσαι σοι τὸν λόγον τῆς σωτηρίας, ἅμα δὲ καλέσαι σε· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· τέξη Υἱόν, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς, καὶ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐκ τῶν πταισμάτων αὐτῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἄρχων τῶν ἄνω δυνάμεων, ὁ Γαβριὴλ καταπατάς, τὴν Παρθένον ἀσπάζεται, Χαῖρε λέγων ὄχημα, καθαρὸν τῆς Θεότητος· σὲ ἐξ αἰῶνος Θεὸς ἠγάπησεν, εἰς κατοικίαν τε ἠρετίσατο· δοῦλος Δεσπότη σου, παρουσίαν πάρεμι ἀναβοῶν· τέξη οὖν τὸν Κύριον, ἄφθορος μένουσα.

Στίχ. Εὐαγγελίσεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τί σου τὸ εἶδος τὸ πύρινον; τῷ Γαβριὴλ ἡ σεμνή, μετ' ἐκπλήξεως ἔφησε· τί σου τὸ ἀξίωμα, καὶ τῶν λόγων ἡ δύναμις; παιδοποιῶν προσεπαγγέλη μοι, ἐγὼ δὲ πείραν ἀνδρὸς οὐ κέκτημαι· ἄπιθι πόρρωθεν*, μὴ πλανήσης ἄνθρωπε, ὡς περ τὸ πρὶν, Εὐὰν τὴν Προμήτορα, ὄφεις ὁ δόλιος.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Πνεῦμα Θεοῦ τὸ πανάγιον, ἤξει ἀγνή ἐπὶ σέ, Θεοχώρητε Δέσποινα, καὶ ἐπισκιάσει σοι, τοῦ Ὑψίστου ἡ δύναμις, καὶ τέξη παῖδα διατηροῦντά σου, τὴν παρθενίαν ἀπαρασάλευτον· οὗτος Υἱός ἐστιν, ἀγενεαλόγητος· οὗτος ὀφθείς, σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ, καθὼς ηὐδόκησε.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Τῷ ἔκτῳ Μηνί, ἀπεστάλη ὁ Ἀρχάγγελος πρὸς Παρθένον ἀγνήν· καὶ χαίρειν αὐτῇ προσειπὼν, εὐηγγελίσασατο ἐξ αὐτῆς τὸν Λυτρωτὴν προελθεῖν. Ὅθεν δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν, τὸν ἀφράστως εὐδοκήσαντα ἐνανθρωπήσαι, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΗ ΚΕ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ
ΜΑΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἀρχόμεθα τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ, ἄνευ μετανοιῶν καὶ Στιχολογίας. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Βουλὴν προαιώνιον, ἀποκαλύπτων σοὶ Κόρη, Γαβριὴλ ἐφέστηκε, σὲ κατασπαζόμενος, καὶ φθεγγόμενος· Χαῖρε γῆ ἄσπορε· χαῖρε βάτε ἄφλεκτε· χαῖρε βάθος δυσθεώρητον· χαῖρε ἢ γέφυρα, πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἢ μετάγουσα· καὶ κλιμαξ ἢ μετάρσιος, ἣν ὁ Ἰακῶβ ἐθεάσατο· χαῖρε θεία στάμνε τοῦ Μάννα· χαῖρε λύσις τῆς ἀρᾶς· χαῖρε Ἀδὰμ ἢ ἀνάκλησις, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος.

Φαίνη μοι ὡς ἄνθρωπος, φησὶν ἢ ἄφθορος Κόρη, πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον, καὶ πῶς φθέγγῃ ῥήματα ὑπὲρ ἄνθρωπον; μετ’ ἐμοῦ ἔφης γάρ, τὸν Θεὸν ἔσεσθαι, καὶ σκηνώσειν ἐν τῇ μήτρᾳ μου· καὶ πῶς γενήσομαι, λέγε μοι χωρίον εὐρύχωρον, καὶ τόπος ἀγιάσματος, τοῦ τοῖς Χερουβὶμ ἐπιβαίνοντος; Μὴ με δελεάσης ἀπάτη· οὐ γὰρ ἔγνω ἡδονήν· γάμου ὑπάρχω ἀμύητος, πῶς οὖν παῖδα τέξομαι;

Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, φησὶν ὁ ἀσώματος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον διαπράττεται. Τοῖς ἐμοῖς πίστευε, ἀληθέσι ῥήμασι, Παναγία ὑπεράμωμε. Ἡ δὲ ἐβόησε· Γένοιτό μοι νῦν ὡς τὸ ῥήμά σου, καὶ τέξομαι τὸν ἄσαρκον, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενον, ὅπως ἀναγάγῃ, τὸν ἄνθρωπον ὡς μόνος δυνατός, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα, διὰ τῆς συγκράσεως.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ, Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, εὐαγγελίσασθαι τῇ Παρθένῳ τὴν σύλληψιν· καὶ ἐλθὼν εἰς Ναζαρέτ, ἐλογίζετο ἐν ἑαυτῷ, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμενος· ὅτι, πῶς ὁ ἐν ὑψίστοις ἀκατάληπτος ὢν, ἐκ Παρθένου τίκτεται! ὁ ἔχων θρόνον οὐρανόν, καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν, ἐν μήτρᾳ χωρεῖται γυναικός! ὧ τὰ Ἐξαπτέρυγα καὶ Πολύμομα, ἀτενίσαι οὐ δύνανται, λόγῳ μόνῳ ἐκ ταύτης, σαρκωθῆναι ἠδύδοκῃσε. Θεοῦ ἐστὶ Λόγος ὁ παρών. Τί οὖν ἴσταμαι, καὶ οὐ λέγω τῇ Κόρῃ; Χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· χαῖρε ἀγνή Παρθένε· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε· χαῖρε Μήτηρ τῆς ζωῆς· εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Εἵσοδος, τό, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. κη΄ 10).

Ἐξῆλθεν Ἰακῶβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρρὰν. Καὶ ἀπήνησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδου γὰρ ὁ ἥλιος· καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ κλιμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἣς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον, καὶ κατέβαινον ἐπ’ αὐτήν. Ὁ δὲ Κύριος ἐστήρικτο ἐπ’ αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ τοῦ Πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ· ἡ γῆ, ἐφ’ ἣς σὺ καθεύδεις ἐπ’ αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνηθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ λίβρα, καὶ βορρᾶν, καὶ ἐπὶ ἀνατολάς· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι μετὰ σοῦ, διαφυλάσσων σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὗ ἂν πορευθῆς· καὶ ἐπιστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην· ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλείπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακῶβ ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Ὅτι ἐστὶ Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ,

ἐγὼ δὲ οὐκ ἤδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος! οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. μγ' 27).

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης, καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ Θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν· καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτερᾶς, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ Ἠγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτήν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου· κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς πρὸς βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἴκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. θ' 1).

Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπτά. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ὡς ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὡς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἔλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν· ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ μοιμήσεται ἑαυτόν· (οἱ γὰρ ἔλεγκοι τῷ ἀσεβεῖ, μάλωπεσ αὐτῷ). Μὴ ἔλεγγε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλή Ἁγίων, σύνεσις· (τὸ γὰρ γνῶναι Νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς). Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα Στιχηρά.

Ἦχος α'. Βύζαντος.

Τῷ ἔκτῳ Μηνί, ὁ Ἀρχιστράτηγος ἀπεστάλη, πρὸς σὲ τὴν Παρθένον καὶ Ἀγνήν, μηνύσαι σοὶ τὸν λόγον τῆς σωτηρίας, ἅμα δὲ καὶ καλέσαι σε· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· τέξῃ Υἱόν, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρός, καὶ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἐκ τῶν πταισμάτων αὐτῶν.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Ἐν τῷ Μηνί τῷ ἔκτῳ, ἀπεστάλη οὐρανόθεν Γαβριήλ ὁ Ἀρχάγγελος, ἐν Πόλει τῆς Γαλιλαίας Ναζαρέτ, κομίσει τῇ Κόρῃ χαρᾶς εὐαγγέλια· καὶ προσελθὼν πρὸς αὐτήν, ἐβόησε λέγων· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· χαῖρε δοχεῖον τῆς ἀχωρήτου φύσεως· ὃν γὰρ οὐρανοὶ οὐκ ἐχώρησαν, ἡ νυδὺς σου κεχώρηκεν εὐλογημένη. Χαῖρε σεμνή, τοῦ Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις, καὶ τῆς Εὕας ἡ λύτρωσις, καὶ χαρὰ τοῦ κόσμου, καὶ ἀγαλλίασις τοῦ γένους ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἀπεστάλη Ἄγγελος Γαβριήλ, οὐρανόθεν ἐκ Θεοῦ, πρὸς Παρθένον ἀμόλυντον, εἰς Πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ναζαρέτ, εὐαγγελίσασθαι αὐτῇ, τοῦ ξένου τρόπου τὴν σύλληψιν. Ἀπεστάλη δοῦλος ἀσώματος, πρὸς ἔμψυχον Πόλιν καὶ πύλην νοεράν, μηνύσαι Δεσποτικῆς παρουσίας τὴν συγκατάβασιν. Ἀπεστάλη στρατιώτης οὐράνιος, πρὸς τὸ ἔμψυχον τῆς δόξης Παλάτιον, προετοιμάσαι τῷ Κτίστη, κατοικίαν ἄληκτον· καὶ προσελθὼν πρὸς αὐτὴν ἐκραύγαζε· Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, τῶν τετραμόρφων ὑπερενδοξότερα· Χαῖρε καθέδρα Βασιλικῆ οὐράνιε· Χαῖρε Ὅρος ἀλατόμητον, δοχεῖον πανέντιμον· ἐν σοὶ γὰρ πᾶν τὸ πλήρωμα, κατώκησε τῆς Θεότητος σωματικῶς,

εὐδοκία Πατρὸς αἰδίου, καὶ συνεργεία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος β΄. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ, τῇ Κεχαριτωμένη σήμερον· Χαῖρε ἀνύμφευτε Κόρη καὶ ἀπειρόγαμε· μὴ καταπλαγῆς τῇ ξένη μου μορφῇ, μηδὲ δειλιάσης· Ἀρχάγγελος εἰμί· ὄφρις ἐξηπάτησεν Εὐὰν ποτέ· νῦν εὐαγγελίζομαί σοι τὴν χαρὰν, καὶ μενεῖς ἄφθορος, καὶ τέξῃ τὸν Κύριον Ἄχραντε.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος δ΄.

Τῷ ἔκτῳ Μηνί, ἀπεστάλη ὁ Ἀρχάγγελος πρὸς Παρθένον ἀγνήν· καὶ χαίρειν αὐτῇ προσεῖπὼν, εὐηγγελίσαστο ἐξ αὐτῆς, τὸν Λυτρωτὴν προελθεῖν. Ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν, τὸν ἀφράστως εὐδοκῆσαντα ἐνανθρωπήσαι, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Γλῶσσαν ἦν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν ἡ Θεοτόκος· ἐλάλει γὰρ πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀρχάγγελος, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὰ ῥήματα· ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν. Διὸ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμενοι βοῶμέν σοι· Ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθείς ἀτρέπτως Θεός, εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Ἴδου ἡ ἀνάκλησις νῦν ἐπέφανεν ἡμῖν· ὑπὲρ λόγον ὁ Θεός, τοῖς ἀνθρώποις ἐνοῦται· Ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ, ἡ πλάνη ἐκμειοῦται· ἡ Παρθένος γὰρ δέχεται τὴν χαρὰν· τὰ ἐπίγεια γέγονεν οὐρανός· ὁ κόσμος λέλυται τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς. Ἀγαλλιᾶσθω ἡ κτίσις, καὶ φωναῖς ἀνυμνεῖτω. Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Σήμερον χαρᾶς Εὐαγγέλια· παρθενικὴ πανήγυρις· τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνάπτεται· ὁ Ἀδὰμ καινουργεῖται· ἡ Εὐὰ τῆς πρώτης λύτης ἐλευθεροῦται· καὶ ἡ σκηνὴ τῆς καθ' ἡμᾶς οὐσίας, τῇ θεώσει τοῦ προσληφθέντος φυράματος, ναὸς Θεοῦ κεχηρημάτικεν. Ὡ μυστήριον! ὁ τρόπος τῆς κενώσεως ἄγνωστος, ὁ τρόπος τῆς συλλήψεως ἄφραστος. Ἄγγελος λειτουργεῖ τῷ θαύματι· παρθενικὴ γαστήρ τὸν Υἱὸν ὑποδέχεται· Πνεῦμα Ἅγιον καταπέμπεται· Πατὴρ ἄνωθεν εὐδοκεῖ, καὶ τὸ συνάλλαγμα, κατὰ κοινήν πραγματεύεται βούλησιν· ἐν ᾧ καὶ δι' οὗ σωθέντες, συνωδὰ τῷ Γαβριήλ, πρὸς τὴν Παρθένον βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· ἐξ ἧς ἡ σωτηρία, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν καθ' ἡμᾶς προσλαβόμενος φύσιν, πρὸς ἑαυτὸν ἐπανήγαγεν. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα τὸ Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ Κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται, καὶ Γαβριήλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Ἐκ τρίτου, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ μέγας Στρατηγὸς τῶν αὐλῶν ταγμάτων, εἰς Πόλιν Ναζαρέτ, ἐπιστὰς Βασιλέα, μηνύει σοι Ἄχραντε, τῶν αἰῶνων καὶ Κύριον, Χαῖρε, λέγων σοι, εὐλογημένη Μαρία, ἀκατάληπτον, καὶ ἀνεμήμευτον θαῦμα, βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Δόξα, Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὥραιότητα.

Σήμερον ἅπασα, κτίσις ἀγάλλεται, ὅτι τὸ χαῖρέ σοι, φωνεῖ Ἀρχάγγελος. Εὐλογημένη σὺ Σεμνή, καὶ Ἄχραντε πανάμωμε. Σήμερον τοῦ ὄφεως, ἀμαυροῦται τὸ φρύαγμα· ἀρᾶς γὰρ διαλέλυται, τοῦ Προπάτορος σύνδεσμος. Διὸ καὶ κατὰ πάντα βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ, τὸ Χαῖρε κράζει τῇ Σεμνῇ, ὅτι συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον Θεόν, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὅθεν Μαριὰμ ἀπεφθέγγετο· Ἄνανδρος εἰμί, καὶ πῶς τέξω Υἱόν; ἄσπορον γονὴν τίς ἐώρακε; Καὶ ἐρμηνεύων ἔλεγεν ὁ Ἄγγελος, τῇ Θεοτόκῳ καὶ Παρθένῳ· Ἐλευσεται σοι, Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ἀπεστάλη Γαβριήλ, πρὸς τὴν Παρθένον καὶ ἀγνήν, καὶ ἐμήνυσεν αὐτῇ, τὴν ἀνεκκάλητον χαράν, ὅτι ἀσπόρως συλλήψῃ, καὶ οὐ φθάρῃ· τέξῃ γὰρ Υἱόν, τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν, καὶ σώσει τὸν λαόν, ἐκ τῶν πταισμάτων αὐτῶν· καὶ μαρτυρεῖ ὁ πέμψας με εἰπεῖν σοι, Εὐλογημένη τὸ Χαῖρε. Παρθένος τίκεις, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένεις Παρθένος.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Τό, Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν· Ἀναστᾶσα Μαριὰμ ἐπορεύθη.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εἶτα· Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος β΄.

Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ, τῇ Κεχαριτωμένη σήμερον· Χαῖρε ἀνύμφευτε Κόρη καὶ ἀπειρόγαμε· μὴ καταπλαγῆς τῇ ξένῃ μου μορφῇ, μηδὲ δειλιάσης· Ἀρχάγγελος εἰμί· ὄφιν ἐξηπάτησεν Εὐαν ποτέ· νῦν εὐαγγελίζομαί σοι τὴν χαράν, καὶ μενεῖς ἄφθορος, καὶ τέξῃ τὸν Κύριον Ἄχραντε.

Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς, κατὰ Ἀλφάβητον.

Ποῖημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεῦ» ματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί,

» καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω

» γηθόμενος, ταύτης τὴν Σύλληψιν.

Ἄδέτω σοι Δέσποινα, κινῶν τὴν λύραν τοῦ Πνεύματος, Δαυὶδ ὁ Προπάτωρ σου·

Ἄκουσον Θύγατερ, τὴν χαρμόσυνον, φωνὴν τὴν τοῦ Ἀγγέλου· χαρὰ γὰρ μηνύει σοι, τὴν ἀνεκκάλητον.

Ὁ Ἄγγελος.

Βοῶ σοι γηθόμενος· κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ πρόσχες μοι, Θεοῦ καταγγέλλοντι, σύλληψιν ἄσπορον· εὗρες χάριν γὰρ, ἐνώπιον Κυρίου, ἦν εὔρεν οὐδέ ποτε, ἄλλη τις Πάναγκε.

Ἦ Θεοτόκος.

Γνωσθήτω μοι Ἄγγελε, τῶν σῶν ῥημάτων ἢ δύναμις· πῶς ἔσται ὁ εἶρηκας; λέγε σαφέστατα, πῶς συλλήψομαι, παρθένος οὐσα Κόρη; πῶς δὲ καὶ γενήσομαι, Μήτηρ τοῦ Κτίστου μου;

Ὁ Ἄγγελος.

Δολίως με φθέγγεσθαι, διαλογίζῃ ὡς ἔοικε· καὶ χαίρω θεώμενος, τὴν σὴν ἀσφάλειαν· θάρσει Δέσποινα· Θεοῦ γὰρ βουλομένου, ῥαδίως περαίνεται, καὶ τὰ παράδοξα.

Καταβασία· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου...

ᾠδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ
» ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευμα-
» τικὸν στερέωσον· κἂν τῇ σεπτῇ Συλλήψῃ σου,
» στεφάνων, δόξης ἀξίωσον.

Ἡ Θεοτόκος.

Ἐξέλιπεν Ἄρχων ἐξ Ἰουδα, ὁ χρόνος ἐπέστη δὲ λοιπόν, καθ' ὃν ἀναφανήσεται, ἡ τῶν Ἐθνῶν ἐλπίς ὁ Χριστός· σὺ δὲ πῶς τοῦτον τέξομαι, παρθένος οὐσα, σαφήνισον.

Ὁ Ἄγγελος.

Ζητεῖς παρ' ἐμοῦ γνῶναι Παρθένε, τὸν τρόπον συλλήψεως τῆς σῆς, ἀλλ' οὗτος ἀνερμήνευτος· τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον, δημιουργῶ δυνάμει σοι, ἐπισκιάσαν ἐργάζεται.

Ἡ Θεοτόκος.

Ἡ ἐμὴ Προμήτωρ δεξαμένη, τὴν γνώμην τοῦ ὄφρα τρυφῆς, τῆς θείας ἐξωστράκιστα· διὸ περ κάγω δέδοικα, τὸν ἀσπασμὸν τὸν ξένον σου, εὐλαβουμένη τὸν ὄλισθον.

Ὁ Ἄγγελος.

Θεοῦ παραστάτης ἀπεστάλην, τὴν θείαν μηνύσων σοι βουλήν· τί με φοβῆ Πανάμωμε, τὸν μᾶλλον σε φοβούμενον; τί εὐλαβῆ με Δέσποινα, τὸν σὲ σεπτῶς εὐλαβούμενον; Καταβασία· Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους...

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ´. Αὐλῶν Ποιμενικῶν.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ γῆς νῦν κατήλθεν· ὁ Ἄγγελος βοῶν, τῇ Παρθένω ἐπέστη· Χαῖρε Εὐλογημένη, ἡ τὴν σφραγίδα μόνη φυλάξασα, ἐν μήτρᾳ δεξαμένη, τὸν πρὸ αἰώνων Λόγον καὶ Κύριον, ἵνα ἐκ πλάνης σῶση ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Δόξα, Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

ᾠδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν
» νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀ-
» κηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζον-
» τας· Δόξα Χριστῇ τῇ δυνάμει σου.

Ἡ Θεοτόκος.

Ἰεράν τινα Παρθένον, τεξομένην ἀκήκοα, τοῦ Προφήτου πάλαι, τὸν Ἐμμανουὴλ προθεσπίσαντος· ἐπιποθῶ δὲ τοῦ γνῶναι, πῶς Θεότητος, τὴν ἀνάκρασιν, φύσις βροτῶν ὑποστήσεται;

Ὁ Ἄγγελος.

Κατεμήνυσεν ἡ βάτος, ἀκατάφλεκτος μείνασα, δεξαμένη φλόγα, Κεχαριτωμένη ἀνύμφευτε, τοῦ κατὰ σὲ Μυστηρίου τὸ ἀπόρρητον· μετὰ τόκον γάρ, μενεῖς Ἀγνή ἀειπάρθεος.

Ἡ Θεοτόκος.

Λαμπρυνόμενος τῷ φέγγει, τοῦ Θεοῦ παντοκράτορος, ἀληθείας κήρυξ, λέγε Γαβριὴλ ἀληθέστατα· πῶς ἀκηράτου μενούσης τῆς ἀγνείας μου, Λόγον τέξομαι, μετὰ σαρκὸς τὸν ἀσώματον;

Ὁ Ἄγγελος.

Μετὰ δέους σοι ὡς δοῦλος, τῇ Κυρία παρίσταμαι· μετὰ φόβου Κόρη, νῦν κατανοεῖν εὐλαβοῦμαι σε· ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον καταβήσεται, ἐπὶ σέ Λόγος, ὁ τοῦ Πατρὸς ὡς ἠὺδόκησε.

Καταβασία· Ὁ Καθήμενος ἐν δόξῃ...

Ῥδὴ ε΄· Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ
» γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐ-
» πι πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶ-
» σι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ἡ Θεοτόκος.

Νοεῖν σου οὐ δύναμαι, τῶν λόγων τὴν ἀκρίβειαν· θαύματα γὰρ γέγονε πολλάκις, θεία δυνάμει τερατουργούμενα, σύμβολα καὶ τύποι νομικοί, τέτοκε παρθένος δέ, ἀπειράνδρως οὐδέ ποτε.

Ὁ Ἄγγελος.

Ξενίζῃ Πανάμωμε· καὶ ξένον γὰρ τὸ θαῦμά σου· μόνη γὰρ τὸν πάντων Βασιλέα, δέξῃ ἐν μήτρᾳ σαρκωθησόμενον· καὶ σὲ προτυποῦσι Προφητῶν, ῥήσεις καὶ αἰνίγματα, καὶ τοῦ Νόμου τὰ σύμβολα.

Ἡ Θεοτόκος.

Ὁ πᾶσιν ἀχώρητος, καὶ πᾶσιν ἀθεώρητος, πῶς οὗτος δυνήσεται Παρθένου, μήτραν οἰκῆσαι, ἣν αὐτὸς ἐπλασε; πῶς δὲ καὶ συλλήψομαι Θεόν, Λόγον τὸν συνάναρχον, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι;

Ὁ Ἄγγελος.

Πρὸς τὸν σὸν Προπάτορα, Δαυὶδ ἐπαγγειλάμενος, θήσειν ἐκ καρποῦ τοῦ τῆς κοιλίας, ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς βασιλείας αὐτοῦ, τὴν τοῦ Ἰακώβ σὲ καλλονὴν, μόνην ἐξελέξατο, λογικὸν ἐνδιαίτημα.

Καταβασία· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα...

Ῥδὴ ς΄· Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ
» Προφῆτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ
» φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Ἡ Θεοτόκος.

Ῥημάτων σου, τὴν φωνὴν Γαβριὴλ τὴν χαρμόσυνον, δεξαμένη, εὐφροσύνης ἐνθέου πεπλήρωμαι· χαρὰν γὰρ μηνύεις, καὶ χαρὰν καταγγέλλεις τὴν ἄληκτον.

Ὁ Ἄγγελος.

Σοὶ δέδοται, ἡ χαρὰ Θεομητορ ἢ ἔνθεος· σοὶ τὸ Χαῖρε, πᾶσα κτίσις κραυγάζει Θεόνυμφε· σὺ γὰρ μόνη Μήτηρ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ προωρίσθης Ἀγνή.

Ἡ Θεοτόκος.

Τῆς Εὐας νῦν, δι' ἐμοῦ καταργείσθω κατάκριμα· ἀποδότω, δι' ἐμοῦ τὸ ὀφείλημα σήμερον· δι' ἐμοῦ τὸ χρέος, τὸ ἀρχαῖον δοθήτω πληρέστατον.

Ὁ Ἄγγελος.

Ἐπέσχετο, ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ τῷ Προπάτορι, εὐλογεῖσθαι, ἐν τῷ σπέρματι τούτου τὰ Ἔθνη Ἀγνή· διὰ σοῦ δὲ πέρας, ἡ ὑπόσχεσις δέχεται σήμερον.

Καταβασία· Ἐβόησε, προτυπῶν...

Κοντάκιον· Ἦχος πλ. δ΄.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοὶ ἡ Πόλις σου Θεοτόκε. Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοὶ· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε· καὶ σὺν τῇ ἄσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν, Κύριε, ἐξίστατο καὶ ἴστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει· χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείπει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον· χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχ. Ἦγγειλεν Υἱὸν Ἄγγελος τῇ Παρθένῳ,

Πατρὸς μεγίστης Ἄγγελον βουλῆς μέγαν.

Γήθεο τῇ Μαρίῃ ἔφατ' Ἄγγελος εἰκάδι πέμπτη.

Ὁ φιλόστοργος καὶ ἐλεήμων Θεός, ὁ πάντοτε φροντίζων τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ὡς Πατὴρ φιλόστοργος, θεωρῶν τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὸ πλαστούργημα καταδουλούμενον καὶ τυραννόμενον ὑπὸ τοῦ διαβόλου, καὶ πρὸς τὰ πάθη τῆς ἀτιμίας ὑπαγόμενον, καὶ τῇ Εἰδωλοατρία ὑποκείμενον, ἠβουλήθη ἐξαποστεῖλαι τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τοῦ λυτρώσασθαι αὐτὸ ἐκ τῶν τοῦ διαβόλου χειρῶν. Ἐπεὶ δὲ ἠθέλησε λαθεῖν, οὐ μόνον τὸν Σατανᾶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς οὐρανίους Δυνάμεις, ἐνὶ τῶν Ἀρχαγγέλων, Γαβριὴλ τῷ ἐνδόξῳ, θαρρῆε τὸ Μυστήριον· προοικονομεῖ δὲ γεννηθῆναι καὶ τὴν Ἁγίαν Παρθένον καθαρὰν, ὡς ἀξίαν οὖσαν τοιοῦτου καλοῦ. Καὶ ἐλθὼν ὁ Ἄγγελος εἰς Πόλιν Ναζαρέτ, λέγει αὐτῇ· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Ἡ δὲ εἶπε· καὶ πῶς ἔσται μοι τοῦτο; Ὁ δὲ ἔφη· Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. Καὶ εἶπεν· Ἴδού, ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ τοῦ Ἀρχαγγέλου καὶ αὐτῆς, συνέλαβεν ὑπερφυῶς ἐν τῇ ἀχράντῳ γαστρὶ τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, Σοφίαν αὐτοῦ ἐνυπόστατον καὶ δύναμιν οὖσαν, αὐτοῦ τῇ ἐπισκιάσει, καὶ τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπελεύσει. Ἐκτοτε δὲ ἐτελέσθη τὰ Μυστήρια τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομικῶς, διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ Θεόφρονες, παρὰ
» τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πα-
» τήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· ὑπερύμνητε, ὁ
» τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ Θεοτόκος.

Φῶς τὸ ἄϋλον, μηνύων ὕλη σώματος, ἐνωθησόμενον, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, φαιδρὸν Εὐαγγέλιον, θεῖα κηρύγματα, νῦν κραυγάζεις μοι· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὁ Ἄγγελος.

Χαῖρε Δέσποινα, Παρθένε χαῖρε Πάναγνε· χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ· χαῖρε λυχνία φωτός· Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις· Εὐας ἡ λύτρωσις· ὄρος ἅγιον, περιφανὲς ἀγίασμα, καὶ νυμφὼν ἀθανασίας.

Ἡ Θεοτόκος.

Ψυχήν ἤγνισε, καὶ σῶμα καθηγίασε, ναὸν εἰργάσατο, χωρητικόν με Θεοῦ, σκηνήν θεοκόσμητον, ἔμψυχον τέμενος, ἡ ἐπέλευσις, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ ζωῆς ἀγνήν Μητέρα.

Ὁ Ἄγγελος.

Ὡς πολύφωτον, λαμπάδα καὶ Θεότευκτον, παστάδα βλέπω σε· νῦν ὡς χρυσεῖ κιβωτός, τοῦ Νόμου τὸν πάροχον, δέχου Πανάμωμε, εὐδοκήσαντα, τὴν τῶν ἀνθρώπων ρύσασθαι, διὰ σοῦ φθαρτὴν οὐσίαν.

Καταβασία· Οὐκ ἐλάτρευσαν...

Ἴστέον, ὅτι αὐταὶ αἱ β' Ὠδαὶ περιέχουσιν Ἀκροστιχίδα τὴν κατὰ Ἀλφάβητον, ἡ μὲν ἡ' ὀρθῶς, ἡ δὲ θ' ἀντιστρόφως.

Ὠδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός. Ὁ Ἄγγελος.

» Ἄκουε Κόρη Παρθένε ἀγνή· εἰπάτω δὴ ὁ Γα-
» βριήλ, Βουλὴν ὑψίστου ἀρχαίαν ἀληθινήν. Γενοῦ
» πρὸς ὑποδοχὴν ἐτοίμη Θεοῦ· Διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχώρη-
» τος, βροτοῖς ἀναστραφήσεται· διὸ καὶ χαίρων βοῶ·
» Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἡ Θεοτόκος.

Ἐννοια πᾶσα ἠττᾶται βροτῶν, ἀντέφησεν ἡ Παρθένος, ζητοῦσα ἄπερ μοι φθέγγη παράδοξα· ἦσθην σου τοῖς λόγοις, ἀλλὰ δέδοικα, θαμβηθεῖσα μὴ ἀπάτη με, ὡς Εὐὰν πόρρω πέμψης Θεοῦ· ἀλλ' ὅμως ἴδε βοᾶς· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Ἄγγελος.

Ἴδε σοὶ τὸ ἄπορον λέλυται, φησὶ πρὸς ταῦτα ὁ Γαβριήλ· Καλῶς γὰρ ἔφης τὸ πρᾶγμα δυστέκμαρτον. Λόγοις σῶν χειλέων πειθαρχοῦσα λοιπόν, μὴ ἀμφίβαλλε ὡς πλάσματι, ὡς πράγματι δὲ πίστευε· ἐγὼ γὰρ χαίρων βοῶ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἡ Θεοτόκος.

Νόμος οὗτος θεόθεν βροτοῖς, ἡ ἄμεμπτος αὔθις φησὶ, ξυνοῦ ἐξ ἔρωτος τόκον προέρχεσθαι. Οὐκ οἶδα συζύγου παντελῶς ἠδονήν. Πῶς οὖν λέγεις ὅτι τέξομαι; φοβοῦμαι μὴ ἀπάτη λαλῆς· ἀλλ' ὅμως ἴδε βοᾶς· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Ἄγγελος.

Ῥήματα ἄπερ μοι φθέγγη σεμνή, ὁ Ἄγγελος πάλιν βοᾶ, συνήθους πέλει λοχείας ἀνθρώπων θνητῶν. Τὸν ὄντως Θεόν σοὶ ἐπαγγέλλομαι, ὑπὲρ λόγον τε καὶ ἔννοιαν, σαρκούμενον ὡς οἶδεν ἐκ σοῦ διὸ καὶ χαίρων βοῶ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἡ Θεοτόκος.

Φαίνη μοι ἀληθείας ῥήτωρ, κατέθετο ἡ Παρθένος· Χαρᾶς κοινῆς γὰρ ἐλήλυθας Ἄγγελος. Ψυχήν οὖν ἐπὶ καθήγνισμα Πνεύματι, Ὡς τὸ ῥῆμά σου γενέσθω μοι· σκηνοῦτω ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, πρὸς ὃν βοῶ μετὰ σοῦ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Καταβασία· Ἄκουε Κόρη Παρθένε ἀγνή...

Ὠδὴ θ'. Μεγαλυνάριον.

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν.

Ἀλφάβητος ἀντιστρόφως. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῶ, ψαυέτω μηδαμῶς χεῖρ
» ἀμυήτων· χεῖλη δὲ πιστῶν τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως,
» φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλλοντα, ἐν ἀγαλλιάσει
» βοάτω· Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην...

Ἵπὲρ ἔννοιαν συλλαβοῦσα Θεόν, τῆς φύσεως θεσμούς ἔλαθες Κόρη· Σὺ γὰρ ἐν τῷ
τίκτειν τὰ μητέρων διέδρας, ῥευστὴ φύσις περ καθεστηκυῖα· ὅθεν ἐπαξίως ἀκούεις·
Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην...

Πῶς πηγάζεις γάλα Παρθένε ἀγνή; Οὐ φέρει ἐξειπεῖν γλῶσσα βροτεία· Ξένον γὰρ
φύσεως ἐπιδείκνυσαι πρᾶγμα, νομίμου γονῆς ὄρους ὑπερβαῖνον· ὅθεν ἐπαξίως
ἀκούεις· Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην...

Μυστικῶς ταῖς ἱεροτεύκτοις Γραφαῖς, λαλεῖται περὶ σοῦ Μῆτερ Ἵψίστου· κλίμακα
γὰρ πάλαι Ἰακώβ σε προτυποῦσαν, ἰδὼν ἔφη· Βάσις Θεοῦ αὕτη· ὅθεν ἐπαξίως
ἀκούεις· Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην...

Θαυμαστὸν τῷ ἱεροφάντη Μωσεῖ, ἡ βάτος καὶ τὸ πῦρ ἔδειξε τέρας· ζιτῶν δὲ τὸ πέρας
εἰς διάβασιν χρόνου, ἐν Κόρη ἀγνή, ἔφη, κατοπτεύσω· ἢ ὡς Θεοτόκῳ λεχθείη· Χαῖρε
Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην...

Δανιὴλ σε ὄρος καλεῖ νοητόν· Γεννήτριαν Θεοῦ ὁ Ἡσαΐας· βλέπει δὲ ὡς πόκον
Γεδεών· ὁ Δαυὶδ δέ, ἀγίασμα φάσκει· πύλην δέ σε ἄλλος· ὁ δὲ Γαβριὴλ σοι
κραυγάζει· Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Καταβασία· Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ...

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλωμεν.

Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, Στρατηγὸς ἀπεστάλη, ἐκ Θεοῦ Παντοκράτορος, πρὸς Ἄγνην
καὶ Παρθένον, εὐαγγελίσασθαι ξένον καὶ ἀπόρρητον θαῦμα· ὅτι Θεὸς ὡς ἄνθρωπος,
ἐξ αὐτῆς βρεφουργεῖται, ἄνευ σπορᾶς, ἀναπλάττων βρότειον ἅπαν γένος. Λαοὶ
εὐαγγελίζεσθε, τὴν ἀνάπλασιν κόσμου.

Ὅμοιον.

Χαῖρε κατάρας λύτρωσις, τοῦ Ἀδὰμ Θεοτόκε· χαῖρε σεμνὴ Μητρόθεε· χαῖρε ἔμψυχε
βάτε· χαῖρε λαμπάς· χαῖρε θρόνε· χαῖρε κλίμαξ καὶ πύλη· χαῖρε τὸ θεῖον ὄχημα· χαῖρε
κούφη νεφέλη· χαῖρε ναέ· χαῖρε στάμνε πάγχρυσε· χαῖρε ὄρος· χαῖρε σκηνὴ καὶ
τράπεζα· χαῖρε Εὐας ἡ λύσις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων ἀψίδων, ὁ Γαβριὴλ καταπτὰς, εἰς Ναζαρέτ ἐπέστη, πρὸς Παρθένον
Μαρίαν, βοῶν αὐτῇ τὸ Χαῖρε· συλλήψη Υἱόν, τοῦ Ἀδὰμ ἀρχαιότερον, τὸν ποιητὴν
τῶν ἀπάντων καὶ λυτρωτὴν, τῶν βοώντων σοι τὸ Χαῖρε Ἄγνή. (Δίς)

Ὁ Γαβριὴλ τῇ Παρθένῳ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐξ οὐρανοῦ κομίσας, ἀνεβόα τὸ Χαῖρε·
συλλήψη ἐν γαστρὶ σου τὸν σοὶ χωρητόν, καὶ τῷ κόσμῳ ἀχώρητον, καὶ κυοφόρος
ὀφθήση τοῦ ἐκ Πατρὸς, πρὸ ἐωσφόρου ἀνατείλαντος.

Ὁ συναΐδιος Λόγος τοῦ προανάρχου Πατρὸς, μὴ χωρισθεὶς τῶν ἄνω, νῦν ἐπέστη τοῖς
κάτω, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν οἶκτον λαβών, τοῦ καθ' ἡμᾶς ὀλισθήματος· καὶ τοῦ
Ἀδὰμ τὴν πτωχείαν ἀναλαβών, ἐμορφώθη τὸ ἀλλότριον.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος β'. Θεοφάνους.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον, ἀνακαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς
ἀνθρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χειρόνος μεταλάβῳν, μεταδῶ μοι τοῦ βελτίονος. Ἐψεύσθη
πάλαι Ἀδάμ, καὶ Θεὸς ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν· ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν
Ἀδὰμ ἀπεργάσῃται. Εὐφραινέσθω ἡ κτίσις, χορευέτω ἡ φύσις, ὅτι Ἀρχάγγελος
Παρθένῳ, μετὰ δέους παρίσταται, καὶ τὸ Χαῖρε κομίζει, τῆς λύπης ἀντίθετον. Ὁ διὰ
σπλάγχνα ἐλέους ἐναθροπήσας, Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δοξολογία Μεγάλη.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος, Ὡδὴ γ' καὶ ς'.

Εἰ δὲ βούλει, λέγε τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'.

Στίχ. α'. Ὁ Θεὸς τὸ κρίμα σου τῷ Βασιλεῖ δός, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ Βασιλέως.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. β'. Ἀναλάβετω τὰ ὄρη εἰρήνην τῷ λαῷ, καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. δ'. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα, Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'.

Στίχ. α'. Καταβήσεται ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον, καὶ ὡσεὶ σταγῶν ἢ στάζουσα ἐπὶ τὴν γῆν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς...

Στίχ. β'. Ἦγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς...

Στίχ. γ'. Ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἤξει, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐ παρασιωπήσεται.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς...

Στίχ. δ'. Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη, καὶ πλῆθος εἰρήνης.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς...

Δόξα, Καὶ νῦν.

Ὁ μονογενῆς Υἱὸς καὶ Λόγος...

Ἀντίφωνον Γ'.

Στίχ. α'. Ἔσται τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν...

Στίχ. β'. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν...

Στίχ. γ'. Εὐλογημένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν...

Εἰσοδικόν.

Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς...

Ἀπολυτίκιον. Σήμερον τῆς σωτηρίας...

Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ...

Εἰς τό, Ἐξαιρέτως, Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην...

Κοινωνικόν. Ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών...

Εἶδομεν τὸ φῶς· καὶ Ἀπόλυσις.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον,

Ψάλλομεν, ὅταν τυπικὴ διάταξις ἀπαιτήσῃ αὐτό.

Ἦχος πλ. δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εὐφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ· ὁ γὰρ τοῦ Πατρὸς συναΐδιος, καὶ συνάναρχος καὶ σύνθρονος Υἱός, οἶκτον λαβὼν καὶ φιλόανθρωπον ἔλεον, ἑαυτὸν καθῆκεν εἰς κένωσιν, κατ' εὐδοκίαν καὶ βούλησιν Πατρικὴν, καὶ μήτραν ὄκησε Παρθενικὴν, προαγνισθεῖσαν τῷ Πνεύματι. Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ Θεὸς ἐν ἀνθρώποις, ὁ ἀχώρητος ἐν μήτρα, ὁ ἄχρονος ἐν χρόνῳ· καὶ τὸ παράδοξον, ὅτι καὶ ἡ σύλληψις ἄσπορος, καὶ ἡ κένωσις ἀφραστός, καὶ τὸ μυστήριον ὅσον! ὁ Θεὸς γὰρ κενοῦται, καὶ

σαρκοῦται, καὶ πλάττεται, Ἀγγέλου πρὸς τὴν Ἀγνήν, τὴν σύλληψιν λέξαντος· Χαῖρε
Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων μέγα ἔλεος.

Τῆς Κς' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχιστρατήγου Γαβριήλ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς
Ἑορτῆς γ', Βουλὴν προαιώνιον, καὶ τὰ λοιπὰ δύο.

Εἶτα, Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Γαβριήλ ὁ μέγιστος ὁ νοῦς, ὁ θεοειδέστατος, ὁ φωταυγῆς καὶ οὐράνιος, φῶς τὸ
τρισήλιον, καθορῶν καὶ βλέπων, σὺν ταῖς ἄνω τάξεσι, τὸ θεῖον καὶ φρικῶδες
μυστήριον, εὐηγγελίστατο, τῇ Παρθένῳ ἀφικόμενος, καὶ πρεσβεύει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Τὸ μέγα μυστήριον τὸ πρὶν, τοῖς Ἀγγέλοις ἄγνωστον, καὶ πρὸ αἰώνων ἀπόκρυφον,
μόνος πεπίστευσαι, Γαβριήλ καὶ τοῦτο, τῇ μόνῃ τεθάρρηκας, Ἀγνή εἰς Ναζαρέτ
ἀφικόμενος· μεθ' ἧς ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Φωτὸς ὢν ἀνάπλεως ἀεὶ, καὶ ποιῶν τὸ θέλημα, καὶ ἐκτελῶν τὰ προστάγματα, τοῦ
Παντοκράτορος, ἀρχηγὲ Ἀγγέλων, Γαβριήλ πανάριστε, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας
περίσῳζε, ἀεὶ αἰτούμενος, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ, Γαβριήλ ὁ Ἀρχάγγελος, εὐαγγελίσασθαι τῇ Παρθένῳ τὴν
σύλληψιν· καὶ ἐλθὼν εἰς Ναζαρέτ, ἐλογίζετο ἐν ἑαυτῷ, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμενος· ὅτι
πῶς ὁ ἐν ὑψίστοις ἀκατάληπτος ὢν, ἐκ Παρθένου τίκτεται! ὁ ἔχων θρόνον οὐρανόν,
καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν, ἐν μήτρᾳ χωρεῖται γυναικός! ὃ τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ
πολυόμματα, ἀτενίσαι οὐ δύνανται, λόγῳ μόνῳ ἐκ ταύτης σαρκωθῆναι ἠδύδοκῆσε!
Θεοῦ ἐστὶ Λόγος ὁ παρών. Τί οὖν ἴσταμαι, καὶ οὐ λέγω τῇ Κόρῃ; Χαῖρε
Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· χαῖρε Ἀγνή Παρθένε· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε·
χαῖρε Μήτηρ τῆς ζωῆς· εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Εἵσοδος. Τό, Φῶς ἰλαρόν, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ' 2).

Εἰσηλθε Μωσῆς εἰς τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ Χωρήβ. Ὁφθη δὲ αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου, ἐν
φλογὶ πυρὸς ἐκ τῆς βάλτου, καὶ ὄρα, ὅτι ἡ βάλτος καίεται πυρὶ, ἡ δὲ βάλτος οὐ
κατεκαίετο. Εἶπε δὲ Μωσῆς· Παρελθὼν ὄψομαι τὸ ὄραμα τὸ μέγα τοῦτο, τί ὅτι οὐ
κατακαίεται ἡ βάλτος. Ὡς δὲ εἶδε Κύριος, ὅτι προσάγει ἰδεῖν, ἐκάλεσεν αὐτὸν Κύριος
ἐκ τῆς βάλτου, λέγων· Μωσῆ, Μωσῆ. Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐστὶ Κύριε; Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ ἐγγίσης
ᾧδε· λῦσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας, γῆ ἁγία
ἐστὶ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς τοῦ Πατρὸς σου, Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ Θεὸς
Ἰσαάκ, καὶ Θεὸς Ἰακώβ. Ἀπέστρεψε δὲ Μωσῆς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· ἠύλαβεῖτο γὰρ
καταβλέψαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωσῆν· Ἰδὼν εἶδον τὴν
κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τῆς κραυγῆς αὐτῶν ἀκήκοα ἀπὸ τῶν
ἐργοδιωκτῶν. Οἶδα γὰρ τὴν ὀδύνην αὐτῶν, καὶ κατέβην τοῦ ἐξελέσθαι αὐτοὺς ἐκ
χειρὸς τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης, καὶ εἰσαγαγεῖν
αὐτοὺς εἰς γῆν ἀγαθὴν καὶ πολλήν, εἰς γῆν ῥέουσάν γάλα καὶ μέλι.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. η´ 22).

Κύριος ἔκτισέ με ἀρχὴν ὁδῶν αὐτοῦ, εἰς ἔργα αὐτοῦ. Πρὸ τοῦ αἰῶνος ἐθεμελίωσέ με, ἐν ἀρχῇ πρὸ τοῦ τὴν γῆν ποιῆσαι, καὶ πρὸ τοῦ τὰς ἀβύσσους ποιῆσαι, πρὸ τοῦ προελθεῖν τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, πρὸ τοῦ ὄρη ἐδρασθῆναι, πρὸ δὲ πάντων τῶν βουνῶν γενῆά με. Κύριος ἐποίησε χώρας καὶ ἀοικήτους καὶ ἄκρα οἰκούμενα τῆς ὑπ´ οὐρανόν. Ἦνίκα ἠτοίμαζε τὸν οὐρανόν, συμπαρήμην αὐτῷ· καὶ ὅτε ἀφώριζε τὸν ἑαυτοῦ θρόνον ἐπ´ ἀνέμων, ἠνίκα ἰσχυρὰ ἐποίει τὰ ἄνω νέφη, καὶ ὡς ἀσφαλεῖς ἐτίθει πηγὰς ὑδάτων τῆς ὑπ´ οὐρανόν· ἐν τῷ τιθεῖναι τῇ θαλάσῃ ἀκριβασμὸν αὐτοῦ, καὶ ὕδατα, ἃ οὐ παρελεύσεται στόματος αὐτοῦ, καὶ ἰσχυρὰ ἐποίει τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ἤμην παρ´ αὐτῷ ἀρμόζουσα. Ἐγὼ ἤμην, ἣ προσέχαιρε· καθ´ ἡμέραν δὲ εὐφραϊνόμην ἐν προσώπῳ αὐτοῦ, ἐν παντὶ καιρῷ.

Εἰς τὸν Στίχον, ψάλλομεν τὰ ὑπὸ τῆς τυπικῆς διατάξεως διοριζόμενα, καὶ ὅρα ἐκεῖ, καθ´ ἣν ἂν ἡμέραν τύχη ἡ Ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, κτλ., κτλ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ´.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Φερωνυμία καταλήλω ἐμπρέπων, καθυπουργεῖς ἐν τῇ τοῦ Λόγου σαρκώσει, ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀσωμάτων τάξεων· ὅθεν εὐηγγέλισαι, τῇ Παρθένῳ Μαρίας, χαῖρε προσφωνῶν αὐτῇ, τὸν Θεὸν γὰρ συλλήψῃ· ὃν ἐκδυσώπει σῶζεσθαι ἡμᾶς, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, Γαβριὴλ Ἀρχάγγελε.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀρχαγγέλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ὡς παμμέγιστον τὸν Γαβριὴλ αἰνέσω. Ἰωσήφ.

Ἰσθὴ α´. Ἦχος δ´. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ὡς φῶς χρηματίζοντα, ταῖς πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀκρότατον, αὐλοῖς μεθέξεσι, θεῖον καὶ αὐλον, ἵκετεύω σε, Ἀρχάγγελε Κυρίου, φώτισον πρεσβείαις σου, ὅπως ὑμνήσω σε. Στησώμεθα σήμερον, χοροὺς ἐνθέους γηθόμενοι, τὸν πρῶτον γεραίροντες, τῶν Ἀσωμάτων Νοῶν, τὸν τὴν ἄρρητον, χαρὰν μεμηνυκότα, ἐν κόσμῳ φοιτήσασαν δι´ ἀγαθότητα.

Προστάτην σε μέγιστον, καὶ πρὸς Θεὸν ἀντιλήπτορα, καὶ τεῖχος καὶ στήριγμα, Γαβριὴλ ἔχοντες, οἱ ποθοῦντές σε, ῥυόμεθα κινδύνων, καὶ βλάβης τοῦ ὄψεως, ἀνευφημοῦντές σε.

Θεοτοκίον.

Ἀγνήν σε πανάμωμον, ὁ Γαβριὴλ ὡς ἐώρακε, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, λαμπρῶς ἐβόησεν, ἀπειρόγαμε, βροτῶν ἢ σωτηρία, Ἀγγέλων τὸ καύχημα, καὶ σεμνολόγημα.

Ἰσθὴ γ´. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Μεθέξει φωτὸς αὐλοτάτου, ὡς αὐλὸς ὄντως Γαβριὴλ, αὐλῶς φωτιζόμενος, φῶς καθωράθης δευτέρου, τοὺς ὑλικοὺς ἐκάστοτε, βροτοὺς φωτίζων ὑμνοῦντάς σε.

Μεγίστης εὐκλείας ἠξιώθης, τὸ μέγα μυστήριον ἡμῖν, ἀνακαλύψας μέγιστε, Ἀγγέλων δι´ οὗ ἦρθημεν, οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς μέγιστον, ὕψος μεγάλως τιμῶντές σε.

Ἐπίφανον πᾶσιν οὐρανόθεν, τοῖς πόθῳ ζητοῦσί σε ἀεὶ, καὶ παῦσον τὸ κλυδώνιον, τὸ καθ´ ἡμῶν κινούμενον, τῶν πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ὧ Γαβριὴλ Ἀρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον.

Γνωρίζων τὸ πάλαι κεκρυμμένον, Μυστήριον Κόρη σοι ποτέ, ὁ Γαβριὴλ ἐκραύγαζε· Χαῖρε Θεοῦ παλάτιον, ἐν ᾧ οἰκήσας ἅπαντας, βροτοὺς θεώσει ὡς εὐσπλαγχνος.

Κάθισμα. Ἦχος α´. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ μέγας Γαβριὴλ, Ἀρχηγὸς τῶν Ἀγγέλων, δεικνύμενος ἀεὶ, σὺν αὐτοῖς ἀνακράζει, τὸ θεῖον μελώδημα, τῇ Τριάδι γηθόμενος. Τοῦτον ἅπαντες, μεγαλοφώνως ἐν πίστει, ἀνυμνήσωμεν, καὶ καθαρᾷ διανοίᾳ, αἰσίως δοξάσωμεν.

Ἔτερον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Τῶν ἀσωμάτων Λειτουργῶν ὡς πρωτεύων, τὸ πρὸ αἰώνων ὀρισθὲν φρικτὸν ὄντως, σὺ Γαβριὴλ πεπίστευσαι Μυστήριον, τόκον τὸν ἀπόρρητον, τῆς Ἁγίας Παρθένου, Χαῖρε προσφωνῶν αὐτῇ, ἡ Κεχαριτωμένη· χρεωστικῶς σε ὄθεν οἱ πιστοὶ, ἐν εὐφροσύνῃ αἰεὶ μακαρίζομεν.

Ῥδὴ δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ἵστασο μεθέξεισι θεαρχικαῖς, πάλαι Γαβριὴλ ἀξιάγαστε, καταφαιδρύνων, τὸν Προφήτην Δανιὴλ, καὶ ἐντιθεὶς τὴν δὴλωσιν, τῶν ἀγνοουμένων ἐν πνεύματι. Στόμασι πηλίνοις σε χαρμονικῶς, πύρινον τῆ φύσει ὑπάρχοντα, ἀνευφημοῦμεν· ἐξελοῦ ἡμᾶς πυρὸς, διηνεκῶς φλογίζοντος, θείαις Γαβριὴλ μεσιτεῖαις σου. Τὴν ὑπὲρ τὸν ἥλιον θείαν στολὴν, δόξῃ ἀπορρήτῳ ἀστράπτουσας, ἡμφιεσμένους, Στρατηγὲ τῶν Λειτουργῶν, τῷ Βασιλεῖ παρίστασαι, τῷ ἐπουρανίῳ γηθόμενος. Θεοτοκίον.

Ὅλην σε τῷ Πνεύματι ὁ Γαβριὴλ, περιηgniσμένην Πανάμωμε, κατανοήσας, ἐκβοᾷ σοι ἐμφανῶς· Χαῖρε ἀρᾶς ἢ λύτρωσις, καὶ τῶν Προπατόρων ἀνάκλησις.

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νοὸς κατὰ μέθεξιν, τοῦ πρώτου φωτιζόμενος, δεύτερον ὠράθης φῶς κραυγάζων, σὺν ταῖς ἀπείροις Ἀγγέλων τάξεσιν· Ἅγιος Θεὸς ὁ παντουργός, Υἱὸς ὁ συνάναρχος, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ σύνθρονον.

Τὸ εἶδός σου πύρινον, τὸ κάλλος ὑπερθαύμαστον, ἅπασαν διάνοιαν ἐκπλήττον· μέγα τὸ κλέος, Γαβριὴλ μέγιστε, θείων Ἀσωμάτων ἀρχηγέ, πάντων ἐγκαλλώπισμα, τῶν πιστῶς ἀνυμνούντων σε.

Ὁ θεῖος ὡς εἶδέ σε, καιρῷ τοῦ θυμιάματος, πάλαι συνεστῶτα Ζαχαρίας, μένει κωφεύων· οὐ γὰρ ἐπίστευσε, σοῦ τῆ ἀγγελία τῆ φρικτῆ, ἣν περ ἐξεφώνησας, Γαβριὴλ Ἀρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἀγιάσματος, ὑπάρχουσα Πανάμωμε, φωνῇ Γαβριὴλ τοῦ Ἀρχαγγέλου· τὸν ἐν Ἁγίοις ἀναπαύομενον, τέτοκας πανάγιον Θεόν, πάντα ἀγιάζοντα, καὶ δεινῶν ἐξαιρούμενον.

Ῥδὴ ς΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Γεώδεις γλῶσσαι γεραίρειν σε, τὸν νοῦν τὸν φωταυγῆ καὶ οὐράνιον, οὐκ ἐξισχύουσι, περιφανῶς λαμπρυνόμενον, ταῖς ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, θείαις λαμπρότησιν.

Ἄκτις Ἡλίου πολύφωτε, πυρίνων Λειτουργῶν Ἀρχιστράτηγε, ταῖς σελασφόροις σου, πρὸς τὸν Δεσπότην δεήσεσι, τοὺς ὑμνητάς σου σκότους, παθῶν ἐξάρπασον.

Βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τὴν Πίστιν τὴν ὀρθόδοξον κράτυνον, παῦσον τὰ σχίσματα, τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχάγγελε, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην πάντων, σοῦ παρακλήσεσιν.

Θεοτοκίον.

Ῥημάτων θείων ὑπήκοος, Ἄγνη τοῦ Γαβριὴλ ἐχρημάτισας, καὶ τὸν προάναρχον, Λόγον σαρκὶ ἀπεκύησας, τῆς ἀλογίας κόσμον, ἀπολυτρούμενον.

Εἰ τύχοι ἐν Σαββάτῳ, ἢ Κυριακῇ, λέγε τὸ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΣ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, τὴν Σύναξιν ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ, ἐξ ἀρχῆς καὶ ἄνωθεν παραδεδομένην, ὡς τῷ θεῷ καὶ ὑπερφυεῖ Μυστηρίῳ καὶ ἀπορρήτῳ καθυπουργήσαντος.

Στίχ. Τὸν σὴν ἀπαγγείλαντα σάρκωσιν Νόα,

Τιμῇ πρεπούση πᾶσα σὰρξ τιμᾶ, Λόγε.

Εἰκάδι ἀμφ’ ὕμνους Γαβριὴλ κτίσιν ἕκτη ἐγείρει.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων κ’ Μαρτύρων, τῶν ἐν Γοθθία μαρτυρησάντων· ἐξ ὧν εἰσὶ Πρεσβύτεροι δύο, Βαθούσης καὶ Οὐίρκας, μετὰ δύο υἱῶν αὐτοῦ καὶ τριῶν

θυγατέρων, καὶ Ἀρπύλας μονάζων· λαϊκοὶ δέ, Ἀβίππας, Ἀγνάς, Ῥύαξ, Ἠγάθραξ, Ἡσκόης, Σίλας, Σιγήτζας, Σουηρίλας, Σεῖμβλας, Θέρμας, Φίλγας· καὶ ἐκ τῶν Γυναικῶν, Ἄννα, Ἀλλάς, Βάρις, Μωϊκῶ, Μαμίκα, Οὐϊρκῶ, καὶ Ἀνιμάϊς*.

Στίχ. Τόσσην πυρὶ φλέγουσι πληθὺν Μαρτύρων,

Ὅσας ἄγει Μῆν σήμερον τὰς ἡμέρας.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Ἰουγγουρίχου, βασιλέως τῶν Γόθων, καὶ Γρατιανοῦ, βασιλέως Ῥωμαίων· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ὑπὸ Ἰουγγουρίχου διὰ πυρὸς τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον ἔλαβον, ἐμπρήσαντος τὴν τῶν Χριστιανῶν Ἐκκλησίαν, ἐν ἧ καὶ συγκατεφλέχθησαν οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες· ὅτε συνέβη καὶ ἄνθρωπὸν τινα, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κομίζοντα προσφορὰν, ὀλοκαυτωθῆναι.

* Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ὀνομάτων τινὰ διωρθώθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν τῷ Συναξαρίῳ τῆς Ἐκκλησίας ΚΠόλεως φερομένης γραφῆς αὐτῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Κοδράτου, Θεοδοσίου, Μανουήλ, καὶ ἐτέρων Μ' τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Στίχ. Κοδράτε, θαυμάζω σε τῆς εὐανδρίας!

Πῶς ὑπτιάζων, ἀνδρικῶς σφάττη μάκαρ.

Θεοδόσιος, τῷ Θεῷ ζῶν καὶ μόνῳ,

Ζωὴν δι' αὐτὸν ἐκ ξίφους καταστρέφει.

Εἶφει χεθήτω, κἂν κοτύλη φησί μοι,

Ὁ Μανουήλ, πέφυκεν αἵματος μία.

Τεσσαράκοντα Μάρτυρες διὰ ξίφους,

Θεῷ προσηνέχθησαν· ὦ τῆς ἀνδρείας!

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ τῆς χώρας τῶν Ἀνατολικῶν· ὁρῶντες δὲ καθ' ἑκάστην τοὺς Χριστιανούς ἀναιρουμένους ὑπὸ τῶν Εἰδωλολατρῶν, συνέθετο ἀλλήλοις παρῆρησιάζασθαι τὴν εὐσέβειαν, ἵνα κληρονόμοι γένωνται τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Καὶ δὴ ἀπελθόντες, καὶ ἐκουσίως ἑαυτοὺς ἐκδόντες τῷ τῆς χώρας Ἄρχοντι, ἐξετάζοντι τότε πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν, ἔστησαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ ἑαυτοὺς Χριστιανούς ὁμολογήσαντες, καὶ κατακριθέντες, ἐνεβλήθησαν εἰς φυλακὴν. Καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐκβλήθέντες, γυμνοὶ ἐξέστησαν τὰς πλευράς· καὶ ἐκ τῶν ξύλων καταβιβασθέντες, καὶ ἐπὶ τριβόλων συρέντες, τέλος τὰς κεφαλὰς ἀπετιμήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ ὁμολογητοῦ, τοῦ Τριγλίας Ἠγουμένου.

Στίχ. Θείου Στέφανος ἀμπελῶνος ἐργάτης

Θεῷ παραστάς, καμάτου μισθὸν λάβη.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἐκ βρέφους τὸν ἀσκητικὸν ἐλόμενος βίον. Διὰ δὲ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν, ἱκεσίᾳ καὶ παρακλήσει τῶν Μοναχῶν, Ἠγούμενος καταστάς τῆς Μονῆς Τριγλίας, καὶ πολλοὺς τῇ ἀσκητικῇ πολιτείᾳ τελειώσας, ὕστερον ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος δυσσεβοῦς Λέοντος, διωγμὸν κινήσαντος κατὰ τῶν προσκυνούντων τὰς Ἁγίας καὶ σεπτὰς Εἰκόνας, καὶ αὐτὸς προσκληθεὶς, καὶ ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὴν προσκύνησιν τῶν Ἁγίων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων, καὶ κατὰ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως ὑπογράψαι, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἀλλὰ μᾶλλον δυσσεβεὶς ἀποκαλέσας τοὺς εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀναγκάζοντας, πλεῖστα τιμωρηθεὶς, καὶ φυλακαῖς προσομιλήσας, καὶ ἐξορίαις ταλαιπωρηθεὶς, πρὸς Κύριον, δι' ὃν τοὺς πολλοὺς ἀγῶνας ὑπέστη, ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀναγινώσκεται Διήγησις ὠφέλιμος Μάλχου Μοναχοῦ αἰχμαλωτισθέντος.

Στίχ. Βλέψον, Μοναχέ, τίσιν οἶαν λαμβάνει

Παρήκοος πᾶς, καὶ διόρθωσιν λάβε.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ἰωάννου, τόκον ἔνδοξε ἐμήνυσας, τῷ Ζαχαρίᾳ ποτέ, ἔνδον τοῦ θεοῦ Ναοῦ, ἐστῶτι καὶ ψάλλοντι τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ περίδοξος, τοῦ οἴκου σου εὐπρέπεια, περιφανῶς Γαβριήλ, καθαγιάζει ψυχάς, πιστῶν καὶ προτρέπεται, μεγαλοφώνως βοᾶν· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λαμπρυνόμενος, μεθέξει Ἀρχιστράτηγε, πρώτου φωτὸς μυστικῶς, δεύτερον φῶς ἀληθῶς, ὠράθης τοὺς μέλλοντας, φωτίζων πάντοτε· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἄπεστάλη, Γαβριήλ ὁ Ἀρχιστράτηγος, χαρὰν μηνύων σοι, Παρθενομήτορ ἀγνή· δι' ἧς λύπη πέπαυται, καὶ ἡ ἀρὰ ἀληθῶς, ἀπεστείρωται, καὶ εὐλογία ἠνθησε, τοῖς πιστοῖς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωδή η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἱερολογίαις ἱεραῖς σε, λαὸς ἱερὸς ὑμνεῖ γηθόμενος· σὺ γὰρ τὸν παναίτιον, Λόγον σωματούμενον, τὸ καθ' ἡμᾶς Ἀρχάγγελε, τῇ ἐξ ἡμῶν προφωνεῖς, Παρθένῳ ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον· ὅθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νοῖ τῷ μεγάλῳ τε καὶ πρώτῳ, ἀύλως Ἀρχάγγελε ἐνούμενος, στόματι πυρίνῳ σου, μέλπεις τὸ μελώδημα, τὸ φοβερὸν ὃ μέλουσι, πάντων Ἀγγέλων χοροί· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐκλείας σαφῶς πεποικιλμένος, ταῖς θείαις διέρχῃ τὰ οὐράνια, εἶτα τὰ ἐπίγεια, ἀποπεραιούμενος, τὰ ἱερὰ θελήματα Χριστοῦ τοῦ πάντων Θεοῦ, Ἀγγέλων Γαβριήλ ἀρχηγέτα, κλέος τῶν ἐν πίστει, αἰεὶ σε εὐφημούντων.

Σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν ὁ Λόγος, ἀνθρώποις προσομιλῆσαι προελόμενος, ἔσχε σε προτρέχοντα, καὶ προετοιμάζοντα, τὸ ἱερὸν παλάτιον, ὃ ἱερὸν Γαβριήλ, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὡς θρόνον τερπνὸν τοῦ Βασιλέως, ὡς πάντων τῶν ποιημάτων ὑπερέχουσαν, ὡς τὸν ὑπερούσιον, μόνην οὐσιώσασαν, τὸν τοὺς βροτοὺς θεώσαντα, ἐνώσει κρείττονι, γεννήσεως ἀρρήτου καὶ ξένης, τὴν εὐλογημένην, ὑμνήσωμεν Παρθένον.

Ωδή θ'. Ἄπας γηγενής.

Ἰστασαι φρικτῶς, τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος διακονούμενος, καὶ καταστραπτόμενος, φωτοχυσίαις ταῖς ὑπὲρ ἔννοιαν· καὶ ἱερῶς θεούμενος καὶ φῶς ὀρώμενος, καὶ φωτίζων, πίστει τοὺς τιμῶντάς σε, ἱερὸν Γαβριήλ μεσιτείας σου.

Ὡσπερ οὐρανός, ὀρᾶσαι κατάστερος θείαις λαμπρότησιν· ὥσπερ στρατηγέτης δέ, χερσὶ κατέχεις σκῆπτρον ὑπέρλαμπρον, καὶ διαθέεις ἅπασαν τὴν γῆν τὸ βούλημα, τοῦ Δεσπότη, πάντοτε ποιούμενος, καὶ δεινῶν τοὺς πιστοὺς ἐξαιρούμενος.

Στῆσον τὸ δεινόν, βαρβάρων κλυδώνιον ἐπεγειρόμενον, πάντοτε τοῖς δούλοις σου, τῆς Ἐκκλησίας παῦσον τὰ σχίσματα· τοῖς ὑμνηταῖς σου βράβευσον πταισμάτων λύτρωσιν· Βασιλεῖ τε, δώρησαι τὰ τρόπαια, Γαβριήλ τῇ θερμῇ προστασίᾳ σου.

Ἡ περικαλλής, δυὰς καὶ περίδοξος Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, θρόνῳ παριστάμενοι, τῆς θείας δόξης πᾶσιν αἰτήσασθε, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν, ὡς προστάται, ὡς τὴν ἀγαθότητα, τοῦ Δεσπότη ἐν πᾶσι μιμούμενοι.

Θεοτοκίον.

Φέγγος ἀστραπῆς, τοῦ τόκου σου ἔλαμψε καὶ κατεφαίδρυνε, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, καὶ τὸν προστάτην τοῦ σκότους ὤλεσε, Θεογεννητορ Πάναγνε Ἀγγέλων καύχημα, καὶ ἀνθρώπων, πάντων τὸ διάσωσμα, τῶν ἀπαύστοις φωναῖς εὐφημούντων σε.

Εἰ τύχοι ἐν Σαββάτῳ, ἢ Κυριακῇ, λέγε τὸ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς· καὶ εἰς τοὺς Αἴνους, ἐκ τῶν Προσομοίων τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, καὶ ἡ Α΄ Ὡρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΖ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ματρώνης, τῆς ἐν Θεσσαλονίκη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἰουδαίων φρυάγματι, καὶ θρασεῖα ὠμότητι, λογισμὸν ἀντέθηκας ἀνδρείοφρονα, τὴν τῶν μελλόντων προσβλέπουσα, θεόφρον ἀπόλαυσιν, διαμένουσαν ἀεὶ, δι' αἰῶνος ἀσάλευτον· ἧς ἐπέτυχες, ἀπὸ γῆς μεταστᾶσα πρὸς νυμφῶνας, οὐρανίους καὶ χορείαν, καὶ ἀκατάλυτον ἔνδοξε.

Βασιλείας εὐπρέπειαν, καὶ τερπνὴν ὠραιότητα, κατιδεῖν ἠξίωσαι τοῦ Νυμφίου σου, ὠραϊσμένη τοῖς στίγμασι, στερῶς σου ἀθλήσεως, καὶ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ἐπαξίως προσήγγισας, τῆς ἐπέκεινα, Θεϊκῆς εὐφροσύνης μετουσίαν, καρπουμένη μακαρία, καὶ τὴν ἀθάνατον εὐκλειαν.

Οὐ ζυγὸς τῆς δουλείας σε, οὐ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεος, οὐ λιμὸς οὐ μᾶστιγες ἐνεπόδισαν, τὴν τῶν Μαρτύρων στερῶτητα, μιμεῖσθαι πανένδοξε· προθυμία γὰρ ψυχῆς, τὰς βασάνους ὑπέμεινας· ὅθεν ἔτυχες, οὐρανίων θαλάμων, καὶ στεφάνῳ, τῶν χαρίτων ἐκοσμήθης, παρισταμένη τῷ Κτίστη σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετανοίας τὸ ἄριστον, καὶ σωτήριον φάρμακον, ἡ Θεὸν κήσασα τὸν Σωτήρᾳ μου, καὶ τῶν δακρῶν τὰ ρεύματα, καὶ ὥρας τὴν ἔννοιαν, τῆς φρικτῆς καὶ φοβερᾶς, ἀδεκάστου τε κρίσεως, σύ μοι δώρησαι, καὶ φυγεῖν ταῖς εὐχαῖς σου ὧ Παρθένε, τῶν κολάσεων τὸν τρόπον, καὶ θείας τεύξασθαι χάριτος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀνακράζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; ἀλλὰ δέομαι, μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Γνώμην ἀήττητον, Ματρῶνα φέρουσα, πίστιν τὴν ἔνθεον, ἄσυλον ἔσωσας, μὴ δουλωθεῖσα τὴν ψυχὴν, Ἑβραίων τῇ ἀπηνείᾳ· ὅθεν ἀριστεύσασα, καὶ τὸν δόλιον κτείνας, μυστικῶς νενύμφευσαι, τῷ Δεσπότη τῆς κτίσεως. Αὐτὸν οὖν ἐκτενῶς ἐκδυσώπει, πάσης ἡμᾶς ρυσθῆναι βλάβης.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες. Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας· οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸ τῆς Ματρώνης ἔνθεον μέλπω κλέος. Θεοφάνους.

Ῥοδὴ α΄. ᾠχος δ΄. Εἰρμός.

» Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνε-
» σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις
» Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ

» ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Ταῖς θείαις, τῶν Ἀσωμάτων τάξεσι, περιχορεύουσα, περὶ τὸν πάντων αἴτιον Θεόν, καὶ τρανῶς ἀπολαύουσα, θαρραλικῆς ἐλλάμψεως, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καταφαίδρυνον. Ὁ δούλου, καταξιώσας δέξασθαι, μορφὴν Χριστοῦ ὁ Θεός, ἐλευθερώσαι ταύτην βουληθεῖς, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου δεσμῶν, ἀπὸ ζυγοῦ δουλείας σε, Μάρτυρα Νύμφην ἐμνηστεύσατο.

Τὸ θῆλυ, ἀρρένωθὲν τῇ χάριτι, τὴν ἐπιρμένην ὄφρυν, καὶ καυχωμένην ἄμετρα τὸ πρὶν, ἐξαλείφειν τὴν θάλασαν, δι' ἀσθενείας σώματος, θεία δυνάμει καταβέβληκε. Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη, τῆς πρὸς ἡμᾶς σου Κύριε, συγκαταβάσεως, Ἀνατολὴν καὶ Ἥλιον καὶ φῶς, μυστικῶς σε καλούμενον, ὑπερφυῶς ἐξήστραψε, διπλοῦν τὴν φύσιν τὸν φιλόανθρωπον.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστὲ

» κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ

» καὶ στερέωμα.

Στερρότητι λογισμοῦ, τῆς παρανόμου καὶ δεινῆς ἠνεγκας, τὴν χαλεπὴν βάσανον, φέρουσα Ματρῶνα πανόλβιε.

Μαστίγων ὀδυνηρῶν, αἰσθανομένη καρτερῶς ἔφερες· ψηλαφητοῦ σκότους δέ, θείαν λαμπηδόνα ἀντεΐληφας.

Αἱμάτων σου οἱ κρουνοί, τῆς ἀσεβείας τὴν πυρὰν ἔσβεσαν· τοὺς δὲ πιστοὺς ἤρδευσαν, τῆς θεοσεβείας τοῖς νάμασι.

Θεοτοκίον.

Τὴν Πλάκα τὴν Κιβωτόν, τὴν δεξαμένην ἐν γαστρὶ Πάναγνε, Λόγον Θεοῦ τὸν ἄναρχον, θεηγορικῶς εὐφημοῦμέν σε.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐπέστη φιλέορτοι, λαμπρὰ πανήγυρις, ἡ μνήμη ἡ ἔνδοξος, τῆς Ἀθληφόρου Χριστοῦ, εὐφραίνουσα τὰ σύμπαντα, λάμπουσα ταῖς ἀκτίσι, τῶν θαυμάτων ἐν κόσμῳ, φέρουσα τοῖς ἀνθρώποις, τὴν ἀένναον χάριν. Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις Σωτήρ, σῶσον τὸν κόσμον σου.

Θεοτοκίον.

Ἐκαίνισας ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε Πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθε σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῶν δωρήσασθαι.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,

» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥώμη τῇ θείᾳ Ματρῶνα δυναμουμένη, νῦν τῆς πικρᾶς Δεσποίνης, ἐξέφυγες δουλείαν· γνώμην ἀταπεινωτον, ψυχῆς γὰρ ἐκέκτησο, μόνῳ τῷ Δεσπότη δουλεύουσα.

Ῥυομένη καὶ μέθη βεβακχευμένη, καὶ τῷ θυμῷ σφιδάζουσα, ἡ δυσσεβεστάτη, μαστιξὶ κατέτεμνε, Ἑβραίων ὠμότητι, Μάρτυς ἀθληφόρε τὸ σῶμά σου.

Νεανικὴν ἐπεδείξω τὴν καρτερίαν, ἐν ἀφεγγέσι τόποις, ἐγκατακλειομένη, Μάρτυς καὶ λιμώττουσα· ἀλλ' εὔρες ἀντίδοσιν, τῆς ἀθανασίας τὴν τράπεζαν.

Θεοτοκίον.

Ἡ χρυσήλατος λυχνία προδιετύπου, τὴν τὸν Θεὸν βαστάσασαν, σεσωματωμένον, αἶγλη τῆς Θεότητος, τὰ πάντα φωτίζοντα, σὲ τὴν ἀληθῆ Θεομήτορα.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς
» ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει
» ἀνυμνοῦντάς σε.

Σὲ στέφανον λαμπρόν, ἢ θεόφρων καυχήσεως, ἐκτίσατο Ζωοδότα, καὶ ἐκ σκότους πρὸς φέγγος, τὸ θεῖον ἐξεδήμησεν.

Ἐστήριξε Χριστός, ἐπὶ πέτραν τῆς Πίστεως, τοὺς πόδας σου μακαρία, πρὸς αὐτὸν κατευθύνων, σοφῶς σὰ διαβήματα.

Νοῦν θεῖον ἀληθῶς, καὶ σοφὸν καὶ θεόφρονα, σὺ ἔχουσα διαλάμπεις, ἐν χορείᾳ Μαρτύρων, Ματρῶνα παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Θεότητος μορφήν, καὶ μορφήν ἀνθρωπότητος, ἐγέννησας Θεομήτορ, ἠνωμένας ἀφύρτως, καθ' ἕνωσιν ἀσύγχυτον.

Ῥδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ Ἐκ-
» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,
» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Εὐας νῦν, Ἀθληφόρε τὸν πόθον ἐτρύγησας, ἐπιτηδείως Ματρῶνα, θεουμένη νεύσει τῇ ἀνευδότη, καὶ δικαίως, τῆς ἀΐδιου δόξης ἠξίωσαι.

Οὐ δοῦλος, ἐν Χριστῷ οὐκ ἐλεύθερος κρίνεται, ἀλλ' ἀρετῆς εὐμορφία, εὐσεβείας τρόποις κεκοσμημένη· ἧς ἐδείχθης, πλαστουργὸς Ἀθληφόρε ἀήττητος.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε, τοῦ Θεοῦ καὶ παστάδα γινώσκομεν, στάμνον λυχνίαν καὶ πλάκα, κεκτημένην ἔνδον ἐγγεγραμμένον, τὸν δι' οἶκτον, σωματωθέντα Λόγον πανάμωμε.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ματρῶνης, τῆς ἐν Θεσσαλονίκη.

Στίχ. Οὐκ ἄξιον λαθεῖν σε, Μάρτυς Ματρῶνα,

Κἂν ἔνδον εἰρκτῆς ἐκπνέης κεκρυμμένη.

Εἰκάδι ἐβδομάτη θάνε Ματρῶνα ἐνὶ εἰρκτῇ.

Αὕτη ὑπῆρχε θεράπεινα Ἰουδαίας τινὸς γυναικός, Παυτίλλης καλουμένης· ἐπακολουθοῦσα δὲ μέχρι τῆς συναγωγῆς τῇ κυρία αὐτῆς, ἔνδον οὐ προσήει, ἀλλ' ὑπέστρεφεν ἐν τῇ τῶν Χριστιανῶν Ἐκκλησίᾳ. Φωραθεῖσα οὖν, τύπτεται ἀφειδῶς, καὶ φρουρᾷ κατακλείεται ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας, ἀπρόσιτος διαμείνασα· εἶτα ἐξάγεται, καὶ μᾶστιξι καταξάινεται· καὶ πάλιν ἐγκλεισθεῖσα, καὶ πολυημερεύουσα ἐν τῇ εἰρκτῇ, ἐν αὐτῇ παρέθετο τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ. Ταύτης φασὶ τὸ Ἅγιον Λεῖμανον τὴν Παυτίλλαν ἀπὸ τοῦ τείχους ρίψασαν κάτω, τὴν ἀξίαν δίκην ἀποτίσαι, καταπεσοῦσαν εἰς τὸ ὑπολήνιον, ἐν ᾧ ἄνωθεν ἐκθλιβόμενον γλεῦκος ἔχεϊτο· κάκει τὸν βίον στρέψασαν, ἀπορῥῆξαι τὴν ψυχὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Κήρυκος, ὁ ἐν τῷ Ἄπρω, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐγώ, Πάτερ Κήρυκε, καὶ τεθνηκότα,

Κἂν καρδία φέρειν σε, κἂν γλώττη θέλω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Φιλητοῦ τοῦ Συγκλητικοῦ, καὶ Λυδίας τῆς αὐτοῦ γυναικός, καὶ τῶν δύο τέκνων αὐτῶν, Μακεδόνας καὶ Θεοπρεπίου, Κρονίδου κομενταρησίου, καὶ Ἀμφιλοχίου δουκός.

Στίχ. Ὡσπερ Φιλητοῦ, καὶ Λυδίας σὰρξ μία,

Οὕτως ἐν αὐτῶν καὶ μετ' εἰρήνης τέλος.

Θνήσκει Θεοπρέπιος σὺν Μακεδόνι,
Θεοπερεπῶς ἄδοντες ὕμνους Κυρίῳ.
Δοῦξ συντελευτᾷ τῷ Κομενταρησίῳ.
Ἐξουσιάζων ἐξυπηρετουμένῳ.

Ὁ Ἅγιος Φιλητός, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Χριστιανοί, ὑπῆρχον ἐπὶ Ἀδριανοῦ Βασιλέως,
καθ' ἐκάστην τῷ Θεῷ λατρεύοντες. Συλληφθεὶς οὖν ὁ μακάριος Φιλητός, παρέστη τῷ
Βασιλεῖ· ὁ δὲ Βασιλεὺς, μὴ δυνηθεὶς ἀντιστῆναι τῇ τοῦ Μάρτυρος σοφίᾳ, παρέδωκεν
αὐτόν, σὺν τοῖς περὶ αὐτόν, Ἀμφιλοχίῳ τῷ Δουκί· ὃς αὐτοὺς αὐτίκα ξύλοις ἀναρτᾷ,
καὶ εὐτόνως σπαθίζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν προστάττει, καὶ τῇ εἰρκτῇ ἐναπορρίφῃναι,
ἅμα Κρονίδῃ Κομενταρησίῳ πιστεύσαντι. Τῇ δὲ νυκτὶ ἐκείνῃ, ψαλλόντων αὐτῶν καὶ
εὐχομένων, ἐγένετο αὐτοῖς Ἀγγέλων ἐπιστασία, παραθαρρύνουσα αὐτοὺς πρὸς τοὺς
ἀγῶνας.

Τῇ δὲ ἔωθεν, παραστάντων τῶν Ἁγίων, ἔφη ὁ Τύραννος· Πολλὰ ὑμῖν ἀπόκεινται
βάσανοι καὶ τιμωρίαι· καὶ εὐθέως, ἐν λέβητι ἐκπυρωθέντι σφοδρῶς, ἐλαίῳ καὶ ρητίνῃ
μεμεστωμένῳ, βάλλονται, καὶ αὐτίκα ἐψυχράνθη ὁ λέβης. Τότε θαυμάσας ὁ Δούξ,
εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς ἐν τῷ λέβητι, λέγων· Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, βοήθει μοι.
Καὶ φωνὴ ἐγένετο πρὸς αὐτόν· Εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου· ἀνάβαινε ὧδε. Ταῦτα
ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἀναζεύξας ἀπὸ Ῥώμης, κατέλαβε τὸ Ἰλλυρικόν, ἀπειλῆς γέμων
καὶ θυμοῦ· καὶ ἐκέλευσεν ἑπτὰ ἡμέραις ἐκκαῆναι τὸν λέβητα μεμεστωμένον ἐλαίου,
καὶ βληθῆναι ἅπαντας ἐν αὐτῷ· οὗ γενομένου, ἀβλαβεῖς οἱ Ἅγιοι ἐφυλάχθησαν. Ὁ δὲ
Βασιλεὺς αἰσχυνοθεὶς, ὑπέστρεψε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ· οἱ δὲ Ἅγιοι Μάρτυρες εὐξάμενοι
ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἰωάννης καὶ Βαρούχιος ζίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Οὐ θάρσος ἦττον Ἰωάννου πρὸς ζίφος

Βαρουχίῳ ὑπῆρχεν, ἀλλὰ καὶ πλέον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Προφήτης Ἀνανὶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τριάς τρίπους σός, Ἀνανὶ Θεοπρότε,

Δι' ἧς τὸ μέλλον προὔλεγεσ προὐ τοῦ τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου, Ἐπισκόπου Κορίνθου,
ἀδελφοῦ Πέτρου τοῦ Ἀγιωτάτου Ἐπισκόπου Ἄργους, τοῦ σημειοφόρου· καὶ τοῦ
Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου.

Στίχ. Φύσει ἀδελφὸς ὢν ὁ Παῦλος τοῦ Πέτρου,

Πόλει σὺν αὐτῷ ἐγκατοικεῖ τῇ ἄνω.

Εὐτυχὲς Εὐτύχιος ἦλθεν εἰς πέρας,

Γῆθεν μεταστάς, καὶ κατοικήσας πόλον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ,

» πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμε-

» νοι ἐκράυαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς

» δόξης σου Κύριε.

Μετ' εὐμενείας, καὶ παρρησίας προσεχώρησας, ὄντως πρὸς τὸν σὸν πανεύφημε
ἐραστήν, εὐχαρίστως ἀνακράζουσα· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.
Ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ χαρμοσύνῃ μεταβέβηκας, πλήρης ἀρετῶν Ματρῶνα παντοδαπῶν,
ἀπὸ γῆς πρὸς ἐπουράνιον, χορείαν ἔνδοξε, κληρουχίαν λαχοῦσα ἀθάνατον.

Θεοτοκίον.

Λελαμπρυσμένη, πεποικιλμένη πάσαις ταῖς ἀρεταῖς, Λόγον ὑπὲρ λόγον τέτοκας τοῦ
Πατρὸς, σαρκωθέντα Μητροπάρθενε, Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε
Δέσποινα.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Χειρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Πλουσίου φωτὸς μαρμαρυγᾶς, κατηξιώθης ἰδεῖν, ἀπαλλαγεῖσα σαρκός· καὶ
ἐπουράνιον σκηνώμα, κατοικεῖν ἀντὶ σκηνώματος, τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ζοφεροῦ, οὗ
κατεκλείσθης σεμνή, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα βοῶσα τὸν Κύριον.

ἽΩραῖος ὁ στέφανος, ὄν νῦν, ἐστέφθης ἔνδοξε, ζωαρχικῆ δεξιᾷ, τοῦ Παντοκράτορος·
Νύμφην γάρ, καθορῶν πεφοινιγμένην σε, ταῖς τῶν αἱμάτων σου ῥοαῖς, χαίρων
ἐλάμπρυνεν. ἽΩ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνοῦμέν σε Κύριε.

Θεοτοκίον.

Κυρίως γεννήσασα Θεόν, κυρίως Πάναγνε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ, ἐπαληθεύουσαν
φέρουσα, καταλλήλως τῷ γεννήματι, Θεωνυμίαν· οἱ πιστοί, ὅθεν δοξάζομεν,
Θεοτόκον, σὲ θεοφρόνως πανάμωμε Δέσποινα.

ἽΩδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστὸς συνά-
» ψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι,
» σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Λάμπει νοηταῖς φωταυγείαις, ἡ φωτοφόρος σου ἡμέρα, ταῖς φαεινοτάταις ἀστραπαῖς,
τῆς τρισηλίου Μάρτυς ἐλλάμπσεως· ἐν ἧ νῦν ἐκδυσώπησον, καταυγασθῆναι τοὺς
ὑμνοῦντάς σε.

Εὖρες ἀμοιβὰς Ἀθληφόρε, τῆς τῶν μαστίγων ἀλγηδόνας, τὴν τῶν οὐρανῶν
κληρουχίαν, ἐν Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων νῦν· ἐν ἧ πανηγυρίζουσα, ταῖς σαῖς
πρεσβείαις ἡμᾶς φρούρησον.

ἽΟντως τῷ Χριστῷ νῦν συνήφθης, τῷ ἀθανάτῳ σου Νυμφίῳ, περιηθισμένη
τηλαυγῶς, τοῖς θεοῖς τούτου πάνσεμνε στίγμασι, καὶ τῷ τιμίῳ αἵματι, τοῦ Μαρτυρίου
περιλάμπουσα.

Θεοτοκίον.

Σειρὰς τῶν ἐμῶν νῦν πταισμάτων, λῦσον Παρθένε Θεοτόκε, ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν
πηγὴν, τεκοῦσα μόνη Θεομακάριστε· καὶ θυμηδίας ἔμπλησον, ὅπως ἀξίως μεγαλύνω
σε.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ ἽΩρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Κῆ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Νέου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

ἽΗχος δ´. ἽΕδωκας σημείωσιν.

Βίον ἀκηλίδωτον, ὑπομονὴν καὶ πραότητα, καὶ ἀγάπην ἀνόθευτον, ἐγκρατεῖαν
ἄμετρον, παννύχιον στάσιν, κατάνυξιν θείαν, πίστιν ἐλπίδα ἀσφαλῆ, ἐν συμπαθείᾳ
Πάτερ κτησάμενος, ὡς Ἄγγελος ἐβίωσας, ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ σώματος, Ἰλαρίων
μακάριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐπίγειος Ἄγγελος, καὶ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ἐχρημάτισας Ὅσιε, πηγὴ κατανύξεως, συμπαθείας ῥεῖθρον, πέλαγος θαυμάτων, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, ἐλαία ὄντως Θεοῦ κατάκαρπος, ἐλαίω τῶν καμάτων σου, καθιλαρύνων τὰ πρόσωπα, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε, Ἰλαρίων μακάριε.

Ὁ νοῦς σου λαμπόμενος, ταῖς θεϊκαῖς ἐπιγνώσεσι, τῶν τοῦ σώματος ὑπερθεν, παθῶν ἐχρημάτισεν, ἀμιγῆς τῶν κάτω, φέρων χαρακτῆρας, καὶ ἐκτυπῶν ἐν ἑαυτῷ, τὸ θεῖον κάλλος καὶ γνωριζόμενος, ὅλος θεοειδέστατος, τῇ συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, Ἰλαρίων Πατῆρ ἡμῶν, μοναζόντων ἀγλαΐσμα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, τοῦ φόβῳ καὶ πόθῳ, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ· ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, διὰ σοῦ ἀπολήψομαι, εὐφραίνόμενος πάντοτε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον, ἐκλαίει βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδει με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὐσπλαγγγε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Ἰλαρότητι τρόπων καλλωπιζόμενος, ὡς καθαρώτατον σκεῦος τῆς ἐπιπνοίας Χριστοῦ, τῆς ἐνθέου βιοτῆς ἐδείχθης ἔσοπτρον· ὅθεν ἀστράπτεις νοητῶς, ἀρετῶν μαρμαρυγὰς, Πατῆρ ἡμῶν Ἰλαρίων, πρὸς ἀπλανῆ ὁδηγίαν, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ συνήθεις Κανόνες. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Σοῦ τοῦς ἱλαροὺς αἰνέσω τρόπους Πάτερ. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα,
» πανστρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκωθείς ὁ Λό-
» γος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δε-
» δοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Συμπαθῆς καὶ πρᾶος γεγονώς, Πάτερ δι' ἀσκήσεως, καὶ ἱλαρὸς ὡς ἀληθῶς τῷ Πνεύματι, συμπαθείας με μεσιτείας σου, Ἰλαρίων ἀξίωσον· ὅπως σε ὑμνήσω, νῦν ἐν ἱλαρότητι καρδίας μου.

Ὅσιωθείς Πάτερ ἐκ παιδός, καὶ ἀναλαβόμενος, σοῦ τὸν σταυρόν, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, πάθη τὰ τοῦ σώματος, ἐγκρατεία τε καὶ συντόνοις δεήσεσιν, ἐναπομαραίνων, καὶ τῇ ἀπαθείᾳ σεμνυνόμενος.

Ἐπελθὼν Κυρίου τὸν ζυγόν, σὺ τὸν ἐλαφρότατον, καὶ τοῖς αὐτοῦ, ὑπέικων δικαίωμασιν, Ἰλαρίων Ὅσιε, τὸ βαρύτερον ἀμαρτίας ἀπέρριψας, πάνσοφε φορτίον, τὴν ἀγιωσύνην προσκτησάμενος.

Θεοτοκίον.

Τῶν ἐμῶν πταισμάτων τὰς σειράς, Πάναγνε διάρρηξον, τὸν σὸν Υἱόν, καὶ Θεὸν ἱκετεύουσα, καὶ τὴν τυραννοῦσάν με, ἀειπάρθενε, ἀμαρτίαν κατάβαλε· ὅπως σε γεραίρω, πάντοτε Πανάμωμε σωζόμενος.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνηθησεν ἢ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἢ τῶν

» Ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσία σου,

» ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου.

Ὁ βίος σου ὡς ἥλιος, ἀναλάμπσας Ὅσιε, ταῖς διαυγέσι λάμπσσει, Μοναζόντων χοροῦς ἐφώτισε, καὶ δαιμόνων τὸ σκότος ἀπεδίωξε.

Ἐπῆρξας ἰλαρώτατος, τῆ καρδία Ὅσιε, καὶ ταπεινὸς τῷ πνεύματι, καὶ ἀγάπης θείας ἀνάπλεως, εὐπροσήγορον ἦθος ἔχων πάντοτε.

Σταγόσιν ἐναπέσβεσας, τῶν δακρῶν ἄνθρακας, τῆς ἀμαρτίας· βρῦεις δέ, ὡς πρὸ τέλους καὶ μετὰ θάνατον, ἰαμάτων πελάγη τοῖς προστρέχουσι.

Θεοτοκίον.

Ἰάτρευσον τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου δέομαι, καὶ τοῦ νοῦς κυβέρνησον, τὰς κινήσεις πρὸς τὰ θελήματα, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος Κόρη πάναγνε.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Θεῷ καθιέρωσας, τὴν σὴν παμμάκαρ ζωὴν, γενόμενος ἄριστος, ἱεουργὸς ἀληθῶς, Χριστοῦ Ἰερώτατε· ὅθεν μετὰ μυρίους, τοὺς ἰδρωτὰς καὶ πόνους, χαίρων εἰς τὰς ἀύλους, μετετέθης σκηνώσεις· καὶ νῦν ἀναπηγάξεις ἡμῖν, ρεῖθρα ἰάσεων.

Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία πανάμωμε· λῦσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων, πράϊνον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων, κατὰ τῶν δούλων σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο θαῦμα Υἱέ μου; Πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὀμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγγε-

» λος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔ-

» σσας, ὄλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι·

» Δόξα τῆ δυνάμει σου Κύριε.

Λαμπρύνας σου, τὴν καρδίαν σεπταῖς ἀναβάσεις, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, μόνου

Θεοῦ ἐνοπτρίζεσθαι, κάλλος τὸ ἀμήχανον, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἀκτῖσι καταυγάζεσθαι.

Ἀνάπτυσιν, τῶν λογίων τῶν θείων ποιούμενος, τὴν γνῶσιν τὴν ἔνθεον, Πάτερ ἐκεῖθεν ἐξήντησας, πᾶσι τε μετέδωκας, τοῖς εὐσεβῶς Ἰλαρίων σοι προστρέχουσι.

Ῥημάτων σου, τὸ ἡδὺ τὰς καρδίας ἰλάρυνε, τῶν προσερχομένων σοι· πράττων γὰρ ἅ περ ἐδίδασκες, λόγον εὐαπόδεκτον, ἐν συμπαθεῖ διαθέσει εἶχες Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ὁ Κύριος, σὲ Κυρίαν ἀπάντων καὶ Δέσποιναν, εἰργάσατο Ἄχραντε· σοῦ γὰρ ἐκ μήτρας σεσάρκωται, κατακυριεύοντος, ἐχθροῦ τὸ ἴδιον πλάσμα λυτρωσάμενος.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστέ ὁ

» Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχί-

» φωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσα-

» γωγὴν ἐσχίκαμεν.

Ἐφάνας σαυτῷ, σωτηρίου Ὅσιε ἰμάτιον, οἰκείων ἐκ πόνων σου, τοῦτο ἐνεδύσω καὶ τὸν ἄρχοντα, τὸν τοῦ σκότους αἰσχύνην, αἰώνιον ἐνέδυσας.

Σαρκὸς ἡδονάς, ἐγκρατεία Ὅσιε ἐμάρανας, καὶ χάριν οὐράνιον, Πάτερ ὑπεδέξω ἰλαρώτατα, ἱατρεύσας παντοῖα, ἀνθρώπων ἀρρώσθημα.

Αἰ σαὶ πρὸς Θεόν, ἀνενδότως θεῖαι ἐπαιρόμεναι, χεῖρες τοῦ ἀλάστορος, Πάτερ μεθοδείας κατηδάφισαν*, καὶ παντὶ ἀσθενοῦντι, ὑγίαν ἐχορήγησαν.

-----

* Οὕτω διώρθωσαν τινὲς τὸ κῶλον τοῦτο, γραφόμενον πρότερον, Πάτερ ἀσεβείας νῦν κατέβαλον. Τὰ δὲ χειρόγραφα ἔχουσιν ἄλλως πως αὐτό· «Αἰ σαί... ἀνευδότως χεῖρες ἐπαιρόμεναι, χειρὸς τοῦ ἀλάστορος, Πάτερ εὐσεβεῖς ἀπελυτρώσαντο, καὶ παντὶ ἀσθεν...».

Θεοτοκίον.

Ἰσχύς τῶν πιστῶν, καὶ Ὁσίων γέγονας κραταίωμα· διὰ σοῦ γὰρ Ἄχραντε, ἅπασιν ἐπήγασας τὰ κρείττονα, καὶ οἱ γῆν κατοικοῦντες, πρὸς οὐρανὸν βαδίζουσι.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-

» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Νεκρωθεὶς Ἰλαρίων τῷ κόσμῳ παντί, νῦν μεταναστεύσας ζῆς πρὸς τὰ οὐράνια, καὶ ζωηφόρον πάντοτε, ἰαμάτων πηγάζεις ἐνέργειαν.

Εὐπροσήγορος πρᾶος ἀκέραιος, ἄμεμπτος καὶ ὄσιος καὶ εὐκατάνυκτος, καὶ ἰλαρὸς τῷ πνεύματι, ἐχρημάτισας Πάτερ πανόλβιε.

Συμπαθεῖα ἀμέτρω κοσμούμενος, καὶ φιλοπτωχείας κάλλει σεμνυνόμενος, Θεοῦ θεράπων γνήσιος, Ἰλαρίων ἐδείχθης θαυμάσιε.

Ὡς σεπτὸς σου ὁ βίος καὶ ἄμεμπτος! ὡς περικαλλῆς καὶ ὠραῖος ὁ τρόπος σου! ὡς φοβερὰ τὰ θαύματα, ἃ τελεῖς καθ' ἑκάστην θαυμάσιε!

Θεοτοκίον.

Τὴν παστάδα Θεοῦ τὴν ἀμόλυντον, θρόνον τὸν πυρίμορφον τοῦ Παντοκράτορος, τὴν Θεοτόκον ἅπασαι, γενεαὶ γενεῶν μακαρίσωμεν.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Νέου, Ἡγουμένου Μονῆς τῆς Πελεκητῆς.

Στίχ. Δοὺς Ἰλαρίων γῆ τὸ γῆθεν σαρκίον,

Γῆν Μακάρων ᾤκησε τὴν μακαρίαν.

Ὀγδὴ Ἰλαρίωνα κινήσατο εἰκάδι πότμος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἄθλησις τοῦ Ἁγίου Ἡρωδίου, ἐνὸς τῶν Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων.

Στίχ. Ρόδον νοητὸν ὦν σαφῶς Ἡρωδίων,

Εἶπει τρυγηθεὶς, αὐθις ἀνθεὶ ἐν πόλῳ.

Οὗτος ἦν εἷς τῶν Ἑβδομήκοντα Μαθητῶν, καὶ συνεπόμενος τοῖς Ἀποστόλοις, συνεργὸς αὐτοῖς ἐτύγγανε τοῦ κηρύγματος· εἶτα καὶ Ἐπίσκοπος τῶν Νέων ἐχειροτονήθη Πατρῶν. Διδάσκων δὲ πολλοὺς καὶ ἐπιστρέφων πρὸς Κύριον, παρὰ τῶν Ἰουδαίων, συστάντων αὐτοῖς καὶ τῶν Εἰδωλολατρῶν, συνελήφθη, καὶ ἐτύφθη σφοδρῶς· οἱ μὲν γὰρ ἔτυπτον αὐτόν, οἱ δὲ λίθοις τὸ στόμα συνέτριβον, ἄλλοι κατὰ κεφαλῆς ἔπαιον. Εἶτα, μαχαίρᾳ οἱ θῆρες ἀπέσφαξαν, καὶ οὕτως ἐτελειώθη, τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ παραθέμενος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου

» μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνεῤῥίπισε. Χριστὸς δὲ ἐ-

» φήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύ-

» ματος, ὁ ὦν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Ῥομφαία κατέτρωσας τῶν σῶν ἀγώνων, τὸν ἄσαρκον δράκοντα, καὶ παντελῶς ἠφάνισας· βραβεῖον τὰ θαύματα, ὅθεν ἀπέλιπας, λάθη χαλεπώτατα, ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἰᾶσθαι Ὅσιε.

Ὁ λόγος σου πρόεισι, καθάπερ δρόσος, ἐλαύνων τὸν καύσωνα, τῆς ἀθυμίας Ὅσιε, τῶν προσερχομένων σοι πίστει, Πατὴρ ἡμῶν, καὶ τοῖς ἐναρέτοις σου ἀεὶ, φωτιζομένων τρόποις μακάριε.

Παθῶν αὐτοκράτορα τὸν νοῦν ποιήσας, σαφῶς ἐβασίλευσας, ὡς τροπαιοῦχος ἄριστος, καὶ Ἔθνη ἀλλόφυλα, κατεπολέμησας, καὶ κατεξωλόθρευσας σοφέ, τὰ δαιμόνων πάθη ὀλέθρια.

Οὐκ ἔσεισαν Ὅσιε τῆς σῆς καρδίας, τὸν πύργον τὸν ἄσειστον, τῶν πειρασμῶν οἱ ἄνεμοι· τῇ πέτρα γὰρ ἠδραστο, τῆς τοῦ Κυρίου στοργῆς, ἦπερ ἐρειδόμενος πολλοῖς, ἐγένου θεῖον Πάτερ κραταίωμα.

Τριαδικόν.

Ἵμνῶ σε τρισάριθμον τοῖς χαρακτῆρσι, Τριάς ὑπερούσιε, ἀσύγχυτον ἀμέριστον, Μονάδα ἐν φύσει δέ, ἀπερινόητον, ἓνα Παντοκράτορα Θεόν, Πατέρα Λόγον καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Συμβόλοις σε πόρρωθεν προδιετύπου, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, προφητικοῖς χαρίσμασιν, ὄρος πῖον ἅγιον, πύλην σωτήριον, τόμον τε καινότατον Ἀγνή, καὶ κιβωτόν σε κατονομάζουσα.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινός ποτε, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας
» διεμέριζε, τῷ θεῖῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους
» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλλο-
» ντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Πρόσκαιρον λιπῶν, τοῦ βίου Πάτερ δόξαν, καὶ διαρρέουσιν ἀπόλαυσιν κλέος ἀναφαίρετον, καὶ τρυφήν τὴν ἀδιάρρευστον, ἐν οὐρανοῖς ἀπειλήφας, κράζων νῦν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄπαντα πενθῶν, τὸν σὸν διῆγες βίον· μακαρισμοῦ ὅθεν ἠξιώσαι, καὶ τῆς παρακλήσεως, ἧς μετέχουσιν οἱ Ὅσιοι, ἐν γῆ πραέων χαίρων νῦν, Ὅσιε ἐνσκηνώσας, ὡς νουνεχῆς τε καὶ φρόνιμος.

Τίμιος ὁ σός, Θεοῦ ἔναντι ὄφθη, θάνατος Πάτερ ιερώτατε· αὐτοῦ γὰρ ἐτίμησας, τὴν Εἰκόνα καὶ ὑπήνεγκας, τοὺς διωγμοὺς θλιβόμενος, Ὅσιε τῶν Τυράννων, Μάρτυς ἐν τούτῳ δεικνύμενος.

Ἐλυσας σαφῶς, τῶν ἀλιέων Πάτερ, τὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἔπλησας, τούτους τοῦ θηράματος, οὐπὲρ πρόφην ἀπετύγχανον, Θεοῦ καθυπακούσαντος, Ὅσιε τῶν εὐχῶν σου, Ἱερουργεῖ ιερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ῥύπου με παθῶν, καὶ σπύλου ἀμαρτίας, Θεοχαρίτωτε ἀπόπλυνον, καὶ πύλας μοι ἄνοιξον, μετανοίας ὀλισθαίνοντι, καὶ συνεχῶς τοῖς πταισίμασιν, Ἀχραντε συναντῶντι, καὶ τὸν Θεὸν παροργίζοντι.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι-
» σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἰάσεις ὁ τάφος σου, τοῦ Πνεύματος τῇ χάριτι, ἀναβλύζων ξηραίνει παθῶν ὀμβρήματα, πνεύματα τῆς πλάνης διώκει, φωταγωγεῖ πάντων τὰς καρδίας, Ἰλαρίων Ὅσιε, τῶν πιστῶς μακαριζόντων σε.

Ὡς ρόδον ἐξῆνθησας, λειμῶνι τῆς ἀσκήσεως, ὡς ἠδύπνοον κρίνον ὡς μῆλον εὖοσμον, καὶ κατευωδίασας πάντων, τῶν εὐσεβῶν ψυχὰς καὶ καρδίας, Ἰλαρίων ἐνδοξε, πρεσβευτὰ τῶν εὐφημούντων σε.

Συμπάθειαν ἔσχηκας, ἀγάπην καὶ ταπείνωσιν, καὶ ἐλεημοσύνην καὶ ἦθος ἄπλαστον, πίστιν ἀληθῆ καὶ ἐλπίδα, βίον σεμνὸν καὶ γνώμην εὐθεϊαν, Ἰλαρίων ἔνδοξε, Μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα.

Ἡ μνήμη σου σήμερον, ὡς ἥλιος ἀνέτειλεν, εὐσεβῶν τὰς καρδίας φέγγει τῶν πόνων σου, καὶ ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτῖσιν, ὡς ἀληθῶς φωτίζουσα Πάτερ· ἐν ἧ μνήσθητι, τῶν πιστῶς μακαριζόντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι προσάγομεν, τοῦ Γαβριὴλ γηθόμενοι, Χαῖρε λέγοντες οἶκος τοῦ Παντοκράτορος· χαῖρε τῶν Ὁσίων ἡ δόξα, καὶ τῶν πιστῶν πάντων σωτηρία, δι' ἧς ἐθεώθημεν, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὦρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Μάρκου Ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων, Κυρίλλου Διακόνου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἰωνᾶ, Βαραχισίου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος α'. Σταυρὸς κατεπάγη ἐν Κρανίῳ.

Ἐνστάσει γενναία Ἱεράρχα, κατέβαλες ἐχθροῦ τὰς παρατάξεις, καὶ λαοὺς ἐκ τῆς πλάνης, τῶν εἰδώλων ἐρρύσω.

Ἐκτάσει χειρῶν σου Ἱεράρχα, κρατύνας τοὺς συνάθλους σου ἐν πόνοις, ὡς ἀνίσχυρον ἐχθροῦ, ἀνέδειξας τὸ κράτος.

Ὡς Μύστης καὶ Μάρτυς τοῦ Δεσπότη, καὶ Διδάσκαλος σοφὸς τῆς Ἐκκλησίας,

Ἱεράρχα δυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μάρτυς Βαραχῆσιε πολλῶν, πόνων ἐπίδοσεσι, φωτοειδῆς ἐχρημάτισας· πυρὸς νικήσας γάρ, τὴν φλογώδη φύσιν, τῇ θερμῇ πρὸς Κύριον, ἀγάπῃ ἐκρεμάσθης μετέωρος, καὶ πιεζόμενος, τὰ ὀστᾶ πάντα συντέτριψαι· διὰ τοῦτο, πίστει σε γεραίρομεν.

Ἰωνᾶ θεσπέσιε δεθεῖς, ράβδισμοὺς ὑπήνεγκας, καὶ τῶν δακτύλων ἀφαίρεσιν, γλωσσοτομούμενος, καὶ βραζούση πίση, συγκατακαϊόμενος, πριστῆρσί τε δεινῶς μεριζόμενος· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὑμνοὶς Βαραχῆσιον πιστοί, Λάζαρον καὶ Ἄβιβον, καὶ Ἰωνᾶν εὐφημήσωμεν, Ναρσῆν Ἥλιαν τε, Μάρην Σηβεήθην*, Μαρουθᾶν τὸν ἔνδοξον, καὶ Σάββαν Ζανιθᾶν τε, αἰτούμενοι, τούτων δεήσεσι, τῶν κακῶν λαβεῖν συγχώρησιν, καὶ εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

* Ἐν ἄλλοις γράφεται Συμεήθης.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἁγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς Παναγία Παρθένε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Σταύρωσιν τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς νεκρὸς ὀρᾶσαι; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν ἐδράσας τοῖς ὕδασι; μὴ οὖν ἐάσης με, εὐεργέτα μόνην εὐσπλαγγνε, τὴν σὴν δούλην, καὶ Μητέρα δέομαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Ἀρεθουσίῳ ὡς σοφὸς Ποιμενάρχης, ὑπὲρ Χριστοῦ Μάρκε στερρῶς ἠγωνίσω, ἐν τῇ Φοινίκῃ δὲ ὡς Κύριλλε Διάκονε, Μάρτυς ὄφθης ἔνθεος, καὶ ἐν Γάζῃ τῇ πόλει, ἅμα καὶ Ἀσκάλωνι, Ἱερεῖς θεοφόροι, μετὰ Γυναίων ἠθλησαν σεμνῶν· οὓς ὡς ὀπλίτας, Χριστοῦ μακαρίσωμεν.

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Χορὸν ἐννεαριθμον, πανευκλεῶν Ἀθλητῶν, καὶ λόγοις καὶ πράξεσι, πρὸς μαρτυρίου ὁδὸν, λαμπρῶς ἐνισχύσατε· ὅθεν ἠγωνισμένοι, σὺν αὐτοῖς θεοφρόνως, ἅμα Βαραρησιῷ, Ἰωνᾷ θεοφόρε, πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, χάριν δοῦναι ἡμῖν καὶ ἔλεος. Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες ὡς συνήθως, καὶ τῶν Ἁγίων, εἰς ἡ΄.

Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, Γεωργίου.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ, ἐν Αἰγύπτῳ τῷ Μωσεῖ, καὶ
» δι’ αὐτοῦ τὸν Φαραῶ, πανστρατὶ βυθίσαντι, ἐπι-
» νίκιον ὠδὴν ἄσωμεν· Ὅτι δεδόξασται.

Τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸν λαμπτήρα τὸν φαιδρὸν, ἀνευφημήσωμεν πιστοί, ὡς τῆς πίστεως φωτὶ, καταυγάσαντα λαοῦς, δοξάζοντας τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός.

Ἐν τῷ λειμῶνι νοητῶς, τῷ τῆς Πίστεως Χριστοῦ, ἀνατραφεὶς καὶ αὐξηθεὶς, Ἱεράρχα πρὸς αὐτόν, τῷ τῆς ἀθλήσεως ὕψει, ἀνέδραμες μάκαρ φαιδρότατος.

Κήρυξ καὶ Μύστης τοῦ Χριστοῦ, καθαρὸς τε λειτουργὸς, ὑπάρχων Μάρκε τὴν ψυχὴν, ὑπὲρ τούτου τέθεικας, καὶ προσήνεγκας αὐτῷ, ὡς θύματα τοὺς συναθλοῦντάς σοι.

Θεοτοκίον.

Γένος ἀνθρώπων διὰ σοῦ, τῆς φθορᾶς ἀπαλλαγὴν, καὶ ἀφθαρσίας καὶ ζωῆς, ἀκηράτου ἐν Χριστῷ, κληρωσάμενον τιμὴν, δοξάζει σε Θεοχαρίτωτε.

Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς·

Αἶνον προσοίσω τοῖς Θεοῦ παραστάταις. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δε-
» δόξασται· αὕτη γὰρ Ἀθάνατε, ὡς πανσθενῆς ὑπε-
» ναντίους ἔθραυσε, τοῖς Ἰσραηλίταις, ὁδὸν βυθοῦ
» καινουργήσασα.

Αἶγλη φωτιζόμενοι ἀεὶ, τῆς Τρισηλίου λαμπάδος μακάριοι, ὅλον με φωτίσατε, καὶ τὴν ἀχλὺν τῆς ἀγνωσίας λύσατε· ὅπως τὴν φωσφόρον, ὑμῶν ὑμνήσω πανήγυριν.

Ἱερολογοῦντες ἱερῶς, τὰ τοῦ Θεοῦ ἱερώτατα λόγια, πᾶσαν τὴν ἀνίερον, τῶν διωκτῶν κακίαν ἀπεκρούσασθε, καὶ ἱερωτάτως, ἀθλήσαντες ἐδοξάσθητε.

Νόμοις ἀσεβέσιν Ἀθληταί, τοὺς εὐσεβεῖς ἀνδρικῶς ἀντεθήκατε· τῶν παρανομούντων τε, τὰ χαλεπὰ ὑπενεγκόντες βάσανα, Μάρτυρες νομίμως, παρὰ Κυρίου ἐστέφθητε.

Θεοτοκίον.

Ὅρος σε κατάσκιον ποτέ, ὁ Ἀββακοὺμ ἐλλαμφθεις ἐθεάσατο, Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἐξ ἧς Θεὸς σωματωθεις ἐπέφανεν, ἀρετῆ καλύψας, ὡς ἀληθῶς τὰ οὐράνια.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωμά μου γενοῦ, ὁ θεμελιώσας τὴν γῆν ἐπὶ

» τῶν ὑδάτων, ὅτι οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Ἐξήρανας θολερούς, χειμάρρους τῆς πλάνης πυρὶ τῶν σῶν λόγων, καὶνάματα

γνώσεως Χριστοῦ, Μάρκε ἐπήγασας.

Ἐχθρῶν τὴν παρεμβολήν, ἐσκέδασας Μάρκε Χριστοῦ ἐπικλήσει, καὶ ἤθροισας λόγοις σου λαούς, εἰς τὴν ἀγάπην αὐτοῦ.

Μαρτύρων συνασπισμός, ἔχων στρατηγοῦντα Χριστὸν τὸν Σωτῆρα, τῆς πλάνης τὸν πόλεμον, τὸν ἄσπονδον ἐνίκησε.

Θεοτοκίον.

Ἐν θλίψεσι πλατυσμόν, ἔχοντες Παρθένε τὴν σὴν μεσιτείαν, οἱ πόθῳ τιμῶντές σε, ἐκ κινδύνων λυτρούμεθα.

Τῶν Μαρτύρων. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ μόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν

» ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος,

» περίζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοι·

» Ἅγιος ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου

» δόξης Φιλάνθρωπε.

Νευρούμενοι πόθῳ θεϊκῶ, ἀσκήσει ὑπετάξατε, τὸ τῆς σαρκὸς μακάριοι φρόνημα· ἀθλήσαντες δὲ κατεπαλαίσατε, δυσμενῆ ἀσώματον, πόνων ἐπιδόσεσι, καὶ νομίμως ἐστέφθητε Ἅγιοι.

Ποθῶν τὸ παθεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ, ὑπήνεγκας στερρότατα, τοὺς ῥαβδισμοὺς παμμάκαρ τοῦ σώματος, τυπτόμενός τε καὶ συντριβόμενος, καὶ κατατεινόμενος, Ἰωῆ πανόλβιε, τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Ῥωννύμενος σθένει θεϊκῶ, πυρούμενος ἐν χάριτι, τοῦ παντουργοῦ πανόλβιε

Πνεύματος, τὰς ἀναρτήσεις τὸ πῦρ τὰς μαστιγας, ἀνδρικῶς ὑπήνεγκας, Μάρτυς

Βαραχήσιε, ὑπὸ πάντων πιστῶν θαυμαζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὁ μόνος οἰκῶν τοὺς οὐρανοὺς, τὴν μήτραν σου κατώκησεν, ὑπερβολῆ Παρθένε χρηστότητος, καὶ σὰρξ ὥράθη ἐκ σοῦ τικτόμενος· ἀλλ' αὐτὸν ἰκέτευε, πάσης περιστάσεως, Παναγία ῥυσθῆναι τοὺς δούλους σου.

Κάθισμα. Ἦχος α´.

Ἀθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἔνδοξοι Ἀθλοφόροι περιβέβληνταί σε Κύριε· καρτερία γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεϊκῆ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξατο. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μαρτύρων καρτερούς, ὑπομείναντες πόνους, πρὸς ἄπονον ζωὴν, μετηνέχθητε ὄντως· καὶ νῦν ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν, πάντα πόνον κουφίζετε. Μεγαλώνυμοι, ἐκ τῶν πιστῶς προσιόντων, τῇ σορῶ ὑμῶν· ἦν ἀσπαζόμενοι πόθῳ, ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Συλλαβοῦσα ἀφλέκτως, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, καὶ τεκοῦσα ἀσπόρως, πηγὴν ζωῆς τὸν Κύριον, κεχαριτωμένη Θεοτόκε, περίσῳζε τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Οἱ τὴν σὴν προστασίαν κεκτημένοι Ἄχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἰκεσίαις τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἐν παντὶ φρουρούμενοι, κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Κατενόησα παντοδύναμη τὴν σὴν οἰκονομίαν, καὶ

» μετὰ φόβου ἐδόξασά σε Σωτήρ.

Ἐξήρνας θολεροὺς χειμάρρους τῆς πλάνης, καὶ τὸ ψεῦδος, μάκαρ σὺ κατεπολέμησας.

Ἐν πελάγει τῆς σοφίας σου τὴν Ἑλλήνων μωρίαν, Ἱερομάρτυς Μάρκε κατέδυσας.

Τῶν συνάθλων σου τὴν παράταξιν, Ἱεράρχα Κυρίου στερῶς, καθώπλισας τοῖς διδάγμασιν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὑπέρμαχος οὓσα Ἄχραντε ἡμῶν τῶν σὲ ὑμνούντων, τῶν πολεμίων θράση κατάβαλε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὁ Εἰρμός.

» Ὅρος σε τῇ χάριτι, τῇ θεῖα κατάσκιον, προβλε-

» πτικοῖς ὁ Ἀββακούμ, κατανοήσας ὀφθαλμοῖς, ἐκ

» σοῦ ἐξελεύσεσθαι, τοῦ Ἰσραὴλ προανεφώνει τὸν

» Ἅγιον, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Συμφώνως Ἡλίαν, Σηβεήθην καὶ Ἄβιβον, Λάζαρον Μάρην Μαρουθᾶν, Ναρσῆν καὶ Σάββαν Ζανιθᾶν, καὶ τὸν Βαραχήσιον, καὶ Ἰωνᾶν θεοπρεπῶς ἀνυμνήσωμεν, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἐναθλήσαντας.

Ὅσιως παμμάκαρ, Ἰωνᾶ σε γεραίρομεν· μετὰ γὰρ πλείστους αἰκισμοὺς, εἰς παγετὸν ἀπορρίφεις, γενναίως ὑπέμεινας, τῇ τοῦ Θεοῦ καταθαλλόμενος χάριτι, καὶ τὸν χειμῶνα τῆς πλάνης τροποῦμενος.

Ἰσχυῖ παμμάκαρ, θεϊκῇ Βαραχήσιε, τὰς πυρακτώσεις ἐνεγκών, τὰς ἐκ μολύβδου ἀνδρικῶς, τὸ ὄμμα ἀνέτεινες, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀναψυχὴν εἰσδεχόμενος, σωτηριώδη· διὸ σε γεραίρομεν.

Σοφίας οἱ Μάρτυρες, πλησθέντες τοῦ Πνεύματος, πάντας σοφοὺς καὶ δυνατοὺς, πυρσολατρῶν τῶν δυσμενῶν, σαφῶς ἐτροπώσαντο, τὸ τοῦ Θεοῦ ἀνακηρύττοντες ὄνομα· οὗς ἐν αἰνέσει πιστοὶ μακαρίσωμεν.

Ὡραῖοι τοῖς στίγμασι, τοῖς θείοις ἐδείχθητε, Μάρτυρες ἐνδοξοὶ Χριστοῦ· ὅθεν τὰ στίγματα βροτῶν, καὶ παῖθι ἀνίατα, ἀνελλιπῶς ἰᾶσθε καὶ θεραπεύετε, τὰς ἀσθενείας καὶ νόσους ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον.

Τὸ Ὅρος Προφήτης, Δανιὴλ ὃ τεθέαται, ἐξ οὗ ὁ λίθος ὁ Χριστός, ἐτμήθη ἀνευθεν χειρός, συντρίψας τὰ εἰδῶλα, καὶ καθελὼν τὰ τῶν δαιμόνων φρυάγματα, σὺ εἶ Παρθένε· διὸ σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστὲ ὁ

» Θεός, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, καὶ Σταυρὸν καὶ

» θάνατον, ἐν τῇ σαρκί σου ὑπομείναντα.

Ἐν θυμῷ ἀντέστησας, πολεμίων Χριστοῦ ὡς μιμητής, μακροθυμίαν Ὅσιε, δι' ἧς ἐταπείνωσας, τούτων τὰ θράση καὶ ἐνίκησας.

Ταῖς πυκναῖς πληττόμενος, τῶν βελῶν αἰκίσεσιν Ὅσιε, τοὺς βάλλοντας κατέτρωσας· σὺ δὲ ἀπαράτρωτος, χάριτι, θεῖα συντετήρησαι.

Ὡς στερῶσι τῆς πίστεως, καὶ ἀήττητοι ὑπέρμαχοι σοφοί, γενναίως ἀντετάξασθε, τοῖς ἀπειθοῦσιν Ἅγιοι, καὶ πολεμοῦσι τὴν ἀλήθειαν.

Θεοτοκίον.

Ῥυπωθεῖσαν πάθει, τῶν ἀνθρώπων Ἄχραντε, ἐκ σοῦ τὴν φύσιν, ὁ Κτίστης προσλαβόμενος, ἀπέπλυνεν ἐκαίνισε, καὶ θεῖα χάριτι ἐθέωσεν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει τῆς σῆς παρουσίας Χρι-

» στέ, καὶ φαιδρύνας τῷ Σταυρῷ σου τοῦ Κόσμου

» τὰ πέρατα, τὰς καρδίας φώτισον φωτί, τῆς σῆς

» θεογνωσίας, τῶν ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε.

Ὁμιλήσας τῷ φωτί τῷ μεγάλῳ φῶς δεύτερον, ἐγνωρίσθης ἀμαυροῦν δυσσεβούντων προστάγματα, Ἰωνᾶ θεσπέσιε· δεθεῖς σχοινίῳ δέ, τὴν πλάνην, πᾶσαν διέλυσας χάριτι.

Ἰόμενος τὰ ἡμῶν ὁ Χριστὸς παραπτώματα, ἐκρεμάσθη, ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ ἀγαθότητι· τοῦτον δὲ μιμούμενος, ὁ Βαραχήσιος κρεμάται, πάθει σεπτῷ καλλυνόμενος.

Στρεβλούμενος Ἰωνᾶ καὶ δακτύλους κοπτόμενος, ἀνέμελπες τῷ Θεῷ ὑμνωδίαν γηθόμενος, τῷ ἐνδυναμοῦντί σε, μετὰ σαρκὸς ἐχθροῦς ἀσάρκους, καταπατεῖν διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Θαυμάζουσα τὸν ἐκ ταύτης ἀρρήτως τικτόμενον, ἡ Πάναγνος κατεπλήττετο καὶ ἐμεγάλυνε, καὶ βοῶσα ἔλεγε· Πῶς ἐν ἀγκάλαις σε κατέχω, τέκνον τὸν πάντα κατέχοντα;

Τοῦ Ἱεράρχου. Ἰδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους Φιλάν-

» θρωπε· κάμει τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνάγαγε

» δέομαι.

Ἀθεΐας ἐξήλεγξας, τὴν ἀπάτην ἀοίδιμε, καὶ θεογνωσίας τῷ φέγγει, ἀνθρώπους ἐφώτισας.

Τῶν εἰδώλων κατέσεισας, τὰ τεμένη μακάριε, καὶ σαλευομένους ἀνθρώπους, εἰς Χριστὸν ἐστήριξας.

Τοὺς συνάθλους καθόπλισας, καὶ ἐχθροῦς ἐπολέμησας, Μάρκε σὺν Κυρίλλῳ καὶ νίκης, βραβεῖα εἰλήφατε.

Θεοτοκίον.

Γηγενεῖς ἀνυψώθημεν, ὁ ἐχθρὸς τεταπείνεται, διὰ τοῦ ἀφράστου καὶ θείου, τόκου σου Ἄχραντε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ

» ῥυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς· σῶ-

» σον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς,

» τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Ἐνεύρου σε Χριστὸς ἀγωνιζόμενον· δορὰν γὰρ ἀφαιρούμενος, παναοίδιμε τῆς κάρας Ἰωνᾶ, ἔφερες ἀνδρείως τὴν τοῦ ὄφεως, καταπατῶν, δολίαν κάραν καὶ νοῦν ἀλάστορα.

Ὁ νοῦς σου ἀκλινῆς ἀποτμηθείσης σου, τῆς γλώττης μένει Ὅσιε· καὶ τοῖς αἵμασιν ἡγίασται ἡ γῆ, τοῖς ἐκκενωθεῖσι δι' ἀγάπηςιν, τοῦ ἐν Σταυρῷ, τὸ θεῖον Αἷμα κενώσαντος.

Ἵμνήσωμεν πιστοὶ Ἡλίαν Ἀβιβον, Ναρσῆν καὶ Μάρην Λάζαρον, Σηβεῖθην Μαρουθᾶν καὶ Ζανιθᾶν, Σάββαν καὶ τὸν μέγαν Βαραχήσιον, καὶ Ἰωνᾶν, τοὺς καλλινίκους καὶ Μάρτυρας.

Θεοτοκίον.

Παλάτιον Θεοῦ ἐδείχθης Δέσποινα, τοῦ πάντων βασιλεύοντος· ὃν ἰκέτευε, ληστῶν με πονηρῶν, ἥδη γεγονότα καταγώγιον, ἀποκαθᾶραι, καὶ σῶσαί με ἄχραντε.

Ὁ Εἰρμός. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Μάρκου Ἐπισκόπου Ἀρεθουσίῳ, Κυρίλλου Διακόνου, καὶ ἐτέρων πολλῶν.

Στίχ. Ἐπαγρυπνήσας πρῶτα πολλαῖς αἰκίαις,

Ἦπνωσε Μάρκος, θεῖον εἰρήνης ἦπνον.

Γαστήρ Κυρίλλου Λευῖτου διὰ ζίφους

Ἦσει πάχος γῆς, εἶπε Δαυῖδ, ἐρράγη.

Κεῖνται γύναια βρώσεως χοῖροις σκάφαι,

Γαστρὸς παθοῦσαι ῥῆξιν ἐκ χοιροφρόνων.

Εἰκάδι ἠδ' ἐνάτη Ἀθληταὶ εἰς πόλον ἴκον.

Ὁ Ἅγιος Μάρκος ἦν ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ὄς, ζήλω τρωθεῖς, πολλοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων καθεῖλε, καὶ Ἐκκλησίας ἐδείματο. Ἰουλιανοῦ δὲ μετὰ ταῦτα τῆς Βασιλείας κρατήσαντος, καὶ πολλὴν παρρησίαν τοῖς εἰδώλοις ἀπονέμοντος, οὐ μόνον τῷ δὲ τῷ Ἀγίῳ κακὰ ἐνεδείξατο, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις πολλοῖς, διὰ τὴν τῶν εἰδωλικῶν ναῶν καθαίρεσιν. Ὁ δὲ Ἅγιος, μικρὸν ὑποχωρήσας, ἐπειδὴ τινὰς ἐλκομένους ἐπύθετο δι' αὐτόν, ἐπανῆκε, καὶ τοῖς μαιφόνους προὔδωκεν ἑαυτόν. Οἱ δὲ, λαβόντες καὶ γυμνώσαντες, καὶ παντὶ τῷ σώματι πληγὰς αὐτῷ ἐπιθέντες, εἰς ὑπονόμους ἐμβάλλουσι δυσώδεις.

Μετὰ ταῦτα ἐκβαλόντες αὐτόν ἐκεῖθεν, ἐκδιδόασιν τοῖς παισὶ ταῖς ῥαφίσι κεντᾶσθαι.

Εἶτα, γάρῳ ἅπαν τὸ σῶμα διάβροχον ποιήσαντες, καὶ τελευταῖον, ἐπιχρίσαντες μέλιτι, ἐν ἀκμῇ θέρους, μετέωρον ἐν καλωδίῳ ἀνήρτησαν, ἵνα ὁμοῦ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ καὶ ὄλω τῷ σώματι, ἐν σταθηρᾷ μεσημβρία, τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας δεχόμενος φλέγοιτο, καὶ σφηξὶ καὶ μελίτταις, οἷς ἐπεκέχριστο, εἴη τροφή. Ταῦτα ἐδρᾶτο, καὶ ὁ θεσπέσιος πρεσβύτης πάσχων ἐνεκαρτέρει, ὑπὲρ τοῦ μὴ προέσθαι τοῖς βασανισταῖς, εἰς ἀνοικοδομὴν αὐθις τῶν καθαιρεθέντων βωμῶν· καὶ μέντοι τῇ ἐνστάσει νικήσας, καὶ τῇ πράξει νικᾷ· ὥς γὰρ εἶδον ῥωμαλέως καὶ νεανικῶς τὴν βάσανον ὑποστάντα, μεταβαλλόμενοι, μετέμαθον τὴν εὐσέβειαν. Δι' αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ κατὰ τὴν Φοινίκην τοιοῦτόν τι ὑποτολμᾶται.

Κύριλλον γὰρ Λευῖτην, διὰ καθαίρεσιν τινῶν εἰδωλικῶν ζοάνων, παρρησιασάμενον τὴν ἀλήθειαν, τὴν γαστέρα αὐτοῦ ἀνατεμόντες, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαγαγόντες, θέαμα τοῖς ὀρῶσιν ἐδείκνυον· οὗ καὶ φασὶ τοὺς μαιφόνους, τῶν ἡπάτων ἐμφορηθέντας, τῆς κατ' ἀξίαν δίκης τυχεῖν, ἐκτιναχθέντων αὐτῶν τῶν ὀδόντων, καὶ τῆς γλώττης διαρρύεισης, καὶ τῆς ὀπτικῆς διαλυθείσης δυνάμεως. Τὰ δὲ ἐν Ἀσκάλωνι καὶ Γάζῃ γυναικῶν Παρθένων καὶ ἱερωμένων ἀνδρῶν παθήματα, τῶν γαστέρων αὐτῶν διαρράγέντων, τῶν ἐγκάτων δεξαμένων κριθᾶς, καὶ χοίροις τεθέντων βορᾶν, τίς ἂν ἀξίως ἐκτραγωδήσει;

Ταῦτα τῆς ἀσεβοῦς Βασιλείας, καὶ τῶν ὑπ' αὐτῇ τεταγμένων τὰ δράματα· ἀλλὰ τοῖς μὲν περιέστη, ἀντὶ τῶν ἐντεῦθεν βασάνων, ἢ μακαριότης ἢ ἄληκτος· τῷ δὲ προασπιστῇ τῆς κακίας, ἢ διὰ φλογὸς τιμωρία, καὶ τὸ αἰωνίως κολάζεσθαι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἰωνᾶ, Βαραχησίου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ἐννέα Μαρτύρων.

Στίχ. Ἔχεις Ἰωνᾶν, καὶ σὺ γῆ, πάντως μέγαν,

Κατ' οὐδὲν ἐνδέοντα τοῦ θαλαττίου.

Διψῶν Βαραχήσιος Ἀθλητῶν τέλους,

Χανδὸν ζεούσης ἐκπίνει πίσεως σκύφον.

Χριστοῦ ὑπερτηθέντες ἄνδρες ἐννέα.

Σύνεισιν ἤδη τάξεσι ταῖς ἐννέα.

Οἱ Ἅγιοι, Ἰωνᾶς καὶ Βαραχήσιος, ὑπῆρχον ἐκ Περσίδος, κατὰ τοὺς χρόνους Σαβαρίου Περσῶν, καὶ Κωνσταντίνου Βασιλέως Ῥωμαίων τοῦ μεγάλου. Μοναχοὶ δὲ ὄντες, καὶ τὸ ἑαυτῶν Μοναστήριον καταλιπόντες, ἦλθον ἐν πόλει, Μαρμιαβῶχ καλουμένη· καὶ ἐν αὐτῇ κατακλείστους εὐρόντες τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας, Ζανιθᾶν, Λάζαρον, Μαρουθᾶν, Ναρσῆν, Ἡλίαν, Μάρην, Ἀβιβον, Σηβεήθην, καὶ Σάββαν, παρεθάρρυνον αὐτούς, καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ὑπήλειπον. Κατασχεθέντες δὲ, ἤχθησαν

πρὸς τοὺς τρεῖς ἄρχοντας Μασδράθ, Σιρῶ, καὶ Μαρμισῆν· ὑφ' ὧν παραινέσεις ἅμα καὶ ἀπειλὰς δεξάμενοι, καὶ μὴ πεισθέντες αὐτοῖς, πρῶτον δεσμοῦνται νόμῳ Περσικῷ. Εἶτα, ὁ μὲν Ἰωνᾶς ῥάβδοις τραχείαις τύπτεται· καὶ σχοινίοις διαληφθεὶς, ἔξω που ὑπαίθριος τῷ κρυμῷ, πρὸς τὸ ταλαιπωρεῖσθαι βάλλεται. Ὁ δὲ Βαραχήσιος, βάλους χαλκοῦς ἐκπυρωθέντας, κατὰ τῶν μασχαλῶν δέχεται· καὶ ἄφνω ἐπὶ τε τοῖς βλεφάροις καὶ τοῖς ὠσὶ καὶ τοῖς λάρυγγι τῶν Ἁγίων, μόλυβδον καταχέουσι. Καὶ ὁ μὲν Βαραχήσιος, δεθεὶς τοὺς πόδας, κρεμάται ἐν τῇ φυλακῇ· ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωνᾶς, τέμνεται τοὺς δακτύλους χειρῶν καὶ ποδῶν, καὶ τῆς κεφαλῆς τὸ δέρμα ἀφαιρεῖται, καὶ τὴν γλῶτταν τέμνεται, καὶ ἐν χαλκῷ, πίσης μεστῷ, ἐμβάλλεται, ἐξ οὗ ἀβλαβῆς διεξῆλθε· καὶ μετὰ ταῦτα κατασφίγγουσιν αὐτὸν ἐν κοιλίᾳ τεκτονικῷ, καὶ συντρίβουσιν αὐτοῦ τὰ ὀστά· εἶθ' οὕτω πρίζουσι μέσον, καὶ ἐν λάκκῳ κρύπτουσι βαθυτάτῳ, ἐν ᾧ τὸ τέλος ἐδέξατο.

Ὁ δὲ Ἅγιος Βαραχήσιος, εἰς ἐξέτασιν ἀχθεὶς, γυμνὸς σύρεται ἐπ' ἀκάνθαις, καὶ περιπεῖρεται καλάμοις ὀξέσι· καὶ ἐν κοιλίᾳ βληθεὶς, καὶ ὅλον τὸ σῶμα κατακλασθεὶς, καὶ κατὰ τοῦ φάρυγγος πίσαν ἐπιχεθεὶς βράζουσαν, ἀπέδωκε τὴν ψυχὴν.

Συγκατετέθησαν δὲ αὐτῶν τὰ Λεῖψανα, καὶ ἐτάφησαν ἅμα τοῖς ἐννέα Μάρτυσιν· ἐκείνων μὲν τελειωθέντων κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην τοῦ Μαρτίου Μηνός, τοῦ δὲ Ἁγίου Ἰωνᾶ καὶ Βαραχησίου, κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Εὐσταθίου Βιθυνίας.

Στίχ. Τὸν πηλὸν ἐκδύς, Εὐστάθιε παμμάκαρ,

Χριστῷ παρέστης τῷ δι' ἡμᾶς πηλίνῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ἰδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἐν τῇ βάρῳ ὀφθεὶς, ἐν πυρὶ τῷ Νομοθέτῃ, καὶ

» τὸν τόκον τῆς ἀειπαρθένου ἐν αὐτῇ προτυπώσας,

» εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ τῶν αἱμάτων κρουνοί, τῆς ἀθλήσεώς σου Μάρκε, ἀπέπνιξαν τοὺς τριστάτας τῆς ἀπάτης, καὶ θεῖον ἴαμα πᾶσιν ἔβλυσαν, τοῖς ὑμνοῦσι Χριστὸν τὸν Θεόν.

Αἱ προσβολαὶ τοῦ ἐχθροῦ, ἐξησθένησαν εἰς τέλος, αἱ κατὰ σοῦ μηχανώμεναι, ἀήττητε Μάρκε· σὺ δὲ θεόθεν δύναμιν, ἀπροσμάχητον εἴληφας.

Θῦμα σαυτὸν λογικόν, ἱερούργησας Κυρίῳ, τῇ μαχαίρᾳ τῆς ἀθλήσεως τυθεὶς, καὶ ἐνθέου Κύριλλε τελειώσεως, πυρὶ δειχθεὶς ὀλοκαύτωμα.

Θεοτοκίον.

Ἴσχυν καὶ κράτος ἡμᾶς, ἱκεσίαις σου Παρθένε, τοὺς ἀπαύστως σε Κυρία, ὡς Θεοτόκον ὑμνοῦντας, κατὰ παθῶν ἐπένδυσον, καὶ προσβολῶν νοουμένων ἐχθρῶν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ νοητὴν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοοῦμεν οἱ πι-

» στοί· ὡς γὰρ Παῖδας ἔσωσε τρεῖς, ὁ ὑπερυψούμενος,

» κόσμον ἀνεκαίνισεν, ἐν τῇ γαστρὶ σου ὀλόκληρον, ὁ

» αἰνετὸς τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ἀποσκοπῶν, εἰς τὸν μόνον Κύριον, σώζειν δυνάμενον σοφέ, οὐκ ἐφλέχθης προσομιλῶν, πίσης πυρακτώσεσι, δρόσον θείας χάριτος, ὃ Ἰωνᾶ κομιζόμενος, ὥσπερ οἱ τρεῖς Νεανῖαι, ποτέ· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε.

Ῥώμη Θεοῦ, Ἰωνᾶ ῥωννύμενος, ἠνεγκας βάσανα πικρά· Ἡσαΐας δὲ ὡς τὸ πρὶν, ἔχαιρες πρίζομενος, τέλος τὸ μακάριον, ἀναβοῶν καὶ δεχόμενος· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ἄδει τὰ σά, Μάρτυς προτερήματα, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, μεγαλύνουσα τοὺς μακροὺς, ἄθλους οὓς ὑπήνεγκας, θάνατον τὸν τίμιον, καὶ προσκυνεῖ τῶν λειψάνων νῦν, τὴν σορὸν ἐξ ἧς βρῦει, ἡμῖν ψυχῶν ἰάματα.

Σὺ ἀνδρικῶς, Μάρτυς Βαραχήσιε, καταπατῶν τοῦ πονηροῦ, ἀκανθῶδεις ἐπιβουλάς, ἔφερεις συρόμενος, καὶ κατακεντούμενος, τοῖς ἀκανθῶδεσι βέλεσι, τὸν αἰνετὸν ἀναμέλπων, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐν ἐμοὶ ῥαθυμίαν Δέσποινα, καὶ νυσταγμὸν τὸν χαλεπὸν, ταῖς ἀγρύπνοις σου πρὸς Θεόν, καὶ σεπταῖς δεήσεσιν, Ἄχραντε ἀπέλασον, καὶ μελωδοῦντά με οἴκτειρον· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑμνον σοι προσφέρομεν τῶν Ἀσωμάτων, ὥσπερ

» οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ὑμνοῦντες λέγομεν·

» Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Λόγοις κατεκόσμησας τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ αἱμάτων τοῖς ρείθροις, φαιδρῶς κατηγλαΐσας Ἱεράρχα, Χριστὸν ὑμνοῦσαν τὸν σὲ ἐνισχύσαντα.

Ἄγρυπνα τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς σου ἔχων, τὴν ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ, ἀσινῆ φυλάττεις Ἱεράρχα, τὴν ἀπαύστως ἐν ὕμνοις σε δοξάζουσαν.

Μύρα εὐωδέστατα οἱ Ἀθλοφόροι, τὰ τῶν αἱμάτων ρεῖθρα, προσῆξαν τῷ Δεσπότῃ λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὀλάγαθον ἔχοντες σὲ προστασίαν, Θεογεννητορ ἀγαθότητος, διὰ σοῦ τυγχάνομεν βοηθείας, παρὰ τοῦ ἀγαθοδότου Θεοῦ.

Τῶν Μαρτύρων. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ,

» τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυ-

» σοῦ, ἀπέστιλβον λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ

» ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερ-

» υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀκαθέκτοις χρώμενος ὀρμαῖς, ἐχθρὸς ὁ δολιόφρων, καλάμοις σου περιιάπτει, παναοίδιμε πλευράς, δεσμῶν καὶ συνθλίβων σε, καὶ τὰς σάρκας ξαίνων καὶ τέμνων, καὶ Μάρτυρα δεικνύων, τοῦ Παμβασιλέως, Χριστοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῖς δεσμοῖς σου λύεις πονηρά, δεσμὰ τῆς ἀθείας, ταθεῖς καὶ συντριβεῖς σου, τὰ τοῦ σώματος ὅστ᾽, Μάρτυς Βαραχήσιε, τὴν ἀπάτην πᾶσαν συντριβεῖς, καὶ ὡς χοῦν λεπτύνεις, μέλπων· Σὲ δοξάζω, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπορήσας σοῦ τῇ καρτερᾷ, ἐνστάσει ὁ παράφρων, βραζούσαις σε καταφλέγει, καταπόσει θερμῶς, Μάρτυς Βαραχήσιε μελωδοῦντα· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱερεῖα τέλεια Θεῶ, καὶ θύματα εὐώδη, ὀλόκληροι προσφοραὶ τε, προσηνέχθητε ὁμοῦ, κραυγάζοντες Μάρτυρες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Συντριβεῖσαν φύσιν τῶν βροτῶν, τῇ πάλαι παραβάσει, ἀνέπλασας ὑπὲρ φύσιν, καὶ ἐθέωσας Ἀγνή, τῷ τόκῳ σου ψάλλουσαν· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ὀραθεῖσαν πύλην, ὑπὸ Ἰεζεκιὴλ τοῦ Προ-

» φήτου, ἐν ἧ οὐδεὶς διήλθεν, εἰ μὴ Θεὸς μόνος,

» Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις τιμῶμέν σε.

Σὺ τὰς λογικὰς λατρείας, καὶ θυσίας Πάτερ ἀναιμάκτους, προσφέρων Κυρίῳ, καρδία ἀγνοτάτη, καθαρὸν ἱερεῖον, προσήχθης δι' ἀθλήσεως.

Σὺ τῇ νοητῇ μαχαίρᾳ, τῶν λόγων σου τοῦ ψεύδους κεφαλᾶς, πολυμόρφους Μάρκε τεμών, ἀνθρώποις τὴν ἀλήθειαν πᾶσι, κηρύξας ἐμεγάλυνας.

Σοῦ τῶν Ἀθλητῶν πρεσβείαις, καὶ Μυσταγωγῶν σου ἰκεσίας Εὐεργέτα, Μάρκου τε καὶ Κυρίλλου, καὶ τῶν συναθλοφόρων, καὶ ἡμᾶς τῶν θείων χαρίτων καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ἵπὸ οἰκτιρμῶν οἰκείων, καὶ φιλανθρωπίας ἀπορρήτου, καμφθεὶς ὁ πάντων Κτίστης, ἐκ σοῦ Ἄγνη ἐτέχθη· καὶ φθαρέντας ἀνθρώπους, ἀνέπλασε καὶ ἐκαινούργησε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὁ Εἰρμός.

» Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βᾶ» τος ἔδειξεν ἄφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πει» ρασμῶν ἀγριαίνουσας, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν κά» μινον· ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἴδε φωταυγῆς πανήγυρις, φωτοειδῶν Μαρτύρων ἔλαμψε σήμερον, νέφη πονηρά, τῆς ἀμαρτίας σκεδάζουσα, καὶ φωτίζουσα θεῖῳ ἐν Πνεύματι, πιστῶν τὰς διανοίας· ταύτην προθύμως ἐορτάσωμεν.

Ὡσπερ δύο ἀνατέλλοντες, φωτοειδεῖς ἀστέρες πᾶσαν φωτίζετε, τὴν ὑπ' οὐρανόν, ταῖς τῶν ἀγῶνων λαμπρότησιν, Ἰωνᾶ καὶ σοφῆ Βαραχήσιε· διό με τὸν ἐν σκότει, τῆς ἀμαρτίας καταυγάσατε.

Στυλοὶ Ἐκκλησίας ὤφθητε, ἀπεριτρέπτως ταύτην διαβαστάζοντες, Ἄβιβος ὁμοῦ, Ναρσηῆς καὶ Μάρης Ἡλίας τε, Ἰωνᾶς Σηβεήθης καὶ Λάζαρος, καὶ Ζανιθᾶς καὶ Σάββας, καὶ Μαρουθᾶς καὶ Βαραχήσιος.

Ἦδη μετ' Ἀγγέλων Ἅγιοι, παρεστηκότες θρόνῳ τῆς δόξης πάντοτε, καὶ ταῖς ἀστραπαῖς, τῆς Τρισηλίου λαμπρότητος, ἀνυαζόμενοι πάντας φωτίσατε, τοὺς πίστει τὴν φωσφόρον, ὑμῶν γεραίροντας πανήγυριν.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου Κύριε, καὶ ἧς ἐκτήσω ταύτης κληρονομίας σου, ταῖς ὑπὲρ ἡμῶν, τῆς σὲ τεκούσης Θεόπαιδος, παρακλήσεσιν ἐπικαμπτόμενος, ἵνα σε ὡς Δεσπότην, καὶ πανοικτίρμονα δοξάζωμεν.

Ὁ Εἰρμός, Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, διαπαντὸς ἀληθῶς, τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι, τὰς ὑψώσεις ἔφερες, μελετῶν πρακτικώτατα, τὰ θεόπνευστα λόγια πάνσοφε· καὶ τὴν ἐκεῖθεν ἀναπηγάζουσας, χάριν ἐπλούτησας, γεγονῶς μακάριος, τῶν ἀσεβῶν, πάντων τὰ βουλεύματα, καταστρεφόμενος.

Πάτερ Ἰωάννη ἐνδοξε, ταῖς τῶν δακρύων πηγαῖς, τὴν ψυχὴν καθαιρόμενος, καὶ παννύχοις στάσεσι, τὸν Θεὸν ἰλασκόμενος, ἀνεπερώθης πρὸς τὴν ἀγάπησιν, τὴν τούτου μάκαρ καὶ ὠραιότητα· ἧς ἐπαξίως νῦν, ἀπολαύεις ἄληκτα, χαρμονικῶς, μετὰ τῶν συνάθλων σου, θεόφρον Ὅσιε.

Πάτερ Ἰωάννη ἔνδοξε, ἀναπτερώσας τὸν νοῦν, πρὸς Θεὸν διὰ Πίστεως, κοσμικῆς συγχύσεως, ἐβδελύξω τὸ ἄστατον, καὶ τὸν Σταυρόν σου ἀναλαβόμενος, τῷ παντεπόπτη κατηκολούθησας, σῶμα δυσήνιον, ἀγωγαῖς ἀσκήσεως, τῷ λογισμῷ, σθένει δουλωσάμενος, τοῦ θείου Πνεύματος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρο ψυχὴ μου στενάζουσα, καὶ τῶν δακρῶν πηγὰς, ἐκ καρδίας προσφέρουσα, τῇ Παρθένῳ βόησον, καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Διὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἄγνη, τῆς φοβεραῖς με ρῦσαι κολάσεως· καὶ κατασκήνωσον, ἔνθα ἡ ἀνάπαυσις, καὶ ἡ χαρὰ, ἡ διαιωνίζουσα, καὶ ἡ ἀπόλαυσις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, Τέκνον, ἐβόα, Τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκως, πῶς φέρεις ὁ ἰατρός, ὁ ἰασάμενος, τὴν βροτῶν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθοραῖς, ἅπαντας ρυσάμενος, τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείαν κλίμακα, ὑποστηρίξας, τὴν τῶν λόγων σου, μέθοδον πᾶσι, Μοναστῶν ὑψηγητῆς ἀναδέδειξαι, ἐκ πρακτικῆς Ἰωάννη καθάρσεως, πρὸς θεωρίας ἀνάγων τὴν ἔλλαμψιν. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες, τοῦ Ἁγίου, καὶ τοῦ Τριωδίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Κλῖμαξ πέφηνας τῶν ἀρετῶν παμμάκαρ.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις, Κλήμεντος*.

* Τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἕτερον Κανόνα, πρὸς τὸ Ὑγρὰν διοδεύσας, τυπωθέντα καὶ ἐν τῷ Τριωδίῳ, Κυριακῇ Δ' τῶν Νηστειῶν, ποίημα ὄντα Ἰγνατίου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ῥδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιή-

» σαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώ-

» σαντι τὸν Ἰσραήλ, ὅτι δεδόξασται.

Καλῶς βδελυξάμενος, τὸν κάτω κόσμον, τὸν ἄνω ἀπέιληφας, Ἰωάννη πάνσοφε· διὸ διδάσκεις ἡμᾶς, τοῦ κόσμου εἶναι τὴν φυγὴν, Θεοῦ οἰκειώσιν.

Λιμοῦ προσπαθεῖα σου, λύσας τὴν νόσον, τὸν ἄρχοντα ἔδησας, τῶν παθῶν μακάριε, σειραῖς ἀγώνων σου, καὶ ἀπαθείας ἔπαθλα, ἐστέφθης παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἰσάγγελον φρόνημα, λαβὼν θεόφρον, τοῦ κόσμου ἀπερῶρηξας, σεαυτὸν πανόλβιε, τοῦ γηροῦ καὶ φθαρτοῦ· διὸ ἀυλίζη προφανῶς, εἰς τὰς αὐλούς μονάς.

Μακρὸν συγγραψάμενος, τοῖς ὑπηκόοις, τὸν λόγον μακάριε, Ἰωάννη πάνσοφε, ταῖς διδασκαῖς σου αὐτούς, πρὸς μακαρίαν ἐκ τῆς γῆς, ἀναβιβάζεις ζωὴν.

Θεοτοκίον.

Κηρύττει τὸν τόκον σου, ἡ Ἐκκλησία, Παρθένε Θεόνυμφε, ὀρθοδόξῳ στόματι, καὶ δόγμασι θεϊκοῖς· τὰ σύμβολα δὲ τῆς σαρκός, τοῦ σοῦ Υἱοῦ προσκυνεῖ.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος

» ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· αὐτός ἐστιν ἡ πέ-

» τρα, ἐν ἧ ἑστερέωσε τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Χριστός,

» ἦν ἐξ ἔθνῶν ἐξηγοράσατο.

Εὗρες ὡς τερπνὸν θυμίαμα, τὴν ἀοργισίαν, πᾶσαν ἐκδιώξας θυμοῦ τὴν δυσωδίαν, ἐκ βάθους τῆς ψυχῆς σου· διὸ νῦν θεσπέσιε, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Λυτρωτῇ, ἀμαρτιῶν τὴν λύσιν αἴτησαι.

Φλέξας τῷ πυρὶ μακάριε τῆς Χριστοῦ ἀγάπης, νοῦν μνησικακίας ἔλαμψας ἀκτῖσι, πιστῶς φιλαδελφίας, καὶ ῥάστην ὑπέδειξας ὁδὸν μακάριε, πρὸς σωτηρίαν πᾶσι, τρανῶν τὸ ἀμνησίκακον.

Ἦρας πρακτικῆς ἀσκήσεως, οὐρανόθεν χάριν· ὅθεν ἀποφράττεις χεῖλη καταλάλων, σοφαῖς διδασκαλίαις, ἐν αἷς ποδηγούμεθα, πρὸς ἀρετῶν πορείαν· ἧς καὶ τυχεῖν ἀξιοθεύημεν.

Θεοτοκίον.

Ἦσε παρθενία τίκτειν σε ὁ Προφήτης πάλαι, ἄχρονον ἐν χρόνῳ καὶ ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἐξιλέωσαι Ἀγνή, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Τὰς ἀρετὰς πρὸς οὐρανὸν ἀναβάσεις, καταπηξάμενος σαφῶς ἐπανῆλθες, πρὸς θεωρίας ἄπλετον βυθὸν εὐσεβῶς, πάσας στηλιτεύσας μὲν, τῶν δαιμόνων ἐνέδρας, σκέπεις ἀλωβήτους δέ, τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τούτων· ὧ Ἰωάννη κλίμαξ ἀρετῶν, πάντα σωθῆναι ἰκέτευε Ὅσιε.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων, τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ Τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρῶσά σε Χριστέ, Οἴμοι ποθεινότατε, Ἰησοῦ! ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν Πνεύματι προβλέπων Προφῆτα Ἀββακούμ,
» τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν ἐκήρυττες βοῶν· Ἐν τῷ
» ἐγγίζειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρεῖναι τὸν
» καιρὸν ἀναδειχθήσῃ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νηστεία χαλινώσας τῆς γλώττης τὰς ὀρμάς, ἡσυχία ἴθυνας τὸν βίον σου σοφέ· ὡς ὀσμὴν δὲ πυρὸς γευσάμενος χάριν Ὑψίστου, πολυέπειαν ὡς ἀχλὺν τῆς ἀμαρτίας, ἔφυγες ἀμέμπτως λατρεύων Θεῷ.

Ἀφθόνως ἀληθεία γλυκάνας τὴν ψυχὴν, τὴν πικρὰν ἐξέφυγες τοῦ ψεύδους μετοχὴν· διὸ ἀσκήσει ἐνθέῳ καταδουλώσας, δαιμόνων δούλους θεορῶν Ἰωάννη, ὧφθης Μοναστῶν ὁδηγὸς ἀπλανής.

Στενούμενος τῷ τόνῳ ἀσκήσεως στερρῶς, ἀκηδίας λέλυκας τὴν πάρεσιν σοφέ· καὶ προθυμίας τῷ δόρατι θανατώσας, τῆς ἀθυμίας τὴν ἰσχὺν Θεῷ πρεσβεύεις, πᾶσιν ἰλασμόν δωρηθῆναι ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Μακάριον τὸ ἔθνος πανύμνητε Ἀγνή, ὃ τιμᾶν ἠξίωται τὸν τόκον σου πιστῶς, ὀρθοδοξία καὶ δόγμασι καὶ τοῖς ἔργοις, τῆς ἀληθείας ἐν συμβόλοις ἐμφανίζον, πᾶσαν τοῦ Υἱοῦ σου τὴν σάρκωσιν.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Νῦν περιέσχε με Σωτήρ, ἀμαρτίας καὶ ἀχλὺς· διό
» μοι ἀνάτειλον, τῆς μετανοίας Κύριε, τὸν ὀρθρον ὡς
» εὐσπλαγχνος, πρὸ τοῦ με φθάσαι τὸ πέρας τὸ ἄδη-

» λον, τὸ τῆς ζωῆς μου Χριστέ, ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς.

Τῆς ἐγκρατείας τῆ τρυφῆ, παινόμενος τὸν νοῦν, οὐκ ἔδωκας χεῖλη σου, τῆς ἡδονῆς τοῖς βρώμασι· διὸ ἀπηγγόνισας λιμῶ τὰ πάθη, καὶ δαίμονας ἡσχυνας· καὶ γὰρ ὁ θλίβων λαιμόν, θανατοῖ ἡδονάς.

Ἔφθης ἀγνείας ἐραστής, καὶ λαγνείας μισητής· τῷ φωτὶ ἐξέφυγες, πιστῆς ἐξαγορευσεως, παθῶν τὴν σκοτόμαιναν· καὶ γὰρ ὁ θέλων καθᾶραι σῶμα καὶ νοῦν, θριαμβεύσει θερμῶς, τὰ τοῦ σκότους κρυπτά.

Νῶ καὶ ψυχῇ καὶ τῇ σαρκί, τῇ Τριάδι λειτουργῶν, εἰδώλων προσκύνησιν, σαφῶς ἀπεσκοράκισας, ἐλέφ φιλόπτωχε, καὶ ἀναγκαίων τῇ σπάνει, καὶ γέγονας φιλόθεος, ἀληθῶς ἢ φιλάργυρος.

Ἄχθος τῆς ὕλης εὐσεβῶς, ἀπορρήψας ἐπὶ γῆς, ἀνέπτῃς πρὸς αὐλα, πτεροῖς ἀκτημοσύνης σου· διὸ παριστάμενος, αὐλῶς Πάτερ Χριστῷ σὺν Αὐλοῖς πιστῶς, αἴτησαι ἰλασμόν, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐχθιστοὶ ὄφθησαν ἡμῖν, καὶ ἐπάρατοι ὁμοῦ, τῆς σῆς Αἰειάρθενε, οἱ προσκυνεῖν μὴ θέλοντες, μορφῆς τὸ Εἰκόνισμα, καὶ τοῦ Υἱοῦ σου· διότι οὐ πείθονται, τοῖς ἄνωθεν πατρικοῖς θείοις δόγμασι.

Ἡδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν, ἐκμιμούμενος βοῶ· Τὴν
» ζωὴν μου ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶ-
» σόν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα, δόξα σοι.

Ῥώμη νήψεως ἀγνῆς, καὶ ἀγῶσι προσευχῆς, τὸ ἀναίσθητον παθῶν, ἐξεδίωξας στερρῶς, τῆς σῆς ψυχῆς, καὶ ὄλος ὄφθης, Πάτερ νηφάλιος.

Ἐν αὐπνῷ προσευχῇ, τὸν φιλόπυνον ἐχθρόν, ὑποτάξας ἀνδρικῶς, ὄφθης γρήγορος ποιμὴν, Θεόληπτε, Χριστοῦ τῆς ποιμνῆς, καὶ Διδασκάλων Φωστήρ.

Τοῦ νοδὸς τὸν ὀφθαλμόν, καθαρνίσας εὐσεβῶς, ἀνυστάκτως τῷ Χριστῷ, λειτουργῶν διαπαντός, προέβλεψας, τὰ θεῖα κάλλη, τῆς μακαρίας τρυφῆς.

Θεοτοκίον.

Ναυτιῶσι σάλω νῦν, ἀπιστίας τῆς πικρᾶς, καθορῶντες εὐλαβῶς, Ὁρθοδόξων τοὺς χορούς, οἱ ἄνομοι, ἀσπαζομένους, τὴν σὴν Παρθένε μορφήν.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ Α´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

Στίχ. Ἐπὶ κλίμαξι κλίμακας πυκνῶς Πάτερ,

Τὰς σὰς ἀρετὰς θεῖς, ἔφθασας πόλου μέχρι.

Χαῖρεν Ἰωάννης τριακοστῆ ἐξαναλύων.

Οὗτος, ἑκκαίδεκα χρόνων ὑπάρχων, καὶ ἀγλίνους ὦν τῇ ἐγκυκλίῳ σοφία, προσενήνοχεν ἑαυτὸν θῦμα ἱερώτατον τῷ Θεῷ, ἐν τῷ Σιναίῳ ὄρει ἀνελθῶν, καὶ μονάσας, καὶ ἐν ὑποταγῇ διάγων. Εἶτα, μετὰ χρόνους ἐννεακαίδεκα* ἀναστὰς ἔρχεται πρὸς τὸ τῆς ἡσυχίας στάδιον, ἀπὸ σημείων πέντε τοῦ Κυριακοῦ, τὴν τῆς παλαιστρας θεῖαν μονὴν κατειληφώς, Θωλᾶς ὄνομα τῷ χώρῳ· καὶ τεσσαράκοντα ἔτη διαπεράνας, ἐν διακαεῖ ἔρωτι, καὶ πυρὶ θείας ἀγάπης πυρπολούμενος, ἤσθιε μὲν ἐκ πάντων, ἃ ἀμέμπτως ἐφεῖται τῷ ἐπαγγέλματι· βραχὺ δὲ λίαν καὶ οὐκ εἰς κόρον, καὶ ἐν τούτῳ, οἶμαι, τὸ τοῦ τύφου κέρας κλῶν πανσόφως. Ἀλλὰ τὴν τῶν δακρύων πηγὴν ἐκείνου τίς ἂν λόγος ἐξείποι; Ὑπνου δὲ τοσοῦτου μεταλάμβανεν, ὅσον τὴν τοῦ νοδὸς οὐσίαν τῇ ἀγρυπνίᾳ μὴ λυμήνασθαι· ὁ δὲ δρόμος τῆς ζωῆς αὐτοῦ προσευχῇ ἦν ἀένναος, καὶ πρὸς Θεὸν ἔρωτος ἀνεΐκαστος.

-----

* Ἐννεακαίδεκα ἐτῶν γεγονῶς δηλαδή.

Οὗτος τοίνυν, πᾶσαν ἀρετὴν ἐξασκήσας, καὶ καλῶς πολιτευσάμενος καὶ μεγίστων θεωριῶν γενόμενος ἀνάπλεως, καὶ τὸν Μαθητὴν, ὑπνοῦντα ἐντινι τόπῳ, ὑποκάτω πέτρας μεγίστης, καὶ μέλλοντα ὑπ' αὐτῆς, πιπτούσης ἤδη, ἀναιρεθῆναι, καὶ εἰς μέρη διαιρεθῆναι, ἐν τῷ κελλίῳ ὧν, καὶ Πνεύματι θείῳ γνούς, τοῦ τοιούτου θανάτου ἐρρύσατο, ἐπιφανεῖς αὐτῷ καθ' ὑπνους, καὶ διαναστήσας οὗ ἔμελλεν ὑποστῆναι πτώματος. Ἐν τούτῳ οὖν ἀρετῆς ἀφικόμενος, καὶ Ἡγούμενος τοῦ Ἁγίου Ὁρους Σινᾶ χρηματίσας, κατέλιπε τὴν ἐπίκτητον ζωὴν, καὶ πρὸς τὴν αἰώνιον μετετέθη ἀνάπαυσιν, πρότερον σχεδιάσας τὴν πάνσοφον Βίβλον τῶν θείων καὶ Πνευματικῶν Ἀναβάσεων, ἣτις καὶ Κλῆμαξ ἐπονομάζεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωὰδ (ἢ Ἰωήλ).

Στίχ. Λέων πατάσσει σε, Προφήτα Κυρίου,

Ὡς παραβάντα τὸν Λόγον τοῦ Κυρίου.

Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Σαμαρείας*, ὃν ἐπάταξεν ὁ λέων καὶ ἀπέθανεν, ὅτε ἤλεγχε τὸν Ἱεροβοὰμ ἐπὶ ταῖς δαμάλεσι· προσέταξε γὰρ αὐτῷ ὁ Θεὸς ἀπελθεῖν μὲν καὶ ἐλέγξει, μὴ φαγεῖν δὲ ἄρτον, μήτε οἶνον πιεῖν, ἀλλὰ ταχὺ ἐπανελθεῖν. Εὐρῶν δὲ τὸν Ἱεροβοὰμ θύοντα, ἐκάλεσε τοῦτον καὶ εἶπε· Τάδε λέγει Κύριος· Ἴδου υἱὸς τίκτεται τῷ οἴκῳ Ἰούδα, Ἰωσίας ὄνομα αὐτῷ, καὶ θύσει ἐπὶ σὲ τοὺς Ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τούτων. Καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ὁ Ἱεροβοὰμ, ἐφ' ᾧ κατασχεῖν αὐτόν, καὶ γέγονεν αὕτη ξηρὰ· παρακαλέσας δὲ, ἀπειλήφει ταύτην ὑγιῆ, ὡς τὸ πρότερον. Ὑποστρέφων δὲ ὁ Ἰωὰδ, παρεπίσθη πρὸς τινος ψευδοπροφήτου, Ἐμβέ λεγομένου, καὶ συνέφαγεν αὐτῷ. Διὰ τὴν παρακοὴν τοίνυν συνεχώρησεν ὁ Θεὸς ἀναιρεθῆναι μὲν αὐτὸν ὑπὸ λέοντος, μὴ βρωθῆναι δέ· καὶ ἀποθανῶν, ἐτάφη ἐγγὺς τοῦ ἀπατήσαντος αὐτόν.

* Οὐχὶ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐξ Ἰούδα ἦν ὁ Προφήτης οὗτος· Καὶ ἰδοὺ (λέγει ἡ θεία Γραφή) ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐξ Ἰούδα παρεγένετο ἐν λόγῳ Κυρίου εἰς Βαιθὴλ (Γ' Βασιλ. ιγ' 1). Ὄνομάζετο δὲ Ἰωήλ, καὶ οὐχὶ Ἰωὰδ, μαρτυρούσης καὶ τοῦτο τῆς θείας Γραφῆς. Καὶ οἱ κατάλοιποι λόγοι Σαλομών... Ἴδου οὗτοι γεγραμμένοι... ἐν ταῖς ὁράσεσιν Ἰωήλ τοῦ ὀρῶντος περὶ Ἱεροβοὰμ υἱοῦ Ναβὰτ (Β' Παραλειπ. θ' 29). Οὐδὲ τοῦ κατωτέρω ἀναφερομένου ψευδοπροφήτου τὸ ὄνομα σημειοῦται εἰς τὴν θείαν Γραφήν, ἤγουν τό, Ἐμβέ· ἀλλ' οὐδὲ ψευδοπροφήτης ἦν ἐκεῖνος, κατὰ τοὺς Ἑρμηνευτὰς τῶν ἀνωτέρω χωρίων τῆς θείας Γραφῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ ἐν τῷ Φρέατι.

Στίχ. Ὁ ἐν φρέατι ζῶν Ἰωάννης κάτω,

Ἄνω πίνει νῦν ζῶντος ὕδατος φρέαρ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Εὐβούλη, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐν οὐρανοῖς σύνεστιν Ἀθλητῇ Τέκνῳ,

Ἀθλητομήτῳ καλλίτεκνος Εὐβούλη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ τῆς Σιών πρόεδρος αἰσθητοῦ θρόνου,

Πρὸς τὴν Σιών ἀπῆρε τὴν νοουμένην.

Ὁ Ἅγιος Νεὸς Ἱερομάρτυς Ζαχαρίας, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κορίνθῳ ἐν ἔτει αχπδ' (1684), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Δέχου στεφάνους ἐκ Θεοῦ, Ζαχαρία,

Ὡς Ἱεράρχης καὶ ἀθλητῆς Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σωτήρ, οὐχ ἦψατο
- » οὐδὲ παρηνώχλη σε τὸ πῦρ· τότε οἱ Τρεῖς ὡς ἐξ
- » ἐνὸς στόματος, ὕμνουν καὶ εὐλόγουν λέγοντες· Εὐ-
- » λογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς τῆς ἀνδρείας ξίφει καθελῶν, πανεύφημε θράσους νηπιώδους δειλίας, ὠφθης στερρὸς καὶ φοβερὸς πνεύμασιν, ὄντως ἀκαθάρτοις ἅπασιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ θαυμαστώσας σε.

Νόμῳ Χριστοῦ ἐνθέως πειθαρχῶν, ἐπάτησας δόξαν φερωνύμως τὴν κενὴν, μόνῳ Θεῷ τῷ ἐν κρυπτῷ φέρων τοὺς κόπους, τῆς στερρῆς ἀσκήσεως, ὃς ἀποδίδωσιν εἰς φανερόν τοὺς μισθοὺς.

Πρὸς ἀοράτους φάλαγγας παθῶν, ἀράμενος πόλεμον ἐδείχθης νικητῆς, ὡς ταπεινὸς τῷ λογισμῷ καὶ τῇ καρδίᾳ· τὸν γὰρ ὑπερήφανον, καὶ ἀλαζόνα ἐχθρόν, τούτοις κατέτρωσας.

Θεοτοκίον.

Τῆς σῆς Χριστέ σαρκώσεως τιμῶν, τὴν ἔνωσιν ταύτης καὶ τὸ εἶδος προσκυνῶ, θεοπρεπῶς· ὅτι Θεὸς ὢν πρὸ αἰῶνων ἐκ Παρθένου, γέγονας βροτὸς ἀφύρτως αὐτός, κατ' ἄμφω τέλειος.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

- » Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς
- » Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε
- » παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
- » πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἀπλάστοις σου ἦθεσι, μειώσας ἀκραιφνῶς, τὸν τρόπον τὸν ὑπουλον, ὡς δύσχρηστον φυγῶν, πραέων τοῖς τόποις, ἐπαυλίζη σαφῶς, ὡς πράως βιώσας, θεόφρον Ἰωάννη.

Μητέρα καὶ φύλακα, πασῶν τῶν ἀρετῶν, τὴν θείαν ταπείνωσιν, ὑπέγραψας ἡμῖν· καὶ γὰρ ὡς ὑπάρχων, ἀρχιτέκτων σοφός, τῆς θείας ἀνόδου, τὴν βάσιν κατεπήξω.

Μετέσχες τῆς χάριτος, τοῦ Πνεύματος σαφῶς, καὶ πάντα ἐπλήρωσας, τοῦ θείου φωτισμοῦ, διάκρισιν ὄντως, ἡμῖν εὐδιάκριτον, τῇ πράξει διδάξας, καὶ παιδεύσας τοῖς λόγοις.

Θεοτοκίον.

Οὐ γράφω Θεότητα, μὴ ψεύδεσθε τυφλοί· ἀπλῆ γὰρ ἀόρατος, ἀνείδεος ἐστί· σαρκὸς δὲ τὸν τύπον, ἱστορῶν προσκυνῶ, καὶ πίστει δοξάζω, τὴν τεκοῦσαν Παρθένον.

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀένναον, τὴν φωτοφό-
- » ρον λυχνίαν τῆς χάριτος, τὸν ναδὸν τὸν ἔμψυχον, τὴν
- » σκηνὴν τὴν ἄχραντον, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὴν
- » πλατυτέραν, τὴν Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἀῦλῳ νῷ ἀναπτὰς πρὸς τὰ ἄϋλα, θεωρημάτων βυθὸν σὺ κατείληφας· καὶ τυχῶν τῆς χάριτος, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δι' ἐκτενοῦς προσευχῆς κατηξιώθης, τοῦ προορᾶν τῶν μελλόντων τὴν δήλωσιν.

Καταναλώσας τὸ ἐνυλον φρόνημα, τῆς προσευχῆς τῇ φλογὶ Ὅσιώτατε, ὄλος πῦρ ἐνέφηνας, Ἰωάννη πάνσοφε θεόφρον· διὸ ἐκστάς εὐσεβῶς ταῖς θεωρίαις, τὴν ἀγαθὴν ἠλλοιώθης ἀλλοίωσιν.

Ἀπονεκρώσας τὰ πάθη ἀσκήσει σου, πρὸς τελειότητα Πάτερ ἀνέδραμες, ἀπαθείας Ὅσιε· διὸ νῦν δεήθητι Θεοῦ, ὑπὲρ εἰρήνης παντός τε τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Ῥώμην λαβὼν ἐν τῇ πίστει Πατὴρ ἡμῶν, καὶ πτερωθεὶς τῇ ἀγάπῃ ἀνέδραμες, ἀρετῶν πρὸς κλίμακα, εὐσθενῶς καὶ βέβηκας, ἐν τῇ ἀγάπῃ Χριστοῦ· καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ, τῶν ὀρεκτῶν ἐστὶ πάντων τὸ πλήρωμα.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τῆς λοχείας Ἄγνη τὸ παράδοξον, καὶ ἐπὶ τοίχων γραφαῖς ἀσπαζόμεθα· οὐ τὸ ἔργον σέβομεν, καὶ τὸ εἶδος τιμῶμεν, τὸ ἀληθὲς ἐξ ἀμφοῖν ὁμολογοῦντες, ὀρθοδοξίας εἰκότως πληρούμεθα.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, ἡ Α΄ Ὦρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΛΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Θαυματουργοῦ Ὑπατίου, Ἐπισκόπου Γαγγρῶν.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Πάτερ θεόφρον Ὑπάτιε, ἐν ἐγκρατεία καλῶς, ἐκτραφεὶς εἰς περιδοξόν, ἀρετῶν ἐπηύξησαι, ὕψος ἀνατεινόμενος, πρὸς θεωρίαν μυστικωτάτην σαφῶς, Χριστοῦ τὸ κάλλος κατοπτριζόμενος· οὐ ταῖς ἐλλάμψεσι, νοῦν τε καὶ διάνοιαν, καταυγασθεὶς, πᾶσιν ἐναπήστραψας, τὰς τῶν θαυμάτων αὐγάς.

Πάτερ Πατέρων Ὑπάτιε, ὀρθοδοξίας φωτί, ἀπαστράψας κατηύγασας, διανοίας Ὅσιε, τῶν πιστῶς προστρεχόντων σοι, καὶ τὰς Ἀρείου κόρας ἡμαύρωσας, ἀποκηρύξας τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ· ὅθεν φωστήρὰ σε, κεκτημένοι ἅπαντες, τὴν ἱεράν, μνήμην σου γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Πάτερ ἱερὲ Ὑπάτιε, τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὄν τρανῶς ἀνεκήρυξας, Πατρὶ ὁμοούσιον, ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τὰς τῶν θαυμάτων ἀκτῖνας ἐλαμψας, φωταγωγῆσας πᾶσαν ὑφήλιον· δράκοντα ἔκτεινας, καὶ θερμῶν ἀνάβλυσιν, σαῖς προσευχαῖς, ὑδάτων ἐξέβλυσας, εἰς ἰατρειάν παθῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις οἰκουμένης καύχημα· χαῖρε Κυρίου Ναέ· χαῖρε Ὅρος κατάσκιον· χαῖρε καταφύγιον· χαῖρε λυχνία χρυσῆ· χαῖρε τὸ κλέος τῶν Ὀρθοδόξων σεμνή· χαῖρε Μαρία Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· Χαῖρε Παράδεισε· χαῖρε θεία τράπεζα· χαῖρε σκηνή· χαῖρε στάμνε πάγχρυσε· χαῖρε ἡ πάντων ἐλπίς.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦλιος ἰδὼν σε ἔφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἠπλωμένον θελήματι, καὶ ἡ γῆ ἐσειέτο, καὶ πέτραι διερρήγγυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοίγοντο, καὶ αἱ δυνάμεις πᾶσαι ἐξίσταντο· ἄπερ ὡς ἔβλεπεν, ἡ Παρθένος Δέσποινα, ἐν στεναγμοῖς, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε, τί τὸ ὀρώμενον;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Ὅσιος ἱέρευσας, τῷ ἐπὶ πάντων Θεῷ, καὶ πρόεδρος ἔνθεος, τῆς Ἐκκλησίας Γαγγρῶν, ἐδείχθης Ὑπάτιε· ὅθεν θαυματουργαῖς, διαλάμπων ποικίλαις, σύνθρονον τῷ Τεκόντι, τὸν Υἱὸν ὠμολόγεις, δι' ὃν καὶ χαίρων ἠθλησας, Ἱερομάρτυς ἔνδοξε.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες, καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου, εἰς δ΄.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἴγυπτίαν,

» μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ

» Λυτρωτῆ, καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Φωτὶ τῆς Τριάδος καταυγασθεῖς, ἐκ βρέφους θεόφρον, Ἱεράρχα τῷ ζωηρῷ, τῆς

Πίστεως γάλακτι ἐτρέφης, ταῖς ἀρεταῖς καταυγαζόμενος.

Συνέσει καὶ χάριτι κοσμηθεῖς, νηστεῖαις καὶ πόνοις, ἐχαλίνωσας τῆς σαρκός, θεόφρον

παμμάκαρ τὰς ὀρέξεις, καὶ τὴν ψυχὴν ἀρεταῖς κατεκόσμησας.

Ἀστράψας τῷ βίῳ τῷ φαεινῷ, ὡς ἥλιος πᾶσαν, Ἱεράρχα τὴν τοῦ Χριστοῦ, ἐφαίδρυνας

Πάτερ Ἐκκλησίαν, ἐν ταῖς ἀκτίσι τῶν θαυμάτων σου.

Θεοτοκίον.

Ἴδου αἱ προρρήσεις τῶν Προφητῶν, ἐπὶ σοὶ τὸ πέρας, ἀπειλήφασιν ἀληθῶς· Λόγον

γὰρ ἀσπόρως συλλαβοῦσα, Θεογεννήτορ ἀγνή ἀπεκύησας.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύ-

» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε

» τὸ πνεῦμά μου.

Εὐλον ζωῆς πέφυκας, καταρδευόμενος πάνσοφε, ἐκ τῶν Γραφῶν, οὐ περ οὐ

προστρέχει, τῷ καρπῷ ὁ τῆς Εὐας ἐχθρός.

Στόματα ἐνέφραξας, τὰ δυσσεβῆ συσχῶν ἄσματα, προφητικῶς, ταῖς θεοπειθέσι, πρὸς

Χριστὸν παρακλήσεσι.

Γύναια βακχεύοντα, σὺ τῇ πηγῇ σοφῶς ἔθραυσας, σωφρονισμόν, τοῖς ἀγνωμονοῦσι,

παραδόξως ποιούμενος.

Οἶκος θεῖου Πνεύματος, καὶ προσευχῆς εἰκὼν γέγονας, Ἱεραρχῶν, καύχημα καὶ

κλέος, τῶν Μαρτύρων Ὑπάτιε.

Θεοτοκίον.

Νόμοις οὐ δουλεύσασα, τοῖς μητρικοῖς Σεμνῇ τέτοκας, τὸν Λυτρωτὴν· φύσεως οἱ

νόμοι, ἐπὶ σοὶ γὰρ καινίζονται.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῆς πίστεως δόγματα, κρατύνων Ὅσιε, Πατρὶ συναΐδιον, καὶ ὁμοούσιον, τὸν Λόγον

ἐκήρυξας· ὅθεν καὶ ὀρθοδόξως, τὴν σὴν ποιμνὴν ποιμάνας, ἡσχυνας τοῦ Ἀρείου, τὴν

κακόφρονα γνώμην· διὸ νῦν μεταβάς πρὸς τὸν Χριστόν, πρέσβευε ὑπὲρ πάντων

ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐκαίνισας Ἀχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν

θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντα ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε

κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου, τὴν παναγίαν

ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ

εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῶν δωρήσασθαι.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-

» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου

» τὴν Θεότητα.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, Πάτερ ἐπὶ σοὶ πλουσίως σκηνώσασα, φωτοφόρον

στῦλον ἔδειξε, δαδουχοῦντα κόσμον θείοις δόγμασι.

Τῆ γαλήνῃ τῶν λόγων σου, τὸν εἰδωλικὸν χειμῶνα ἡμαύρωσας, καὶ τροπαίοις ταπεινώσεως, ἀσεβείας θράσος κατεμάρανας.

Ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, Πάτερ τῆς Τριάδος ὄφθῃς Ὑπάτιε· κατοπτεύειν γὰρ ἠγάπησας, καθαρῶς τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς φρικτὸν καὶ παράδοξον, τῆς ἀγνῆς λοχείας σου τὸ Μυστήριον! ὑπὲρ φύσιν γὰρ Πανάμωμε, τὸν Δημιουργὸν σου ἀπεκύησας.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴνα τί με ἀπόσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς
» τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν
» δεῖλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν
» ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ἐπὶ ὕδωρ τῆς θείας, Πάτερ ἀναβάσεως ἔχων τὴν ἔφεσιν, καὶ τοῦ Παραδείσου, τοῦ αὐλοῦ τὸ κάλλος γλιχόμενος, εὐανθέσι τόποις, συμβολικῶς ἐπανεπαύου, τὰς ἐκεῖθεν μονὰς τεκμαιρόμενος.

Ταῖς αὐλοῖς γυμνάζων, Πάτερ σεαυτὸν θεωρίαις καὶ πράξεσιν, ὑλικὰς φροντίδας, ὥσπερ βᾶρος ψυχῆς καταλέλοιπας, καὶ ἐν ταῖς ἐρήμοις, χοροβατῶν ὡς ἐν λειμῶνι, ἐπλουτίστης τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Ἐπαυξήσας τὴν ποιμνὴν, Πάτερ ἐν τῇ πόα τῶν θείων δογμάτων σου, ὥσπερ μάνδρας οἴκους, σεβασμίους παμμάκαρ καθίδρυσας, ἐν οἷς εἰσελαύνων, τὰ λογικὰ θρέμματα Πάτερ, ἐλυτρώσω θηρῶν ἐξ αἰρέσεων.

Θεοτοκίον.

Μόνῃ τίκτεις Παρθένος, μόνῃ καὶ ἀπειρανδρος ὄφθῃς Πανάμωμε· ἐν γαστρὶ γὰρ Λόγον, τοῦ Πατρὸς δεξαμένη τὸν ἄναρχον, γαλουχεῖς Παρθένε, θαῦμα φρικτὸν! καὶ παρθενεύεις, καὶ τοὺς ὄρους καινίζεις τῆς φύσεως.

Ὡδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μου Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς
» σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς
» σωτηρίας μου.

Φλογώδη ρεῖθρα φωτός, Ἱερομάρτυς Ὑπάτιε, ἀνάψας ὁ ποταμός, νυκτὶ διαβαίνουντι, τὴν τρίβον ἐδείκνυεν, ὑποφαίνων πᾶσι, τῆς ψυχῆς σου τὴν λαμπρότητα.

Τερατουργῶν διὰ σοῦ, ὁ ζωοδότης Χριστὸς ὁ Θεός, ἰάσεων θησαυρόν, τὸ ὕδωρ ἀνέδειξεν, εὐχαῖς σου Ὑπάτιε, γλυκασμὸν θαυμάτων, τὸ πικρὸν ἀπεργασάμενος.

Θαυμάτων ὑπερφυῶν, ἐργάτης ὄφθῃς Ὑπάτιε· λαβὼν δὲ παρὰ Θεοῦ, χάριν τῶν ἰάσεων, πηγὴ ἐχρημάτισας, δαψιλεύων πᾶσι, σωτηρίας θεῖα νάματα.

Θεοτοκίον.

Ταῖς σαῖς πρεσβείαις Ἀγνή, κινδύνων καὶ περιστάσεων, ἐξάρπασόν με δεινῶν, καὶ ῥῦσαι με δέομαι· σὺ γὰρ τεῖχος ἄρρηκτον, καὶ λιμὴν καὶ σκέπη, καὶ ἀπόρητον ὄχυρωμα.

Ὁ Εἰρμός· Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Συναξάριον.

Τῆ ΛΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Ἄθλησις τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ὑπατίου, Ἐπισκόπου Γαγγρῶν.

Στίχ. Κτείνει γυνὴ βαλοῦσα καιρίαν λίθω,

Τὸν Ὑπάτιον· φεῦ γυναικὶ ἀθλία!

Πρώτη Ὑπατίῳ βιότου πέρας ἐν τριακοστῇ.

Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ὑπάτιος, ἐκ Κιλικῶν ἀνθήσας, ἐν Γάγγραις ἀρχιερατεύσας, ἐν τῇ πρώτῃ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόρων Πατέρων εἰς γεροντός, ὅλος πεπληρωμένος ἦν Πνεύματος Ἁγίου. Πολλοὺς δὲ πειρασμοὺς ὑπομείνας, καὶ σημεῖα διάφορα ἐκτελέσας, γέγονε περιβόητος.

Κωνσταντίνου γὰρ βασιλεύοντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, δράκων τις πόθεν τοῖς βασιλικοῖς ταμείοις προσπελάσας, ἐν οἷς ἅπας ὁ χρυσὸς ἐφυλάσσετο, καὶ πρὸς τῇ εἰσόδῳ αὐτῶν ἐμφωλεύσας, πολλὴν ἀθυμίαν τῷ Βασιλεῖ προεξένησε, μηδενὸς ἐκεῖ δυναμένου ὀπωσοῦν πλησιάσαι. Ἐν ἀμηχανία τοίνυν ὁ Βασιλεὺς ὢν, τὸν μακάριον τοῦτον προσκαλεῖται· ὃν παραγενόμενον, μετὰ πολλῆς ὑποδεξάμενος τῆς αἰδοῦς, περὶ τοῦ ἐπεισφρήσαντος ἀπαγγέλλει θηρὸς. Ὁ δὲ Ἅγιος, εἰ δυνατόν μοι, φησίν, ὦ Βασιλεῦ, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, οὐ παραιτήσομαι ποιῆσαι τὸ προσταχθέν· καὶ μὴ ἀθύμει, ὦ Βασιλεῦ· τὰ γὰρ παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατα, τῷ Θεῷ δυνατά.

Ταῦτα τοῦ Ἁγίου εἰρηκότος, καὶ τοῦ δράκοντος πόρρωθεν ἀποδειχθέντος, ὁ Βασιλεὺς, μὴ ἀσυντηρήτως, ὦ Πάτερ, φησί, τῷ θηρὶ πλησιάσας, καὶ πείση, ὅπερ καὶ πολλοὶ πεπόνθασιν, ἐξ ἐμῶν ἀμαρτιῶν. Καὶ ὁ μακάριος· Ἡ ἡμετέρα εὐχή, Βασιλεῦ, οὐδὲν ἰσχύει πρὸς ταῦτα, πρὸς Θεὸν δέ σου ἡ Πίστις, καὶ ἡ τούτου μεγάλη καὶ ἀήττητος δύναμις. Τότε πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς, προσηύξατο ἐφ' ὧραν ἰκανήν· καὶ ἀναστὰς, λέγει τῷ Βασιλεῖ· Κέλευσον γενέσθαι μεγάλην πυρκαϊὰν μέσον τῆς πλατείας ὁδοῦ, ἐν ᾗ τόπων ἡ στήλη τοῦ σοῦ Πατρὸς ἵδρῦται· καὶ οἱ μέλλοντες ταύτην ἀνάπτειν, προσμενέτωσαν ἐκεῖ, τὴν ἐμὴν ἐκδεχόμενοι ἄφιξιν. Καὶ τοῦ Βασιλέως τοῦτο προστάξας, ὁ Ἅγιος εἰσελθὼν, τὰ θύρας τῶν Βασιλικῶν ταμείων ἀνέφραξε, καὶ ἅπαντες ἔφυγον· μήκοθεν δὲ τινες ἐστῶτες καὶ βλέποντες, φόβῳ καὶ τρόμῳ συνείχοντο. Ὁ δὲ Ἅγιος, τύπτων τὸ θηρίον δι' ἧς ἐπεφέρετο ράβδου, ἤνυεν οὐδέν, καὶ ἡ ἡμέρα ἤδη παρήρχετο, καὶ πάντες ᾤοντο θανατωθῆναι τὸν Ἅγιον. Ἀλλὰ τὸ ὄμμα εἰς οὐρανοὺς ἀνατείνας, καὶ τὸν Κύριον ἐπικαλεσάμενος, τὴν ράβδον τῷ στόματι τοῦ θηρίου ἐμβάλων, εἶπεν· Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκολουθεῖ μοι. Καὶ ὁ δράκων, ἐνδακῶν τὴν ράβδον, ἠκολούθει τῷ Ἁγίῳ, ὡς ὑπὸ τινος διωκόμενος. Ὁ γοῦν μακάριος, ἐξελθὼν ἀπὸ τῶν Βασιλείων, καὶ πᾶσαν τὴν λεωφόρον διοδεύσας μέχρι τοῦ φόρου, τὴν ράβδον ἔλκων ἐπὶ τῆς γῆς, δι' ἧς καὶ τὸν δράκοντα, τὸ ἄκρον ἐνδακόντα τῆς ράβδου καὶ συρόμενον ὑπ' αὐτῆς, ἐξέπληξεν ἅπαντας. Ἦν γὰρ φοβερὸς ὁ δράκων τὴν θέαν, ἐξήκοντα πήχεις ἔχων τὸ μήκος, ὡς ἔλεγον. Καὶ πλησιάσας ὁ Ἅγιος τῇ πυρκαϊᾷ, φησὶ πρὸς τὸν δράκοντα· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃν ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος κηρῦσσω, εἰσελθε μέσον τῆς πυρκαϊᾶς. Ὁ δὲ φοβερὸς ἐκεῖνος δράκων, καμάρας εἶδος ποιήσας, καὶ ὑποκυρτώσας ἑαυτὸν, καὶ μέγα ἐκταθείς, ἔρριπεν ἑαυτὸν ἐν μέσῳ τοῦ πυρός, καὶ παρανάλωμα τούτου γέγονε. Καὶ πάντες, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν, ἐξεπλάγησαν, ὅτι τοιοῦτον φωστῆρα καὶ θαυματουργὸν ἀνέδειξεν αὐτοῖς ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν. Τότε ὁ Βασιλεὺς, τὸν Ἅγιον διαφερόντως τιμήσας καὶ εὐχαριστήσας, τὸν χαρακτῆρα τῆς ὄψεως αὐτοῦ ἐκέλευσε σανίδι ἐντυπώσασθαι. Καὶ τούτου γενομένου, ἐν τῷ Βασιλικῷ ταμείῳ τοῦτον ἐπέθετο, εἰς ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου. Τὸν Ἅγιον οὖν κατασπασάμενος, ἀπέστειλεν οἴκαδε.

Μετὰ δὲ τὸ ἐξελθεῖν τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς Πόλεως, καὶ πρὸς τὸν οἰκεῖον ἀφικέσθαι θρόνον, οἱ τῆς Ναβάτου αἰρέσεως, φθόνον πολὺν ὠδινήσαντες κατ' αὐτοῦ, ἐν οἷς εἰώθει ὁ αἰόιδιμος διέρχεσθαι στενωποῖς καὶ κρημνώδεσι τόποις παρακαθίσαντες, ἐγκεκρυμμένοι σὺν ῥοπάλοις καὶ ξίφεσι, τοῦ μακαρίου ἐκείνου διερχομένου, αἰφνιδὸν ὡς ἄγριοι θῆρες ἐπαναστάντες ἐκ τῆς ἐνέδρας, ὁ μὲν, ξύλω, ὁ δὲ, λίθω, ἕτερος, ξίφει, κατὰ τοῦ κρημοῦ τὸν Ἅγιον ἠκόντιζον. Καὶ ῥίψαντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μεγάλου ὕψους ἐπὶ τὸν κρημνόν, οὐκ ὀλίγας αὐτῷ πληγὰς ἐπέθεντο, ὡς πρὶν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Πρωτομάρτυρι Στεφάνῳ. Ὁ δὲ Ἅγιος, ἐν τῷ ποταμῷ ῥίφεις ἡμιθανής, μικρὸν ἀφυπνώσας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανὸν διάρας, Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς,

ἔλεγε, τὴν ἀμαρτίαν ταύτην. Καὶ ἔτι αὐτοῦ προσευχομένου, γυνὴ τις ἐναγῆς καὶ ἀκάθαρτος, λίθον ἄρασα μέγαν, καὶ τὸν κρόταφον τοῦ Ἁγίου κρούσασα, τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἀφείλετο ἢ δυστυχῆς καὶ ταλαίπωρος· καὶ ἡ μὲν τούτου ἀγία ψυχὴ ἐν χερσὶν ἤδη ἦν τοῦ Θεοῦ· ἡ δὲ ἐναγῆς ἐκείνη γυνή, πονηρῶ πνεύματι ληφθεῖσα, διὰ τοῦ αὐτοῦ λίθου τὸ ἴδιον ἔτυπτε στῆθος. Ὡσαύτως δὲ καὶ πάντες, οἱ τοῦ φόνου κοινωνήσαντες, ὑπὸ ἀκαθάρτων πνευμάτων ἐπαιδεύοντο. Τὸ δὲ Λεῖψανον τοῦ Ἁγίου ἐν ἀχυρῶνι τινὶ κρύψαντες, ἀνεχώρησαν· ἀλλ' ὁ γεωργός, οὗ ὁ ἀχυρῶν ἦν, εἰσελθὼν ἐπὶ τῷ δοῦναι τροφὴν τοῖς ἑαυτοῦ ζώοις, ἀκούσας οὐρανίων ἁσμάτων δοξολογίαν, μηνυτῆς γέγονε τοῦ μακαρίου Πατρός.

Τοῦτο ἀναμαθόντες οἱ οἰκήτορες τῆς Πόλεως Γαγγρῶν, συνήχθησαν ἐκεῖσε, καὶ κοινῇ θρηνησάντες, ἔλαβον τὸ Ἅγιον Λεῖψανον· καὶ ἀνακομίσαντες τῇ ἑαυτῶν πόλει, κατέθεντο ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ. Ἡ δὲ γυνὴ ἐλθοῦσα, καὶ τύπτουσα ἑαυτὴν τῷ λίθῳ δι' οὗ τὸν Ἅγιον ἔκτεινε, τοῦ θεοῦ Λειψάνου κατατεθέντος, εὐθέως ἰάθη, ὡσαύτως καὶ οἱ λοιποὶ τοῦ Ἁγίου φονεῖς, καὶ ἐτέρων πολλῶν ἐν τῇ τοῦ Ἁγίου κηδεῖα τελεσθέντων θαυμάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀκακίου, Ἐπισκόπου Μελιτινῆς, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Ἀκακίῳ θνήσκοντι τῷ γῆς Ἀγγέλῳ,
Χώραν ἐτοιμάζουσιν Ἄγγελοι πόλου.

Οὗτος, κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ Βασιλέως, τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν διδάσκων, συσχεθεὶς, προσήχθη Μαρκιανῷ Ὑπάτῳ· καὶ περὶ ὧν κηρύττει ἐρωτηθεὶς διεξῆλθε πᾶσαν τὴν καθ' ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ οἰκονομίαν, καὶ τὰ ληρώδη τῶν Ἑλλήνων διήλεγξεν. Ὅθεν βασάνους δέχεται, καὶ φουρᾶ κατακλείεται. Ἀνενέγκας δὲ περὶ τούτου ὁ Μαρκιανὸς τῷ Δεκίῳ, καὶ κατὰ τὴν ἐξέτασιν ὑπομνήματα ἀποστείλας, προστάξαντος τοῦ Δεκίου, ἀφέθη ὁ Ἅγιος τῆς εἰρκτῆς· καὶ περιήει, τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ περιφέρων τῇ σαρκὶ αὐτοῦ. Πολλοὺς δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν παιδεύσας, καὶ ἐν θαύμασι καὶ διδασκαλίαις καλῶς διαπρέψας, ἀνεπαύσατο ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν Περσίδι μαρτυρησάντων, Αὐδᾶ Ἐπισκόπου, Βενιαμὶν Διακόνου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ἐννέα Μαρτύρων, καὶ ἄλλων πολλῶν Ἁγίων, τῶν εἰς φυλακὴν βληθέντων, καὶ ὑπὸ μυῶν καὶ γαλῶν, τῶν συγκλεισθέντων αὐτοῖς, βιβρωσκομένων.

Στίχ. Αὐδᾶς, ἐνισχύοντος ὑψίστου Λόγου,
Καθεῖλεν ἰσχὺν δυσσεβῶν, τμηθεὶς κάραν.
Ἀθλητικῶ κλυστήρι, τῷ πάλῳ λέγω,
Πᾶν Βενιαμὶν ψυχικὸν κενοῖ βάρος.
Ἐν τοῖς ὄνου κάλαμον δεδεγμένοι,
Σφᾶς Μάρτυρας γράφουσιν ἄνδρες ἐννέα.
Ζῶων ταμεῖα Μαρτύρων τὰ σαρκία
Μῦς ἐτρέφοντο, καὶ γαλαῖ ἐν τῷ βόθρῳ.

Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, Ἰσδιγέρδης, ὁ τῶν Περσῶν Βασιλεὺς, κατὰ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκίνησε πόλεμον, πρόφασιν ἐνθεν λαβών. Αὐδᾶς τις Ἐπίσκοπος, πολλοῖς εἰδесὶν ἀρετῶν κεκοσμημένος, οὗτος, ζήλῳ θεῷ χρησάμενος, τὸ Πυρεῖον, τουτέστι τὸν ναόν, ἐνθα οἱ Πέρσαι τὸ πῦρ ἐλάτρευον, κατέλυσε. Τοῦτο ὁ Βασιλεὺς παρὰ τῶν Μάγων μαθὼν, μετεστείλατο τὸν Αὐδᾶν· καὶ πρῶτον μὲν ἠπίως τὸ πραχθὲν ἠτιάσατο, καὶ τὸ Πυρεῖον οἰκοδομησαὶ προσέταξεν. Ἐκείνου δὲ ἀντιλέγοντος καὶ τοῦτο δρᾶσαι ἀδύνατον εἶναι φάσκοντος, πάσας τὰς Ἐκκλησίας καταλύειν ἠπειλήσε, καὶ τέλος ἐπέθηκεν οἷς ἠπειλήσε, πρῶτον τὸν θεῖον ἄνδρα

ἀναιρεθῆναι κελεύσας. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἅγιος, ἐχάρη λίαν· καὶ οὕτω χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος, τὸ μακάριον τέλος ἐδέξατο.

Τριάκοντα δὲ διελθόντων ἐτῶν, πάλιν ἡ ζῆλις τοῦ διωγμοῦ ὑπὸ τῶν Μάγων, καθάπερ ὑπὸ τινῶν καταγίδων, ῥιπιζομένη, τῶν κολαστηρίων τὰς ἐπηρείας τοῖς εὐσεβέσι προσήνεγκαν· καὶ παντοίαις βασάνοις πολλοὺς ἀναλώσαντες, τῷ θανάτῳ παρέδωκαν· καὶ ὑπερορίας μακραιῖς, καὶ πολλαῖς ἄλλαις βασάνοις πολλοὶ ἐξ αὐτῶν προσομιλήσαντες, τοῦ ζῆν ἀπηλλάγησαν ἐν διαφόροις θανάτοις. Ἐξ ὧν δύο, ἢ τριῶν ἐπιμνησθήσομαι, ἵνα διὰ τούτων ὑποδείξω καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀνδρείαν. Ὀρμίσδης τις ἦν, τῶν ἄγαν περιφανῶν παρὰ Πέρσαις Ἀχαιμενιδῶν, Ἐπαρχὸν ἐσχικῶς πατέρα* Τοῦτον μεμαθηκῶς, πρὸς ἑαυτὸν ὁ Βασιλεὺς ἤγαγε, καὶ προσέταξεν ἀρνεῖσθαι τὸν πεποικῶτα Θεόν. Ὁ δὲ ἔφη· Μὴ μοι γένοιτο, εἰ καὶ παιδευόμενος, ῥαδίως τὸν τῶν ὄλων Θεὸν καταφρονεῖν καὶ ἀρνεῖσθαι.

* Παλαιὰ καὶ ἐπίσημος φυλὴ τῶν Περσῶν ἦσαν οἱ Ἀχαιμενίδαι, τοῦ Ἀχαιμένου ἀπόγονοι. Ἦν δὲ ὁ Ἀχαιμένης ἀρχαῖος τῆς Περσίας Βασιλεὺς, καταγόμενος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Περσέως, καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, πατρὸς Κύρου τοῦ Μεγάλου (Ἡρόδ. α' 125 - ζ' 11).

Σημειωτέον δέ, ὅτι ὁ ἀνωτέρω Ὀρμίσδης ἐορτάζεται καὶ κατὰ τὴν γ' Νοεμβρίου, Ἀχαιμενίδης μόνον καλούμενος ἐκεῖ, τῷ πατρωνυμικῷ ὀνόματι, ὅπου λέγει ὁ Συναξαριστής, ὅτι ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη, καὶ οὐχὶ μαρτυρικῶς, ὡς ἐνταῦθα· διὸ καὶ ἐκεῖ μὲν ὀνομάζει αὐτὸν Ὁμολογητὴν, ἐνταῦθα δὲ συναριθμεῖ μετὰ τῶν Μαρτύρων. Ἀλλὰ καὶ ὁ κατωτέρω Βενιαμὶν Διάκονος ἐορτάζεται ὡσαύτως καὶ κατὰ τὴν ιγ' Ὀκτωβρίου. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, θαυμάσας τὴν τούτου παρρησίαν, ἐγύμνωσε μὲν τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἀξιωματιῶν, τὸν δὲ γενναῖον ἀγωνιστὴν γυμνὸν προσέταξε περιάγειν διὰ τῆς ὁδοῦ, σύροντα τῆς στρατιᾶς τὰς καμήλους, περιζώματι μόνον χρώμενον. Πολλῶν δὲ διελθουσῶν ἡμερῶν, διακύψας ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ ταμείου, εἶδε τὸν ἄριστον ἐκεῖνον ἄνδρα, ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος φλεγόμενον, καὶ κόνεως πολλῆς ἐμπιπλάμενον· καὶ τῆς πατρῴας περιφανείας ἀναμνησθεὶς, μετεκαλέσατο· καὶ χιτωνίσκον, ἐκ λίνου πεποικῶτα, ἐκελεύσατο ἐνδύθῃναι, νομίσας ὁ Βασιλεὺς, ὡς ὑπὸ τῆς προτέρας ταλαιπωρίας, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν τοῦ Βασιλέως γεγενημένης φιλανθρωπίας μαλακισθῆναι τὸν ἄνδρα· εἶτα ἔφη πρὸς αὐτόν· Ἀπηλλάγης τῆς ἔριδος ἐκείνης τοῦ ἀρνεῖσθαι τὸν Υἱὸν τοῦ τέκτονος; Ὁ δὲ, ζήλου πλησθεὶς, διέρρηξε τὸν χιτωνίσκον, καὶ προσῆρριψεν ἐπειπῶν· Διὰ τοῦτό με οἴη τῆς εὐσεβείας ἐκστήσεσθαι; ἔχε τὸ δῶρόν σου μετὰ τῆς ἀσεβείας. Τούτου τὴν ἀνδρείαν ὁ Βασιλεὺς θεασάμενος, γυμνὸν τοῦτον τῆς Βασιλείας ἐξήλασε, καὶ θανάτῳ παρέδωκε.

Βενιαμὶν δὲ τινὰ Διάκονον συλλαβῶν, καθεῖρξεν ἐν φρουρᾷ. Δύο δὲ διεληλυθόντων ἐτῶν, Ῥωμαίων πρεσβευτὴς ἀφίκετο περὶ τινῶν ἄλλων πραγμάτων πρεσβεύων. Καὶ τοῦτο μαθὼν, ἤτησε τὸν Βασιλέα τὸν Διάκονον ἀφελθῆναι. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὑποσχέσθαι προσέταξε τὸν Βενιαμὶν, μηδενὶ τῶν Μάγων διδασκαλίαν τοιαύτην προοίσειν τὸ σύνολον. Καὶ ὁ μὲν πρεσβευτὴς φυλάξειν ταῦτα τὸν Βενιαμὶν ἐπηγγείλατο· ὁ δὲ Βενιαμὶν, ἀκούσας τῶν τοῦ πρεσβευτοῦ παραινέσεων, ἀδύνατον, ἔφη, γενέσθαι ὦ πόσης τιμωρίας ἄξιον ἀποκρῦψαι τὸ τάλαντον! Καὶ τοῦτο οὐ καταγνοὺς ὁ Βασιλεὺς, ἐκέλευσε τῶν δεσμῶν ἀφελθῆναι· ἐκεῖνος δὲ τὰ συνήθη τελῶν ἦν.

Ἐνιαυτοῦ δὲ διελθόντος, ἐμηνύθη τῷ Βασιλεῖ, ὅς προσαχθῆναι τοῦτον προσέταξε. Καὶ δὴ προσαγαγόντων αὐτόν, ἔφη πρὸς αὐτόν ὁ Βασιλεὺς, τὸν ὑπ' αὐτοῦ προσκυνούμενον Θεὸν ἀρνήσασθαι. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίνατο· Εἰ καὶ μυρίοις θανάτοις αὐτὸν παραδώσειε, τὸν Βασιλέα τοῦ παντὸς καὶ Δημιουργὸν οὐκ ἀρνήσεται. Ἐπὶ τοῦτο χαλεπήνας, ὁ Βασιλεὺς, εἴκοσι καλάμους ὀξύνας, τοῖς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ὄνυξι προσέταξεν ἐμπαρῆναι. Ὡς οὖν παίγιον ἰδὼν τὴν τιμωρίαν λογισάμενος, ἕτερον κάλαμον τῷ παιδογόνῳ αὐτοῦ μορίῳ προσέταξεν εἰσωθῆναι· καὶ

τούτον συχνῶς εἰσάγων καὶ ἐξάγων, ἀρρήτους καὶ ἀφορήτους ἀλγηδόνας εἰργάζετο. Μετὰ δὲ τὴν τοιαύτην τιμωρίαν, ῥάβδον παχεῖαν, ὄζους πάντοθεν ἔχουσαν, εἰσωθῆναι διὰ τῆς ἕδρας ἐκέλευσε· καὶ τούτου γενομένου, τὸ πνεῦμα παρέδωκεν ὁ γενναῖος ἀγωνιστής.

Καὶ ἄλλα δὲ μυρία ὅσα ὁ θηριώδης εἰργάσατο, οὐδὲν ἤττον, ἢ Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανός. Καὶ τοῦτο οὐ χρὴ θαυμάζειν, πῶς κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ τοῦτο ἐγένετο· τοὺς γὰρ πολέμους τούτους, εἴρηκεν ὁ Δεσπότης, ἐμφαίνειν τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀήττητον· καὶ αὐτὰ ἡμᾶς διδάσκει τὰ πράγματα, ὡς πλείονα ἡμῖν τῆς εἰρήνης ὁ πόλεμος πορίζει τὴν ὠφέλειαν. Ὅθεν καὶ οὗτοι οἱ Ἅγιοι, δι' ὑπομονῆς καὶ Μαρτυρίας, ἐδέξαντο τοὺς στεφάνους τῆς νίκης.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μένανδρος κατὰ πετρῶν γυμνὸς συρόμενος τελειοῦται.

Στίχ. Γυμνὸν συρέντα τὸν Μένανδρον ἐν πέτραις,

Στολὴν ὁ Χριστὸς ἐνδύει σωτηρίας.

Οἱ Ἅγιοι τριάκοντα ὀκτὼ Μάρτυρες, συγγενεῖς ὄντες, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Φυλὴ πεσοῦσα συγγενῆς διὰ ξίφους,

Φῦλα τροποῦται τῶν πεσόντων ἐκ πόλου.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Βλάσιος, ὁ ἐξ Ἀμορίου ἔχων τὴν γέννησιν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Καρπούς, Βλάσιε, ἀρετῶν ἐκβλαστάνεις,

Οὓς περ τρυγᾶς νῦν ἐν πόλῳ μετ' Ἀγγέλων.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Στέφανος ὁ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν δὲ Στέφανον ἀστεφῆ πῶς ἐλλίπω,

Τὸν θαυματουργόν, ὃν στέφει Θεοῦ χάρις;

Ἰὼν ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν

» Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλό-

» γα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν

» Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀπορρήτων θαυμάτων, αὐτουργὸς Ἱεράρχα παρὰ Χριστοῦ γεγονώς, ἐφώτισας τὸν κόσμον, τῇ πράξει καὶ τῷ λόγῳ, ἐκδιδάξας βοᾶν εὐσεβῶς· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀπογνώσεως βρόχους, ὁ βυθῷ ἀπιστίας ἀποπνιγόμενος, προσάπτων τοῖς πεσοῦσιν, εἰς πάθη ἀτιμίας, τὴν μετάνοιαν ἔσβεσεν· ἦν περ ἀστράψας πιστοῖς, κατέφλεξας Ναβάτον.

Θεοτοκίον.

Τὴν Μητέρα τοῦ Λόγου, τὴν Ἀγνὴν Θεοτόκον καὶ προστασίαν ἡμῶν, δι' ἧς τὰς ἐπηρείας, ἐχθρῶν καταπατοῦμεν, ἀνυμνοῦμεν καὶ λέγομεν· Εὐλογημένη Θεόν, σαρκὶ ἀποτεκοῦσα.

Ῥοδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ

» τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-

» τας τοὺς αἰῶνας.

Τὰς ἀναιμάκτους, εἰλικρινῶς τῇ Τριάδι, ἀναφέρων θυσίας παμμάκαρ, γέγονας Κυρίου, σφάγιον μαρτυρίου.

Τὴν ἱεράν σου, βάψας στολὴν τῷ οἰκείῳ, Θεοφόρε αἵματι προθύμως, στέφανον ἐδέξω, διπλοῦν Ἱερομάρτυς.

Ὡς Μαθητῆς, οἷά περ Χριστοῦ ἐκμιμήσει, συμπαθείας θνήσκων ὑπερηύχου, σοῦ τοῦς ἀνδροφόνους, τεύξασθαι σωτηρίας.

Θεοτοκίον.

Λόγον συνείληφας, ἐν γαστρὶ ὑπὲρ λόγον· καὶ τεκοῦσα πάλιν παρθενεύεις· πάντα ὑπὲρ φύσιν, τὰ σὰ Θεογεννητορ!

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατε-
» πλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώ-
» ποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυ-
» χωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέ-
» λων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Μωσέα εἰκονίζων ταῖς ἀρεταῖς, περιήλασας τοῦτον τῷ θαύματι, ῥάβδῳ τῇ σῆ πληξίας τε τὸν δράκοντα εὐθαρσῶς, ὡς ἐν ἀγγίστρῳ εἴλκυσας, Πάτερ ἐκ ταμείων Βασιλικῶν, πυρὶ καταναλώσας, ὡς ὄργανον κακίας, ὀρθοδοξία κραταιούμενος.

Χωνύμενος τοῖς λίθοις διὰ Χριστόν, ὑπὸ τῶν μαιφόνων Ὑπάτιε, ρείθροις τῶν σῶν, ἔπνιξας αἱμάτων τοῦ ἀσεβοῦς, Ναβάτου τὰ ἀντίθεα, δόγματα κηρύξας Πάτερ σοφέ, τοῖς πταίουσι συγγνώμην, διὰ τῆς μετανοίας, τῶν ὀφλημάτων προσπορίζεσθαι.

Μὴ παύση ἰκετεύων ὑπὲρ ἡμῶν, Ἱεράρχα καὶ Μάρτυς Ὑπάτιε, τῷ Ποιητῇ, πάντων καὶ Δεσπότη παρεστηκώς, ἐκ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ῥύσασθαι τοῦς πόθῳ εἰλικρινεῖ, τελοῦντας τὴν σὴν μνήμην, καὶ θείαις μελωδίαις, ἀνευφημοῦντάς σε πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ὅφρὸν καὶ θράσος ἅμα τῶν δυσμενῶν, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου κατάβαλε, καὶ τὰς βουλὰς, τῶν κακοδοξούντων Δημιουργέ· τῶν δὲ πιστῶν τὸ σύστημα, στήριζον ἀκράδαντον ὡς Θεός, τὸ κέρας ἀνυψώσας, καὶ πίστει κραταιώσας, ἵνα σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Δόξα, Καὶ νῦν, Θεοτοκίον., ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Αἰ μετάνοιαι ὡς συνήθως, καὶ ἡ Α' Ὡρα μετὰ μετανοιῶν,
Καὶ Απόλυσις.